

Federica Bosco

Îngerul meu zăcosf secret

ALL

Federica Bosco

Îngerul meu zaceaf

secret

Din acea zi fatidică de februarie în care Patrick a murit, timpul s-a oprit în loc pentru Mia. După o depresie cruntă, o sinucidere eșuată care s-a transformat într-o comă prelungită, Mia decide că vrea să trăiască în continuare... cu un mic imbold. Contrar prognosticurilor medicilor, își revine uimitor de repede, mai ales după ce excentrica sa bunică Olga îi oferă o vacanță luxoasă în vila ei din Florența.

Măcinată deseori de vinovăție și de disperare, Mia vrea să renunțe la tot trecutul ei, inclusiv la balet, la visul de a intra la Royal Ballet School din Londra, dar, treptat, realizează că acceptarea este singura soluție, că trebuie să se maturizeze, deși are doar șaisprezece ani. Își redescoperă pasiunea pentru balet la școala unui balerin român din Florența, își face noi prieteni și crede că, pentru o perioadă, și-a păcălit destinul, că tot ce s-a întâmplat n-a fost decât un coșmar.

Dincolo de recuperarea fantastică a Miei, se află un secret. O voce omniprezentă care veghează asupra ei, care ar face orice ca s-o salveze... din nou. Oricând.

„Cu ironia evidentă și subtilă, în același timp, sub care se ascunde, Federica Bosco trece dincolo de realitate, ajungând pe tărâmul imprevizibilului. Totul este orchestrat cu măiestrie.”

Panorama

„Un basm modern și impresionant despre puterea iubirii și a magiei.”

Ansa

Federica Bosco s-a născut în 1971, la Milano, iar, la vârsta de patru ani, s-a mutat la Florența, împreună cu familia. După ce a obținut o diplomă în lingvistică, s-a hotărât să călătorească prin lume timp de câțiva ani. La jumătatea anilor 1990, s-a întors în Florența, unde, după mai multe slujbe tempore-

re, a început să-și scrie primul roman, *Îmi placi la nebunie* (ALLFA, 2009), devenit imediat bestseller. Au urmat *Dragostea nu-i de mine* (ALLFA, 2010), *101 rețete. Cum să-l găsești pe Făt-Frumos (fără să săruți vreun broscoi)* (ALL EDUCATIONAL, 2014), *Dragostea nu-mi dă pace* (ALLFA, 2011), *101 rețete. Cum să-l uiți pe fostul (și să mergi mai departe)* (ALL EDUCATIONAL, 2014).

Trilogia care îi are ca protagoniști pe Mia și Patrick a debutat în 2011 cu romanul *Îndrăgostită de un înger* (*Innamorata di un angelo*, 2010; ALLFA, 2013), urmat de *Îngerul meu secret* (*Il mio angelo segreto*, 2011) și *Dragostea unui înger* (*Un amore di angelo*, 2012), fiind foarte bine primită de public și critici.

Federica Bosco

Îngerul meu zăcosf secret

Traducere din limba italiană de
Camelia Zara

ALL

Redactare: Roxana Măciucă
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Adriana Călinescu
Design copertă: Andra Penescu

IL MIO ANGELO SEGRETO

Federica Bosco

Copyright © 2012 Newton Compton editori s.r.l.

ÎNGERUL MEU SECRET

Federica Bosco

Copyright © 2017 Editura ALLFA

Toate drepturile rezervate.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOSCO, FEDERICA

Îngerul meu secret / Federica Bosco ; trad. din lb. italiană
de Camelia Zara. - București : ALLFA, 2017

ISBN 978-973-724-492-5

I. Zara, Camelia (trad.)

821.131.1

Grupul Editorial **ALL**:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 - București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

www.all.ro

Editura **ALLFA** face parte din Grupul Editorial **ALL**.

✉/editura.all

allcafe.ro

Tuturor îngerilor din viața mea

Capitolul 1

În ziua în care ne proiectaseră la școală un documentar despre cazurile de moarte aparentă, în care toți martorii vorbeau despre „tunelul de lumină albă“, „fluctuație“ și acea senzație de pace și fericire, nu făcusem altceva decât să casc și să mă uit pe fereastră, sperând ca vreunul dintre colegii mei cretini să facă o farsă telefonică și să anunțe că era o bombă în școală.

Dar acum lucrurile stăteau un pic altfel.

Nu numai că văzusem acea lumină albă și liniștitoare, care parcă mă chema, dar, pentru prima oară, după luni bune de la moartea lui Patrick, aveam, în sfârșit, un sentiment de pace și seninătate.

Traversasem tunelul și mă întorsesem. De una singură. Iar acum mă aflam într-un loc fără timp și fără vise, în care nu-mi mai era frică și nu mai simțeam niciun fel de durere. Și, sincer, nu aveam nici cea mai mică intenție să mă trezesc.

Erau momente în care aveam acea plăcută senzație de to-ropeală cu care te trezești dimineața devreme, gândindu-te la o scuză bună ca să nu te duci la școală, iar alteori aveam senzația că ieșeam efectiv din propriul corp și că pluteam deasupra camerei.

Nu că aș fi avut puterea să fac ceva sau să intervin —Altfel, aș fi rugat-o pe mama să nu mă mai pună să ascult Oasis! —, dar situația în care mă găseam îmi oferea o perspectivă complet nouă, asupra căreia nu mai reflectasem niciodată până atunci: puteam să observ cum era viața fără mine.

Și era sfâșietor să-i văd pe mama și pe Paul plângând deasupra corpului meu slab și neputincios, stând lângă mine cu rândul

zi și noapte ca să nu rămân singură nicio clipă, fără ca eu să pot face ceva pentru ei.

Mama îmi mângâia părul, mă ținea de mână și îmi povestea ore în șir despre copilăria mea. Își amintea cum mă păcăleam să mănânc când eram mică – îmi puneam caseta video cu un spectacol de balet și îmi băga repede mâncare în gură, în timp ce eu mă uitam fermecată la balerine. Își amintea de momentul în care îmi desenasem pe pereți prietenii imaginari cu markerul permanent sau când, ieșind din supermarket, mă urcasem în mașina altei mame, fiindcă ea nu voia să-mi cumpere ciocolată.

Parcă trecuse o veșnicie de atunci și totuși nu trecuseră decât zece ani și era incredibil cum, într-un timp atât de scurt, experimentasem deja pe pielea mea semnificația cuvântului „moarte“.

Câteodată, veneau să mă vadă colegii de clasă, care rămâneau în picioare lângă pat, uitându-se la mine pierduți și stânjeniți, și mă încurajau să nu mă dau bătută.

Totul era absurd și incredibil de trist și, dacă ar fi fost vorba să nu-i mai văd atât de nefericiți, jur că aș fi făcut și imposibilul ca să mă trezesc, dar frica de a simți din nou durerea care îmi înfigea lent colții în inima mea ca un câine înfometat mă teroriza într-atât de tare încât preferam mai degrabă să zac într-un pat de spital decât să mă bântuie o suferință nemărginită.

E odios, știu, și egoist, dar ăsta e adevărul. Gândul de a-mi mai petrece chiar și o singură zi privind în gol și tânjind după Patrick, sfâșiată de durere, era pur și simplu insuportabil. Iar acum, că Nina mă ura și ratasem admiterea la Royal Ballet School, nu prea mai aveam cine știe ce motive să mă întorc la viață.

Cel mai curios lucru cu privire la starea mea vegetativă era faptul că toți cei care mă cunoșteau, fără excepție, se simțeau vinovați față de mine și îmi cereau iertare pentru ceva ce făcuseră sau nu pentru mine.

Paul, partenerul mamei, cel mai bun lucru care ni se întâmplase vreodată și ultimul care s-ar fi putut simți vinovat de ceva, își tot cerea scuze, pentru că-mi invadase spațiul mutându-se cu noi, pentru că mă certase atunci în mașină când

îi vorbisem urât mamei, pentru că nu fusese alături de mine atunci când avusesem nevoie cel mai mult de el.

Și mama era disperată, pentru că nu se străduise destul ca să-și permită mă trimite la Royal Ballet School, reproșându-și că ar fi putut să lucreze mai mult ca să-mi plătească taxele sau să renunțe la orgoliu și să-i ceară bani bunicii Olga. Nici Betty, prietena ei cea mai bună, nu-și găsea liniștea, fiindcă îmi povestise despre visul acela în care Patrick îi spunea fraza gravată pe brățară.

Aș fi vrut să-i îmbrățișez și să le spun că nu au ce să-și reproșeze, că erau cei mai buni oameni din lume, că îi iubeam din tot sufletul și că, dacă fusese cineva încăpățânat și egoist, eu eram aceea, pentru că nu mă gândisem decât la mine și la admite-re, ca și cum nimic altceva nu ar fi fost mai important pe lume.

Nu puteam să le spun cât mă durea să-i văd că sufereau atât de mult din cauza mea. Nu puteam decât să plâng, lacrimi mari îmi alunecau pe obraji, lacrimi pe care unii doctori insensibili le catalogau drept un „reflex necondiționat“.

Aș fi vrut să mă ridic dintr-odată și să urlu: „Reflex necondiționat pe naiba!“ și apoi să cad din nou în somnul meu profund.

În schimb, cei care nu mă cunoșteau se simțeau îndreptățiți să-mi vorbească despre problemele lor, fără să le pese dacă tot ceea ce-mi spuneau mă interesa sau nu. De prea puține lucruri îmi păsa cu adevărat în afară de balet sau, cel puțin, așa era înainte de toată tragedia. Partea cea mai rea era că-mi povesteau lucruri pe care n-aș fi vrut, sub nicio formă, să le aud. Era o tortură gratuită, împotriva căreia nu mă puteam revolta. E simplu să-i vorbești cuiva care stă acolo neclintit și lipsit de apărare și nu poate să-ți răspundă sau să dea vina pe tine, cum au făcut deja toți prietenii tăi!

Cea mai insuportabilă era Ellie, o infirmieră care venea o dată pe zi să mă spele și să-mi schimbe așternuturile. În jumătatea aia de oră, care, în concepția mea dilatăta asupra timpului, echivala cu o veșnicie, mă pune la zi cu pasiunea ei pentru un infirmier de la altă secție, un oarecare Robert. Credea că era îndrăgostit de ea doar pentru că îi aducea cornuri calde

la începutul turei, ceea ce o făcea să ia în considerare ideea de a-și părăsi soțul și copiii.

Chiar și dacă nu aș fi știut că infirmierul ăla se culca și cu Nancy din tura de noapte, era limpede ca lumina zilei că Ellie ar fi făcut prostia secolului părăsindu-și soțul și nu înțelegeam cum putea fi mai inconștientă decât mine care eram în comă.

Pe de altă parte, după spusele Janinei, fizioterapeuta, Robert nu simțea pentru nicio altă femeie ceea ce simțea pentru ea, dar i-o spunea mereu după ce îi masa spatele.

Mi-era din ce în ce mai greu să țin pasul cu toate evoluțiile astea, mai complicate decât un episod din *Beautiful*. În realitate, cred că singurul motiv pentru care se iese din comă este epuizarea.

Dar, când mă vizita Carl, totul devenea din nou înspăimântător de trist și de real. Ne văzuserăm ultima oară la înmormântarea lui Patrick. Îmi amintesc că abia ne-am uitat unul la altul de la depărtare, dar el nici nu se apropiase, poate de frică să n-o tulbure și mai rău pe Nina, sau poate pentru că toată durerea aia era prea greu de suportat pentru noi.

La șaisprezece ani, n-ar trebui să ți se întâmple lucruri de genul ăsta; la șaisprezece ani, ar trebui să te gândești doar cum să fii fericit și să-ți îndeplinești toate visurile, nu să fii martoră la moartea iubitului tău, cel mai bun și mai generos om din lume, care s-a înecat ca să-ți salveze câinele.

O moarte atât de stupidă pentru cineva care iubea atât de mult marea și ținea atât de mult la patria lui, încât se înrolase în Marina Militară Britanică la nici douăzeci de ani. Nina mă considera vinovată. Cum puteam s-o învinuiesc? Și eu mă consideram vinovată de moartea lui.

Carl îmi spusese că se împăcase cu Nina și erau din nou împreună, dar că familia ei era distrusă și că sufereau enorm. Nina se îmbrăca numai cu tricourile fratelui său, iar maică-sa nu mai ieșea din camera lui, unde plângea de dimineață până seara. Taică-su, în schimb, începuse să bea pe ascuns, iar seara, când Carl se pregătea să plece, îl vedea stând pe canapea, uitându-se pierdut la televizorul stins. Apoi se ridica cu greu, clătinându-se, ca să-l conducă la ușă.

Asta era realitatea cu care nu voiam să mă mai confrunt.

Aș fi vrut să-i spun să-și țină gura și să nu se mai întoarcă niciodată, pentru că eu fusesem acolo în ziua aia blestemată de februarie, pe plaja aia afurisită, scrutând cu privirea valurile negre, neputincioasă și înspăimântată, rugându-mă să-l văd apărând dintr-o clipă în alta, în timp ce minutele treceau și el nu se mai întorcea; că eu eram cea care îl strigase cât o ținuseră puterile, intrând îmbrăcată în apă, în timp ce curioșii se apropiau să vadă ce se întâmpla.

Nina își iubea fratele mai mult decât orice pe lume. De aceea, nu-i spuseseam cât de îndrăgostită eram în secret de el. Așa că, după acea zi tragică, am fost distrusă și am renunțat la șansa de a intra la Royal Ballet School. Și tot pe mine mă luase la pumni Nina, orbită de durere, în ziua înmormântării.

Și toate astea numai pentru că Patrick voia ca eu să gust „cei mai buni *fish and chips* din lume“ pe plaja din Skegness înainte de prima noastră noapte împreună.

Nu.

Carl nu avea dreptul să-mi vorbească despre durerea Ninei și a familiei ei. Nu el, care îi frânsese primul inima, înșelând-o cu târfa școlii, fiindcă era nesigur de relația lor. Nina era și avea să fie mereu prietena mea cea mai bună, ba chiar, așa cum spuseseam până cu doar câteva luni înainte, sora mea.

Însă acum viețile noastre se schimbaseră în mod ireversibil și nu aveam nici cea mai mică idee despre ce ne aștepta. Nu venise să mă vadă niciodată și eram sigură că nici nu avea s-o facă. Pentru ea, eu murisem înainte de toate astea, murisem încă de când îi ascunseseam faptul că eu și Patrick eram împreună.

Totul era atât de stupid. Întreaga poveste mi se părea atât de incredibilă, încât nu reușeam să înțeleg cum ajunseseam acolo. Dacă i-aș fi spus de la început adevărul – și anume că îl iubeam pe Patrick de când aveam trei ani și că în ultimele luni vorbeam tot mai des și că, într-un final, și el se îndrăgostise de mine –, n-ar mai fi trebuit să ne ascundem și în ziua aia n-ar mai fi trebuit să-l luăm cu noi pe York ca să nu rămână singur acasă și să latre. Iar Patrick n-ar mai fi murit încercând să-l salveze și

am fi fost încă împreună, mai îndrăgostiți ca niciodată. Și ar fi fost un final fericit pentru toată lumea.

Totul se poate rezolva. Totul. În afară de moartea noastră.

Încă nu știam cum fusesem adusă la mal și de către cine. Câțiva trecători mă găsiseră pe plajă pe jumătate degerată, în timp ce mama, care se întorsese acasă și nu mă găsise, deși mă pedepsise să nu ies din casă, sunase la poliție și la spital, convinsă că aveau s-o liniștească, spunându-i că urma să mă întorc peste puțin timp.

Nu și-ar fi putut închipui vreodată că descrierea ei va corespunde întocmai cu cea a unei fete pe patul de moarte într-un spital, la mai mult de două ore distanță de mers cu mașina.

Se grăbise cu Paul ca să ajungă cât mai repede la spital. Cum conduceau ca nebunii pe autostradă, i-a oprit imediat de o patrule de poliție, dar, amenințați de mama, poliștii s-au oferit să-i escorteze ca să ajungă mai repede. Niciodată să nu subestimezi puterea de convingere a unei mame italiene cuprinse de panică.

Mama mă luase în brațe ca pe o păpușă fragilă și mă dezmierdase toată noaptea cântându-mi câteva melodii toscane care-mi plăceau atât de mult. Până când Paul îi luase locul pentru ca ea să se odihnească puțin pe scaunul de lângă pat, distrusă și infinit de tristă, repetând încontinuu „fetița mea, fetița mea”. Iar el mă luase în brațele lui puternice cu grijă și cu duioșie, ținându-mi capul pe umăr ca și cum aș fi fost fiica lui. Uriașul meu, căruia aș fi vrut atât de mult să-i spun *tată* într-o bună zi.

Mai rămânea misterul brățării.

I-o dădusem lui Patrick chiar în ziua accidentului, când ne aflam pe plajă, priveam orizontul și ne făceam planuri pentru viitor, dar nu reușeam să înțeleg cum ajunsese pe încheietura mea dreaptă.

Și apoi de ce nimeni nu știa latina? Scria *Serva me. Servabo te*: „Salvează-mă. Te voi salva”. Nu e așa greu! Următorului care avea să spună: „Cred că e spaniolă” i-aș fi răspuns: „E latină, fir-ar să fie!”.

O alesesem împreună cu Carl, iar el o recunoscuse imediat când venise să mă viziteze, dar nu avea de unde să știe că i-o dădusem lui Patrick. Numai Betty, prietena mamei, care-mi

dăduse în cărți de vreo două ori – și sunt convinsă că prevestise totul – îl visase pe Patrick spunându-i cuvintele acelea, iar ea chiar nu avea de unde să știe.

După ce mi-a povestit acel vis, m-am hotărât să părăsesc lumea asta ca să-l caut pe Pat care – eram sigură – mă aștepta pe undeva. Ca să rămân cu el pentru totdeauna, departe de prăpastia în care căzusem, în care durerea mă sufoca.

Și tata venise să mă vadă împreună cu soția lui, Libby, și cu gemenii. Îmi plăcea Libby, semăna mult cu mama și, deși tragică, ocazia era bună pentru ele să încerce să treacă peste vechea antipatie.

Tata, care toată viața nu știuse să-mi vorbească despre altceva decât fluctuațiile Bursei, devenise, în mod curios, vorbăreț și, poate, faptul că nu mai puteam să-i confirm încontinuu eșecul lui ca părinte îi dădea curaj să-mi spună ceea ce, probabil, ar fi vrut dintotdeauna. Și anume că, deși era distant, neîndemânatic și încurcat, mă iubește. Dacă știam că era de ajuns să mă aflu pe patul de moarte ca să-l aud spunându-mi asta, aș fi simulat un accident cu mult înainte.

Când a venit rândul lui Libby și al gemenilor, mi-am dat seama imediat, după tonul vocii ei, că lucrurile între ea și tata nu mergeau prea bine. În primul rând, pentru că el era afară cu mama, în loc să-i țină în frâu pe infractorii ăia doi – Seb și Adrian – care încercau să-mi închidă perfuzia și mă ciupeau de degetele mari de la picioare cu toată puterea ca să mă facă să reacționez. Și, în al doilea rând, fiindcă biata Libby îmi spusese, trăgându-și nasul, că „iubirea nu e niciodată așa cum te aștepti, nici atunci când faci tot ce-ți stă în putere pentru ca lucrurile să meargă bine“.

Dacă aș fi putut vorbi, aș fi întrebat-o dacă în ziua în care l-a cunoscut pe tata băuse ceva sau avusese ochelari de cal, fiindcă, dacă exista un om care nu se schimbese niciun minut în toată viața sa, acela era tata, pentru care cea mai mare extravaganță a fost să poarte un cardigan de culoarea cafelei de Anul Nou. Se pare că avea un farmec misterios și de neînțeles pentru mine, la fel ca prințul Charles. Speram doar să nu divorțeze și de Libby. Țineam la ea și nu voiam să sufere.

Și directoarea școlii, doamna Jenkins, venise să mă viziteze; ținea să mă întorc la timp pentru examen. Dar probabil doamna Jenkins nu-și dădea bine seama de situație. Sau asta era felul ei de a atenua gravitatea situației.

În schimb, Claire, fosta mea profesoară de balet, sosi într-o dimineață cu CD-ul variațiunii pe care am repetat-o luni întregi convinsă că o să mă trezească având în vedere că o ascultasem de milioane de ori. Toți erau convinși că aveam să mă trezesc odată ce auzeam cuvântul potrivit, cel care avea să dezlege farmecul vrăjitoarei rele, aducându-mă înapoi la viață, de parcă eram *Frumoasa din Pădurea Adormită*.

Se dezlănțuise un fel de întrecere între ei: cine reușea să mă trezească primul. Cu muzică, povestiri, vorbe, fiecare dintre ei *simțea* că ar fi reușit să apese acel buton care să mă readucă la viață și să mă scoată din nisipurile mișcătoare ale minții mele.

În realitate, nu era de ajuns doar asta, mai era nevoie și de colaborarea mea pe care refuzam s-o ofer. *Nu voiam* să mă trezesc și eram terorizată de ideea de a nu ști ce se întâmplase cu întregul meu corp. Puteam fi paralizată, incapabilă să vorbesc, să mă mișc. Iar asta ar fi însemnat că nu aveam să mai dansez vreodată. Și o viață fără balet și fără dragoste nu era demnă de a fi trăită.

Deci, nu.

Nu intenționez să mă mai trezesc. Aveam să rămân acolo, ascunsă în propriul corp, pe termen nedefinit.

Asta dacă n-ar fi apărut *cealaltă* voce. Singura care nu putea fi reală și pe care nu reușeam s-o localizez. Cea care mi se învârtea în cap încontinuu de când intrasem în comă și pe care o auzeam doar când eram singură.

Vocea lui Patrick. Patrick *al meu*.

Și asta nu putea să însemne decât un singur lucru: că situația mea era gravă. Pat era mort și o știam bine, dar îl auzeam cu intermitențe, ca și cum ar fi căutat frecvența potrivită ca să comunice cu mine și nu făcea decât să-mi repete: „Mia, sunt Patrick, mă auzi?“.

Bineînțeles că-l auzeam, tare și răspicat!

Dar se pare că el nu mă auzea pe mine și nu știam cum să-l facă să înțeleagă asta, pentru că începea să devină din ce în ce

mai supărător să-l aud cum face probe tehnice în creierul meu. Și, convins cum era că nu-l auzeam, spunea orice îi trecea prin minte, iar, deseori, cuprins de descurajare, începea să cânte. Și oricine îl cunoscuse pe Patrick știa cât de fals cânta.

Într-o seară, după ce Ellie mă pusese la curent, ca de obicei, cu progresele ei amoroase cu Robert – o întrebase ce șampon folosea de avea părul atât de moale și mătăsos, iar asta pentru ea era o dovadă incontestabilă a dragostei lui –, când am rămas în sfârșit singură, l-am auzit pe Patrick cântând suav: „You're beautiful... you're beautiful... you're beautiful, it's true...”

Și deși ai fi zis că era o mătă cu coada prinsă în ușa, mi s-a părut atât de real și de frumos încât inima mea a tresărit sau ceva de genul ăsta, fiindcă un aparat la care eram conectată a început să țiuie și Ellie a fugit să o cheme pe Nancy ca să vadă ce se petrecea cu mine.

Nancy a oprit alarma, a apăsat câteva butoane, m-a consultat și a dat verdictul:

— Trebuie să fi fost o cădere de tensiune.

Cădere de tensiune, pe naiba!

Eu eram în culmea emoției și ea dădea vina pe generatorul de curent?

Speram că Robert o va părăsi.

— Ești sigură că nu a fost altceva? Întrebă Ellie.

— Nu, nu cred, se mai întâmplă uneori, dar nu e nimic, fata asta doarme buștean!

— Poate că nu, poate visa ceva frumos, pe prietenul ei! Nu crezi că e posibil?

Începeam să țin la Ellie.

— Da' de unde! Ăștia nici măcar nu visează, ar fi mai ușor să reanimezi un castravete, zise Nancy cu sarcasm.

— Eu sunt sigură că ne ascultă, eu îi vorbesc încontinuu și câteodată am impresia că mă înțelege. Știai că era o mare balerină? Și a vrut să moară din dragoste, e o poveste tare tristă, ca Romeo și Julieta...

— Acum nu cred că o să mai danseze în halul în care e. Nu mai are mușchi, până și brățara i-a rămas așa de largă încât, când îi ridic brațul, alunecă.

Poftim? Ce zice ticăloasa aia? Că nu mai am mușchi? Ce-aș mai fi vrut s-o iau la palme, așa vedea ce mușchi aveam!

— Da, brățara, continuă Ellie, eu zic că i-a dat-o el, cu fraza aia în spaniolă, cine știe ce-o fi însemnând?

E latină fir-ar să fie!

— Cum de ești așa romantică? Te pomenești că ești îndrăgostită, Ellie? o presa Nancy înțepată.

Oh, Doamne, doar nu avea de gând să-i spună, nu?

— Eu, îndrăgostită? Glumești, Nancy..., răspunse stânjenită.

— Haide, Ellie, spune-mi. Cine e? Să fie oare noul portar?

Nu, Ellie, nu-i spune!

— Nu, râse, nu e el.

— Băiatul de la cantină! Cel de la cartofii prăjiți?

— Nu, nici el, râse iar.

— Ellie, știi foarte bine că poți avea încredere în mine, nu?

Ellie, nu! Taci, te rog, taci, nu o crede! Țipam în gând cu toată puterea.

— Este...

Ellie, nu, nu, nu!

— Este Robert, infirmierul de la secția pentru bărbați, a concluzionat triumfătoare.

Minunat.

— CINEEE? urlă Nancy strident.

— Robert! Știu că-i place de mine, mi-a dat de înțeles...

— Și cum, mă rog, ți-a dat de înțeles? o zori Nancy pe un ton deloc prietenos.

— Oh, în multe feluri, îmi face cadouri, o grămadă de complimente, și e mereu adorabil cu mine.

— Adorabil, zici? Și ia s-auzim, de cât timp durează povestea asta?

— De vreo două luni!

— Două luni? Și te-ai culcat cu el?

Lalalalalalalalala destul, destul, nu vreau să mai aud nimic!

— Încă nu, dar e... o chestiune de puțin timp.

— Ce înseamnă o chestiune de puțin timp? Robert e cu mine de două luni, și de culcat se culcă numai cu mine!

Iu-huuu! Hei, e și o minoră pe-aici, nu v-ași dat seama?

— Cu... cu tine? Ce vrei să spui cu asta? întrebă Ellie nevenindu-i să creadă.

— Că noi doi suntem împreună, și punct. Ce nu ți-e clar în propoziția asta?

— Dar eu nu știam, nu mi-a spus nimic, altfel niciodată n-aș fi...

— Nu ți-a spus nimic, fiindcă știe toată lumea! Toți în afară de tine, care îți petreci zilele citind paginile de bârfe din *The Sun* și afurisitele alea de cărți inutile! Poate ar trebui să încetezi și să începi să te uiți puțin în jurul tău, am impresia că ai început să confunzi realitatea cu fantezia! încheie Nancy cu dispreț.

— Îți jur că habar n-aveam, eu doar am crezut că..., răspunse Ellie smerită.

— Tot ceea ce ai crezut în căpșorul tău idiot era rodul imaginației tale și deci nu există, la fel ca povestea cu brățara gravată în spaniolă.

E latină, fir-ar să fie!

— Dar eu credeam că el... adică noi...

— Uită-te bine la mine, Ellie! Robert ar ieși cu una ca tine numai ca să câștige un pariu, așa că scoateți-l din cap! zise și se îndepărtă lăsând-o pe Ellie singură și derutată.

Ce ticăloasă era Nancy asta! Nici măcar în *Eastenders* băieții răi nu erau așa răi!

Ellie plângea în hohote așezată pe patul meu.

Cât aș fi vrut s-o îmbrățișez! Și să-i spun că e mai bine așa, că nu pierduse nimic și că soțul și copiii ei ar fi suferit prea mult dacă ar fi plecat.

Iar ea mi-a ghicit gândurile.

— Soțul meu mă înșală de ani buni, Mia. Vine acasă, mănâncă în fața televizorului și pleacă la băute, apoi se întoarce la trei noaptea beat criță și adoarme îmbrăcat. Fiii mei, în schimb, nu vor să muncească și mă tratează ca pe o servitoare. Înțelegi de ce visez cu ochii deschiși și citesc toate cărțile alea de dragoste? Pentru că nimeni nu se poate atinge de visurile mele și-mi pot imagina viața pe care mi-o doresc. Să mă prefac că sunt frumoasă, iubită și fericită... Apoi

când Robert m-a observat, tocmai el care place tuturor femeilor, am crezut că viața mea ar putea să se schimbe dintr-odată. Că poate el m-ar fi luat de aici și am fi fost fericiți... Dar mi-am făcut doar iluzii. Ce-am crezut, că el s-ar fi îndrăgostit cu adevărat de una ca mine? O grasă amărâtă și proastă? Are dreptate Nancy, doar pentru un pariu ar ieși cineva cu una ca mine.

Începu să plângă și mai tare. Eram extraordinar de tristă. Mi se rupea inima și nu puteam să fac nimic pentru ea. Și, drept să spun, chiar nu eram în poziția de a convinge pe cineva că viața e frumoasă și că merită trăită.

— Micuțo, știi că viața asta e mizerabilă? Poate ție îți e mai bine în locul ăla îndepărtat în care te afli. Și poate că fraza aia în spaniolă nu înseamnă nimic...

E latii... uff, renunț.

După ce a plecat și am rămas singură, am început să-l aud râzând. Râdea ca un nebun, din ce în ce mai tare, cum nu-l mai auzisem niciodată, și în sinea mea am început să râd și eu.

— Mia, mă auzi, nu-i așa?

— Da, te aud, Pat, am răspuns emoționată.

— În sfârșit, iubita mea, în sfârșit, a fost nevoie de nebulenele alea două ca să ai emoțiile potrivite, ca să ai doza de furie potrivită pentru a reacționa. Nu știam ce să mă mai fac.

— Pat, te auzeam și înainte numai că nu știam cum să-ți răspund!

— M-ai auzit cântând?

— Te-am auzit cântând, enumerând numele celor șapte pitici și imitându-l pe Dewey din *Family Guy*!

— Știam că urăști asta! Mia, nu pot să-ți spun cât de mult te iubesc și ce dor mi-a fost de tine! Credeam că o să înnebunesc!

— Tu să înnebunești? Eu am înnebunit zi de zi cu ochii țintuiți la un perete alb și cu geaca ta pe mine. Nu pot să trăiesc fără tine, Patrick, am încercat, trebuie să mă crezi, dar lumea asta nu are sens fără tine, viața nu are sens. Voiam să vin după tine... de asta mă aflu acum aici.

— Știu, și chemarea ta a fost atât de puternică încât acum sunt aici cu tine.

— Pat, ce se întâmplă? Spune-mi adevărul, visez sau... sunt moartă?

— Nu, iubito, nu ești moartă, chiar dacă te afli la graniță.

— La graniță? Dar tu... tu ai murit?

Tăcere.

— Da, Mia. Eu am murit.

Parcă un fulger sfâșiasse întunericul. Am simțit o împunsătură în inimă.

— Nu, Pat. Nu poate fi adevărat, nu ești mort, eu te aud!

— Iubita mea, nu am supraviețuit, am încercat din toate puterile, dar curentul era prea puternic și îmi era prea frig, dar tu... tu încă te poți salva. Tu *trebuie* să te salvezi!

— Nu, Pat, nu vreau, la ce bun să trăiesc fără tine? Am încercat deja și nu-mi mai pasă de nimic.

— *Trebuie* să-ți pese, Mia, *trebuie* să trăiești din nou, iar eu te voi ajuta să ieși din mlaștina asta și voi face imposibilul ca să te conving de asta. Și știi bine că sunt în stare!

— Pat... eu te aud, încă *aud* vocea ta după atâta vreme, și chiar dacă totul se petrece doar în imaginația mea sau am halucinații, mă mulțumesc cu asta. Ba chiar din contră, am un motiv în plus să nu mă mai trezesc.

Începeam să simt din nou cum îmi creștea anxietatea, spulberând un echilibru la care de-abia ajunseseam.

— Mia, tu ai toată viața înaintea ta, trebuie să te bucuri de ea, trebuie să dansezi, trebuie să te întorci la persoanele care te iubesc!

— Nu! Eu am murit în ziua aia pe plajă, nu mă mai interesează nici dansul, nici viața de dinainte. Am pierdut tot: pe tine, admiterea, pe Nina. Nu, Patrick, nu mă mai întorc, vreau să stau aici cu tine, acum că te-am regăsit. Vezi că am făcut bine să vin după tine?

— Nu, Mia, nu e bine și nu așa funcționează lucrurile. De fapt, ca să fiu sincer, nici eu nu știu exact cum funcționează. Știu doar că *simțeam* că ai nevoie de mine și am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să mă întorc să te salvez.

— *Serva me. Servabo te.*

— Da, iubita mea. Te voi salva.

— Brățara pe care ți-am dat-o. De ce e la mine acum?

— Fiindcă era mai important s-o ai tu.

Am făcut o pauză.

— Pat... tu mă vezi?

— Da, te văd.

— Și... cum arăt?

Tăcere. Apoi, a suspinat.

— A venit momentul să reacționezi, iubita mea, nu mai poți sta în pat ca un cadavru, fiindcă nu asta ești. Nu tu, cel puțin, glumi el.

— Pat, nu vorbi așa!

— Scuze, e o glumă cretină, dar adevărată, din păcate.

— Vrei să zici că tu ești mort, dar eu te pot auzi?

— Da, așa este.

— Nu e posibil, am înnebunit de tot.

— Nici nu știi câte lucruri sunt posibile aici, mai multe decât îți poți imagina.

— Și unde ești acum?

— Sunt aici lângă tine, în genunchi, lângă pat, cu bărbia sprijinită pe umărul tău drept.

— Glumești? Nu cred!

— Ți-aș putea spune cu ce ești îmbrăcată, dar tu nu ai cum să știi. Pot să-ți spun doar că ești frumoasă foc, chiar și cu părul ciufulit, cearcăne albastre, buze uscate și fața palidă.

— Sunt oribilă..., am răspuns cu tristețe.

— Ba nu, dar situația ta se înrăutățește pe zi ce trece, iar tu ești o balerină. Corpul tău e sacru, e ceea ce te face să zbori și eu, care te-am văzut cum dansezi, știi asta!

Începea să se enerveze.

— Gata, Pat, nu vreau să mai vorbesc despre asta! i-am tăiat-o.

Era o situație ireală: eu în comă certându-mă cu el în versiune de fantomă sau spirit sau mai știu eu ce. Tipic pentru Patrick.

Eram teribil de fericită și, deși mă aflu într-o stare cata-tonică și nu știam dacă să cred sau nu ce mi se întâmpla, faptul că Patrick era din nou cu mine reprezenta cel mai mare cadou

la care mă puteam aștepta. Și, dacă era sau nu adevărat, până la urmă nu era o problemă atât de mare.

— Bine, deocamdată, nu mai vorbim despre asta. Deocamdată! zise.

Am glumit și am râs ore întregi, amintindu-ne de noi, de școală și de momentele incredibile pe care le petrecuserăm împreună – când mă găsisse împingând bicicleta cu roata găurită, noaptea, departe de casă, fiindcă îl urmărisem, sau când mă văzuse repetându-mi soloul ascunsă în penumbra sălii. Ne amintiserăm de primele noastre convorbiri telefonice pline de stângăcii, de ziua în care îmi dăduse telefonul și de cât de jignită mă simțisem în seara primei noastre întâlniri, pentru că nu mă sărutase.

Vorbisem despre tot ceea ce ne putusem aminti, învărtindu-ne în jurul tragediei. Apoi m-a lăsat să mă *odihnesc*. Mda... de parcă aş fi avut nevoie.

În dimineața următoare, a venit mama. Spitalul era departe de casa noastră și, ca să stea cu mine, trebuia să-și pună în două zile toate întâlnirile de la serviciu dintr-o săptămână. Îmi vorbea ca și cum aş fi putut s-o aud și tot ea răspundea. Era cea mai convinsă dintre toți ceilalți că o auzeam și avea dreptate.

Îmi umezi buzele cu un șervețel și îmi pieptănă părul cu peria, apoi începu să-mi povestească tot ce făcuse în ziua aia.

— Sunt la un pas de a vinde casa aia de la periferia Leicesterului, știi? Da, cea care trebuie renovată. Au spus că se mai gândesc, dar păreau destul de convinși! Au mai mult de 70 de ani și s-au căsătorit acum două săptămâni, incredibil, nu? Abia s-au întors dintr-o croazieră în Insulele Canare. Ar trebui să-i vezi, sunt fermecători! Problema e că trebuie să instaleze un cărucior electric ca să ajungă la etaj, știi? Scaunul acela care se montează pe balustradă ca să urci. Da, știu că știi ce e ăla un cărucior electric. Bunica ta Olga spunea mereu că, în ziua în care o să aibă nevoie de o mașinărie dintr-aia, putem s-o împușcăm liniștiți! Uneori, aş face-o și fără să aștept căruciorul electric! Ba nu, glumesc. Scumpa mea, cât îmi lipsești! Știi ce-i spuneam lui Paul azi-dimineață? Că ar fi frumos să mergem cu toți la mare vara asta. Ne-am putea întoarce în Italia.

Aia da mare adevărată! Nu ca locurile astea glaciale ca Bath sau Brighton! Când erai mică, te duceam la Forte dei Marmi, îți amintești? Acolo ai învățat să înoți... mâine îți aduc pozele, alea cu costumașul galben care îți plăcea atât de mult. Bineînțeles că l-am păstrat, credeaai că l-am aruncat? Aveai doi ani și erai un drac împielit, trei perechi de ochi nu erau de ajuns ca să te supravegheze. Da, erau cu noi și tata și bunica. Dacă se certau? Tot timpul, se certau tot timpul! Aia a fost ultima vară când eu și taică-tu am stat împreună. Sunt sigură că aerul de mare și soarele ți-ar face tare bine. Tu mai gândește-te, îmi spui mai târziu.

S-a ridicat să ia ceva din geantă.

— Auzi, scumpo, nu știu dacă e bine ce fac, dar am vorbit cu Betty. De fapt, ca să fiu sinceră, a fost ideea ei și ne-am hotărât să încercăm. Știi și tu cum e, nu? Țăcănită, dar te iubește din suflet și e disperată din cauza acelei povești cu visul în care l-a văzut pe Patrick. A făcut o prostie monumentală să-ți spună și, dacă nu intervenea Paul, o omoram în bătaie, dar am înțeles că tu ai fi făcut-o oricum. Că tu voiai să-l vezi din nou pe Patrick și nimeni și nimic nu te putea opri. Mereu ai fost încăpățânată, dar ești fetița mea pe care o iubesc mai presus decât orice pe lumea asta. Așa e, scuză-mă, scuză-mă, Mia, știu, ți-am promis că n-am să mai plâng, dar, uneori, e atât de greu... să te văd aici, zăcând între viață și moarte...

A început să plângă și a trebuit să facă un efort enorm ca să se oprească. Și-a suflat nasul și a continuat:

— Deci, scumpa mea, îți ziceam că ideea lui Betty a fost să-ți aduc pantofii de balet și să ți-i pun în picioare. Stai așa, lasă-mă să termin! Și să ascuți Oasis a fost tot ideea ei și n-a funcționat, e adevărat, dar la șaisprezece ani nimeni nu i-ar asculta, nu-i așa? Așa că l-am rugat pe Carl să-ți pună niște muzică pe iPod! Râzi, așa-i? Eu, care mai ascult și acum casetele cu Dire Straits, îți vorbesc de iPod! Dar ne-am gândit că, dacă *simți* pantofii în picioare, poate îți vei dori să dansezi. Da, la fel ca în filmul ăla teribil cu pantofiorii roșii. Ai dreptate, se termină rău și nu e cel mai bun exemplu, dar ideea nu e rea. Ce zici, iubire? Încercăm?

A dezlegat panglicile cu delicatețe, a ridicat cearșaful și m-a încălțat cu ei așa cum a făcut prințul cu Cenușăreasa. Nu am simțit nimic, dar am apreciat foarte mult gestul. S-a așezat și a așteptat o reacție din partea mea. Care însă nu a venit.

— Nu-i nimic, scumpa mea, nu trebuie să te simți obligată. Nu te grăbi, dacă îți vine chef, îmi spui. Bine, pușor?

A izbucnit în plâns și a fugit din cameră. Mă simțeam ca un rahat. Cum să-i faci așa ceva propriei mame? Dar cum puteam să trăiesc pentru altcineva dacă nu voiam să trăiesc nici pentru mine?

Nu a trecut niciun minut când am auzit vocea lui Patrick. Clocotea de nervi.

— Mia, tu îți dai seama ce-i faci mamei tale?

Era foarte nervos.

— Pat, ai zis că nu mai vorbim despre asta, am protestat.

— Cum pot să nu vorbesc despre asta? Poate nu-ți dai seama că vorbim despre viața ta, despre viitorul tău și despre toți cei care te iubesc. Elena o să înnebunească, te asigur, o să-și piardă slujba, casa și, mai devreme sau mai târziu, o să-l piardă și pe Paul care nu o să mai poată s-o ajute, iar frații tăi vor crește cu durerea de a avea o soră moartă și, în fiecare an de Crăciun, îți vor aduce un cadou la mormânt! După ce m-a pierdut pe mine, soră-meă, Nina, n-o să te mai aibă nici pe tine și atunci o să se ducă să-i țină companie mamei tale la spitalul de nebuni. Și, în final, lumea dansului va fi pierdut pentru totdeauna o stea, iar tu nu vei ști niciodată dacă ai fi putut să treci sau nu admiterea aia blestemată pentru care te-ai pregătit toată viața!

Urla.

— Destul, Patrick, destul am zis! Încetează, nu poți să-mi vorbești așa! am urlat la rândul meu.

— O să-ți vorbesc așa zi și noapte și, dacă n-ai să mă ascuți, știi ce-o să fac? Simplu, o să dispar, n-o să mă mai auzi și atunci o să rămâi să vegezezi acolo până la sfârșitul zilelor tale în tăcere. Și nu cred că vor fi prea multe!

— Nu, nu poți să-mi faci asta, Pat, tocmai acum când te-am regăsit.

Panică, intrasem în panică.

— Bineînțeles că pot, nu are sens să stau aici la căpătâiul unei sinucigașe! Eu aș fi vrut să trăiesc, Mia, tu știi cât de mult aș fi vrut, voiam să-mi servesc patria, să mă plimb prin lume cu tine, să am copii, să devin bunic, toate lucrurile alea banale și minunate pe care nu le voi mai putea face niciodată și de care ție nu-ți pasă deloc! Tu îndrăznești să renunți la darul cel mai de preț care ți-a fost dat, singurul dar la care nimeni n-ar trebui să renunțe vreodată, fiindcă întotdeauna există un motiv să trăiești, *cel puțin* unul! Iar tu ai o grămadă de motive, chiar dacă refuzi să le vezi. Cum e posibil să mă superi în halul ăsta? Ar trebui să mă odihnesc pe vecie, să bântui castele sau să particip la ședințe de spiritism, și când colo îmi pierd timpul aici cu cea mai mare egoistă pe care am cunoscut-o vreodată!

— Nu-ți pierzi timpul cu mine și nu sunt egoistă, ți-am explicat deja că nu am motive să mai trăiesc și...

— Aberații! Spui niște prostii colosale! Tu ai doar motive întemeiate să trăiești și, dacă aș putea, te-aș lua la șuturi, ca atunci când nu voiai să te întorci la lecția de balet cu Sinclair, pentru că se purta prea urât cu tine!

— Nu pot, Pat, nu pot, îmi e prea frică.

— Ah... deci nu ești numai egoistă, ci și lașă! Știi ceva? Încep să mă îndoiesc de tine, nu ești cine credeam că ești. Mia pe care o cunoșteam eu era o fată încăpățânată și hotărâtă care nu se pierdea în chestii idioate și avea planuri mari pentru viitor. Dacă aș fi vrut să fiu cu o prostituată care are în cap numai baruri și *chat*, aș fi găsit cu sutele. Știi că ești o mare dezamăgire, Mia? Și cu asta cred că ne-am spus tot, nu? Nu te mai deranjez!

— Nu! am țipat furioasă în gând. Nu, te rog, nu pleca, te iubesc, nu pleca din nou, te rog...

Eram disperată.

— Și, dacă plec, ce-o să faci? Renunți și mori? Nu e ceea ce faci oricum?

Nu i-am răspuns.

— Mia, știi de ce ești aici? Știi de ce nu ai murit înecată în ziua în care ai decis să-ți pui capăt zilelor? Fiindcă am ajuns la timp, fiindcă am auzit că mă chemai și te-am luat în brațe, în timp ce te scufundai și nici măcar nu *încercai* să înoți, nu

aveai nici cea mai mică reacție. Și am venit imediat la tine, fiindcă n-aș fi vrut să sfârșești ca mine, pentru că te iubesc prea mult și te voi iubi mereu, înțelegi asta?

Plângeam în hohote.

— Pat... eu...

— Mia, încearcă să-ți amintești. Erai în apă, temperatura era sub zero grade, curentul te trăgea în larg. Te-ai scufundat și ai început să înghiți apă și să cobori din ce în ce mai mult, până unde nu mai străbătea lumina, până aproape să atingi fundul, și acolo te-am văzut zâmbind în fața morții, în apa înghețată, de parcă nu așteptai nimic altceva, de parcă nu-ți mai păsa de nimeni și de nimic. Nu voiai altceva decât să mori...

Începeam să-mi amintesc, începea să-mi fie din nou frig, aveam iar senzația aia că apa mi se infiltrase până în oase și începeam să mă descompun. Mă vedeam mergând cu greu pe plajă, îmbrăcată cu geaca lui Patrick, cu vântul rece în față. Picioarele mi se afundau în nisip. Simțeam cum apa îmi înghițea lent picioarele în timp ce intram în mare ca și cum aș fi pășit pe scenă pentru o premieră, cu grație și hotărâre, aproape entuziasmată la gândul că voi muri. Mângâiam apa ca și cum încercam să o calmez și ea mă prindea imediat în brațele ei fluide și mă trăgea în larg, departe, pe tărâmul păcii și al tăcerii, la capătul lumii.

Alunecam în jos fără frică și fără grabă, gândindu-mă la Pat, numai la Pat, atât de intens și de dureros încât nici nu-mi dădeam seama că nu mai respiram...

— Pat, nu mă face să-mi amintesc, nu vreau.

— Și când ai început să te zbați, când te dureau plămânii încercând să respiri, când tot corpul tău se zvârcolea împotrivindu-se voinței tale, atunci te-am îmbrățișat strâns și tu te-ai uitat la mine. Îți aduci aminte? M-ai privit în ochi și nu ai fost surprinsă...

Nu eram surprinsă, fiindcă știam că era acolo, trebuia să fie acolo. Iar timpul se oprise când îl văzusem într-o rază de lumină albăstruie care răzbătea de la suprafață, cu părul care plutea moale și acei ochi mari și cenușii ca marea, chiar dacă acum uram acea comparație.

— Ți-am luat fața în mâini, îți amintești? Ți-am acoperit gura cu a mea ca să te ajut să respiri și am început să înot ca să te duc la suprafață...

Simțisem iar atingerea buzelor sale, chiar dacă erau reci. Totul mi se părea absurd. Simțisem din nou atingerea vieții, dar nu îndeajuns ca să-mi doresc să-i aparțin din nou și, fără să mă pot împotrivi, el începuse să înoate în tunelul de lumină spre suprafață, din ce în ce mai repede și din ce în ce mai sus.

— Iar tu nu reacționei, nu înotai, stăteai acolo abandonată în brațele mele, ca un pui speriat fără să îndrăznești să te miști. Îți amintești ce-ți spuneam, Mia? Îți amintești?

Îl îmbrățișam strâns, cu fața în pieptul lui și cu ochii închiși, terorizată că aveam să-l pierd din nou, răvășită de frică și convinsă că eram deja moartă. Fără să încerc să fac nimic, m-am lăsat în voia destinului pe care mi-l alesesem cu o determinare extremă.

— Îți spuneam: „Înoată, Mia, înoată! Tu *trebuie* să trăiești, trebuie să trăiești pentru mine, pentru noi, trebuie să te întorci în lumea ta! Nu poți să te dai bătută, nu trebuie să te dai bătută! Chiar dacă acum îți e greu, nu ți-a sosit ceasul, ești abia la începutul aventurii tale, care va fi lungă și frumoasă. Iar eu voi fi acolo, dragostea mea va veghea asupra ta pentru totdeauna, îți promit...”

Acum începeam să-mi amintesc.

— Dansează, Mia, dansează pentru mine! Dacă dansezi, eu voi continua să trăiesc prin tine și vom fi iar împreună.

Acum era totul clar.

Cum el mă ducea repede spre suprafață repetându-mi să nu renunț, să reacționez, pentru că nu aveam dreptul să abandonez lupta, că n-ar fi permis niciodată asta, că mă iubea și că nu puteam să-i fac așa ceva. Și astfel începusem să dau din picioare și să înot cu el din ce în ce mai repede, de parcă eu îl salvam pe el, de parcă ne-am fi întors în ziua aceea blestemată și încercam să-l smulg din ghearele morții.

— Așa, scumpa mea, înoată cu mine ca și cum am dansa, încă un mic efort și gata. Știam că ai să reușești. Mia, eu te voi iubi mereu, să nu uiți niciodată asta.

Și, cu o clipă înainte să mă aducă la suprafață, își scosese brățara și mi-o legase la încheietura mâinii drepte.

— Așa o să-ți amintești de mine, îmi spusese zâmbind.

Și, cu o ultimă zvâcnitură disperată, am ajuns singură la suprafața mării, deschizând gura într-un spasm absurd, ca și cum aș fi fost îngropată de vie.

Am horcăit violent în pat, cu ochii cășcați.

Mama, speriată, a vărsat pe ea o ceașcă de cafea fierbinte.

Capitolul 2

Eram trează. Câştigase instinctul de supravieţuire. Câştigase Pat. Iar acum eram complet singură. Singură şi terorizată, ca o broască ţestoasă fără carapace, fără apărare, pregătită pentru disecţie.

Într-o fracţiune de secundă, apărură din senin cinci perechi de mâini care începură să circule pe corpul meu ca să-mi verifice reflexele, să-mi examineze vederea, să-mi ia tensiunea şi să-mi verifice funcţiile vitale, în timp ce-mi tot strigau numele, iar mama, în spatele lor, ţipa printre lacrimi de bucurie:

— Ştiam eu! Ştiam eu că pantofii vor funcţiona!

Momentul a fost traumatizant şi umilitor: nu-mi plăcea să fiu atinsă nici de rudele mele, cu atât mai puţin de străini cu măşti pe feţe şi în halate care mă tratau ca pe un nou-născut. Vocile agitate ale medicilor se suprapuneau, corpul meu era manevrat ca şi cum nu mi-ar fi aparţinut, lumina lămpii cu neon îmi rănea ochii, nu puteam să simt altceva decât neputinţă, angoasă, frică şi frig. Îmi era atât de frig că nici nu puteam să gândesc, iar asta era singurul lucru pe care reuşisem să-l fac până atunci.

Nu ştiam nici unde mă aflam, nici de ce eram acolo. Ochii mei rătăceau pierduţi şi neliniştiţi, treceau de la un chip la altul în căutare de răspunsuri care însă nu veneau. Parcă toţi ştiau exact ce aveau de făcut în afară de mine.

Toate acele persoane, care mă priveau ţintă, îmi strigau numele şi îmi puneau întrebări, îmi stârneau o dorinţă irezistibilă de a plânge, dar, deşi încercam din răputeri, nu reuşeam să scot niciun sunet. Mă cuprinsese panica. Nu reuşeam să

rostesc niciun cuvânt, niciun mușchi nu mai reacționa, corpul meu inert devenise sicriul meu.

Voiam să le strig tuturor să mă lase în pace, să iasă afară și să nu mă mai atingă, fiindcă nu aveau dreptul, doar mama putea s-o facă, numai ea, dar, cu toate că încercam cu disperare să comunic, nimeni nu mă lua în seamă. Trebuia să existe un cuvânt magic care să mă ducă înapoi la Patrick. El nu putea să dispară așa. Trebuia să fie pe undeva, nu putea să mă părăsească încă o dată.

Urlam, fiecare celulă din mine urla de disperare, teamă, confuzie, revoltă și haos. În zadar. Am fost mutată în altă cameră unde au continuat controalele umilitoare.

Dintre toate vocile, am recunoscut-o pe cea a lui Ellie și mi-am dat seama că se potrivea întocmai cu imaginea pe care mi-o făcusem despre ea: o femeie în jur de 40 de ani, simplă și neîngrijită, cu un aer ingenuu, dar foarte blândă și care, într-adevăr, avea părul moale și mătăsos. Însă mi-a fost de ajuns să arunc o singură privire la colega ei, îmbrăcată ca o dansatoare la bară dintr-un local de periferie, ca să înțeleg că era vorba de odioasa Nancy.

Nancy îmi vorbea de parcă aș fi fost complet idioată și surdă, folosind pronumele „noi” și zâmbind ca o toantă ca și cum i-ar fi vorbit unui peștișor într-un acvariu.

— Ne-am trezit în sfârșit! Suntem cam somnoroase, așa-i? Somnoroase? Își bătea joc de mine?

Drept răspuns, nu am reușit, din păcate, să fac altceva decât s-o fixez intens cu privirea, confirmându-i că eram complet dusă.

— Cum ne simțim? Mai știm să ne mișcăm? Hai că trebuie să dansăm din nou!

Dacă își închipuia că uitasem ce spusese despre mușchii mei, se înșela amarnic și mă călca pe nervi atât de tare încât aș fi luat-o la pumni cu tot cu unghiile ei roz, parfumul ei grețos și cămașa cu nasturii descheiați în față. Furia pe care mi-a stârnit-o a fost suficientă cât să mă facă să scot un sunet înăbușit:

— Mmmmuuaa...

— A zis „mama“! a urlat mama, ținută la o distanță apreciabilă de medicii care se temeau că m-ar fi sufocat cu sărutări. A zis „mama“! Afară toată lumea! Fata mea mă vrea pe mine!

A zis-o pe un ton care nu lăsa loc de replici.

— Dar adevărul e că..., a încercat Nancy să protesteze.

— Adevărul e că e fata *mea* și ați pipăit-o destul pe ziua de azi. Și acum toată lumea afară! a încheiat mama scurt, conducând-o ferm spre ușă și închizând-o după ea.

S-a întors, s-a așezat pe pat și mi-a luat mâinile într-ale ei.

— Iubita mea, zise clătinându-și capul.

Încă nu-i venea să creadă că mă trezisem. Lacrimile îi curgeau șiroaie și alunecau de pe față, pătând cearșaful de machiaj.

— Comoara mea, te-ai întors... te-ai întors la mămica ta...

A izbucnit în hohote de plâns, fără să se poată opri. Plângea de fericire, dar și de frică, îi era teamă să afle ce mai rămăsese din mine. Mă îmbrățișa atât de strâns încât frigul își slăbi încet, încet strânsoarea. O amorțeală ușoară mă cuprinsese printre lacrimi, îmbrățișări și mult păr.

Asta era mama mea, îi recunoșteam parfumul, felul ei de a mă mângâia, de a mă privi și de a mă ține strâns în brațe ca o leoaică.

Mă întorsesem acasă, mă întorsesem la ea și eram atât de fericită s-o revăd încât am simțit o emoție infinită care aproape că mă împiedica să respir, dar, în loc să plâng, tot ce-am reușit să exprim au fost niște strâmbături însoțite de o tănuire răgușită.

Era un chin teribil pentru mine. Nu mai aveam niciun control asupra corpului meu. Dar ea și-a dat seama de asta.

— Stai liniștită, scumpo, stai liniștită, totul e în regulă. Sunt aici, mama e aici cu tine, totul e în regulă, zise continuând să-mi mângâie părul și să mă țină strâns în brațe ca și cum i-ar fi fost teamă că cineva m-ar fi putut lua din nou de lângă ea.

Am rămas îmbrățișate timp îndelungat, până când Paul i-a luat mamei locul. Ne-a strâns pe amândouă cu brațele lui imense și am început să plângem toți trei. Parcă eram niște supraviețuitori în urma unui cutremur sau naufragiu. Și așa era, încă nu-mi dădeam perfect seama, dar eu eram cea care

pricinuisese toată acea durere, eu eram cea care îi adusesese în aceea stare. Nu mă gândisem niciun minut la suferința pe care aş fi provocat-o celor care rămâneau în urma mea. Tot ce mă interesa era să pun capăt suferinței mele. Atât. Mă încerca un sentiment de dezgust față de tot ceea ce făcusem, mă simțeam teribil de vinovată, însă frica față de orele care mă așteptau trează mă teroriza și mai tare.

Iar noaptea era și mai rău. Eram prinsă în capcană și conștientă că nu mă puteam elibera. Acea era pedeapsa pentru răul pe care-l pricinuisem familiei mele: condamnată să trăiesc fără să mă pot mișca, fără să pot vorbi, rămânând doar cu acea luciditate care să-mi amintească pentru tot restul zilelor mele de moartea lui Patrick și de viețile noastre distruse. Totul din cauza mea.

Dacă aş fi fost în stare, m-aş fi aruncat de la fereastră fără regrete, dar destinul nu se lasă păcălit de două ori și te pune în condiția de a nu-i mai putea juca feste. Pur și simplu, nu-mi venise ceasul și n-aş mai fi putut să-l devansez în niciun fel. Doar dacă nu cumva încercam să-mi țin respirația...

Spre seară, m-a vizitat tata. A venit cu un buchet de flori și un desen făcut de gemeni cu mine stând în picioare în pat, cu pantofii de balet și două perfuzii în brațe care lansau raze de foc, omorând infirmierele. Păream mai degrabă un robot din *Transformers* decât sora lor mai mare. Poate că asta era felul lor de a-mi spune că acum mă considerau un supererou.

Paul ne-a lăsat singuri și a ieșit să bea o cafea. Era curios să-i văd pe toți ai mei stând lângă mine pe pat, acum că nu mai aveam dințișorii de lapte. Mama povestea în detaliu ce se întâmplase – de pantofii de balet, de cafeaua vărsată, de cum a pus-o la punct pe Nancy. Și, în timp ce vorbea, mă includea și pe mine în conversație, ca și cum i-aş fi putut da dreptate, că doar fusesem prezentă.

În realitate, nu eram mai prezentă decât vaza cu flori de pe noptieră, dar ea părea să nu-și dea seama sau refuza să creadă că din fetița ei nu mai rămăsese decât o amintire îndepărtată și mă tot încuraja să reacționez, atingându-mă și punându-mi tot felul de întrebări.

Asta în timp ce eu rămâneam închisă în tăcerea mea obstinată, terorizată de gândul că nu mai eram în stare să vorbesc și să mă mișc. Mă uitam pe fereastră în căutarea lui Patrick. Neagră de supărare pentru festa pe care mi-o jucase. Conversațiile noastre fuseseră prea reale ca să fie doar halucinații. Am râs, am glumit, m-a obligat să reacționez și m-a salvat pentru a doua oară amenințându-mă că avea să dispară dacă nu reacționam. Ca apoi să dispară oricum.

Să-mi fi imaginat oare totul?

Probabil că da. Încă nu-mi dădeam seama că traversasem acea graniță subțire care desparte realitatea de ce se află dincolo și nu aveam cum să scap nevătămată. Îmi doream mai mult ca niciodată să am din nou tot ce avusesem înainte și nu putusem să apreciez, crezând că mi se cuvenea incontestabil. Îmi voiam înapoi viața, școala, prietenii și dansul, nu mai voiam să-mi dezamăgesc mama. Îmi doream să nu mă fi certat vreodată cu Nina, iar Patrick să fie în viață.

Poate visam, poate eram și acum în comă și acela era doar cel mai rău scenariu în care puteam să mă aflu, dacă nu mă schimbam. Dar aveam să mă trezesc *cu adevărat* și să-mi dau seama că totul era un coșmar, ca în *Colind de Crăciun* al lui Dickens, și de-atunci înainte aveam să fiu altfel. Bun, și acum că îmi învățasem lecția și eram într-adevăr pregătită să mă trezesc, cui trebuia să-i spun toate astea?

O doctoriță cu părul roșcat și ondulat apărui în prag.

Poate că era o zână, cea care avea să mă readucă la viață, la viața mea adevărată. Trebuia doar s-o urmez, iar ea și-ar fi deschis aripile și am fi zburat împreună până acasă. Ai mei se ridicară, îndreptându-se spre ea. Mama îi șopti ceva la ureche privind spre mine, doctorița încuviință, apoi se apropie de mine. Îmi fixă lanterna drept în ochi, îmi lovi mâinile și picioarele cu un pix ca să-mi verifice reflexele, apoi se așeză lângă mine și îmi zâmbi.

— Bună, Mia, sunt medicul Rosie Anne Flynn. Sunt neurolog, voi avea grijă de tine și vei vedea că totul va fi bine.

Și eu îi zâmbeam cu o încredere totală, fără măcar să știu de ce, așteptându-mă să văd o baghetă magică ieșindu-i de sub mânecă.

— Știi unde ești?

Bineînțeles că știu, într-un spital oribil care nu seamănă nici pe departe cu cel din Doctor House și unde infirmierele mă tratează ca pe o idioată!

— Știi de cât timp ești aici?

Hm, e o întrebare destul de grea. Se poate să fi trecut fi luni sau chiar ani buni. Nu mi-a dat nimeni o oglindă să văd și eu cum arăt. Aș putea să fiu deja bătrână și să nu știu.

— Ai fost cât pe ce să te îneci și ai stat în comă treisprezece zile.

Numai treisprezece zile? Aș fi putut să jur că măcar câteva luni! Fantastic! Deci, acum ar trebui să vină veștile bune, nu? Ar trebui să vina partea în care mi se dă o budincă de ciocolată și mi se spune: „Avem o surpriză pentru tine” și Patrick și Nina intră pe ușă și mă îmbrățișează. Apoi el mă pune pe`cazul lui alb și mergem spre castel.

— Acum nu știm exact cum va reacționa corpul tău, dar vreau să știi că, chiar dacă acum nu reușești să faci unele lucruri pe care înainte le făceai cu ușurință, e normal, ai nevoie de timp, iar noi suntem aici pentru asta, ca să te ajutăm să te recuperezi.

Ce lucruri nu pot să fac în mod normal? Creierul meu funcționează de minune, întrebați-mă orice, literatură, ecuații, chiar și franceză...

— Acum e încă devreme să știm. Va fi nevoie de timp și de multă răbdare, dar noi o să fim mereu aici cu tine, da, micuț?

Cum? Nu mă iei cu tine, zână frumoasă cu părul roșcat? Trebuie să rămân în patul ăsta nenorocit de spital și să privesc în gol? Nu, Rosie, nu poți să-mi faci una ca asta, nu mă poți lăsa aici! E aproape noapte, nu vreau să se stingă lumina, nu vreau să retrăiesc totul clipă cu clipă, nu mai vreau... vă rog...

Urlam în mine, dar nu reușeam să scot niciun sunet. Doar lacrimi care îmi alunecau de-a lungul obrazilor și se opreau în colțurile gurii.

— Nu plânge, Mia, îmi zise luându-mi bărbia în mâini. Nu plânge, fiindcă eu știu cum e. *Eu știu, da?*

S-a ridicat ca să discute cu ai mei, apoi a plecat, lăsând acel trio stânjenit. Mama, tata și Paul, care privea în pământ cu mâinile în buzunar.

La naiba, Paul, ce zici să ai un pic de curaj? Doar n-o să-mi spui acum că te simți inferior tatălui meu! Căci, dacă e să facem calculele, e imposibil! Uită-te la tine! Ai doi metri înălțime, niște mâini mari ca niște lopeți, ești zămbitor, jovial și sensibil, ești un bucătar priceput și ai mai mult păr în cap decât el. Tata e un broker, grizonant, care era bătrân și când avea optsprezece ani și nu știe decât un singur banc pe care-l spune de Crăciun, după ce și-a făcut plinul cu lichior de ouă! Haide, Paul, capul sus, fă-o pentru mine!

Dar nu a reușit, s-a dat bătut și a ieșit să bea a zecea cafea, cred, din ziua aia, lăsându-i singuri pe ai mei. Mama vorbea, iar tata stătea cu brațele încrucișate, legănându-se pe călcâie. Era imaginea supremă a empatiei.

Foarte curând, luminile s-au stins, iar eu am rămas din nou singură numai în compania creierului meu hiperactiv și a halucinațiilor mele. Am stat toată noaptea cu ochii ațintiți la lumina albăstrie din coridor, ascultându-mi bătăile inimii și mușcându-mi interiorul obrazilor când simțeam că mă lua somnul. Mama dormea în patul de lângă mine, pentru prima oară mai multe ore în șir. Îi ascultam respirația calmă și profundă. Chipul îi era, în sfârșit, relaxat.

Cine știe câte nopți și le petrecuse veghind asupra mea și urmărindu-mi respirația? Acum era rândul meu să veghez asupra ei.

În penumbră, reușeam să-mi zăresc încheieturile scheletice ale mâinilor. Nancy avusese dreptate când spusese că nu mai aveam mușchi, fiindcă brățara de la mână părea acum o curea. Mirosea a vanilie. Am simțit o strângere de inimă. Era parfumul pielii lui Pat. L-aș fi recunoscut oricând, chiar și legată la ochi.

Îl căutam în întuneric, îl chemam în gând, dar el nu mai răspundea. Și aia era abia prima dintr-un lung șir de zile pe care aveam să le trăiesc cu acea durere în piept. Nu mai puteam să mă feresc de mușcătura durerii flămânde, așa că puteam foarte bine să mă dau bătută.

Mă uitam la picioarele mele prin cutele cearșafului. Parcă erau două măhuri, nu aveam să mai stau vreodată în picioare, nu mai erau bune de nimic. Mă gândeam cu durere la acea Mia care voia să danseze ca Zacharova, care visa la sălile imense de la Royal Ballet, care își tortura picioarele și spatele cu repetiții de ore întregi pentru a reuși să facă un pas perfect, zi de zi, timp de mai bine de zece ani.

Iar acum totul era pierdut. Și să fi vrut să-mi revin, tot eram irecuperabilă. Oricum nu-mi mai doream nimic de la viață în acele momente. Simțeam că o povară prea mare îmi apăsa sufletul ca să mai pot zbura din nou și gândul de a încălța iar poantele îmi provoca repulsie. Acea Mia nu mai exista. Murise odată cu Patrick. Mia de acum avea să se mulțumească să supraviețuiască ca să le facă pe plac alor săi, ca să fie pedepsită pentru greșelile ei.

Nimic altceva. Mai mult de-atât nu aveam ce să fac.

Somnul începea să mă învingă și pleoapele îmi erau grele ca niște bolovani. Dumnezeu, cât mă schimbasem, parcă eram fetița din *The Ring*. Corpul meu, pe care întotdeauna îl iubisem și-l respectasem ca pe un templu, fără să beau și să fumez, devenise un sac inert pe care aveam chef să-l torturez.

Îți petreci ani buni ca să-ți antrenezi corpul, să devină mai elastic, flexibil și grațios și, cum nu ești atent o clipă, se răzbuună și încetează complet să mai colaboreze, devenind un sac gol și inutil?! Îl detestam și îi uram pe toți cei care încercau să-mi amintească cât de bună și de talentată eram. Aveam să alung orice amintire legată de dans și, dacă mama ar fi încercat din nou să mă încălțe cu poantele, i le-aș fi aruncat în cap! Nu știu cum, dar aș fi făcut-o eu într-un fel.

În zori, când noua mea ocupație era să dau nume păsărilor cocoțate pe o magnolie dincolo de fereastră, mama s-a trezit și, văzându-mă cu fruntea încruntată și cu ochii roșii din cauza nopții nedormite, a fugit să cheme o asistentă, temându-se că intrasem iar într-o stare vegetativă.

Rosie Anne a venit într-un suflet la mine și, din nou, a făcut treaba aia enervantă: îmi lovea unghiile cu pixul ca să-mi

verifice reflexele, ceea ce m-a făcut să-mi retrag rapid mâna și să gem de durere. Ai fi zis că îi plăcea să-mi facă asta.

— E bine, nu vă îngrijorați. E normal să aibă reacții diferite de cele pe care le cunoașteți. V-am spus, va fi nevoie de timp, zise punându-și mâna peste cea a mamei mele și zâmbindu-i.

Mama a încercat să-i zâmbească, dar a lăsat să i se vadă deznădejdea de pe față. Nu voia o fată care se transformase într-un băț inert, o voia înapoi pe Mia a ei. Și asta repede. Mama nu fusese niciodată răbdătoare.

După ce Rosie Anne a plecat, sfătuind-o pe mama să încerce să mă facă să beau apă cu un pai, m-a privit drept în ochi.

— Știu că ești prezentă, Mia, te cunosc mult prea bine. Eu te-am făcut și știu exact cum funcționează căpșorul ăla îndărătnic, sunt cu ochii pe tine! îmi zise cu degetul îndreptat spre mine.

Mă amenința cumva? Nu trebuia să fie înțelegătoare și sensibilă? Sau își epuizase deja rezervele de răbdare după nici 24 de ore?

A ieșit să bea o cafea și în ușă a apărut Ellie, care venea să mă spele și să mă ducă la baie. Era enervant de binedispusă ca întotdeauna.

— Ce bucurie să te văd trează, Mia! zise, dând la o parte delicat așternutul și dezvelind groaznica sondă urinară destinată celor care nu sunt în stare să-și controleze propria vezică.

Ghicindu-mi stânjeneala, continuă.

— Pe asta o dăm acum la o parte, fiindcă nu-ți mai trebuie.

Cu o manevră rapidă, o scoase și o aruncă în coșul de gunoi. Apoi, ca un magician care face să apară porumbei din senin, luă scaunul cu rotile de pe coridor.

— Ai chef să dai o tură cu mașinăria asta fantastică?

Ellie, te rog, nu sunt retardată chiar dacă altele sunt aparentele...

M-a luat în brațe și m-a așezat în scaunul cu rotile. Când picioarele au atins materialul rece de pe scaun, am simțit fiori.

— Eram sigură că ai ochii căprui, să știi. Simțeam... Deși, ca să fiu sinceră, mie mi se pare că te cunosc de mult timp, vorbeam cu tine când dormeai. Cine știe cât te-am plictisit, nu-i așa?

Nu-mi aminti...

— Eu vorbesc mereu cu persoanele care dorm, îmi imaginez că se află într-un fel de anticameră între lumea asta și cealaltă, unde dorm în niște paturi mari și moi, pline de perne, dar, până când nu sunt pregătite, nu se întorc. Dar dacă vorbești cu ele și le faci să se simtă dorite, se întorc mai repede...

Nu e chiar o chestiune de a te simți dorit...

— Cine știe ce este dincolo? Nimeni nu poate să ne spună cu adevărat, unii vorbesc de lumină, alții spun că simt tot ce se întâmplă în jurul lor. Unii, în schimb, nu-și amintesc absolut nimic... dar oricum nu contează, și-așa, mai devreme sau mai târziu, o să aflăm cu toții, nu? Medicul primar zice mereu că acea lumină albă pe care pacienții susțin că o văd este o reacție a creierului, o reacție chimică provocată de lipsa de oxigen sau un mecanism al retinei. Mereu uit cum se cheamă, acum n-aș ști să-ți spun. Oricum, nu crede deloc în chestiile astea. Dar eu cred.

Medicul primar? Imbecilul ăla care spunea că lacrimile mele erau un reflex necondiționat? Stai să dau de el și îi explic eu cum stă treaba cu reflexul necondiționat!

M-a dus în baie și m-a ridicat din nou ca să mă așez pe vasul de toaletă, așteptând să fac pipi singură. Ea vorbea în continuare ca și cum era cel mai normal lucru din lume.

N-am reușit să fac nimic, ceea ce era al naibii de frustrant.

— Stai liniștită, încă nu ai băut nimic, o să vezi că mai târziu o să reușești. Mai încercăm peste o oră.

M-a luat din nou în brațe ca și cum aș fi fost păpușa ei preferată și m-a așezat pe scaun, imitând sunetul unui motor. Nu-mi amintesc să mă fi simțit vreodată mai umilită de-atât. A schimbat așternuturile de pat, a aranjat pernele și m-a pus în șezut.

— Știi... sora mea a fost aici în spital când era de vârsta ta. A dat o mașină peste ea când se întorcea de la școală și nu s-a mai trezit. Mereu mă gândesc că nu am vorbit destul cu ea, că nu am fost destul de convingătoare și că nu am găsit cuvintele potrivite. Ne certasem pentru o fustă, eu i-o luasem fără să-i cer voie și i-o pătasem. N-am putut să-mi scot niciodată din cap că a murit supărată pe mine...

Își șterse o lacrimă.

— Scuză-mă, n-ar fi trebuit... sunt așa de proastă... doar că tu îmi amintești un pic de ea, zise și-mi luă mâinile într-ale ei. Uite ce mânuțe slabe ai...

A luat puțină cremă dintr-un borcănel și mi-a masat mâinile.

— Acum e mai bine, nu-i așa? Măine ți-o aduc și pe cea cu unt de cacao.

Îmi venea să plâng.

A zâmbit și, cum a văzut-o pe mama la ușă, a plecat din cameră. Aș fi vrut s-o strâng în brațe. Îmi părea rău că o judecasem greșit. Se străduia să-și vadă de viața ei, suportând o viață nesatisfăcătoare și plină de umilințe, ca și cum ar fi trebui să-și ispășească o vină, dar era mereu cu zâmbetul pe buze.

Nu judeca niciodată persoanele fără să le cunoști; asta îmi spunea Patrick întotdeauna. Și nici după ce le cunoști, tot nu ai dreptul să le impui alegerile tale pe baza propriei experiențe. Ar fi trebuit să țin minte asta.

Și aș fi vrut să-i amintesc asta și mamei care mă privea țintă, stând în picioare lângă ușă. Aveam senzația că-mi spiona fiecare mișcare (de parcă făceam vreuna!) și mă făcea să stau ca pe ghimpi.

Parcă aștepta să mă prindă în flagrant, ca și cum, în lipsa ei, mă ridicam și începeam să sar în pat. Ca tipul ăla paralizat din sketch-ul *Little Britain!* Refuza să accepte realitatea și n-avea să renunțe până nu reacționez așa cum voia ea. Avea să fie o bătălie grea.

Cea care m-a salvat de privirea cercetătoare a mamei a fost Janine, fizioterapeuta, care venea să facă exerciții cu mine. Muream de curiozitate să aflu de progresele ei cu Robert, dar mă îndoiam că mi-ar fi povestit ceva acum că uitam fix la ea. A început să-mi îndoiaie și să-mi întindă de mai multe ori, încet, piciorul drept.

Dacă m-ar fi văzut când mă încălzeam la bară numai cu câteva luni înainte, ar fi rămas impresionată: puteam să fac șpagatul la perete cum o văzusem făcând pe Vișneva, îmi aruiam picioarele ca aripile unei păsări, ca să nu mai vorbesc de spate pe care puteam să-l îndoii ca o tulpină de salcie. Iar acum

depindeam de o ședință de gimnastică pasivă sub ochii mamei care parcă-mi spunea: „Ei bine? Ce aștepti ca să te ridici și să-i arăți cine ești?”.

Mamă, nu e așa ușor.

Era prima zi în care eram trează și nu știam ce mă aștepta. Parcă aș fi așteptat animatorii dintr-un parc de distracții care vin să te convingă să te joci cu ei în piscină.

Numai că nu era distractiv.

— Scumpo, ia uite cine a venit! zise mama lăsându-l pe Carl să intre cu aerul cuiva care spera într-un miracol.

Carl a intrat încurcat, cu un buchet imens de flori într-o mână și cu iPod-ul meu în cealaltă. Dacă îmi mai aduceau flori, aveam să vomit.

— Te-ai trezit, îmi zise fără să mă privească în față.

Mda...

— Atunci de ăsta nu mai ai nevoie, îi zise mamei, arătându-i iPod-ul.

- Ba cum să nu? O să-i priască să asculte puțină muzică, interveni ea ca să alunge stânjeneala. Deocamdată, nu vorbește, dar o să înceapă în curând. Nu-i așa, scumpa mea? mă întrebă ușor amenințător. Vă las singuri să-i povestești un pic de școală, bine?

A ieșit din cameră și ne-a lăsat uitându-ne unul la altul.

— Ce mă bucur să te văd trează! zise continuând să privească un punct nedefinit de pe așternut.

Începeam să-mi doresc cu ardoare o oglindă.

— Toți eram îngrijorați pentru tine... la școală se vorbește numai despre tine. Așteaptă-te să-i vezi venind pe toți într-una din zilele astea!

Abia aștept...

Oftă și se așază pe scaun.

— Directoarea organizează o excursie la Londra peste o lună... de trei zile, o să fie distractiv, poate că ai putea...

Se opri și își trecu mâna prin păr.

— La naiba, Mia! E greu să vorbesc cu tine în starea asta... erai, ești... prietena mea cea mai bună și uite cum ai ajuns acum! O... o...

O ce, Carl? Haide, spune-o!

— O amărâtă de legumă, şușoti printre suspine. Care se uită la mine tâmp... o vreau înapoi pe prietena mea, aia de care eram îndrăgostit până peste cap, aia care mă enerva la culme și care era o tipă foarte hotărâtă. Nu pot să cred că am pierdut-o pentru totdeauna, nu reușesc... iartă-mă...

Te iert, Carl, te iert.

— Am fost un prieten de tot căcatul, n-am știut să fiu alături de tine atunci când aveai nevoie cel mai mult... e și vina mea că ai ajuns în starea asta.

Nu, Carl, nu puteai face nimic, luasem deja hotărârea.

— Dar am crezut că Nina avea mai multă nevoie de mine decât aveai tu. Credeam că tu erai mai puternică și te-am lăsat singură. Ea acum se face că e bine, se poartă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și cum nu te-ar fi cunoscut vreodată, ca și cum n-ar fi avut vreodată un frate. Eu cred că e absurd cum se comportă, dar nu te mai poți înțelege cu ea... iar acum că maică-sa e la spital, ea se ocupă de tot, de casă și de taică-su... sunt sigur că tu ai ști cum s-o faci să-și revină.

Nina se face că nu m-a cunoscut niciodată și că Patrick n-a existat? Nu e posibil, nu vorbește despre Nina, nu despre Nina mea, cea mai sensibilă fată din lume...

— Face pe dura, nu plânge deloc și, dacă își găsește tatăl beat în fotoliu, îl umple de insulte. Situația e disperată, Mia. Gândește-te cât de disperat sunt și eu dacă stau aici și vorbesc cu tine în timp ce mă privești cu ochii ăia goi și nici măcar nu mă vezi.

Ba te văd, Carl, te văd și te aud... din păcate.

— Ți aduci aminte ce fericiri eram în weekendul ăla când ne-am dus la Bath de Crăciun?

Cum să nu-mi amintesc? Doar atunci m-am ales cu cea mai groaznică durere de spate din viața mea, fiindcă dormisem pe canapea.

— Eu, tu, Nina și Alex... ți-l amintești pe Alex? L-ai învățat să danseze pentru spectacolul școlii, *Mamma Mia*. Și acum mai vorbește despre asta, spune că doar un magician putea să facă un împiedicat ca el să danseze... Mă întreabă mereu ce

mai faci. Eu îi spun că începi să-ți revii, iar el îmi spune că ești o dură și că îi place mult de tine.

Bineînțeles că-l țin minte pe Alex, chiar dacă zici că a trecut o viață de atunci. Îmi amintesc ce veseli și fără griji eram. N-aș fi crezut niciodată că va trebui să-mi reglez conturile cu moartea atât de devreme...

— Poate data viitoare vin cu el. Cine știe? Poate o față nouă te ajută să-ți amintești ceva.

Fă-mi o favoare, Carl. Pleacă și nu te mai întoarce niciodată, mă torturezi și nu merit asta. Deja plătesc un preț destul de mare, nu ți se pare?

— Cu toate că visul meu e să reușesc s-o aduc aici pe Nina... Sunt sigur că ea ar reuși să te ajute.

S-a ridicat, s-a apropiat de mine și mi-a pus o mână pe umăr.

— Curaj, Mia, eu nu pot să cred că te-ai dus, încă mai cred în tine. Eu ... țin prea mult la tine..., zise ștergându-și o lacrimă de pe obraz.

Apoi mi-a dat un sărut rapid pe frunte, și-a luat geaca și mi-a lăsat iPod-ul.

— Ți-am pus Gossip și Crystal Castles. Mi se par un pic mai ... vesele decât Pink Floyd.

Îmi zâmbi și ieși în grabă.

Dacă aveam efectul ăla asupra lumii, atunci era mai bine dacă nu mai venea nimeni să mă vadă. Am rămas singură în cea mai mare parte a dimineții, semn că poate nu eram așa importantă până la urmă, dar faptul că nu mai trebuia să mai văd tristețea din ochii celorlalți îmi dădea un oarecare confort. Chiar dacă trebuia să lupt constant cu somnul care mă cuprindea pe neașteptate, făcându-mă să cad într-o stare de moțăială care nu știam unde m-ar fi purtat.

Îmi era frică să nu mă cufund din nou în nisipurile mișcătoare ale comei și să nu mai pot ieși de acolo, mai ales acum când și vocea lui Patrick dispăruse și eram din ce în ce mai convinsă că visasem totul.

Poate că medicul primar avea dreptate. Poate că se declanșase ceva chimic în creier, nu fusese nimic romantic sau magic,

ci doar niște neuroni ticăloși care au luat-o razna. Ar fi trebuit să fiu mai atentă la orele de biologie.

Mama s-a întors însoțită de Nancy, machiată ca pentru un spectacol burlesc: ruj roz-deschis, două kile de rimel cu cocoloși pe gene și părul negru strâns într-o coadă de cal.

Săptămâna aceea avea să se ocupe ea de mine, ceea ce trebuia să fie o veste bună.

— Iat-o pe mica noastră balerină. Ia spune-ne, când dansăm din nou?

Mama a fulgerat-o cu privirea, dar Nancy nu a părut să bage de seamă și a venit mai aproape de mine ca să-mi regleze perfuzia.

— Doctorița a zis că ar trebui să începem să-i dăm să mănânce, e prea slabă...

Apoi, s-a întors spre mine.

— Ce foame trebuie să ne fie, nu-i așa? N-am vrea puțin piure de mere? Iam, iam!

Iam, iam?

Mamă, ucide-o pe această femeie, te rog! Nu știe ce zice!

— Fata mea urăște piureul de mere, vi l-ar putea scuipa în față.

— Atunci, ce zici de o budincă bună? Îți place budinca? Pun pariu că da. Tuturor copiilor le place budinca.

Mamăăăăăăăă!!!

— Auziți, în afară de faptul că fata mea nu mai are de mult timp trei ani, vă garantez că nici la vârsta aia nu mânca terci de mere; dacă ar putea, v-ar spune asta chiar ea...

— Doamnă, dar nu poate să mănânce șuncă și ouă, răspunse iritată și se duse să ia tava cu micul dejun.

Ba un mic-dejun cu șuncă și ouă, ca să spun drept, aș fi apreciat mult mai mult.

S-a așezat lângă mine, a băgat lingurița în terciul de mere și mi-a îndesat-o în gură.

— Vedeți? Faceți așa... o linguriță plină, apoi așteptați să înghită, dar nu trebuie să scuipe.

— Știu și eu cum să-i dau să mănânce, i-o tăie mama. Dacă vreți, pot să imit și sunetul unui avion...

— Dacă ajută, de ce nu? răspunse agasată.

Consistența gelatinoasă și insipidă a merelor calde mi-a alunecat pe gât și s-a întors cu aceeași viteză cu care coborâse și, profitând de starea mea de biată dementă, am trimis o flegmă în toată regula direct în decolteul lui Nancy.

— V-am spus eu, comentă mama sarcastică.

— E un spasm, i-a tăiat-o ea scurt, ștergându-se cu șervețelul. E semn că încă nu este pregătită să mănânce. Dacă nu începe să mănânce, îi vom pune o sondă.

Știi unde poți să-ți bagi sonda aia, dragă Nancy? Dă-mi un hamburger și ia să vezi ce mai mănânc!

— Va trebui s-o informez pe doamna doctor.

— Nu-i nevoie, dați-mi mie lingurița aia, o să vedeți că sunt în stare să-i dau fetei mele să mănânce. Hai, dați-vă la o parte, zise mama în timp ce Nancy se ridica cu reticență.

A luat o linguriță de piure strâmbându-se și, înainte să mi-o bage în gură, mi-a șoptit la ureche:

— Încearcă să nu mă faci de râs, scumpa mea. Mănâncă puțin din chestia asta, altfel ticăloasa asta o să-ți pună un tub în nas care ajunge până în stomac, și crede-mă când îți spun că nu l-ai suporta, da?

Și mi-a făcut cu ochiul.

Am respirat profund și m-am pregătit pentru tortură. Nu am tușit nici măcar o dată și reușisem să termin aproape jumătate de castron sub privirea atentă și iritată a lui Nancy.

— Ați văzut? O cunosc pe fata mea!

Nancy a luat tava și a ieșit.

Mama a râs cu satisfacție, un râs eliberator și complice, apoi, dusă de val, a ridică mâna dreaptă și mi-a zis:

— Bate palma!

A rămas cu mâna suspendată în aer pentru câteva secunde, apoi a lăsat-o în jos și a privit în altă parte.

— OK, o să lucrăm și la asta mai încolo...

Capitolul 3

După trei zile în care nu închiseseam un ochi, am început să am halucinații. Îmi aduseseră în cameră un televizor, iar asta făcea ca privirea mea fixă să nu mai fie atât de insuportabilă pentru ceilalți. În rest, nicio îmbunătățire aparentă în afară de stabilizarea funcțiilor vitale.

Rosie Anne venea să mă viziteze de două ori pe zi ca să-mi monitorizeze starea și să vorbească în șoaptă cu mama ca și cum nu voiau să le aud.

Senzația că cele două puneau ceva la cale devenea din ce în ce mai puternică. Parcă se coalizaseră ca să mă facă să mă mișc și să vorbesc din nou. Credeau cumva că eu mă distrăm stând toată ziua în pat și uitându-mă la emisiuni de grădinărit și de gătit? Nu aș fi preferat oare să mă întorc la un oricare alt gen de viață demnă să fie numită astfel?

Adevărul e că nu puteam, nu reușeam, ceva înăuntrul meu se rupsese și nu mai putea fi reparat. Nina avea dreptate. Trebuia să alunge orice amintire. Dacă aș fi știut cum, aș fi făcut și eu la fel, aș fi uitat tot și aș fi luat-o de la zero. Dacă nu-ți amintești motivul suferinței, nimic nu te împiedică să-ți trăiești viața în continuare.

Dar amintirea era atât de vie și de prezentă în mine, încât nu mă părăsea niciun minut și, dacă din întâmplare reușeam să nu mă gândesc câteva clipe la asta, când o făceam din nou, valul realității mă izbea într-un mod atât de violent, încât mă lăsa indiferentă și neîncrezătoare. Era mai suportabil dacă învățam să conviețuiesc cu durerea: dacă acceptam din ea doze zilnice, aș fi devenit mai rezistentă la singurătate, la tristețe, la abandon.

Muream de dorul lui Patrick. Mă străduiam să mi-l imaginez în paradis sau într-un oricare alt loc frumos, înconjurat de lumină albă, dar nu reușeam. Mă depășea situația. Nu crezusem niciodată în viața de după moarte și nici nu avusesem vreodată un motiv să mă gândesc prea mult la asta, iar acum mi se părea clar că nu există nimic după moarte. Că viața, în funcție de cartea pe care o primeai, putea să devină într-o clipă un adevărat coșmar.

Un coșmar total fără vreo cale de ieșire.

Mama interzisese să mai fie aduse flori în camera mea, punând un afiș pe ușă prin care soma pe oricine să nu-mi mai ofere altele, cu toate că, într-adevăr, uneia în starea mea, nu prea aveau ce altceva să-i aducă.

Mirosul dulceag de flori ofilite începea să devină greșos, iar camera mea semăna din ce în ce mai mult cu mausoleul Prințesei Diana, plină de jucării de pluș și cărți poștale. Dar parfumul lui Nancy reușea să rămână cel mai greșos.

Ellie făcea tot ce-i stătea în putință să nu o întâlnească, dar în sufletul meu speram să se întâmple, doar ca să am o distracție mai interesantă decât televizorul.

În schimb, Nancy părea să găsească efectiv plăcere în a o provoca și venea dinadins s-o necăjească.

— Aseară am ieșit la restaurant cu Robert, a început în timp ce-mi puneia perfuzia în venă provocându-mi durere.

— Ah, da? răspunse Ellie prefăcându-se indiferentă.

— Da, într-un local drăguț foc și foarte romantic unde nu mai fusesem înainte...

Nancy, asta e un fault de cartonaș galben!

— Da? Atunci mă bucur pentru voi, răspunse Ellie cu voce joasă.

— Și tu ce-ai făcut? Bărbățelul te-a scos la cârciumă și v-ați pilit jucând *darts*?

Nancy...

— Nu... s-a dus singur, zise continuând să noteze niște numere pe o fișă.

— Ce veselie! Dar nu te scoate niciodată nicăieri? continuă Nancy cu vocea ei stridentă.

— Muncește tot timpul până seara târziu, iar eu, cu programul meu..., răspunse Ellie luându-mă în brațe ca să schimbe așternuturile.

— Ar trebui să-l scoți tu în oraș. De fapt, am putea să ieșim toți patru într-o zi, nu? Ar fi distractiv!

Da, ca și cum ai vărsa pe tine ulei fierbinte...

— Deci, după cum îți ziceam, aseară ne-am dus la restaurantul ăsta foarte drăguț și romantic, unde e un tip care citește în cărți de tarot și ne-a spus că vede multe lucruri pentru noi doi, o căsnicie, copii...

— Bine, mă... bucur, răspunse Ellie vizibil abătută.

— E un restaurant care are și camere de închiriat, știi?

Nancy, ești o adevărată ticăloasă, mai meriți un cartonaș galben, încă unul și ești eliminată...

— Nu-ți zic ce jenați am fost dimineață, la micul dejun, râse prostește.

— Bine, dacă-mi spui cum se numește, data viitoare mă duc și eu, răspunse Ellie încercând să fie dezinvoltă.

— Se numește Queen Victoria, i-o trânti Nancy.

Numele îmi provocă fiori.

— Da, am auzit de el, răspunse Ellie punându-mă înapoi în pat.

Numele continua să răsună în mine ca un clopot care anunța o înmormântare, dar nu reușeam să-mi amintesc de ce.

— E lângă plaja aia... unde au găsit-o pe balerină, răspunse Nancy arătând spre mine.

Să te ia naiba, Nancy, să te ia naiba, ticăloasă nenorocită! Aia e pensiunea în care eu și Pat trebuia să ne petrecem prima noapte împreună!

Am devenit rigidă ca o scândură în brațele lui Ellie și am început să mârâi.

— Ce-ai, Mia, te-am lovit cumva? mă întrebă, așezându-mă delicat înapoi pe scaun.

Nancy mă fixa cu mâinile în șolduri și un surâs întipărit pe față de parcă aș fi fost nebună.

Poate ai lovit-o când ai luat-o în brațe, zise.

— N-are cum, am fost foarte atentă, mereu o iau așa.

— Nu știi să faci nimic, Ellie! Uite aici cum se face, zise și încercă să mă ridice, dar am opus atâta rezistență încât am devenit grea ca un bolovan, iar ea a fost nevoită să mă așeze la loc.

— Poate nu vrea să vină cu tine! zâmbi Ellie.

— Doar nu-ți închipui că asta înțelege ceva, i-o întoarse Nancy la a doua încercare.

Explodam de furie, o uram teribil pe Nancy și aș fi vrut s-o iau la șuturi. Nu voiam să mă atingă, dar, cu toate că încercam din răputeri, creierul meu parcă se scurtcircuitase. Nu reușeam să verbalizez nimic.

Mi-am adunat toate forțele și, când am ajuns îndeajuns de aproape de urechea ei (pe care aș fi vrut să i-o mușc), i-am șoptit în cel mai clar mod cu putință:

— Curvă proastă și ticăloasă!

M-a lăsat să cad în pat ca friptă.

— Ai auzit ce mi-a zis? exclamă indignată.

— Nu! răspunse Ellie.

— M-a făcut curvă ticăloasă! zise uluită.

Ellie a râs cu poftă și, în timp ce ieșea, am auzit-o spunând:

— Măcar să-i fi zis așa pe bune!

Din acel moment, și Nancy a început să stea cu ochii pe mine. Reușisem să vorbesc sub efectul mâniei, chiar dacă vocea mea suna ca și cum aș fi fost exorcizată. Dar, acum că adrenalina îmi scăzuse, eram din nou mută și, de fiecare dată când se apropia de mine, mă amenința în șoaptă:

— Știu că poți să vorbești. Poți să-i păcălești pe toți, dar nu pe mine! îmi șoptea și mă pișca de mână ca să vadă dacă reacționez.

Cât o uram! Odată și-odată avea să plătească pentru asta.

Între timp, lupta mea împotriva somnului devenea imposibilă. Mi se părea că perdelele se unduiau, că podeaua se mișca. Deși corpul meu stătuse nemișcat aproape două săptămâni, aveam mare nevoie să mă odihnesc. Iar interdicția de a dormi pe care mi-o impuneam singură nu făcea decât să-mi înrăutățească starea.

Rosie Anne era foarte îngrijorată pentru mine. Îmi dădeam seama de asta după numărul de vizite pe care mi le făcea. Și nu venea ca să comenteze ultima emisiune din *Big Brother*.

Era o femeie foarte frumoasă care parcă ieșise dintr-o reclamă la un șampon sau la un iaurt pentru sistemul imunitar, iar înfățișarea ei contrasta un pic cu personalitatea ei cam monotună, ca o imagine în culori într-un film alb-negru.

Ca de obicei, îmi arse pupilele cu lanterna ei; parcă eram un pisoi care a căzut de la fereastră și acum era ținut sub observație de un veterinar sadic. Dar înainte să-mi examineze din nou unghiile, am strâns pumnii și am privit-o fix, iar ea, când și-a dat seama, mi-a zâmbit.

S-a așezat lângă mine.

— Te simți mai bine, Mia? Știu că nu-mi poți răspunde, dar, privindu-te, am senzația că frica e cea care te ține prizonieră, și nu o problemă neurologică. Analizele sunt bune, tomografia computerizată nu a scos nimic în evidență, dar știu că în astfel de cazuri nu se știe nimic niciodată. Există o zonă în creierul uman pe care nimeni nu o cunoaște și pe care eu o numesc „cutia magică”, acea parte impenetrabilă care conține amintiri, emoții, iubiri, temeri, sentimente, visuri. Și numai tu deții cheia acestei cutii, numai tu poți să decizi când să o deschizi din nou. Noi, medicii, putem să reparăm tot restul, dar fără cuvântul *tău* magic cutia aia nu se va deschide niciodată, și pentru a o deschide e nevoie de puterea voinței, aceeași pe care o foloseai ca să dansezi.

Și-a apropiat scaunul de patul meu și a continuat:

— Mama ta mi-a povestit atâtea lucruri despre tine încât mi se pare că te cunosc dintotdeauna. Mi-a spus cât ești de ironică, de încăpățânată și de puternică, mi-a spus de pasiunea ta incredibilă pentru balet, de cât de mult s-a înfuriat atunci când ai ajuns târziu acasă, fiindcă ai făcut pană la bicicletă sau când ai mințit în legătură cu materiile pentru examene sau când ai rugat-o pe ascuns pe bunica ta să-ți plătească taxele la Royal Ballet. Sau când...

Aaaaaşaaa! Și ce ți-a mai spus mama? Îmi plăcea mai mult când îmi striveai unghiile!

Există ceva mai nasol decât sosia lui Nicole Kidman care-ți turuie despre chestiunile tale personale relatate în mod imprudent de mama ta într-un moment de slăbiciune, fără ca tu să poți răspunde?

I-o fi dat să-mi citească și jurnalul?

— Mi-a povestit și de prietenia ta cu Nina și... de Patrick...
Nu e corect, nu avea dreptul s-o facă.

— Îmi închipui că-l iubeai mult...

Da, dragă Rosie, îl iubeam mai mult decât orice, dar asta nu te privește, nu vă privește nici pe tine, nici pe mama și, dacă am ținut relația secretă, aveam un motiv. Iar acum aș vrea mult să mă lași singură, conversația asta nu mă mai amuză.

Am strâns pumnii în mod imperceptibil, iar asta i-a atras atenția.

— Scuză-mă, n-ar fi trebuit să mă amestec în viața ta, dar vreau să știi că furia pe care o simți în tine pentru ceea ce s-a întâmplat este aceeași care te va face să supraviețuiești, e o furie sănătoasă care te va ajuta să depășești acest blocaj și te va chinui până îi vei ceda și o vei scoate din tine. Când și cum, nu știm încă, dar este singurul mod de a reveni la viață, Mia...

Ce știi tu despre cum mă simt eu? Ce știi tu? Ai aerul uneia care n-a avut nicio grijă în viață, care este neurolog, dar care ar fi putut la fel de ușor să se facă manechin sau actriță. Ce știi tu despre „blocajul” meu sau cum îi zici tu? De unde știi tu unde mă aflu acum și de unde știi tu despre iadul prin care trec, fiindcă nu pot să mă mișc și să vorbesc? Lasă-mă în pace, Rosie Anne, du-te să chinui pe altcineva, mulțumesc.

— Mia... eu știu ce înseamnă, știu foarte bine...

Da, sigur! Dacă ai învățat despre asta la școală, nu înseamnă că știi cum e!

— Când aveam 21 de ani, mă întorceam cu mașina de la o petrecere cu prietenii. Băuserăm puțin mai mult cum se întâmplă mereu la petreceri, dar iubitul meu era rezistent la alcool și, în plus, nu aveam de mers decât jumătate de oră cu mașina. Eram fericiți și îndrăgostiți, râdeam și cântam cât ne țineau puterile. Era vară și aveam toată viața înaintea. Nimeni nu se aștepta să ieșim de pe carosabil, pentru că șoferul a ațipit o clipă. Acum viața ta e minunată și perfectă și, în clipa următoare, iubitul tău e mort, tu ai sfârșit parbrizul cu capul, iar celei mai bune prietene i-a fost amputat un picior, pentru că a rămas blocat între fiare. Înțelegi acum de ce îți spun că eu știu, Mia?

M-a prins de umeri, fixându-mă cu o privire care mă speria.

— Eram desfigurată și plină de hemoragii interne. Auzeam vocile doctorilor spunându-i mamei mele că numai un miracol mă mai putea salva și că, la cum ajunsese, poate era mai bine dacă nu supraviețuiam. Dar eu nu voiam să mor și nu puteam să cred că-mi sunase ceasul. Doar atât. Mă rugam încontinuu și-mi repetam că nu voiam și nu puteam să mor, pentru că aveam prea multe lucruri de făcut și ai mei n-ar fi reușit să suporte moartea mea. Nu mă interesa dacă rămâneam paralizată atât timp cât trăiam. Și, în acel moment, am avut certitudinea că, dacă puteam să supraviețuiesc, viața mea avea să fie complet diferită...

S-a încruntat și am observat pe fața ei semne acoperite de un strat gros de fond de ten: o multitudine de cicatrice mai mult sau mai puțin adânci lăsate de cioburile de sticlă, care se întindeau ca o pânză de păianjen în jurul ochilor, obrazilor, nasului și buzelor.

— Înțelegi ce vreau să spun prin puterea voinței, Mia? Eram singură împotriva tuturor, în comă și considerată un caz pierdut, dar *înotam* ca să mă întorc la suprafață, fiindcă îmi doream mult prea mult să trăiesc...

O priveam fermecată, vorbea pe limba mea, ea știa unde fusem, cunoștea locul ăla fără culori și sunete. Ea putea să înțeleagă. Și ea își pierduse iubitul...

— Am fost supusă la șaisprezece operații de chirurgie plastică. Dacă m-ai vedea fără stratul ăsta de machiaj pe față, ai spune că sunt Frankenstein, zâmbi amar. Nu văd cu un ochi, splina mi-a fost scoasă și, din cauza hemoragiei la pancreas, cu timpul m-am îmbolnăvit de diabet, dar, din fericire, am destul păr care îmi acoperă cicatricile de pe cap și un prieten de-al meu, stilist, m-a sfătuit să-l vopsesc roșcat aprins, astfel încât atenția să se concentreze asupra lui, și nu asupra feței!

O admiram total, începeam să simt o adevărată venerație pentru Rosie Anne. Era pe cale să devină idolul meu.

— Nu-ți spun toate astea ca să mă compătimești, ci numai ca să te fac să înțelegi că poți să traversezi iadul și să ieși cu bine de acolo. Înainte de accident, eram o speranță a tenisului. Îți dai seama că după accident a trebuit să renunț și mi-a părut

extrem de rău, dar cel puțin trăiam și, după un an jumătate de reabilitare, am hotărât să-mi reiau studiile. M-am înscris la Medicină și m-am făcut neurolog, iar mai târziu m-am căsătorit și am făcut doi copii. Uite, să-ți arăt pozele.

Își scoase telefonul din buzunarul halatului și îmi arată doi adolescenți.

— Eu le spun copii, dar acum sunt mari, râse iar și îmi mângâie fruntea.

Se ridică. O urmăream cu privirea.

— Oricare ar fi situația ta de acum, o poți depăși cu puterea voinței și nu vreau să-ți spun că va fi ușor, dar vei putea ieși din ea. Eu voi te voi aștepta aici când vei fi pregătită, bine?

Bine, Rosie, mulțumesc...

— Și încă ceva, Mia. Nu dormi, nu-ți servește la nimic. Numai înfruntându-ți temerile, îți vei demonstra ție însăși că nu sunt reale și că nu pot să-ți facă rău.

Apoi am rămas singură să reflectez asupra cuvintelor ei. Povestea ei era groaznic de tristă, cu siguranță mai dureroasă decât a mea, dar exista o diferență fundamentală: ea *își dori-se* să trăiască în continuare, pe când eu încercasem să-mi pun capăt zilelor.

Am închis ochii pentru o clipă și totul a început să se rotească brusc cu viteză, ca un vârtej de apă, trăgându-mă în jos. l-am deschis numaidecât și am încercat să respir normal. Eram speriată de moarte și nu puteam spune asta nimănui. Nimeni nu putea intra în mintea mea și nimeni nu avea să mă înțeleagă. Mi s-ar fi spus doar: e normal să fie așa, ai nevoie de timp.

Dar nimic nu mai era *normal*.

Ca mirosul acela puternic de căpșuni care a invadat camera cu un minut înainte să intre Betty, prietena mamei. Rămase în pragul ușii, privindu-mă timp de vreo zece secunde, neștiind dacă să urle de fericire sau să se năpustească asupra mea să mă îmbrățișeze. Și, cum îi stătea în fire, mai întâi urlă, apoi se repezi asupra mea ca să mă îmbrățișeze. Mă strânse tare la piept. Părul ei creț, legat cu o eșarfă, mă gădila. Mă bucuram s-o văd, chiar dacă pentru mine ultima noastră întâlnire însemnase să abandonez corabia odată pentru totdeauna.

Betty ştia să dea în cărţi – prevăzuse toate relaţiile catastrofale ale mamei înainte să-l întâlnească pe Paul – şi, când o rugasem să-mi citească şi mie, tot ce prevăzuse se adeverise: Carl, care s-a îndrăgostit de mine, relaţia cu Patrick înainte ca eu să pot măcar să visez la ea, problemele de la şcoală, certurile cu mama şi bunica şi, în sfârşit, chiar dacă mi-a ascuns-o tot timpul, moartea lui Patrick.

Ea ştiuse tot timpul, de fiecare dată când întorcea cărţile ieşeau Îngerul şi Turnul, de fiecare dată, iar ea mereu le aduna şi-mi răspundea că nu era nimic important şi că nu trebuia să-mi fac griji. Dacă mi-ar fi spus, poate că aş fi putut să fac ceva. Dar, în fond, ea putea numai să prevadă ceea ce ne rezerva destinul şi nimeni nu putea să intervină să schimbe ceva. Nu mai eram supărată pe ea. Acum nu. Nu mai eram supărată pe nimeni, ci doar pe mine, fiindcă eram încă acolo, în situaţia aia.

Betty îmi zâmbi şi se uită fermecată la mine în timp ce îmi aranja părul şi mă mângâia pe faţă.

— Maică-ta mi-a zis că încă nu vorbeşti, dar nu-mi pasă, îmi e de ajuns să te privesc în ochi ca să ştiu cum te simţi şi să ştiu că eşti aici. Ştiu că eşti în continuare o fată inteligentă, înimoasă şi cu simţul umorului. Ştiu asta şi nu trebuie să te preocupi de ceea ce cred ceilalţi despre tine. Trebuie să stai liniştită şi să faci doar ce crezi că poţi.

Mi-a luat mâinile într-ale ei, mi le-a sărutat şi şi le-a lipit de obraji.

— Ai mâinile calde, Mia, nu ca ultima oară când am venit la tine. Acum eşti vie, eşti vie pe dinăuntru. Sunt atât de fericită încât nici nu pot exprima asta în cuvinte, dar sunt sigură că simţi şi tu asta.

Da, simţeam o energie incredibil de puternică emanând din mâinile ei fierbinţi, ca un curent electric ce îmi străbătea tot corpul.

— Maică-ta a luat-o razna, poţi să-ţi închipui. Şi taică-tu, de asemenea, e tare îngrijorat, dar tu ai grijă numai să te faci bine şi să-ţi recuperezi forţele. Să nu faci ceva doar pentru că restul te presează.

Adevăr grăiești, Betty! Dacă vrei să fii purtătoarea mea de cuvânt, ți-aș fi recunoscătoare, parcă e o procesiune aici!

— Mia, și acum mă simt o ticăloasă, fiindcă ți-am dat în cărți și ți-am spus că l-am visat pe Patrick după ce-a murit, aș fi vrut să-mi tai limba, dar, în vecii vecilor, n-aș fi crezut că o să faci... ce-ai făcut. Credeam că fac ce trebuie, eu cred în viața de dincolo, întotdeauna am crezut și, când mi-a apărut Patrick în vis, era atât de real...

Știu, păcat că nu e...

— M-am gândit mult timp înainte dacă să vin să-ți spun, dar știu că de data asta n-ai să faci nebunii, zise întorcându-se spre fereastră. Și oricum sunt gratii aici, din fericire...

Râse.

— Mia, l-am visat pe Patrick de patru ori săptămână asta și el m-a rugat să vin la tine, îmi zise serioasă.

Am simțit fiori de-a lungul spinării. Inima îmi bătea tot mai tare.

— Mi-a spus că te-a salvat din apă, că, din ziua aia, el e mereu lângă tine și mă roagă să-ți spun că nu a plecat, ci încercă disperat să comunice cu tine ca înainte, dar nu poate s-o facă, dacă nu dormi!

Pat încearcă să comunice cu mine?

— Are vreun sens ce-ți spun? Important e să știi tu asta, nu trebuie să încerci să-mi spui nimic, doar să te gândești la ce-ți zic acum. El spune că, de când te-ai trezit, s-au schimbat... frecvențele, dar că el e tot timpul aici lângă tine. Tot timpul.

OK, Betty, du-te să spui povești altcuiva.

— Mi-a zis să-ți spun că era aici când a venit să te vadă Carl și a început să plângă, era aici când te-ai enervat pe infirmiera aia, Nancy, și când doctorița îți examina unghiile. Asta mi-a zis să-ți spun. Eu nu știu dacă toate astea au sens pentru tine, pentru mine nu au cu siguranță, dar simt că nu mă înșel și, după cum văd, zise în timp ce îmi luă mâna și-mi văzu brățara gravată, nu mă înșelam nici înainte.

Nu te înșeli, Betty, n-aveai de unde să știi toate astea. Eu una sigur nu am vorbit cu nimeni!

Eram bulversată. Deci nu era numai imaginația mea, el exista cu adevărat. Pat era cu mine. Simțeam cum lacrimile îmi ardeau ochii.

— Acum tot ce trebuie să faci este să încerci să te relaxezi și să-l lași pe el să comunice cu tine. Doar n-o să poți sta trează toată viața, nu-i așa? Vrei să facem o încercare? Eu o să stau aici lângă tine, iar tu o să închizi ochii și o să încerci să dormi. Eu o să-ți veghez somnul, n-o să mă mișc de-aici și, dacă o să-ți fie teamă, să mă ții de mână, iar eu îți voi alunga toate visele urâte. Vrei să încercăm?

O priveam neliniștită.

— Acum închide ochii și respiră profund...

Mi-a pus o mână pe frunte și mi-a închis încet ochii, apoi a început să-mi cante suav „Gartan Mother’s Lullaby“, un vechi cântec irlandez care vorbea despre greieri, zâne și spiriduși.

Și imediat după ce am scăpat de tensiune, m-am prăbușit într-un somn greu și irezistibil, târâtă de temerile mele într-o prăpastie a confuziei și a angoaselor. Parcă eram într-o versiune din *Alice în Țara Minunilor*, dar sub influența medicamentelor.

Revedeam lucruri pe care le uitasem: un iepure pitic pe care mi-l făcuseră cadou când eram mică pentru a mă convinge să renunț la suzetă, discurile cu Patty Smith pe care le asculta mama și cele cu muzică celtică ale tatei, cărți de colorat, bezele roz, tabloul cu fetița îmbrăcată în tutuul pe care mi-l dăruise bunica. Prima noastră casă în Leicester, aia cu tapet galben, Nina cum încerca să-mi facă găuri în urechi cu un ac, bicicleta mea portocalie, Patrick care ne uda cu furtunul de apă, eu făcând fouetteuri unul după altul în timpul lecțiilor cu Claire, prima mea profesoară de balet. Și oglinzi, o mulțime de oglinzi care reflectau o imagine cu mine pe care nu o recunoșteam. O versiune a mea scheletică, cu cearcăne, pielea palidă și ochii ieșiți din orbite. M-am speriat teribil de mine, nu-mi venea să cred că eu eram aia.

Brusc, m-am trezit în camera mea, am recunoscut patul, biroul, șifonierul și posterul cu Sylvie Guillem de pe perete. Am privit în jos și am văzut că aveam pantofii de balet în picioare, dar nu reușeam să mă ridic pe vârfuri, picioarele îmi

erau grele, ca de plumb. Apa începea să se strecoare pe sub uşă înghiţindu-mi gleznele şi umplând rapid camera. Cămaşa de noapte se îmbiba de apă, iar eu nu mă puteam mişca; îmi era frig, era întuneric şi, pentru prima oară după mult timp, îmi era frică să nu mor. Apa neagră şi rece ca gheaţa îmi ajunsese deja la talie, trecuse de piept şi de umeri, iar eu, ţintuită de podea, gâfâiam fără să mă pot elibera sau să strig după ajutor. Singurul lucru la care mă gândeam întruna era *Serva me, Patrick. Serva me*, în timp ce mă resemnam şi mă lăsam în voia destinului.

Până când o voce a început să-mi strige tare numele, o auzeam în depărtare, liniştitoare, familiară. Era vocea lui Patrick. Eram confuză, oscilam între frică şi fericire, zâmbeam şi plângeam căutându-l prin întuneric, fără să-l găsesc.

Acum nu mai eram în camera mea, ci pe fundul unui puţ plin de apă. Vocea lui Patrick se apropia din ce în ce mai mult, în timp ce mă căţăram pe pereţii puţului, disperată, înfigându-mi unghiile între pietrele alunecoase.

— Prinde-mă de mână, Mia! îmi striga din ce în ce mai tare, încurajându-mă să continui.

Mă căţăram terorizată, dar tot alunecam şi cădeam, cu mâinile însângerate şi cuprinsă de o frică nebunească. Dar cu cât mă apropiam mai mult de lumină, cu atât vocea devenea mai îndepărtată şi mai neclară. Vedeam o mână întinsă spre mine, dar nu mai era mâna lui Patrick şi nici vocea nu mai era a lui.

Am deschis ochii şi am văzut-o pe Betty care mă ţinea de mână şi mă zgâlţâia ca să mă trezesc.

— Scumpo, trezeşte-te! Tremuri şi scrâşneşti din dinţi. Linişteşte-te, a trecut, orice era, acum s-a terminat. Sunt eu aici, stai liniştită.

Îmi şterse fruntea de sudoare.

— Parcă eşti o căprioară speriată, vino aici, zise şi mă îmbrăţişă strâns.

Nu mai puteam să continui în felul ăsta. Devenise o tortură: nu mai puteam să rămân trează şi nici să încerc să dorm fără să mă trezesc într-un film de Tim Burton. Creierul meu – sau ce mai rămăsese din el – avea să explodeze în curând.

— Deci, l-ai văzut? L-ai văzut pe Patrick? mă întrebă neliniștită.

Parcă era un magician la început de carieră care își hipnotizează propriul câine cu un biscuit legat de o sfoară.

Am privit-o descurajată și obosită. Cum puteam să-i explic ce văzusem? Cum puteam să cred eu în primul rând ceea ce mintea mea îmi arăta? Dar mai ales: ce naiba se întâmpla cu mine?

Înnebuneam de furie și de frustrare. Devenise imposibil să mă adaptez la noua viață (dacă se putea numi astfel) în care nu existau decât viziuni absurde, tăcere, melancolie și frică.

— Ascultă-mă, Mia, nu știu ce-ai văzut sau ce-ai simțit, dar orice a fost nu-ți poate face rău în niciun fel. Ai trecut printr-o traumă înspăimântătoare și mintea ta caută o explicație la toate astea, o explicație logică. Știi că am o diplomă în psihologie, nu? Deci, ai încredere în mine! Acum nu faci altceva decât să încerci să înțelegi ce se întâmplă. Cât despre mesajele lui Patrick, acceptă-le pur și simplu, deschide-ți inima și încrede-te în el. Ascultă ce-ți spune. Nu trebuie să faci nimic altceva, doar să te relaxezi. Patrick te iubește și, cu siguranță, nu vrea să-ți facă rău.

Părea foarte sigură de ceea ce spunea, dar o cunoșteam prea bine ca să nu-mi dau seama că doar se prefăcea pentru că știam unde voia să ajungă. Pe lângă diploma în psihologie, avea și una în actorie!

În orice caz, explicațiile ei mă calmau, mă făceau să mă simt mai puțin instabilă și singură. Betty era singura care încerca să mă înțeleagă cu adevărat, fiindcă refuza să creadă explicațiile raționale ale tuturor celor care susțineau că *după* moarte nu mai exista nimic. Ea accepta posibilitatea unei vieți dincolo de moarte, fiindcă atribuia iubirii o putere atât de mare încât nu putea dispărea odată cu simplul sfârșit al propriului corp. Pentru Betty, iubirea putea să mute munții din loc. Oamenii au acționat întotdeauna în baza acestui sentiment magic, transformându-și radical viețile, făcând alegeri de neconceput, declarându-și război și acceptând orice sacrificiu. Era absurd ca toată acea energie vitală să nu poată supraviețui unei simple treceri de la o dimensiune la alta.

Și doar pentru că nu eram în stare să vedem dincolo, nu însemna că nu era nimic acolo. Dragostea noastră fusese prea puternică pentru a se lăsa învinsă așa ușor de ceva atât de banal ca moartea.

Poate că singura cale de a ieși din coșmarul ăla era să mă agăț de teoriile ei nebunești, iar eu aveam nevoie disperată să cred în ceva care să aibă sens. Viața mea de dinainte nu mai exista și ceea ce aveam în față în acel moment era o a doua șansă, o renaștere fără manual de instrucțiuni pe care toți o considerau miraculoasă, dar pe care nimeni nu știa să mi-o explice pentru simplul fapt că nimeni nu știa mai mult decât mine despre asta.

Teoriile lor se bazau pe statistici elaborate în urma observării a mii de cazuri, toate diferite între ele, ale căror simptome fuseseră clasificate pe o listă pe undeva – cum ne învăța mereu profa de biologie – în speranța de a înțelege ceva mai mult despre misterele comei, dar în final era mai mult o consolare pentru familiile disperate decât pentru noi, supraviețuitorii.

Nu-mi rămânea decât să am încredere în instinctul meu și în inima mea.

Mai târziu, a venit și mama pentru obișnuitul ritual al mesei. Mă simțeam de parcă aveam iar doi ani: eram așezată pe scăunel, cu bavețica veche cu Winnie the Pooh, și ea-mi dădea să mănânc cu o linguriță roz. Mă privea cu ochii plini de dragoste și de recunoștință că mă trezisem și aveam impresia că începea să se convingă că îi eram de ajuns așa – vie.

Betty nu-i spusese nimic despre experimentul ei, dar eram sigură că avea să nascocoască altceva. Nu m-aș fi mirat dacă s-ar fi apucat să caute pe internet ritualuri și cuvinte magice pentru a comunica cu lumea de dincolo.

Mama și Betty erau două femei extraordinare, foarte diferite între ele, dar la fel de hotărâte, de puternice și de țărănite. Una italiancă, orgolioasă și încăpățânată, care pentru dragoste renunțase la toate beneficiile pe care le-ar fi obținut rămânând în Italia și conformându-se regulilor bunicii, iar cealaltă, originară din Noua Guinee, pasională și visătoare, care din dragoste făcuse un copil la șaptesprezece ani, „dezonorându-și“

familia care apoi o rugase să nu se mai întoarcă. Nu avuseseră relații bune cu mamele lor și juraseră să nu facă aceleași greșeli cu copiii lor – repetau mereu asta când erau puțin cherchelite. Dar, când făceam ceva grav – și, în ultima vreme, mă străduisem mult să fac asta –, mama mă amenința imediat cu expedierea la tata sau la bunica.

După „prânz“, mama și Betty ieșiră la o țigară. Mama nu mai fumase de când rămăsese însărcinată cu mine, dar, într-o astfel de împrejurare, puterea voinței îi fusese pusă la grea încercare.

Mai târziu, Nancy a venit să mă verifice.

— Doctorița Flynn spune că nu dormi, așa că trebuie să-ți dau un tranchilizant, fiindcă ai mare nevoie de somn.

Un tranchilizant? Și de ce, mă rog? Sunt cât se poate de liniștită!

— Îți pun o doză în perfuzie ca să te relaxezi și să tragi un pui de somn...

Nu, nu, la naiba, Nancy! Cheam-o pe Rosie Anne, vorbesc eu cu ea! Nu avea cum să-ți dea voie să faci așa ceva! Ea mă înțelege.

Introduse picăturile în perfuzie.

Primul gând meu a fost să-mi scot acul, dar era acoperit cu straturi de pansament și apoi îmi era prea greu să fac asta, dată fiind capacitatea mea redusă de mișcare care îmi permitea doar să clipesc și cam atât. Nu puteam decât să plâng în sinea mea: *Te rog, Nancy, nu-mi face asta, nu sunt pregătită să înfrunt călătoria asta de una singură, nu fără Betty care mă apără, nu mă lăsa singură la mila monștrilor, mi-e frică, mi-e tare frică, nu vreau să ajung din nou în... fundul... prăpas...*

Au fost ultimele cuvinte din mintea mea înainte să mă prăbușesc într-un somn adânc. Un somn de care, efectiv, aveam mult prea multă nevoie ca să mai continui să susțin contrariul. Dar ceea ce s-a petrecut ulterior nu voi uita niciodată, pentru că a fost începutul unei călătorii care avea să-mi schimbe viața pentru totdeauna.

De îndată ce-am închis ochii, am simțit din nou un miros puternic de căpșuni, dar nu înțelegeam de unde putea să vină,

pentru că, oriunde mă aflam, nu era nimic în jurul meu. Totul era alb, un alb orbitor.

Îmi amintesc că totul era *complet* alb, putea să fie o cameră de spital, interiorul unei aeronave spațiale sau poate că eram în videoclipul trupei Funeral for a Friend. Orice era acel loc fusesse proiectat astfel încât să nu-ți poți aminti niciun detaliu și să te concentrezi doar asupra mesajelor. Un fel de anticameră în care m-am trezit așteptând ceva sau pe cineva.

Îmi aduc foarte bine aminte că nu-mi era nici frig, nici frică și, mai ales, spre marea mea ușurare, mi-am dat seama că nu era nici apă în jurul meu. Era doar mirosul acela de căpșuni coapte care îți lăsa gura apă și, după câteva clipe, am auzit vocea lui îmbietoare care mă chema.

— Mia, scumpa mea...

— Pat?

— Da, iubito, sunt aici. Mă vezi?

M-am întors rapid și l-am văzut acolo, în contrast cu acel alb apăsător, ca și cum ar fi fost o petală de trandafir pe o pagină albă.

Patrick al meu, mai frumos decât mi-l aminteam, cu zâmbetul lui fermecător și ochii gri, profunzi, intenși. Patrick era acolo înaintea mea, îmbrăcat ca în ziua aceea, și îmi zâmbea aproape la fel de neîncrezător cum o făceam eu, la rândul meu. Eram paralizată de uimire, incapabilă să mă mișc sau să-mi pun întrebări. Rămăsesem fără suflare. Șocată. Orbită. Confuză. Cu mâinile acoperindu-mi gura ca să sufoc un țipăt de bucurie.

Nu putea fi adevărat, dar nu-mi mai păsa. Putea fi efectul somniferului, al oboselii sau o farsă a minții mele bolnave. Nu conta. Cel dinaintea mea *era* Patrick.

— Ești chiar... tu? am întrebat cu vocea tremurândă.

A încuviințat din cap. Venea spre mine și îmi zâmbea nerăbdător.

— Nu, nu te apropia, Pat! am țipat.

S-a oprit confuz.

— Mi-e frică să nu dispari în neant ca un curcubeu. Pentru că ești... un fel de hologramă. Înțelegi ce vreau să spun? Întind mâna și nu e nimic, doar o iluzie optică!

— Nu dispar, Mia, îți promit. După tot ce-am făcut ca să mă pot întoarce la tine, nici nu mă gândesc să dispar!

Am început să alerg spre el, râzând și țipând de fericire cu toată forța. Acei câțiva metri care ne despărțeau acum păreau nesfârșiți, ca și cum toată perioada în care fuseserăm departe unul de altul pierise în clipa în care el apăruse înaintea mea. I-am sărit în brațe, prinzându-mă de gâtul lui și încolăcindu-mi picioarele în jurul șoldurilor sale, iar el nu a dispărut ca un miraj, ci a continuat să se învârtă cu mine ținându-mă atât de strâns cât pe ce să mă sufoc. Plângeam în hohote și ne îmbrățișam cu disperare, înfigându-ne unghiile în pielea celui-lalt de frică să nu fim din nou separați.

— Te iubesc, te iubesc, te iubesc, te iubesc, te iubesc, îi repetam încontinuu, în timp ce Pat, cu lacrimile curgându-i pe obraji, nu mai înceta să-mi mângâie fața ca un orb care tocmai și-a recăpătat vederea.

Mă îmbrățișa tot mai tare fără să se poată opri din plâns. Eram nebuni de fericire, două suflete despărțite de destinul sadic pentru simpla plăcere de a experimenta limitele iubirii.

— Mia, Mia, Mia, dragostea mea! Am traversat infinitul ca să mă întorc la tine, nu mă întreba cum am reușit. Știu numai că n-aș fi avut liniște niciodată dacă te părăseam așa, singură...

— Pat, i-am spus, uitându-mă în ochii lui, eu... fără tine nu puteam să stau, fără tine nu pot să stau.

— Știu, iubito, știu, noi doi suntem făcuți să fim împreună, nimic nu ne poate despărți. Nu te mai las, îți jur.

Îmi luă fața în mâini și mă sărută pe buze. Inima îmi exploda de fericire. Nu m-aș mai fi trezit niciodată și îmi convenea asta de minune. Poate că făcusem infarct și Pat venise să mă ia. Exista atunci vreun mod mai bun de a muri? Gustul lacrimilor se amesteca cu respirația noastră, îi recunoșteam mirosul pielii, căldura mâinilor și gingașia buzelor.

Pat era real, Pat era viu și ceea ce se întâmplase fusese doar un vis urât. Dragostea pe care o simțeam era atât de puternică încât nu putea fi descrisă, ne lăsa fără cuvinte, doar cu gesturile noastre. Ne sărutam, ne mângâiam și ne strângeam în brațe cât

mai tare, fără să ne putem desprinde unul de altul, continuând să zâmbim și să plângem deopotrivă.

Aceasta era dragostea *absolută*, ceva ce nu poți atinge, vedea sau descrie, dar pentru care te-ai arunca în flăcări fără să stai pe gânduri. Ceva atât de intens, de puternic și de magic încât izbutise să ne readucă la viață. Aș fi rămas cu el pentru totdeauna.

— Mia, trebuie să-ți explic unele lucruri, zise devenind serios.

M-am uitat la el alarmată.

— Ce vrei să spui?

— Tu ai înțeles că am murit, nu-i așa?

— Patrick, te rog, nu vreau să vorbesc despre asta!

— Trebuie să vorbim despre asta, Mia, *trebuie* să înțelegi. În ziua aia, l-am salvat pe York și apoi n-am mai rezistat, curentul era prea puternic, apa era rece ca gheața, picioarele îmi erau paralizate din cauza cârceilor și marea m-a tras în larg...

— Nu, Pat! am urlat, astupându-i gura. Nu vreau să te aud zicând că ai suferit și că ai murit ca să-mi salvezi mie câinele, încetează!

— Nu, nu, Mia, ascultă-mă! Aș face-o din nou de o mie de ori, fiindcă așa sunt eu. Când văd pe cineva, chiar și un animal, care are nevoie de ajutor, îi sar în ajutor și nu mă gândesc la nimic altceva. Nu am simțit nimic, nici măcar nu mi-am dat seama, a fost ca și cum am adormit. Înainte să mă scufund, ultimul meu gând s-a îndreptat către tine. Eram negru de supărare la gândul că te părăseam! Era prea devreme, nu am avut timp să facem nimic și nu era corect... aveam o viață întreagă înainte...

Am început iar să plâng.

— Pat, eu fără tine... nu...

— Mia, ascultă-mă, era *doar* corpul meu. Inima mea e încă aici, e aici cu tine, o simți?

Îmi luă capul în mâini, apropiindu-l de pieptul său. Inima îi bătea tare și într-un fel liniștitor.

— Dragostea mea e mereu vie și va continua să vegheze asupra ta până când și tu mă vei iubi.

— Dar eu te voi iubi veșnic, Pat.

— *Eu te voi iubi veșnic, Mia, pentru că am murit iubindu-te și voi continua s-o fac în eternitate, iar tu mă vei vedea în vis atâta timp cât... vei fi îndrăgostită de mine.*

— Pat, de ce vorbești așa?

— Pentru că trebuie să știi, s-ar putea întâmpla într-o zi. Viața ta va fi lungă și minunată și vei face o grămadă de lucruri, tot ceea ce eu n-am reușit să fac. Te voi ajuta să le realizezi. Trebuie să dansezi din nou și să le arăți tuturor celor de la Royal Ballet School de ce ești în stare, vei călători, vei studia, te vei distra și, apoi într-o zi, sper foarte îndepărtată, vei găsi un băiat mai bun decât mine și te vei îndrăgosti iar.

— E imposibil...

— Așa zic și eu! Dar, mai devreme sau mai târziu, s-ar putea întâmpla și e corect să-ți spun. Dar să nu ne gândim la asta acum când suntem împreună din nou.

M-am abandonat în brațele lui, fermecată de privirea sa, și am continuat să ne zâmbim și să ne privim, să ne îmbrățișăm și să ne sărutăm, în locul acela fără timp și fără culori care devenise brusc cel mai primitiv loc din lume. Locul în care aveam să ne întâlnim pentru totdeauna în visele mele.

— Pat, ce loc e ăsta?

— Un târâm intermediar, în care amândoi putem ajunge fără să ne rănim. E sigur și e doar al nostru.

L-am privit cu duioșie și l-am mângâiat pe obraz. Și-a pus mâna peste a mea și mi-a ținut-o strâns, aproape de el.

— Da, e adevărat, chiar dacă noi n-am plănuit niciodată să ajungem în situația asta...

— Știu, iubito... știu.

Am rămas îmbrățișați ca protagoniștii de pe afișul unui film, fiecare pierdut în ochii celuilalt, cu suflul respirației noastre pe post de coloană sonoră și cu raza de lumină albă din acea scenografie ireală.

— Adu-ți aminte s-o saluți pe Betty, o să înțeleagă și o să te creadă, am exasperat-o zilele astea, dar era singura care mă putea ajuta. Are puteri de care nici nu știe...

— Dar acum eu... noi... cum funcționează? l-am întrebat pierdută.

— O mă vezi când o să dormi și o să mă auzi când o să fii trează. Eu voi fi mereu cu tine, ca un înger păzitor.

— Un înger păzitor? Cu aripi și tot restul?

— Aripile nu mai sunt, ăla era modelul clasic! râse. Ah, bineînțeles, dacă o să vrei să fii lângă tine... dacă nu mă vrei prin preajmă, nu pot să-ți impun prezența mea!

— Dacă o să te vreau? am exclamat și l-am ciupit. Ai înnebunit?

— Auuu! s-a plâns, masându-și brațul. Acum spui asta, dar, când voi fi *tot timpul* cu tine, nu cred că vei fi prea fericită!

— Ești un înger păzitor cam prostuț! Tu ești rațiunea vieții mele, singurul care mă face fericită și n-o să mă satur niciodată de tine! Aș vrea să-ți amintești că EU te iubesc de când te-am cunoscut, de când aveai trei ani, pe când TU ai avut nevoie de vreo nouăsprezece ani ca să mă observi. Și apoi ce-ai făcut? Te-ai gândit că mai bine mori și mă lași singură!

Suna sinistru și absurd, dar era adevărat.

— Voi face orice ca să mă ierți, îți jur.

— Așa să faci! l-am amenințat.

Când mama și Betty au intrat în cameră și m-au văzut în picioare în fața ferestrei, au rămas cu gurile căscate.

M-am întors zâmbitoare spre ele:

— Mamă... Știi că pot să vorbesc cu Patrick? Și când dorm pot chiar și să-l văd... Nu e grozav?

Apoi spre Betty:

— Ah! Îți transmite multe salutări!

Capitolul 4

Ședința cu psihiatra, solicitată de Rosie Anne, nu a întârziat să aibă loc. Într-adevăr, fusesem naivă să le povestesc ce mi se întâmplase, dar fericirea mea era atât de mare încât nu putusem rezista tentației de a o împărtăși cu toată lumea. Aș fi fost în stare să scriu pe pagina mea de Facebook: „Tocmai m-am trezit din comă și am vorbit cu Patrick“. Și apoi să dau *like*.

Durerea și tristețea dispăruseră din viața mea tot așa cum apăruseră. Măturate de aripile unui înger, cel mai frumos înger păzitor. Nu-mi doream altceva decât să-mi petrec ziua vorbind cu el, fie trează, fie în somn.

Dar nici medicii și nici mama nu erau de aceeași părere. Pentru ei devenisem oficial nebună. Pentru toți, în afară de Betty care, ca să salveze aparențele, în public se prefăcea că nu mă credea, în timp ce în privat mă ruga să-i povestesc totul cât mai detaliat, zăpăcindu-mă cu întrebări pentru Patrick care, între timp, se amuza la nebunie.

Nu ne sincronizam încă și nu învățasem cum să-i răspund în mod discret, așa că, de fiecare dată când îmi spunea ceva, eu îi răspundeam imediat chiar dacă vorbeam cu altcineva, iar el, ca să facă totul și mai amuzant, îmi puneă întrebări prostești, mai ales în prezența psihiatrei care era din ce în ce mai convinsă că nu trebuia să ies de-acolo pentru niciun motiv.

— Tu îl vezi pe... Patrick? mă întrebă doctorița Radcliff pentru a șaptea oară în jumătate de oră, continuând să se încrunte și să ia notițe.

Era prea târziu să-i spun că glumisem, iar Patrick nu-mi ușura deloc situația.

— Nu îl văd... nu când sunt trează... dar îl aud, i-am zis pe un ton ușor insolent, în timp ce mă jucam cu o fâșie de plastic de pe mânerul scaunului cu roțile pe care mă așezaseră.

— Îl auzi?

— Da.

— Și ce-ți spune?

— Depinde.

— Depinde..., repetă privindu-mă inexpresiv.

Pat râdea. Și mă făcea și pe mine să râd.

— Te fac să râzi? mă întrebă iritată.

— Nu, nu dumneavoastră...

Am continuat să mă uit în pământ.

— Atunci cine? El?

Nu ți se pare că seamănă puțin cu Elton John?

Am izbucnit în hohote de râs.

— Ce e așa de amuzant, Mia? întrebă enervată.

— Nimic, jur, nimic, mi-a spus ceva caraghios.

— Ceva caraghios?

— Da...

— Pot să știu și eu ce anume?

— Mai bine nu.

Serios, uite-te la ea! Ce zici, și-a făcut un transplant de păr?

— Pat, te rog să încetezi!

— Pat? zise căscându-și ochii.

— Scuzați-l, adică scuzați-mă, acum o să fiu serioasă, jur, i-am zis, dregându-mi glasul. Ce spuneți?

Întreab-o dacă-ți cântă ceva...

— Încetează odată, Pat! i-am șoptit, acoperindu-mi gura.

— Mia, termină imediat!

— Da, mă scuzați, i-am răspuns, încercând din răspuț să rămân serioasă.

Își mai notă ceva în carnețel.

Nikita! Spune-i să-ți cânte Nikita, cea mai plictisitoare melodie din univers!

— Oh, Doamne, ai dreptate, nu pot să sufăr melodia aia! am exclamat, începând iar să râd.

— Ce melodie? întrebă Radcliff.

— Ce melodie? am repetat, căutând o scuză plauzibilă, dar deja începusem să râd în hohote și nu mă mai puteam opri.

— OK, mi se pare inutil să mai continuăm pe ziua de astăzi, dozele astea evident nu funcționează!

Nikitaaaaaaaaaaaa!

— Ajunge, Patrick, nu te apuca să câști, ești prea afon! îi ziceam ștergându-mi lacrimile în timp ce aproape făceam pe mine.

Nu mai râsesem de luni bune, ieșea toată tristețea din mine. Mocirla aceea repugnantă în care nu vedeam decât durere, suferință și moarte îmi părăsea sufletul, lăsând loc speranței. N-aveau decât să mă considere nebună! Dacă acela era prețul pe care trebuia să-l plătesc, îmi convenea de minune și nici toate pastilele din lume nu l-ar fi îndepărtat pe Patrick de mine.

Psihiatra m-a lăsat singură, așa că am putut să-mi continui conversația nestingherită.

Trebuie să fim mai atenți, Mia, altfel Elton o să te închidă într-un ospiciu!

— Păi, e vina ta că râd, eu încercam să fiu serioasă, iar tu cântai!

E mult prea frumos să te văd râzând din nou, iubita mea, dacă ai ști câtă durere simt când te văd suferind.

— E frumos să râd din nou după ce am plâns atât de mult...

Vorbeam gesticulând liniștită și oricine m-ar fi văzut din afară ar fi crezut că vorbeam în continuare cu prietenii mei imaginari.

Amintirea durerii părea acum atât de îndepărtată, ca o boală urâtă pe care, odată ce-a trecut, e mai bine s-o uiți. Nici măcar n-ai fi zis că trecusem vreodată prin asta. Poate că într-adevăr visasem totul. Sau poate visam acum, dar ce mai conta? În fond, singurul lucru cu adevărat important era să ne bucurăm de acea șansă incredibilă care ne fusese dată.

Dar mama nu era chiar de aceeași părere.

— Cum te simți, scumpa mea? mă întreba uitându-se la mine ca la un tablou abstract. Ești sigură că te simți bine?

— Bineînțeles că mă simt bine, mamă. M-aș simți și mai bine dacă aș putea să ies de aici și să mănânc niște biscuiți cu

ciocolată sau niște chipsuri, dar serios, sunt bine, îi răspundeam eu zâmbind.

Ea mă privea de parcă nu mă recunoștea, ca și cum altcineva luase locul fiicei sale. Cine era vizionara asta care vorbea cu prietenul ei mort ca și cum se afla acolo lângă ea? Și oare ce prefera? O paranoică dementă sau o legumă neajutorată?

— Mia, sunt așa derutată. E atât de ciudat să-ți aud din nou vocea, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, zise își puse mâinile pe genunchii mei. Am trecut prin momente îngrozitoare, cu depresia ta și... și ce s-a întâmplat după. Am crezut că o să înnebunesc de durere, aș fi făcut orice ca să te întorci. M-am rugat, am aprins lumânări la biserică, am făcut ritualuri cu Betty, am căutat specialiști, m-am blestemat că n-am fost mai apropiată de tine și l-am blestemat pe taică-tu, fiindcă este... așa cum este. Am coborât în iad împreună cu tine, Mia, și m-am adaptat la realități înfricoșătoare una după alta: mai întâi suferința ta insuportabilă, apoi alegerea ta de a muri, coma, trezirea ta în condițiile alea.

Plângea, iar lacrimile îi cădeau șiroaie de pe obraji pe bluză.

— Pentru o mamă ideea că propriul copil a încercat să-și ia viața e cel mai sfâșietor lucru cu putință. Tu nu poți să înțelegi, nu poți nici să-ți imaginezi.

A căutat un șervețel în geantă și și-a suflat nasul.

— Nu m-am resemnat niciodată cu gândul că te-am pierdut. Dintr-o puștoaică independentă și rebelă, am ajuns să te văd într-o comă despre care nimeni nu știa să-mi spună cât era de profundă și... tu nu știi ce înseamnă să-ți privești țintă copilul zi și noapte și să-i vorbești până la epuizare fără să știi când și dacă se va trezi, și mai ales cum! Am întâlnit părinți cu copii în comă și toți, *toți*, mi-au repetat să nu mă dau niciodată bătută și să încerc orice lucru, *orice*, ca să comunic cu tine, fiindcă tu mă auzai... și așa m-am gândit să te încălț cu pantofii de balet...

-- Mamă... eu...

— Stai, lasă-mă să termin, continuă încercând să se calmeze. Când te-ai trezit, am plâns de fericire până n-am mai putut! Ți-ai căscat gura și ochii ca pe vremea când erai mică și

voiai să bați recordul de apnee în cada de baie! Te-ai întors la mine, faza cu pantofii a funcționat, iar apoi, altă lovitură: în loc să-mi zâmbești și să-mi vorbești, ai devenit un manechin, care nu reacționa și nu se mișca. Așa că mi-am făcut curaj, încă o dată, și mi-am spus că măcar erai vie și că trebuia să fiu recunoscătoare, fiindcă alți părinți nu au norocul să-și vadă copiii trezindu-se. Deci trebuia să accept și situația aia, cu toată durerea implicită. Aș fi reușit, m-aș fi uitat că existase un „îna-înte”. Aș fi învățat din nou să fiu mamă, să cer ajutor, să mă dedic numai și numai ție, să mă învoiesc de la serviciu, chiar și dacă eram singură. Încercam să accept perspectiva asta înspăimântătoare și apoi, pe neașteptate, te-ai ridicat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat și mi-ai povestit liniștită că vorbești cu Patrick.

Se opri și începu să plângă în hohote.

— Scuză-mă, scuză-mă... doar că eu sunt... sunt bulversată. Până ieri erai acolo în pat, nu puteai nici să mănânci singură, te uitai în gol și păraai că nu recunoșteai pe nimeni, iar acum vorbești, râzi, te poți mișca singură. Și eu sunt cu nervii la pământ.

Și-a acoperit fața cu mâinile.

— Mamă, mamă, uită-te la mine.

Își ridică ochii umflați spre mine. Arăta cu adevărat pierdută și deznădăjduită. I-am luat mâinile într-ale mele și mi-am împletit degetele cu ale ei.

— Mamă, aș vrea să mă pot întoarce în timp și să schimb tot. Aș vrea mult să pot șterge ultimele luni, ba nu, ultimii ani, și să fiu o fată ca toate celelalte, bună la școală, care se mulțumește să iasă la un suc cu prietenele sâmbăta după-amiaza, fără obsesia absurdă pentru balet. Ba chiar, dacă aș putea, aș șterge trei sferturi din viața mea numai să nu treci prin ce-ai trecut. Mă simt ca un monstru, pentru că ți-am făcut atâta rău, niciun părinte nu merită un astfel de copil...

— Mia...

— Așa e, mamă, sunt groaznică. Nu ți-am adus niciodată vreo satisfacție, iar acum ți-am făcut și asta, dar te rog să mă crezi că tot ce-mi doream era să nu mai simt lipsa lui Patrick.

Chiar dacă nu am încă șaisprezece ani și încă nu am văzut nimic din lume, știu ceva ce tu nu știi: știu ce înseamnă să vezi cum persoana pe care o iubești mai mult decât orice pe lume dispare brusc de lângă tine, fără să poți face ceva, doar să-i strigi numele din toate puterile și să te arunci în apă să-l cauți, până când cineva te înșfacă și te ia de-acolo pe sus. Nu știi cum e senzația aia de groază care îți îngheață sângele în vene când îți dai seama că nu visezi, în timp ce mintea ta se chinuie să găsească o explicație logică inexistentă. Apoi, când totul s-a terminat și rămâi singură, trebuie să te confrunți cu tot golul acela, și chiar dacă te forțezi să mergi înainte, nu poți să-ți scoți din cap gândul că, în fond, el n-ar fi murit dacă tu rămâneai acasă așa cum trebuia. Mamă... Nina are dreptate. Patrick a murit din cauza mea!

— Mia, nu! Nu spune asta, a fost o fatalitate, scumpa mea! Nu ești singură, înțeleg exact ce simți și eu aproape că te pierdusem!

— Mamă, tu nu m-ai pierdut, sunt încă aici, pe când Pat nu mai e. Și acum încearcă să-i explici asta mamei sale sau Ninei!

Nu răspunse. Nu erau prea multe de spus. Ăsta era crudul adevăr: eu trăiam și Patrick nu mai era.

Mia, să nu-i mai vorbești niciodată așa mamei tale! tună Patrick, făcându-mă să tresar.

A suferit îngrozitor! Nici nu-ți poți imagina cât de mult! A rămas cu tine zi și noapte, rugându-se să te trezești și acum e încă descumpănită! Îți închipui ce înseamnă să alergi la spital și să-ți găsești fetița în comă fără să știi dacă se va mai trezi vreodată?

— Ea nu înțelege, Pat! am răspuns, uitându-mă spre cer.

Ba cu siguranță că înțelege și trebuie să-i respecti durerea!

— Ea e cea care n-o respectă pe a mea! am izbucnit.

— Mia, cu cine vorbești? mă întrebă mama perplexă.

— Cu nimeni... cu Patrick. Mă scoate din sărite!

— Cu... Patrick?

Te enervez, fiindcă spun lucrurilor pe nume!

— Nu ești obiectiv, sunt două lucruri complet diferite! am protestat.

— Vorbești cu... Patrick?

-- Da, mamă, îți ia apărarea, dar nu înțelege!

Mama înghiți în sec.

Tu ești aia care nu înțelege, e normal să fie încă în șoc!

— Și eu? Scuză-mă, știi, eram doar ocupată să plutesc deasupra corpului meu! Poate pentru tine e normal să călătorești în timp și să te bagi în visele oamenilor, dar pentru mine nu e! i-am răspuns enervată.

Între timp, mama se uita în jur încercând să înțeleagă cu cine vorbeam.

Eu nu mă bag în visele oamenilor, Mia, apar doar în visele tale!

— Cu atât mai mult n-ar trebui să fii așa arțăgos!

Eu, arțăgos? Nu-mi vine să cred ce zici!

— Mia, mă duc să chem doctorița, până atunci... tu... stai calmă, da? Mama se întoarce imediat!

S-a ridicat, dar nici n-am băgat de seamă, atât de prinsă eram în discuție.

— Scuză-mă, vrei să spui că, după tine, maică-mea a suferit mai mult decât mine?

Bineînțeles că nu! Ți-am spus doar că ar trebui să încerci s-o înțelegi și, în orice caz, n-ar trebui să-i răspunzi așa urât, nu după toate prin câte a trecut...

— Ne certăm? l-am întrebat.

Discutăm!

Am izbucnit în râs.

— Dumnezeule, cât de iubesc!

Mie îmi spui? Mi-e groaznic de dor să te îmbrățișez și nu pot s-o fac!

— Trebuie să avem doar puțină răbdare.

— Răbdare pentru ce? întrebă Radcliff intrând valvârtej în cameră, urmată de mama.

Atenție, a venit Elton...

— Răbdare... ca să mă vindec, doamnă doctor, am oftat.

Bravo, Mia!

— Mulțumesc, Pat!

— Poftim?

— Nimic! m-am grăbit să răspund.

— Ai zis „mulțumesc, Pat“?

Am confirmat energic din cap. Mama mă privea îngrijorată.

— Stați cu ochii pe ea, zise Radcliff cu voce joasă fără să-și ia ochii de la mine. Așa a făcut și cu mine, pare prinsă într-o conversație cu cineva și este atât de convinsă, încât o face să pară reală, dar e numai în capul ei.

— Credeți că va continua mult timp?

— E greu de spus, voi mări dozele de antipsihotice și cu siguranță vom vedea o îmbunătățire, dar numai timpul ne va face să înțelegem care este starea ei mintală.

Mintea mea era cât se poate de OK și niciun medicament n-ar fi avut efect, de asta eram absolut sigură.

Mă lăsară să mă odihnesc, dar numai pentru puțin timp. De când ieșisem din comă, camera mea era un du-te-vino pentru toată lumea, fie pentru că se răspândise vestea trezirii mele miraculoare, fie pentru că toți voiau să asiste la conversațiile mele cu Pat.

Primul care veni „întâmplător“ să-și bage nasul a fost Robert, Făt-Frumosul lui Nancy, Ellie și Janine.

Mi-l imaginasem un pic mai matur, nu versiunea urâtă a lui Jacob Black în halat verde, și de îndată mi s-a părut insuportabil.

— Bună, eu sunt Robert. Tu trebuie să fii Mia, corect?

De parcă nu știa foarte bine.

Am ridicat o sprânceană în semn de aprobare și m-am prefăcut că mă uitam la o emisiune despre comportamentul agresiv al minorilor. S-a sprijinit de marginea patului cu brațele încrucișate și a încercat să facă puțină conversație cu mine.

— La ce te uiți?

Detestam întrebările idioate.

— La o partidă de șah...

— Glumești, nu?

Sarcasmul într-o secție de psihiatrie era interpretat întotdeauna greșit.

— Normal că glumesc, stai liniștit.

Idiotule.

- Ai devenit atracția secției, știi?
- Ah, da? i-am răspuns fără pic de entuziasm.
- Bineînțeles! Nu se întâmplă prea des ca cineva să se ridice brusc și să înceapă să vorbească după ce-a stat două săptămâni în comă.
- Vrei să mă filmezi și să mă pui pe *YouTube*?
- Știi că ești cu adevărat simpatică? râse așezându-se pe marginea patului.
- Așa eram și înainte de incident. Vezi că-mi strivești piciorul!
- S-a dat la o parte, așezându-se mai aproape.
- Nu te apropia prea mult, n-aș vrea ca iubita ta Nancy să mă omoare în somn cu o pernă!
- Nancy nu e iubita mea.
- Ea nu e de aceeași părere, din câte a povestit întregului spital.
- Nu am nicio prietenă, iar Nancy e prea bătrână pentru mine!
- Și ea știe asta?
- Bineînțeles că știe, am fost foarte clar cu ea de la început.
- Atunci înseamnă că ai fost clar și cu Ellie și cu Janine!
- De unde știi lucrurile astea? Cine ți le-a spus? mă întrebă alarmat.
- Am ridicat din umeri.
- S-a apropiat și mai mult.
- Te asigur că nu sunt împreună cu niciuna dintre ele, continuă pe un ton dulceag. Eu sunt doar amabil cu ele, dar încă nu am găsit... persoana potrivită.
- Brusc, am simțit din nou miros de căpșuni.
- Îți face cumva avansuri sau mă înșel?*
- Ah, în sfârșit, Pat, credeam că n-ai să mai vii niciodată, am spus, zâmbind spre tavan.
- N-aș fi crezut niciodată că un infirmier i-ar putea face avansuri unei paciente într-un mod atât de neobrăzat. Voiam să văd până unde ajunge. E de-a dreptul imbecil!*
- Acum poți să-i spargi fața, te rog?
- Nu pot, din păcate, dar nici nu știi cât de mult mi-ar plăcea!*

— Deci, e adevărat că vorbești cu prietenul tău! exclamă Robert satisfăcut.

— Desigur, și mai fac și alte lucruri ciudate cum ar fi să dau foc spitalelor.

Se încruntă.

— Glumesc...

— Hai, Mia, nu te cred, mă iei peste picior. Faci asta doar pentru că vrei să plec, dar eu sunt obișnuit cu ciudățeni, iar tu ești prea drăguță ca să fii nebună!

Îmi atinse ușor brațul.

Hei, deșteptule, jos mâinile!

— Stai liniștit, Pat, o să aibă grijă Nancy să-i taie capul!

— Iar cu Nancy asta, îți jur că...

Nancy intră fix în clipa aceea în cameră ca o vulpe care tocmai a adulmecat un iepure.

— Robert! Te căutam și când colo ești aici să faci pe amoretzatul cu... pacientele, zise acidă.

— Am venit să o întâlnesc pe vedeta secției. O cunoști pe Mia, nu-i așa?

Am strâmbat din nas ca și cum aș fi mirosit niște teniși transpirați.

— Dacă o cunosc? Numai despre ea se vorbește în spitalul ăsta.

— Îmi pare bine să-l cunosc, în sfârșit, pe iubitul tău, Nancy. Vorbești despre el de atâta timp, i-am trântit-o.

Nancy s-a înroșit dintr-odată.

— Nancy nu e iubita..., a intervenit Robert, dar a amuțit când a văzut-o pe Ellie intrând în salon.

— Sau era Ellie iubita ta? Nu țin minte deloc!

— Nu, ca să fiu sincer, a încercat el să se justifice.

Apoi a sosit și Janine pentru ora de fizioterapie.

Nici că puteau să aleagă un moment mai potrivit.

— Oh, bună dragul meu, Robert, zise trimițându-i o beza, cinăm împreună la sfârșitul turei?

— Atunci, Janine e iubita ta! am exclamat ca și cum aș fi rezolvat o ecuație de gradul II.

Cei patru s-au întors spre mine întrebători. Pat râdea.

Bine jucat, Mia!

— Robert îmi spunea cu un minut în urmă că încă mai caută femeia vieții sale, dar sunt sigură că v-am auzit pe două dintre voi, cel puțin, susținând fiecare în parte că sunteți iubita lui. Oricum, nu luați prea mult în seamă ce spun, încă mai sunt confuză, am recunoscut, dând din umeri.

Nancy se răsuci spre Janine și apoi spre Robert.

— Ce vrea să însemne povestea asta, Robert? se răsti ca o descreierată.

Robert începea să bată în retragere.

— Eu și Robert suntem împreună, toată lumea o știe! spuse Janine.

— *Eu* și Robert suntem împreună de două luni și toată lumea o știe! replică Nancy.

... Ba, interveni timid Ellie, *eu* și Robert suntem împreună de cinci zile, sau cel puțin așa mi-a spus el...

— Poftim?! urlă Nancy înșfăcând-o pe Janine de păr care se răsuci și îi trase un cot în coaste.

Se rostogoliră amândouă pe patul meu, țipând și zgâriindu-se ca niște pisici.

Ellie profită de ocazie ca să o lovească pe Nancy, cu toată forța, cu dosarul meu peste fund, strigând:

— Ce plăcere, de când voiam să fac asta! Ia de-aici, ticăloasă afurisită!

L-am văzut pe Robert târându-se de-a lungul peretelui ca să ajungă la ușă, așa că am urlat:

— Vedeți că fuge!

Nancy l-a apucat de halat.

— Unde crezi că te duci, nemernicule?

Și toate trei îl umplură de palme și de șuturi.

Eu și Pat râdeam ca doi nebuni.

O mică mulțime de curioși a apărut la ușă ca să vadă ce se petrecea. Rosie Anne și mama sosiră într-un suflet ca să pună capăt încăierării. Mama se repezi să se asigure că nu mi se întâmplase nimic, dar, văzând că râdeam în hohote, începu să râdă și ea cu mine. Râdeam toți trei și nu ne mai puteam opri.

Poate că viața începea din nou. Într-un fel sau altul.

Mai târziu, a venit și Paul.

Paul cel minunat, prietenul mamei, îmi lipsise extrem de mult. L-am întâmpinat cu brațele larg deschise, zâmbindu-i până la urechi, dar mama, în loc să rămână cu noi, a ieșit, folosind obișnuita scuză a cafelei.

-- Mamă, e a noua pe ziua de azi, nu sunt cam multe?

— Ce, acum mă controlezi? îmi răspunse fără să se întoarcă.

— E supărată pe mine, Mia, mi-a mărturisit Paul cu tristețe imediat după ce mama a ieșit din cameră.

— Hai, povestește-mi! l-am îndemnat, făcându-i semn să se așeze lângă mine.

Sub greutatea lui, patul se înclină spre dreapta.

— Hm... nu știu, Mia, e atât de ciudat să te văd trează. Nu prea cred că astea sunt lucruri pe care ar trebui să le auzi.

— De ce nu? Trebuie să aud vorbindu-se numai despre medicamente și spitale? Am șaisprezece ani totuși! am protestat.

— Știu asta, dar ai suferit mult și nu prea mă simt OK să vorbesc cu tine despre problemele mele cu mama ta!

— Și cu cine ai vrea să vorbești? Cu fosta ta nevastă? Cu fiicele tale care nu mai vor să te vadă? Crede-mă, sunt cea mai bună opțiune pe care o ai în momentul ăsta! i-am zâmbit, încrucișându-mi brațele în dreptul pieptului.

— E incredibil, Mia, mi-a spus, privind-mă drept în ochi. În afară de faptul că ești prea slabă și că ai avea nevoie să stai puțin la soare, zici că nu ți s-a întâmplat nimic! E un miracol...

E numai datorită mie...

— Datorită ție? am ripostat, făcând ochii mari de mirare.

— Nu, n-am spus că datorită mie! răspunse Paul derutat.

— Nu, nu-ți spuneam ție, Paul, ci...

— Lui... Patrick? Mi-a zis mama, dar n-o să spun nimic, stai liniștită.

— Da, cred că ar fi mai bine, nu a reacționat prea bine la chestia asta.

— Dar serios, îl auzi?

— Da, i-am răspuns cu seninătate.

— Ah...

— Nu mă crezi?

— Bineînțeles că te cred, Mia, în viață există lucruri mult mai ciudate decât asta. Sunt persoane care văd extraterestrii, altele care vorbesc cu copacii. Aseară, la televizor am văzut un individ care își implanta o pereche de coarne în frunte. Uite, asta m-ar lăsa mască, dar, dacă tu vorbești cu Patrick și acest lucru te face să zâmbești în felul ăsta, nu pot decât să fiu bucuros!

— Dar tu mă crezi cu adevărat sau crezi că sunt nebună? Oftă.

— Mia, ascultă-mă, eu sunt un simplu bucătar și nu e de datoria mea să decid dacă cineva este sau nu nebun, dar îți spun ceva, după mine e mai rău cineva care jură să te iubească toată viața și apoi te înșală, îți ia copiii de lângă tine și te lasă pe drumuri, decât cineva care vorbește în continuare cu persoana pe care o iubea și pentru asta ai tot respectul meu, a concluzionat el.

— Bun, acum spune-mi ce anume nu merge între tine și mama, l-am întrebat zâmbind, satisfăcută că îmi confirmase ce tip minunat era.

— Mia, serios, nu cred că e o idee bună să vorbesc cu tine...

Paul are dreptate. Nu cred că e treaba ta, Mia!

— Vrei să nu te mai amesteci? Oare n-am dreptul să știu ce se întâmplă în familia mea?

— Bineînțeles că ai dreptul, dar... ah! Vorbeai cu Patrick, așa-i? Întrebă precaut.

— Da, îți dădea dreptate, e tot timpul de partea voastră, e enervant!

Zâmbi.

— Întotdeauna mi-a plăcut de Patrick! Hai, acum te las, cred că a ajuns tatăl tău, spuse descurajat.

— Deci de asta vă certați tu și cu mama? Din cauza tatălui meu? l-am întrebat amintindu-mi de stânjeneala lui în timp ce se îndepărta ca să-i lase singuri.

Mia, ajunge, ești teribilă!

Paul privea în jos.

— Am senzația că încă îl mai iubește, mi-a mărturisit încurcat, trecându-și mâna peste frunte.

— Ei asta-i bună, Paul! am exclamat, trăgându-i o palmă peste braț. Tu și tata nu aveți absolut nimic în comun!

— Tocmai! Mă simt atât de stingherit când ține toate discursurile alea despre finanțe și politică... mă face să mă simt un biet ignorant.

— Dar el nu știe să vorbească despre altceva, Paul, citește ziarul și atât! N-ar fi în stare să curețe nici măcar un morcov! Nu poți să te simți umilit doar pentru că l-ai auzit trăncănind despre vreo operațiune la Bursă! Dacă voi doi ați naufragia pe o insulă pustie, el ar muri de foame în cel mult două ore!

— Serios?

— Bineînțeles! Știe să gătească numai ouă fierte tari, și asta doar pentru că, în timp ce le lasă să fiarbă, poate să se întoarcă în fotoliu să citească ziarul!

— Dar mama ta pare să-i soarbă fiecare cuvânt.

— E doar o iluzie optică, mama e mioapă și nu vrea să-și pună ochelari, și când se concentrează strânge din ochi, și astfel pare foarte interesată de ceea ce i se spune, așa face și cu tine!

— Zici?

— Sigur! Dar tu nici măcar nu bagi de seamă. Mama e superîndrăgostită de tine!

— Deci nu trebuie să mă îngrijorez?

— Bineînțeles că nu, dimpotrivă! Și acum du-te la ea și strânge-o în brațe!

S-a ridicat vizibil însuflețit și m-a îmbrățișat.

— Data viitoare îți aduc o friptură de vită cu mult piure de mazăre cum îți place ție!

— Și un tort cu cireșe și frișcă!

— Promit! Ah, și... salută-l pe Patrick din partea mea, adăugă, uitându-se în jur și făcându-i cu mâna.

Ciao, Paul!

— Și el te salută!

Paul s-a scărpinat din nou în cap și a vrut să iasă din salon, dar în prag s-a întâlnit cu tata și pentru o clipă au rămas în picioare, mutându-se simultan când în dreapta, când în stânga fără să poată intra sau ieși vreunul dintre ei. Ar fi format un cuplu perfect de comici.

În cele din urmă, tata a intrat în cameră, cu mâinile în buzunarele jachetei.

— Cum te simți, Mia?

— Am avut momente mai bune, dar nu mă plâng.

— Mi-a spus mama de problema aia mică...

Și-a rotit degetul arătător în jurul tâmpiei, mimând că eram nebună. Limbuția mamei mele lovise din nou.

— Ce problemă mică?

— Vocile alea... pe care le auzi.

— Eu nu aud nicio voce! am protestat indignată.

— Ah, așa înțelegeam.

— Ți s-au dat informații greșite.

— Atunci, e mai bine așa.

— Exact.

Conversația se terminase, el se juca cu verigheta, iar eu schimbam canalele la televizorul fără sonor, fără să mai avem să ne spunem nimic altceva.

Era incredibil că nici măcar faptul că fiică-sa zăcuse două săptămâni în comă nu-i stârnise interesul, dar eram sigură că murea de curiozitate să mă întrebe dacă Patrick putea să prezică evoluția Bursei.

Reclama la noul Nintendo mi-a oferit un pretext pentru a relua discuția.

— Ce fac gemenii?

— Bine, au avut pojar, dar acum s-au făcut bine.

— Și Libby?

— Și Libby e bine. Te salută!

Apoi a sosit mama cu tava pentru cină. Aveam impresia că era agitată, aproape încurcată.

— Oh, Giles, ești și tu aici? Vrei să stai puțin cu noi? Mia încă nu poate să mănânce bine singură, ai putea să-mi dai o mână de ajutor? zise așezând tava pe măsuta de lângă pat.

— Pot să mănânc foarte...

Nici nu am apucat să termin bine fraza că mi-a și legat un șervețel în jurul gâtului și mi-a îndesat în gură o lingură plină cu piure.

M-am revoltat automat.

... Mamă! Pot și singură, nu mai am doi ani! i-am zis, smulgându-i lingura din mână și umplându-mi gura cu piure. Vezi? am bolborosit, scuipând din greșcală piureul pe jacheta tatălui meu.

— Oh, Doamne, ce-ai făcut? a exclamat mama luând un șervețel și ștergând repede jacheta tatei. Știam eu că nu e încă în stare. Scuze, Giles.

„Scuze, Giles“? Îneebunise? Și de ce Patrick nu intervenea niciodată când aveam nevoie?

— Nu-i nimic, sunt obișnuit... știi, gemenii.

— Desigur, gemenii, zise mama bosumflată ca și cum și-ar fi adus brusc aminte că tata avea o altă familie de câțiva ani buni.

— Sunt bine?

— Da, mamă, au avut pojar, dar acum sunt cât se poate de bine, nu-i așa, tată? Și Libby e *foarte bine*.

Putea să fie cu nervii la pământ sau în șoc cum spunea Patrick, dar nu i-aș fi permis niciodată să flirteze cu tata, relația lor era moartă și îngropată.

Și de ce Paul nu se întorcea să revendice ce era al lui? Jur că nu-l înțelegeam, nu era așa de complicat, nu? Iubești pe cineva? Stai cu el! Nu-l mai iubești? Îl lași! Știam asta și înainte să intru în comă, nu aveam nevoie de o diplomă sau de două căsnicii eşuate ca să pricep.

Eram supărată și voiam să stau cu Patrick, aveam să ne spunem o grămadă de lucruri.

— Mamă, tată, sunt puțin obosită, acum aș vrea să mă odihnesc.

— Desigur, dar mai întâi ia pastilele, așa ai să dormi mai bine.

— Ce sunt?

— Nu știu, mi le-a dat psihiatra, pentru chestia aia... cu vocile.

— Atunci e adevărat că auzi voci! exclamă tata.

— Nu le mai aud, au dispărut, de la o clipă la alta, mulțumiți?

Ai mei se priviră confuzi.

la-le oricum, cred că e mai bine.

Lasă-le acolo, le iau după aia.

— Nu, acum! interveni Radcliff care parcă își petrecea zilele trăgând cu urechea în spatele ușilor.

La naiba, Elton!

— La naiba, Elton! am exclamat.

— Elton? a întrebat ea încruntându-se.

Mai aveam de lucru până mă perfecționam.

— Hai, dă-le pe gât, așa o să dormi, ai avut o zi grea. De când te-ai trezit, camera asta parcă ar fi Buckingham Palace, nu mai lipsesc decât caii și cimpoaiele...

Îmi dădu un pahar de apă și două pilule albe pe care m-am prefăcut că le-am dat pe gât, dar pe care le-am ținut sub limbă gata să le scuip la momentul oportun. Mă temeam că puteau într-adevăr să-l facă pe Patrick să dispară și n-aș fi știut cum să fac față la așa ceva.

— Bine, nu le lua, înseamnă că îți vom face o injecție.

Am privit-o cu profundă ură și dispreț.

Nu știu de ce era așa autoritară. Poate că toți anii petrecuți alături de pacienți cu adevărat smintiți o făcuseră să devină dură și insensibilă, dar asta nu-i dădea dreptul să se poarte cu toți în același fel.

Am încercat să rezist somnolenței din răspuțeri, dar m-am cufundat rapid într-un somn adânc unde, din fericire, Patrick nu a întârziat să apară.

Locul întâlnirii noastre începea să-mi fie familiar.

Albul acela era mai puțin anonim și, mai presus de toate, avea un aer protectiv, parcă eram pe un nor de frișcă.

L-am îmbrățișat strâns.

— Pat, n-ai să mă părăsești niciodată, nu-i așa? am murmurat.

Nu, scumpa mea, stai liniștită, nu mă mișc de aici, nici cu toate pastilele din lume.

Capitolul 5

Carl a apărut în prag cu un buchet de flori albe și roz și a rămas surprins să mă vadă zâmbitoare și binedispusă. Atât de surprins încât a ieșit și a intrat din nou ca să asigure că nu greșise camera.

— Mia, ești chiar tu?

— În carne și oase! i-am răspuns în glumă.

A alergat spre mine să mă îmbrățișeze.

— Maică-ta m-a sunat să-mi spună de... , dar habar n-aveam că o să te găsesc... așa...

— Așa...?

— Așa vie! Ți-ai revenit, ți-ai recăpătat culoarea în obraji, zâmbești și ți-a crescut părul!

— Am făcut doar un duș, atâta tot, i-am răspuns, în timp ce miroseam buchetul.

— Poți să te ridici? a întrebat precaut.

— Cu greu și obosesc imediat, dar poți să mă scoți la plimbare, dacă ai chef să împingi, i-am zis, arătând spre scaunul cu roțile.

M-a ajutat să mă așez în el.

Picioarele mele erau teribil de slăbite, aproape că nu mai aveau mușchi și aveam constant cărcei.

Janine, care nu fusese suspendată doar pentru că nu reușiseră să-i găsească un înlocuitor, îmi povestea cu o anumită satisfacție că acum avea cale liberă spre Robert. Nu-i trecuse prin cap nicio clipă că un bărbat care putea să stea simultan cu trei femei era un idiot care trebuia evitat. Îmi părea rău pentru Ellie, ea era bună, poate puțin prea naivă, dar cu siguranță

nu merita să-și piardă postul din cauza unui cretin care avuse-se nerușinarea să facă reclamație pentru vătămare corporală.

Carl m-a condus în grădină. Primăvara se instalase în mod oficial, iar frigul insuportabil al iernii lăsa loc unui soare calduț. Carl se opri sub o magnolie splendidă, lângă o băncuță, și se așeză lângă mine.

— Te simți bine? Nu ți-e frig? m-a întrebat, aranjându-mi pătura pe picioare.

Nu-mi mai era frig. Nu mai voiam să mai simt acel frig înspăimântător care-mi intrase în oase, care fusese atât de intens și inuman. O vagă senzație de bunădispoziție m-a învăluit și am rămas surprinsă că experimentam acea senzație, care îmi dădea certitudinea că trecusem prin cele mai grele momente din viața mea. Și acea certitudine mă făcea să fiu mai conștientă și mai puternică.

— Știi deja când o să te externeze?

— Nu, nu știu. De fapt, depinde de *voci*.

— Da, mi-a spus maică-ta...

Iarăși! Mai exista ceva în tot Leicesterul căruia mama să nu-i fi spus încă? Sau mi-ar fi putut face cadou un tricou pe care scria: „Nu vorbesc singură, aud voci!“.

Era chiar *atât* de grav?

— Nu mi se pare o problemă prea mare, am răspuns, ridicând nepăsătoare din umeri.

— Nu știu, pe mine nu mă deranjează, dar nu sunt psihiatru, zise scoțându-și pachetul de țigări din buzunarul interior al gecii.

— Da...

Am rămas în tăcere, căutând să evităm subiectul principal care plutea deasupra noastră ca un nor întunecat și încărcat de durere.

Nina.

Mi-am făcut curaj în cele din urmă.

— Ce face?

Carl a suspinat.

— Fiecare reacționează la durere în felul său și nu există un mod corect și unul greșit, cert e că ați ales două metode

radicale: tu încă mai vorbești cu el, iar ea nu vrea să vorbească deloc despre el.

— Dar eu vorbesc cu el, fiindcă *există*, m-am indignat.

— Da, bineînțeles, cum vrei, și mie mi-ar plăcea să aud vocea iubitei sau a surorii mele dacă n-ar mai fi.

— Deci, nu mă crezi.

— Ce vrei să-ți spun, Mia, că te cred? Ar fi o minciună, dar nu e o problemă, nu aveai cum să ieși teafără după toate prin câte ai trecut.

M-am simțit jignită de acele cuvinte. Nu era plăcut să nu fii crezut, dar la ce mă puteam aștepta? Ce-aș fi crezut eu despre cineva care admitea, plin de candoare, că vorbea cu un mort? Într-adevăr, era absurd să mă gândesc că ceilalți ar fi putut să mă creadă și acum începeam să-mi dau seama.

În fond, era ceva al meu și numai al meu. Adică al nostru. Dragostea noastră refuzase să se lase înghițită de moarte și asta nu era problema *celorlalți*. Era ceva care ne privea doar pe noi. Am avut norocul de a cunoaște iubirea perfectă, unică și totală și, poate, am fost pedepsiți pentru asta.

Nimeni altcineva, începând cu părinții mei, nu trăise o iubire atât de intensă și de minunată ca a noastră, ci se mulțumise cu ceva imperfect încă de la început care, cu timpul, se destrămasese în mod definitiv și ireparabil. Noi, în schimb, care am avut norocul să ne recunoaștem printre miliarde de persoane, am reușit doar să gustăm din ceea ce ar fi putut să fie viața noastră viitoare, iar acel viitor dispăruse apoi într-o fracțiune de secundă.

— OK, Carl, am răspuns, uitându-mă în altă parte. Atunci spune-mi că sunt nebună, dacă asta te face să te simți mai bine.

— Nu mă face să mă simt mai bine, Mia, nu există nimic care să mă facă să mă simt mai bine în povestea asta blestemată! zise, stingându-și țigara înfuriat. Nu e corect ce s-a întâmplat, nu trebuia să ni se întâmple asta! Nu o astfel de tragedie, aveam lumea la picioarele noastre, tu cu baletul și cu Patrick, eu cu Nina... și acum ce-a mai rămas din toate astea? Tu care pari candidata perfectă pentru o lobotomie și Nina care se poartă ca un gladiator! Frumos cuplu de țăcănite mai sunteți!

— Nimeni nu ți-a cerut să te implici! Poți ieși din joc când vrei, n-am nevoie să-ți verși furia pe mine de fiecare dată când mă vezi! Mai întâi, erai furios pe mine că eram o legumă, acum ești furios, fiindcă reacționez! Încearcă să te hotărăști! Poate că problema e mai mult la tine decât la noi!

Și-a aprins altă țigară.

Părea epuizat, avea barba neîngrijită și părul mare. Când l-am cunoscut, și eu și Nina i-am zis Ben pentru că semăna cu Ben Barnes, dar acum semăna mai degrabă cu un deținut în timpul plimbării zilnice.

— Fumezi prea mult, Carl. Fumatul ucide. O să ajung să aud și vocea ta.

Ne-am uitat unul la altul și am izbucnit într-un râs zgomotos, descărcându-ne mânia și frustrarea. Și-a pus brațul după umărul meu și am rămas așa pentru un timp, privindu-i pe ceilalți bolnavi cu familiile lor. Cine știe dacă medicii mi-ar fi dat voie să ies vreodată de-acolo? Cumva, o parte din mine spera că nu avea să mi se permită asta.

— Tu o iubești cu adevărat pe Nina? l-am întrebat deodată, privindu-l în ochi.

— Da, o iubesc mult, dar nu eram pregătit pentru toate astea.

— Nimeni nu era, Carl.

— Dar cu eram și mai puțin, și acum nu știu..., ezită.

— Nu știi cum să ieși din asta?

— Nu despre asta e vorba, chiar dacă, uneori, în mod egoist îmi doresc să n-o fi cunoscut vreodată, ca să nu mă găsesc prins în situația asta. Când iubești pe cineva, crezi că totul va fi minunat mereu, că durerea și suferința nu vor exista, altfel nimeni nu și-ar mai întemeia o familie. Și apoi te trezești în mijlocul unei furtuni care parcă nu se mai termină. Dar ce mă face să mă simt și mai vinovat este faptul că nu pot face absolut nimic ca să vă ajut, nici pe tine, nici pe ea, nici pe ai ei.

Am suspinat.

— Erau cea mai frumoasă familie, erau perfecți, aveau o casă splendidă cu ușile deschise mereu pentru toată lumea, erau

zâmbitori, binedispuși. Nu i-am auzit certându-se nici măcar o dată și, dacă aveai vreo problemă, făceau tot ce le stătea în putință să o rezolve. Când mă invitau la cină, îmi plăcea foarte mult să-i văd glumind și discutând liniștiți, fără să ridice vreodată tonul. În schimb, când mă uitam la ai mei, mereu cu ne-cazuri și fără niciun ban în buzunar, visam ca, într-o bună zi, familia Dewayne să mă adopte, chiar dacă asta ar fi însemnat să devin sora lui Patrick!

— Nu erau perfecți, Mia, așa am crezut și eu la început. Dacă i-ai vedea acum, nu i-ai mai recunoaște.

— Crezi că vor veni vreodată să mă viziteze?

— Laetitia nu se simte bine, nu vorbește și nu iese aproape deloc din casă decât ca să se ducă la cimitir. Clark întrece limita cu băutura, iar Nina... Nina e schimbată.

— Cum adică schimbată?

— Nu mai e ea, a devenit dură, nu râde deloc și nu mai vrea să vorbească despre Patrick, nici măcar nu-i mai pronunță numele. Când i-am spus că am venit să te văd și i-am povestit cum te simți, a zis că pentru ea toată povestea e un capitol încheiat și că nu mai vrea să vorbească despre asta. Așa, de parcă era vorba despre o poveste veche pe care a auzit-o de prea multe ori. Mi-a spus exact asta: „Nu vreau să te aud că mai spui ceva despre Patrick și Mia, nu au existat niciodată“.

Nu-mi venea să cred. Nu era posibil ca Nina să vrea să-l uite pe Patrick. Trebuia să fie felul ei de a se apăra. Speram că Patrick nu asculta acea conversație.

— O să vezi că se va schimba cu timpul, i-am spus, însă fără prea mare convingere.

— Sigur! Așa cum nici tu n-o să mai vorbești cu Patrick, nu-i așa?

— Te deranjează așa mult povestea asta?

— Da! Nu-mi plac poveștile cu fantome. Aș vrea ca măcar tu să fii normală!

— Carl, du-te naibii! Vrei să termini cu asta? am izbucnit.

— Scuze, OK, scuze, sunt un idiot, pentru că vorbesc așa cu tine. Dar numai tu poți să-mi amintești de cum eram înainte. Înțelegi ce vreau să spun?

Dacă înțelegeam? Mi-aș fi dat o mână ca să mă întorc în timp, înainte ca viețile noastre să fie aruncate într-un haos total. Moartea lui Patrick ne dărmase la propriu.

Lacrimile i se scurgeau de pe obraji.

— Nici nu mai știu dacă a existat un *înainte* de toate astea! Am ajuns să mă simt vinovat și dacă râd! Știi că sunt zile în care îl urăsc pe Patrick? Aș fi preferat să fi fost un drogat nenorocit, un ticălos, un ratat căruia nimeni nu i-ar fi dus dorul. În schimb, era perfect, constant, și zici că era un sfânt după cum vorbește toată lumea despre el! Nimeni nu poate fi comparat cu el! E pur și simplu imposibil! Nimeni! spuse ridicându-și mâinile spre cer în semn de disperare.

— Știu, Carl, știu că era perfect, poate de-aia a rămas cu mine.

— Sigur, Mia! a strigat exasperat. Pentru că a devenit un înger, nu-i așa? Un înger păzitor cu aripi mari și albe! Mia, te rog!

— Nu are aripi, dar e adevărat. A devenit îngerul meu păzitor! am continuat încăpățânată.

M-a privit plin de mânie.

Am ridicat din sprâncene.

-- Pune-mă la încercare, dă-i drumul! l-am provocat.

— Bine, spune-mi ce-ți zice în momentul ăsta!

— Acum nu e aici!

— Da, sigur, ca să vezi...

— Nu vine când nu-l vreau lângă mine. Și mai bine că n-a auzit conversația noastră, mai ales că era vorba despre familia lui!

— Mia, îți dai seama că este totul în capul tău și că poți să-mi povestești ce vrei?

— Atunci asta cum ți-o explici? i-am arătat brățara. Ți-o aduci aminte, nu? Am cumpărat-o cu tine, era un cadou pentru el!

— Nu i-ai dat-o, atâta tot!

— Te înșeli, i-am dat-o chiar în ziua incidentului, i-am legat-o la încheietura mâinii și, când m-am trezit aici în spital, era la mâna mea. Nu ți se pare un pic ciudat? am insistat.

— O fi găsit-o cineva în nisip și ți-a adus-o înapoi.

— Cum să nu? Hai, găsește o explicație logică pentru tot, văd că asta te-ar consola!

— Bine, atunci brățara ți-a adus-o el. Ești mulțumită?

Mi-am încrucișat brațele la piept și m-am îmbufnat.

— Știi care e diferența între mine și tine, Carl? Că eu te-aș crede dacă tu mi-ai povesti așa ceva!

— Mia, uită-te în ochii mei, eu am absolută *nevoie* de un minimum de normalitate, iar tu ești tot ce am putut găsi mai bun! Te rog să nu-mi mai vorbești nici despre voci, nici despre Patrick, nici despre îngerii. Nu-mi mai vorbi despre asta și gata, ca să nu pun la îndoială nici sănătatea ta mintală și nici pe a mea! În schimb, voi face tot ce vrei tu. Tot! Și-așa, mai rău de-atât n-are cum să fie!

— Mi se pare o înțelegere realistă. În momentul de față, ești singurul prieten care mi-a mai rămas, te voi anunța ce poți să faci pentru mine.

Mi-a pus o mână pe genunchi.

— Când intenționezi să te apuci iar de dans?

M-am întristat.

— Ce legătură are baletul?

— Dacă vocile nu te împiedică să auzi muzica, nu văd de ce trebuie să mai pierzi timpul!

— Carl, eu am terminat-o cu baletul și asta e un subiect despre care nu vreau să mai vorbesc! La fel cum tu nu vrei să-ți vorbesc despre Patrick!

— Mia, ce legătură are dansul cu îngerii? Tu ești o balerină spectaculoasă și o știi bine. Cu toții o știm, toți te-am văzut dansând și aia e viața ta, viitorul tău, nu există scuze! Ai nevoie de timp? OK, dar nu aștepta prea mult, fiindcă s-ar putea să regreti!

— Du-mă înapoi în cameră, mi-e frig! i-am ordonat.

— Cum vrei, dar să-ți spun ceva. Fiindcă nu am absolut nimic de pierdut, o să mă țin de tine până când ai să încetezi să faci pe nebuna! Fiindcă nu e grav să auzi voci, dar să renunți la o carieră de prim-balerină e ceea ce ar face un bolnav mintal! a urlat el.

M-a dus în cameră fără să-mi mai adreseze vreun cuvânt. Voiam neapărat să vorbesc cu Patrick, dar n-aveam s-o

fac decât atunci când eram singură. Nu voiam să înrăutăţesc situaţia.

— Acum trebuie să plec, dar ţine minte ce ți-am spus! Şi dacă îngerul tău îţi stă aproape, află că eu o să stau lipit de tine!

A ieşit din cameră. În sfârşit, eram singură. Am pornit televizorul şi l-am chemat pe Patrick. Brusc, am simţit miros de căpşuni.

Mia, n-am reuşit să vorbesc cu tine toată dimineaţa. Ce s-a întâmplat?

— N-ai putut, fiindcă nu te-am lăsat eu!

Serios? De ce? Te-ai plictisit deja?

— Nu, a venit Carl şi nu voiam să te îngrijorezi pentru familia ta.

S-a întâmplat ceva?

— Pat... am început eu, încercând să-mi găsesc cuvintele, le este greu, dar încercă să reacţioneze, am minţit.

Ce fac? Ți-a dat veşti despre mama şi Nina?

— Binişor...

Mia, mă minţi? Vezi că pot să-mi dau seama!

— Pat, te rog să mă crezi! Nu pot să-ţi zic decât că încercă să se încurajeze unul pe altul. Şi bineînţeles Nina nu vrea să mă vadă.

Dar de ce? De ce nu vrea să te vadă? Eşti cea mai bună prietenă pe care o putea avea!

— Fiindcă mă consideră responsabilă de ce s-a întâmplat, Pat.

Dar nu e adevărat! Tu nu ai nimic de-a face, m-am aruncat singur în apă!

— Ştii şi tu cum a fost, Pat, i-am răspuns cu amărăciune. Dacă nu ne-am fi dus, dacă n-am fi luat câinele după noi, dacă...

Nu-ţi ajută la nimic să continui cu regretele.

— Tu nu ştii cum e să trăieşti după ce-ai pierdut un fiu sau un frate, fiindcă tu eşti cel care se află de cealaltă parte a baricadei şi nu poţi să înţelegi ce înseamnă absenţa celuiilalt. Nu ştii ce înseamnă să-i formezi numărul de telefon sperând că îţi va răspunde, să izbucneşti în plâns de disperare în timp ce te

sfâșie durerea, să-ți dorești în fiecare zi să mori, fiindcă nu mai ai niciun motiv să trăiești. Să citești mila în ochii celor pe care îi credeai prietenii tăi și care acum te părăsesc doar pentru că nu știi ce să-ți spună. Să simți presiunea celor care vor să-ți reiei în grabă viața de dinainte. Fără să-și dea seama că nu mai poți face asta. Nu înțelegeți toate astea, Pat. Pentru tine lucrurile s-au schimbat, nu mai suferi acum, pe când noi nu facem decât asta...

Mia, ascultă-mă. E adevărat că lucrurile s-au schimbat pentru mine. E adevărat că nu știu nici cum am ajuns aici, dar nu și că nu mai sufăr. Sufăr din cauza durerii voastre și este cea mai rea osândire de care puteam să am parte.

— Durerea noastră e la fel de mare ca dragostea pe care o avem pentru tine, Pat. Carl are dreptate când spune că ne-ar fi fost mai ușor să trăim fără tine dacă ai fi fost un ratat, dar în schimb erai... perfect.

Mia, ce spui? Eu, perfect? Abia dacă sunt acceptabil.

— Pat, poate încă nu-ți dai seama.

Faptul că vorbeam uitându-mă în gol mă făcea dureros de conștientă de absența lui fizică. Vocea lui începea deja să nu-mi mai fie de ajuns, deși trebuia să mă consider norocoasă că eram singura care putea să-l mai audă și să-l mai vadă. Eu îl auzeam, dar Nina și părinții săi puteau doar să simtă golul înspăimântător pe care-l lăsase în urma lui. Un gol irațional plin de amintiri, senzații și imagini dureros de vii care te storceau de energie și te împiedicau să-ți imaginezi restul vieții fără el.

Și era imposibil să ne întoarcem la normalitate când toată viața noastră era impregnată de prezența lui. Fiecare loc, obiect, cântec, parfum, aducea cu sine ceva din el de care era imposibil să-l disociezi. Nu exista cale de salvare. Toți eram condamnați să rămânem blocați în amintiri, oscilând veșnic între angoasă și resemnare.

Poate, dacă i-ai spune Ninei că poți vorbi cu mine și că sunt tot aici, s-ar simți mai bine.

— Nina m-ar lua la palme dacă aș face așa ceva. Nina nu vrea nici să-ți pronunțe numele!

Am regretat imediat ce-am spus.

Ce vrei să spui cu asta?

— Că pentru moment refuză să vorbească despre tine. Cel puțin, așa mi-a zis Carl.

Deci, îmi ascundeai ceva.

— Pat, în locul meu ai face același lucru. Și eu vreau să te protejez. Fiecare reacționează în felul său. Și Nina la fel.

Dar asta nu...

I-am auzit vocea intermitentă, era descurajat și abătut și, dintr-odată, mi-am dat seama de un lucru: că el era singur față de noi toți care puteam să ne unim forțele ca să luptăm împotriva durerii. Pat, de cealaltă parte, nu avea pe nimeni care să-i explice cum să facă față situației.

— Pat, îți promit că, într-un fel sau altul, voi încerca să vorbesc cu ea. Nu știu nici cum, nici când, dar o să reușesc într-un fel.

Era incredibil că îl consolam eu, că acum el era cel care avea nevoie de mine.

-- Mia!

Vocea lui Rosic Anne m-a făcut să tresar.

— E totul în regulă?

— Da, foarte, am răspuns stânjenită, băgând mâinile în buzunar și privindu-mi picioarele.

Măcar dacă Patrick m-ar fi avertizat când cineva mă vedea că vorbeam singură, aș fi evitat toate momentele alea penibile.

A venit spre mine și mi-am ascuns din reflex mâinile la spate.

— Ce mai face Patrick? mă întrebă zâmbind.

— Bine, adică, mă rog... e puțin descurajat în momentul ăsta. Ar vrea să fie alături de familia lui, dar nu poate.

— Deci, încă îl mai auzi?

— Bineînț... da... nu..., m-am bâlbâit.

Blufase și mă păcălise!

— Mia, să ne așezăm, îmi zise trăgând un scaun lângă patul meu.

Super! Altă „discuție“.

— Atașamentul tău față de Patrick e absolut normal. E firesc să vrei să-l auzi și să crezi în continuare că e viu. Cine n-ar vrea asta? Am fi cu toții mai fericiți dacă am ști că moartea nu există și că toți cei dragi sunt lângă noi, să ne ajute și să

ne susțină ca niște îngeri invizibili, dar, vezi tu, scumpa mea, important e să nu uiți că viața ta e abia la început. Să nu uiți de părinții tăi, de prieteni, de școală, de balet și de o grămadă de lucruri pe care le ai de descoperit. Nu neglija tot restul, bine?

Îmi mângâie părul.

— Doamna doctor Radcliff ar vrea să-ți mărească dozele, dar eu cred că tu ai nevoie doar de puțin timp.

— Vreți să-mi spuneți că Patrick există doar în mintea mea?

Ridică din umeri și zâmbi, continuând să-mi mângâie părul. Mă simțeam ca un extraterestru care povestește că vine de pe o altă planetă și toți îi fac pe plac de teamă să nu-l agite pentru ca apoi să-l îndoape cu medicamente să uite tot.

Păcat. Credeam că Rosie Anne era mai sensibilă de atât, credeam că, dacă trecuse prin iadul acela, devenise mai înțeleghătoare. Eram sigură că mă credea și că mă înțelegea. Dar, de fapt, era rațională și rigidă ca toți ceilalți. Dar ignorase ceva foarte important: nu-și dăduse seama că se întorsese la viață numai datorită cuiva care o ajutase să iasă din prăpastie, care îi ascultase strigătul disperat de ajutor și făcuse astfel încât să nu părăsească lumea așa devreme. Ceva ce ea numea puterea voinței, dar pentru mine era un înger.

Am încuviințat, convinsă că de acum înainte nu aveam să-i mai vorbesc niciodată despre Patrick sau despre orice altceva care avea de-a face cu el. M-aș fi prefăcut față de toți cei care mă voiau din nou „normală“, m-aș fi prefăcut față de Carl, față de ai mei și mai ales față de Radcliff. Poate lui Betty i-aș fi putut spune adevărul, însă doar în speranța în care, după al treilea pahar de vin, nu ar fi lăsat să-i scape ceva de față cu mama.

Rosie Anne a plecat să viziteze alți pacienți și am rămas singură. Începeam să mă plictisesc de moarte și nu știam când aveau să mă externeze. Planul lor era să mă facă să mai iau câteva kilograme în greutate și să se asigure că nu mai auzeam voci, după care m-ar fi expediat acasă. Nu știau însă că frica mea cea mare era tocmai aceea de a mă întoarce acasă.

Simplul gând de a-mi revedea camera mă făcea să intru în panică. Aș fi preferat ca mama să se fi mutat între timp sau ca un incendiu să fi distrus casa. Nici nu mă puteam imagina din

nou acolo. Canapeaua aceea pe care eu și Nina ne petrecuse-
răm seri întregi uitându-ne le filme, mâncând popcorn și sand-
viciuri cu unt de arahide, bucătăria în care citeam cu mama zi-
arul în diminețile de duminică, oglinda în care îmi exersam
pașii de dans ore în șir și camera mea în care visasem de prea
multe ori că o făceam cu Patrick.

Era clar: preferam anonimatul spitalului cu ritmul lui mo-
noton și liniștitor, în locul unei realități pe care voiam s-o uit
cu orice preț.

Am ieșit din cameră să mă plimb puțin. Mergeam încet spri-
jinindu-mă des de perete. Îmi era destul de greu să mă mișc.
Am coborât treptele una câte una, întâlnindu-mă cu infirmie-
re ocupate și cu pacienți în pijamale. Am trecut pe lângă auto-
matul de cafea în care mama trebuie să fi băgat cel puțin două
sute de lire. Am ocolit automatul de gustări în care lăsase alte
trei sute de lire, am traversat holul principal și m-am trezit în
fața secției de terapie intensivă.

Am împins încet ușile și am intrat în ceea ce mi s-a părut a fi
o scenă dintr-un SF vechi. Era o liniște ca de mormânt acolo, în
care se auzeau doar aparatele de ventilație artificială. De parcă
toate acele persoane întinse în paturile lor cu tuburi în gât și în
nas nu se aflau cu adevărat acolo, ci în altă parte, așteptând ca
trupurile să le fie reparate și pregătite pentru a fi luate în primi-
re. Ca atunci când îți duci mașina la un service auto.

Erau pacienți de toate vârstele, tineri, bătrâni, unii singuri,
alții cu câte o rudă sau un prieten care citea o carte, le vorbea
sau se ruga. M-am oprit contemplând o mamă tânără care fre-
dona un cântecel la urechea unui copil cu capul bandajat com-
plet. M-am gândit la mama și la cât de pierdută trebuie să se
fi simțit când m-a văzut acolo, nemișcată, căutând cu dispera-
re o cale, oricare, ca să mă readucă la viață, fără să-și piardă
speranța nici măcar un minut.

Femeia si-a ridicat privirea spre mine și mi-a zâmbit. M-am
apropiat de pat.

— Cum îl cheamă?

— Kevin, răspunse mama fără să-și ia ochii de la el, ca și
cum se temea să nu piardă momentul când avea să se trezească.

— Ce i s-a întâmplat?

— A dat o mașină peste el, spuse clătinându-și capul de parcă încă nu-i venea să creadă. Trebuia să mă duc să-l iau de la școală, dar am ajuns mai târziu și el a început să se joace cu mingea cu ceilalți copii. Mingea a ajuns în stradă...

S-a oprit și a izbucnit în hohote de plâns.

Am mângâiat-o pe umăr.

— El te aude, să știi, i-am spus. Te ascultă, știe că ești aici și că nu-l lași nicio clipă singur și vrea mai ales să știi că nu suferă.

— Ești sigură? m-a întrebat, ștergându-și ochii cu un șervețel și privindu-mă plină de încredere.

— Da, sunt sigură, i-am răspuns cu un surâs. El e senin și nu suferă, doar așteaptă momentul potrivit să se întoarcă, crede-mă.

Era prima oară când mă adresam unui adult pe acel ton solemn și important. Nu eram genul care să intre în vorbă cu un străin, cu atât mai puțin ca să-i vorbesc despre fiul în comă, dar nu putusem să mă abțin. I-am vorbit despre locul acela pe care îl cunoșteam bine fără să stau pe gânduri și n-aș fi făcut-o niciodată dacă n-aș fi fost absolut sigură de ceea ce spuneam. M-a îmbrățișat dintr-odată, recunoscătoare că cineva îi oferea o mângâiere cât de mică în loc să-i vorbească despre statistici și probabilități.

În mod paradoxal, mă simțeam mult mai în largul meu acolo împreună cu acele suflete în tranziție decât la primul etajul, cu toți deștepții ăia care pretindeau că știau cum funcționa creierul meu.

Ai făcut bine că i-ai vorbit, i-ai oferit exact ce-i trebuia.

— Și mama ar fi avut nevoie să audă asta, dar nimeni nu i-a zis-o.

Nimeni nu are nici cea mai mică certitudine despre ceea ce se întâmplă în perioadele alea de inconștiență și n-ai ce să faci decât să aștepți și să sper.

— Da, dar tu știi ce se întâmplă, Pat. Ai trecut prin asta. Atunci de ce nu putem să spunem în gura mare că nu suntem singuri și că sufletul călătorește dintr-o lume într-alta? Dacă eu nu sunt nebună și tu exiști, de ce nu trebuie să știe toată lumea?

Pentru că, dacă ai spune asta în jur, n-ai mai ieși de-aici, scumpa mea.

— Ei bine, e o prostie! O prostie colosală! am țipat.

L-am urmărit până la colț, unde m-am izbit de Robert.

— Hei! Cine te-a supărat? m-a oprit el.

Uite-l pe imbecil!

— Nimeni! i-am răspuns, văzându-mi de drum.

— Câtă grabă! Stai, unde te duci? Pot să te însoțesc?

Îl strâng de gât dacă mai insistă!

— La o petrecere, nu se vede? Mi-am luat pijamaua bună cu ocazia asta! i-am răspuns sarcastică.

— Văd că-ți revii foarte bine, îmi spuse aruncându-mi o ocheadă deloc profesională. Pe lângă simțul umorului, recuperezi centimetri în locurile potrivite...

Îl omor, îl omor! Luați-l din fața mea, altfel îl omor!

— Ție, în schimb, văd că ți se micșorează creierul.

— Hai, nu fi așa rea cu mine. Ce rău ți-am făcut? Sunt atât de antipatic?

Da! Da! Da! Da!

— Nu-mi placi, atâta tot, nu-ți ajunge?

— Ești prima care-mi spune așa ceva! răspunse surprins.

— Poate sunt prima care ți-o spune, dar nu prima care o gândește! Nu mai ai pe cine să necăjești acum că Ellie și Nancy au plecat din cauza ta?

— Cine?

— Las-o baltă. Tu n-ai un serviciu? Nu trebuie să bandajezi, să schimbi perfuzii?

Să cureți ploștile?

— Nu, am exact jumătate de oră liberă doar pentru tine!

Oh, Doamne, nu mai răspund de faptele mele!

— Și de ce n-o folosești ca să faci ceva bun pentru umanitate, cum ar fi să te spânzuri?

— Nu fi așa agresivă, nu știi cum se zice? Cine urăște la început pe cineva, sfârșește prin a-l iubi..., continuă blocându-mi drumul.

Bate-l, Mia, te rog, fă-o pentru mine, îți dau eu voie, sparge-i nasul cu dosarul, te rog!

— Ți-a spart vreodată cineva nasul cu dosarul?

— Nu, de ce?

— Pentru că întotdeauna există prima oară!

I-am smuls din mâini dosarul și i l-am trântit în față cu toată puterea.

— Acum fă-mi reclamație! am încheiat, îndepărtându-mă și arătându-i degetul mijlociu.

Robert rămase fără cuvinte. Patrick, în schimb, nu mai contenea cu laudele.

Ești nemaipomenită!

Redevenisem Mia de odinioară, cea care nu suporta abuzurile de putere și idioții ca Robert care nu respectau femeile și credeau că-și puteau permite orice.

Te iubesc, Mia. TE IUBESC, ești fantastică, ești cea mai bună, i-ai arătat tu...

— Ajunge, Pat, mă ia durerea de cap! m-am plâns, ieșind în grădină și căutând o bancă să mă așez.

Viața mea nu era deloc ușoară. Mă întrebam dacă acea călătorie nu mă schimbase și pe mine. Brusc, nu-mi mai era frică de consecințele acțiunilor mele, aș fi mers pe șinele de tren, m-aș fi aruncat cu parașuta și aș fi insultat pe oricine ar fi încercat să facă pe șmecherul cu mine.

Avantajul de a fi fost „aproape” moartă era că nu mă mai teamam de moarte. Mă simțeam ca un supererou care își descoperă puterile, precum cei din *Misfits*. Poate că acum aveam un scop important în viață și nu mai trebuia decât să-l descopăr.

O fată cu părul brunet și lung s-a așezat lângă mine. Era înfricoșător de slabă, cu fața scobită, ochii ieșiți din orbite. I se vedeau venele albastre sub pielea subțire și palidă care i se întindeau ca o plasă în jurul tâmpelor și al pomeților.

Și-a aprins o țigară și mi-a oferit și mie una. Am refuzat-o.

— Ești nouă? Nu te-am mai văzut până acum.

— Nu chiar, dar n-am ieșit prea des în ultima vreme.

— Ah, sigur, internare forțată!

— Dacă vrem s-o numim așa...

— Eu sunt aici de două luni, e a treia internare, dar nu e așa rău, te obișnuiești mai devreme sau mai târziu.

— Da, acum că încep să mă obișnuiesc, nu prea am chef să mă întorc acasă, i-am mărturisit.

— Te înțeleg. Mai bine aici decât cu părinții care te stresează tot timpul.

— Exact, și apoi toți care te tratează ca pe o țicnită... Cel puțin, aici ești unul din mulțime și nimeni nu te mai bagă în seamă.

— Lumea de afară e oribilă, urăsc să merg la școală, le urăsc pe colegele mele, nu mă simt niciodată în largul meu. Sunt diferită de toate celelalte. Ele se distrează, ies cu băieții în oraș, pe când eu sunt mereu singură și nimeni nu vrea să stea cu mine, nimeni nu mă caută sau mă invită undeva. Aici măcar am câteva prietene.

— Da, și eu la școală eram mereu exclusă din grup, dar aveam o prietenă, eram ca niște surori... Apoi ne-am certat și n-am mai vorbit.

— Din cauza unui băiat?

— Da... din cauza unui băiat, într-un fel.

— Și apoi te-ai îmbolnăvit?

— Da... să zicem că apoi m-am îmbolnăvit.

— Și eu m-am îmbolnăvit ca să mă placă un băiat. Numai că după aia a început să-mi placă să fiu așa! răsă într-un fel sinistru. Apropo, eu sunt Veronika, spuse întinzându-mi mâna osoasă.

— Mia.

— Ascultă, trebuie să mă întorc în cameră. Dar, dacă ai nevoie de laxative, am un prieten care-mi face rost de ele. Dacă vrei, îți dau și ție.

— Laxative? Nu, mulțumesc, nu am nevoie.

— Atunci cum faci dacă aici nu te lasă să vomți? Ah, am înțeles, ești dintre cele care merg zi și noapte ca să ardă... Eh, oricum, dacă ai nevoie, caută-mă, sunt la camera 511. Dacă nu ne ajutăm între noi...

Mi-a făcut cu ochiul și apoi mi-a zâmbit, dezvelindu-și dinții cariați, apoi s-a ridicat încet și a plecat strângându-și geaca pe corp. Am rămas să reflectez asupra acelei conversații absurde.

— Pat, greșesc sau m-a luat drept o anorexică?

Cred că da.

— Sunt așa de slabă? l-am întrebat nedumerită.

Eh, mă rog, să zicem că nu ești chiar în formă, iubito, ai zăcut în pat atâta timp.

— Dar sunt urâtă?

Ești splendidă.

Am râs.

— N-ai putea să spui altceva, altfel n-aș mai vorbi cu tine!

Știu, supărăcioaso!

Trecuse o veșnicie de când nu-mi mai spusese așa și îmi dădură lacrimile de nostalgie.

— Pat, ce viață mă așteaptă acum? Nu vreau să mă întorc acasă, nu știu ce să fac, nu mai știu nici măcar cine sunt și ce vreau! i-am spus, uitându-mă spre cer.

O să ne vină nouă ceva în minte, stai liniștită. Eu sunt aici.

Apoi m-am întors în cameră tristă și abătută. Acum că perioada de reabilitare și tot haosul care urmăsea după trezirea mea luaseră sfârșit, trebuia să-mi redobândesc echilibrul și asta nu depindea numai de mine, ci de toți cei din jurul meu. Cu toții eram forțați să găsim o nouă cale de a ne continua viețile, aveam nevoie de noi amintiri care să le înlocuiască pe cele despre care nu mai puteam vorbi, de noi prieteni care să nu știe nimic despre cine fuseserăm înainte și, eventual, de o viață într-un alt loc care să nu ne amintească de nimic.

M-am întins pe pat cu o durere de cap îngrozitoare. Cu lumea care mă bombarda cu întrebări și cu Patrick care-mi vorbea întruna, nu mai avusesem niciun minut de odihnă.

Radcliff, ca de obicei, a profitat de ocazie ca să mă drogheze. Cu siguranță, îi făcea plăcere să condiționeze viețile celorlalți, stabilind gradul de luciditate al fiecăruia, îndopându-mă cu substanțe chimice de parcă eram cobai.

Și, într-adevăr, toate chestiile alea mă făceau să mă simt confuză, distantă față de mine însămi și de ceilalți, dar în special mă făceau să mă simt indiferentă. Nu-mi păsa de nimeni și de nimic. În afară de Patrick.

— Poftim, ia astea, îmi spuse, întinzându-mi două pilule roz.

— Doamnă doctor, vă rog, puteți să așteptați măcar până vine mama? Până acum n-am luat un calmant nici măcar pentru menstruație. Încep să mă simt ciudat. Sunt mereu confuză, n-o fi prea puternic ce-mi dați?

— Sunt superslabe, hai, nu face nazuri! mi-a tăiat-o scurt.

— Dar nu mai aud voci! m-am smiorcăit.

— Ba le auzi, mi-a spus doamna doctor Flynn!

— E o mincinoasă! am protestat.

— Hai, dă-le pe gât! a insistat.

— Nu le aud, jur! Nu aud pe nimeni! Și chiar dacă le-aș auzi, cu ce vă deranjează? O să vorbesc încet, dumneavoastră nici n-o să vă dați seama. Doar n-o să ies pe stradă îmbrăcată ca Napoleon, nu?

Am sărit din pat ca să mă sustrag.

— Trebuie să le iei și cu asta basta, Mia! Încetează să mai faci mofturi! zise, încercând să mă prindă, dar eram mai iute decât ea.

Radcliff era cam plinuță și îi era destul de greu să se miște. Mergea ca un elefant obosit, atât de greoi încât lua liftul ca să urce la primul etaj.

Transpira ca o nebună și fondul de ten i se scursese pe gulerul halatului.

— Vă rog, aduceți-mi în schimb un pachet de biscuiți Oreo sau niște Twixuri!

— Ia-le și o să te simți mai bine!

— Deja mă simt mai bine!

Patrick nu se mai oprea din râs. Și eu mă prăpădeam de râs. Parcă era un episod din *Glee* cu Elton John în rolul psihiatrei rele.

— Vrei să nu mai râzi, Pat? Asta o să-mi pună cămașa de forță!

— Cu cine vorbești, Mia?

— Cu nimeni, vă jur, doamnă Radcliff, cu nimeni! Încercam eu să-i explic cu lacrimi în ochi de la atâta râs.

— Deci, auzi voci? Vezi? zise gâfâind.

Brusc, o doamnă cochetă, înaltă și bronzată, cu un trenci elegant de la Burberry s-a ivit în ușă.

— Nepoata mea aude voci? Și ce-i cu asta? Eu le aud de-o viață!

Capitolul 6

Apariția bunicii Olga în prag a provocat valvârtej în cameră, de parcă fuseserăm lovite de o tornadă. Eu și Elton am încremenit. N-o văzusem de cel puțin zece ani, dar aș fi recunoscut-o oricând. Îmi amintea de Jadis, vrăjitoarea albă din *Cronicile din Narnia*: impunătoare, rafinată, sigură pe ea și tăcănită de-a dreptul.

— Dar dumneavoastră... cine sunteți? se bâlbâi Radcliff, total confuză.

— Eu sunt bunica ei, dar dumneata de la cine ai învățat meserie? De la un cioban?

Bunica ta e formidabilă! zise Patrick.

Am încuviințat din cap, complet uluită.

— Mia, adună-ți lucrurile că ne așteaptă taxiul. Între timp, eu mă duc să semnez niște hârtii inutile!

— Dar... unde mergem?

— La Florența, evident!

— Și mama știe? am întrebat perplexă.

— Bineînțeles că știe, tocmai am sunat-o!

— Și ce-a zis?

— Habar n-am ce-a zis, i-am închis înainte să apuce să-mi răspundă!

Și a ieșit din salon lăsându-mă cu gura căscată, în timp ce Radcliff alerga s-o cheme pe Rosie Anne ca s-o pună la curent cu toată tevatura.

Am impresia că asta e soluția pe care o așteptam... dar de unde a apărut?

— Dintr-un film, cred.

M-am îndreptat spre dulap, când mi-am dat seama că nu mai aveam haine. Oricum, acum mi-ar fi fost prea largi.

Când am văzut geaca lui Patrick cu care mă scosese din apă, atârnată și zăcând acolo, mi s-a strâns stomacul. Un simplu obiect, pe care cu câteva luni în urmă nici nu l-aș fi observat, îmi provoca acum o durere imensă. Am luat-o de pe umeras cu delicatețe și mi-am apropiat-o de față, străduindu-mă să nu plâng, în vreme ce căutam cu disperare mirosul lui Patrick în gulerul gecii, în mâneci, în căptușeală, unde încă îl mai simțeam viu și într-atât de prezent încât suferința mi-a înmuiat picioarele, făcându-mă să cad fără suflare și cu inima strânsă de durere.

Iubito, te rog, nu face asta. Nu pot să suport.

— Pat... nu suport faptul că nu mai ești. Nu suport, nu reușesc, îi spuneam printre suspine.

Știu, iubita mea, știu, nici eu nu pot și, de fiecare dată când te văd în starea asta, mă înfurii că nu mă pot întoarce, că nu te pot lua în brațe, că nu te pot proteja. Dar, te rog, Mia, fă-o pentru mine, reacționează. Încă există frumusețe în lume și o mai pot vedea prin ochii tăi. Prefă-te că geaca sunt eu care te îmbrățișez și îți țin de cald. Așa o să ai impresia că mă simți mai aproape.

Pentru mine, vocea lui devenea neclară, transformându-se într-un șuierat când el, de fapt, încerca să mă încurajeze. Trebuia să-mi revin, nu aveam de ales, i-o datoram. Se întorsese pentru mine, ca să nu mă lase singură, traversând universuri și oceane infinite doar ca să mă salveze.

„Serva me. Servabo te“, Mia.

— *Serva me. Servabo te, Patrick.*

Era un jurământ. Erau legămintele noastre.

M-am ridicat, mi-am tras geaca peste pijama, mi-am strâns într-o geantă câteva reviste și am ieșit din salon.

Mia, nu te uiți în sertar să verifici dacă n-ai uitat ceva?

M-am întors și, deschizându-l, am găsit pantofii de balet pe care mama îi lăsase acolo după ce mă trezisem. I-am luat în mână șovăitoare, am mângâiat panglicile și i-am pus la loc.

— Pe ăștia îi las aici.

Nu, Mia, sunt cadou de la mama ta, trebuie să-i iei.

— O să-i ia ea.

Ba nu, îi iei tu, acum! Îmi ordonă Patrick.

— Bine! Dar nu ridică tonul la mine! am protestat luând pantofii și aruncându-i recalcitrantă în geantă.

Ești incredibil de încăpățânată, iubita mea! Mereu vrei să faci numai cum tu ai chef! Vrei să încerci să mă mai asculți din când în când?

— Dar asta fac tot timpul!

Vreau să spun să asculți un sfat de-al meu măcar ca să-mi dai puțină satisfacție, spuse descurajat.

M-am strâmbat spre tavan și apoi am zâmbit. Am stins lumina și, în timp ce ieșeam, m-am întors să arunc o ultimă privire în cameră. Avea să-mi lipsească. Eram confuză și total nepregătită să plec de-acolo, dar bunica nu îmi dădea de ales în situația asta și, ca să fiu sinceră, deja exercita un farmec irezistibil asupra mea, atrăgându-mă ca un magnet.

Și, pe de altă parte, de undeva tot trebuia să încep.

Cât așteptam liftul, am auzit-o pe Rosie Anne strigându-mi numele din celălalt capăt al holului. M-am întors și am văzut-o alergând spre mine.

— Bunica ta face pe dracu-n patru numai să te scoată de aici, spuse gâfâind. A amenințat că îl sună pe ministrul Sănătății care, aparent, este un bun prieten de-al ei, alături de o grămadă de alte nume pe care nu le cunosc! Nu sunt de acord să pleci, dar nu pot să împiedic acest lucru dacă familia ta semnează pentru externare.

— Și mama...?

— A zis că vine de urgență. Cred că ar fi recomandat s-o aștepți, nu să pleci așa.

M-am așezat pe un scaun de pe coridor, unde bunica a venit după câteva minute cu telefonul lipit de ureche.

— Trebuie să vorbesc cu maică-ta, îmi face una dintre scenele ei isterice, sosește în câteva clipe. Poftim, ia-ți o ciocolată de la automat și un sandvici. Ești prea slabă, cu mine o să mănânci fripturi, șuncă și o să bei vin roșu în fiecare zi!

Mi-a dat o bancnotă de douăzeci de lire pe care am împăturit-o și am preferat să o bag în buzunar.

Jur că nu mai înțelegeam nimic, era ca și cum cineva făcea *zapping* cu telecomanda în capul meu, de la *Grey's Anatomy*, la *Big Brother*, la *Cold Case* și la *Harry Potter*.

În timp ce așteptam pe scaun legănându-mi picioarele, am văzut-o pe Ellie ieșind dintr-un birou. Purta un palton de culoarea ruginei, fustă și mocasini și avea o geantă tip poștaş. Părea incredibil de tristă și melancolică și arăta mult mai bătrână decât în realitate.

Am strigat-o. S-a întors, surprinsă să mă vadă.

— Mia! Poți să stai în picioare! Ce faci aici, pleci?

— Bunica mea a venit să mă ia, ar trebui să ies peste puțin timp.

— Mă bucur, înseamnă că te simți mai bine, îmi spuse mângâindu-mă pe față cu o duioșie care mă emoționează.

M-am uitat la plicul pe care îl ținea în mână.

— Am venit să-mi iau lichidarea, spuse învârtind plicul în mâini. Va trebui să-mi caut un alt serviciu, dar știi ceva, Mia? Nu-mi pare rău, fiindcă ceea ce s-a întâmplat poate fi acel semn care mă îndeamnă să întorc pagina o dată pentru totdeauna și să încep o viață nouă. Și ce putea fi mai potrivit decât să încep cu serviciul?

— Mă bucur că ești bine, credeam că ți-ai fi părăsit cu adevărat soțul pentru Robert.

— Am hotărât că-l voi părăsi oricum, dar nu pentru Robert. Nu. Am înțeles că trebuie să învăț să țin mai mult la mine, spuse zâmbind cu amărăciune. Dacă nu ne respectăm noi înșine, atunci nimeni nu o va face, nu-i așa?

Am încuviințat.

— Atunci... mult succes, i-am spus și am îmbrățișat-o.

— Mult succes și ție, mititico, răspunse, îmbrățișându-mă tare, la rândul ei.

Am rămas așa cam un minut.

— Ellie, am început eu, privind-o în ochi, voiam să-ți spun că sora ta Susan nu e supărată pe tine, n-a fost supărată niciodată. Și că fusta aia nu i-a plăcut niciodată cu adevărat!

Mă privea confuză ducându-și o mână la gură:

— Tu... tu ai...

— Nu. Nu eu, Patrick, i-am răspuns arătând spre tavan.

Lacrimi de ușurare îi alunecară de-a lungul obrazilor dolofani.

— Mulțumesc, Mia, spuse îmbrățișându-mă încă o dată, Dumnezeu să te binecuvânteze.

Și mă sărută pe frunte, aranjându-mi gingaș șuvițele de păr după ureche și trăgându-și nasul, în timp ce continua să plângă și să surâdă deopotrivă.

— Acum trebuie să plec, altfel o să întârzii. Copiii mă așteaptă la prânz.

S-a îndepărtat, întorcându-se de mai multe ori să-și ia rămas-bun, fluturându-și mâna în aer.

— Ai grijă de tine! îmi strigă de la depărtare.

Mia, am impresia că devii și tu un înger.

— Am un maestru bun! i-am răspuns, privind-o pe Ellie cum se îndepărta.

Câteva minute mai târziu, două siluete negre au apărut în capătul holului: una mergea cu pași înfiți bătând ritmul cu tocurile, iar cealaltă abia se târa, reușind cu greu să țină pasul. Bunica părea Prima Doamnă a Statelor Unite în vizită oficială. Era slabă, cu părul blond-cenușiu, coafat impecabil, și cu o geantă pe braț care părea foarte scumpă, în timp ce mama, care gâfâia în urma ei cu treningul uzat și cu părul ciufulit, părea asistentă neîndemânică. Se opriră la o distanță de la care nu le puteam auzi. De departe, umbra bunicii o depășea pe cea a mamei cu treizeci de centimetri.

Parcă o muștra pentru că nu-și făcuse temele sau fiindcă ieșise din casă pe ascuns.

— Pat, ce să fac? Nu vreau s-o las singură pe mama, dar nici nu vreau să mă întorc în Leicester.

Eu zic că ar trebui să te duci. Nu se va schimba nimic dacă rămâi aici și ai mare nevoie de o vacanță.

Ajunseră în fața mea, amândouă cu mâinile în șolduri.

Oricât de diferite ar fi fost la înfățișare, se vedea foarte bine că erau mamă și fiică.

— Chiar vrei să te duci la bunică-ta? mă întrebă mama aflată la limita dintre isterie și nebunie ucigașă.

— Bineînțeles că vrea să vină cu mine, ce întrebare!

— Am întrebat-o pe ea! tună mama.

— Nu știu, mamă, cred că mi-ar face bine, dar, dacă tu nu vrei..., i-am răspuns ridicând din umeri.

— Nu încerca să mă faci să par o mamă egoistă și rea! Aș vrea să-ți amintesc prin ce ai trecut și prin ce treci și acum, și nu cred că e o idee bună să te îndepărtezi așa mult de casa *ta*!

Puse accentul pe ultimul cuvânt.

— De ce? Florența nu e casa *ei*? i-o întoarse bunica. Nu m-ai lăsat să-mi văd nepoata zece ani. Acum are nevoie de bunica ei!

— Ce știi tu despre ce are nevoie Mia?

— Atunci cine i-ar fi plătit taxele la Royal Ballet School? Tu, Elena? Și cu ce bani? Ția de la cursul de italiană pentru străini?

Mama s-a schimbat la față și pleoapa ochiului drept a început să-i se zbată, semn că ajunsese la limita răbdării. Strânse din pumni în semn de ciudă.

— Dacă vrei să știi, acum lucrez la o agenție imobiliară și mă pricep foarte, foarte bine, la ceea ce fac chiar dacă ție ți se pare imposibil. Aș fi putut să-i plătesc eu taxele peste un an sau doi!

— Peste un an sau doi nici n-ar mai fi băgat-o în seamă! E deja prea mare și pun pariu că zgârcitul ăla de taică-su n-ar fi scos niciun ban din buzunar!

— *Zgârcitul* ăla de taică-su mai are doi copii de care să se îngrijească!

— Ția nu se gândește decât la ceilalți doi copii. De Mia nu i-a păsat niciodată și să nu-mi zici că nu-i așa!

— Nu te amesteca în lucruri care nu te privesc, mamă! Nu-ți permit!

— Elena, nu mă interesează câtuși de puțin să mă amestec în viața ta de ani buni și mi se pare că ți-am demonstrat-o suficient. Ce mă interesează acum este ca fata să nu plătească pentru greșeli care nu sunt ale ei!

— Să știi că Mie i lipsește absolut nimic, ne-a fost mereu foarte bine amândurora!

— Am văzut! Așa de bine că s-a aruncat în mare!

Asta era prea de tot, exagerase.

Mama a făcut ochii mari, nevenindu-i să creadă ce auzise și a amenințat-o cu arătătorul pe bunica, roșie de mânie.

— Ascultă-mă bine, ticăl...

Mâinile enorme ale lui Paul i-au astupat gura la țanc. A luat-o pe sus în timp ce ea dădea din picioare și o înjura în italiană pe bunica. Înainte să dispară după un colț, agățându-se cu mâinile de zid, mi-a strigat:

— Fă cum vrei, Mia, dar să nu zici că nu te-am avertizat!

În sfârșit, am rămas doar cu bunica.

— Bunico, nu trebuia să-i vorbești așa. Mama nu are nicio legătură cu ce-am făcut eu. Nicio legătură.

— Dacă ți-ar fi fost mai aproape în loc să lucreze de dimineață până seara ca să plătească chiria, cu siguranță n-ai fi ajuns la asta, comentă cu amărăciune.

— Ba nu, bunico, tu nu cunoști situația, nu știi nimic și nu ai dreptul să-i vorbești așa mamei mele, și mai ales fiicei tale, i-am zis privind-o drept în ochi fără nicio urmă de ezitare.

Nu-mi era frică de ea și, sub nicio formă, nu aveam de gând să mă las intimidată. N-a mai zis nimic, dându-și probabil seama că exagerase.

— Deci, nepoțico, vrei să vii cu mine sau nu? mă întrebă, privindu-și unghiile.

Scurtă comparație: eu închisă în cameră și plângând în Leicester, îmbrăcată cu geaca lui Patrick și eu în casa bunicii din Florența. Era clar ce voiam.

— Când plecăm?

— Imediat! Avem avion diseară din Londra și drumul e lung!

— Dar nu am nimic cu ce să mă îmbrac în afară de pijama asta!

— Ne ocupăm după aia, deocamdată să plecăm de aici, nu suport spitalele!

Mi-a luat geanta și s-a îndreptat spre lift. Apoi s-a întors:

— Cât mă duc spre mașină, tu du-te s-o saluți pe maică-ta. Mă găsești în parcare.

Apoi a dispărut în spatele ușilor care se închideau.

M-am îndreptat spre coridor și am văzut-o pe mama care zbiera, fuma și gesticula ca o nebună, în timp ce Paul încerca inutil s-o calmeze, trecându-și mâinile descurajat peste cap. Am coborât în curte.

Mama își ieșise din minți de furie și, când m-a văzut, a trebuit să se abțină să nu mă insulte și pe mine. A inspirat adânc, încercând să-și revină.

— Mia, ascultă. Eu, sincer, nu știu ce să-ți zic. Nu știu, nu pot să-ți interzic să te duci cu ea, dar, dacă vrei să știi, mă doare, mă doare îngrozitor că pleci!

— Mamă, nu vreau să ajungi în starea asta din cauza mea. Dacă e așa grav, prefer să nu mă duc.

— Nu e deloc din cauza ta! răspunse dură. Aș fi mai mult decât bucuroasă să te duci să stai puțin la bunica ta dacă n-ar fi o ticăloasă blestemată! Ai auzit ce îndrăznește să spună după zece ani de când nu m-a mai văzut? Ți-am repetat ani în șir că e rea, egoistă, manipulatoră și îngâmfată, și astea sunt doar câteva dintre motivele pentru care nu voiam să-i cer bani împrumut pentru taxele de la Royal. Bani pe care te-ai gândit bine să îi ceri tu pe ascuns! Bunică-ta mi-a distrus viața continuând să mă judece și să mă umilească de când m-am născut, pentru că nu eram ca ea, înaltă, frumoasă, elegantă și de succes. Și acum ce face? Îmi ia singurul lucru bun pe care l-am făcut în viața mea!

Paul a încercat s-o îmbrățișeze, dar ea s-a ferit.

— Fă ce vrei, Mia. Nu pot să-ți interzic asta și nici nu vreau s-o fac. Cu siguranță, te va trata bine, nu se uită la bani când e vorba să-i impresioneze pe ceilalți. Cred că ai înțeles deja asta.

M-am uitat fix în ochii ei încercând să-i transmit toată afecțiunea pe care o simțeam.

Mamă, îi spuneam în gând, adevărul e că sunt îngrozită de moarte să mă întorc în casa aia, mi-e frică de tot, nu vreau să dorm în patul meu, nu vreau să-mi amintesc trecutul, mi-e rău numai când mă gândesc. Mă simt de parcă m-aș întoarce într-o casă bântuită de stafii.

Spune-i-o, Mia, acum.

— Te iubesc mamă, la nebunie, i-am zis și am îmbrățișat-o strâns.

A rămas înmărmurită. Nu i-o spusese niciodată și nu era obișnuită cu demonstrațiile mele de afecțiune.

— Și eu, scumpa mea, și eu, îmi zise, strângându-mă în brațe și sărutându-mă pe cap. Ascultă-mă, nu-ți face griji pentru mine. Ai dreptate, e mai bine să schimbi aerul, ai nevoie... mie o să-mi treacă, mereu îmi trece!

— Serios, mamă, dacă nu vrei, nu mă duc nicăieri.

Mi-a luat fața în mâini.

— Ba nu, micuța mea, ai trecut deja prin atâtea, ce mare lucru o vacanță la bunica? Și apoi, uit mereu că tu nu ești ca mine. Mama trece acum printr-o perioadă grea, dar până când te întorci o să-mi revin, îți promit, nu te gândi la mine. Gândește-te numai să te distrezi, o să adori Florența! Și fă-o să cheltuiască o grămadă de bani!

— Am s-o fac! am zâmbit.

L-am îmbrățișat pe Paul.

— Pa, Mia. Am eu grijă de mama, nu te preocupa pentru ea, o să fiu lângă ea.

— Mulțumesc, Paul, dacă nu erai tu, n-aș fi plecat...

— Îți cer doar o favoare.

— Spune-mi!

— Să-mi aduci o bucată zdravănă de parmezan, dintr-ăla bun!

— O să-ți aduc o roată întreagă, promit!

M-am întors s-o salut pe mama, dar vorbea deja la telefon cu tata. Am citit dezamăgirea din ochii blânzi ai lui Paul.

Am traversat curtea în tăcere spre noua mea viață care nu știam unde avea să mă ducă. Treceam pe lângă medici și pacienți care nu mă luau în seamă, mică și invizibilă cum eram, înfodolită în geaca enormă care mă proteja ca o pereche de aripi.

— Pat... mi-e frică. Simt că parcă trebuie să învăț din nou să merg, nu știu dacă am să reușesc, i-am spus oprindu-mă pe neașteptate în curte.

Știu, dragostea mea, știu, dar împreună vom reuși, vom reuși, îți jur. Eu voi fi mereu aici lângă tine.

Bunica mă aștepta în taxi, făcându-mi semn să mă grăbesc. Am deschis portiera și m-am așezat în spate lângă ea. Dar imediat după ce șoferul a pornit motorul, am auzit o voce strigându-mă. Bunica pufni nerăbdătoare, văzând-o pe Rosie Anne alergând spre mașină. Începea să devină o despărțire puțin prea lacrimogenă pentru gusturile mele.

— Plecai fără să-ți iei rămas-bun de la mine? mă întrebă băgându-și capul cârlionțat și roșcat pe geam.

— Am fost răpită! i-am răspuns zâmbind.

— Ia-ți o vacanță frumoasă și, când te întorci, să treci pe aici pentru analize, te aștept!

— Ce analize? Nepoata mea n-are nevoie decât să vă uite pe voi toți, ghicitori ridicoli și inutili! Înțelegeți mintea unui om la fel de mult cât brelocul ăsta!

Rosie Anne zâmbi.

— Ia ăsta, nu cred că funcționează, dar era corect să-l ai.

Îmi întinse telefonul mobil al lui Pat, cel pe care mi-l dăruise ca să ne putem suna în fiecare seară când el era la baza maritimă din Portsmouth.

Am simțit o strângere de inimă. L-am revăzut pe Pat în seara aia coborând de pe motocicletă, trecându-și mâna prin păr și zâmbind puțin stânjenit, venind spre mine ca să-mi dea telefonul înainte să plece, rugându-mă să nu-l uit iar în geanta cu dresurile transpirate de la antrenamente cum făceam mereu. Apoi mi-am amintit de noi doi îmbrățișați sub fulgii care cădeau încet, în timp ce eu eram îndrăgostită până peste cap de el și nu aveam curajul să-i spun ce simțeam.

Poate că n-ar trebui să-l păstrezi, Mia.

— Mulțumesc, Rosie Anne, i-am spus în timp ce bunica, enervată la culme, îi făcea semn taximetristului să plece.

Am întors telefonul pe toate părțile, ținându-l cu delicatețe în mâini ca pe o relicvă prețioasă. Nu mai pornea, cu toate că încercam încontinuu, în timp ce lacrimile îmi umpleau ochii. Bunica m-a observat.

— Măine i-l ducem lui Franco, e un prieten de-al meu, un geniu al computerului care face orice lucru să funcționeze, până și vechiul meu televizor Brionvega!

L-am băgat în buzunar și am încercat să nu mă mai gândesc la el, chiar dacă, din când în când, aveam impresia că-l simțeam vibrând.

O urmăream pe bunica care se uita pe fereastră. Parcă era Jane Fonda într-o reclamă la o cremă antirid. Primul cuvânt care îmi venea în minte observând-o era: *determinată*, iar al doilea *lipitoare*. Părea să nu-i fie frică de nimic și, când lua o hotărâre, trebuia să-o concretizeze imediat. Vai de cel care îi stătea în cale! Nu părea să fie prea afectuoasă și nici să se piardă în complimente spre deosebire de mama, care n-ar fi încetat niciun minut să mă alinte dacă, într-o zi, la treisprezece ani, nu i-aș fi interzis-o în mod oficial.

Înțelegeam că trebuie să fi suferit mult cu o mamă așa rigidă, dar, așa cum subliniasă ea însăși, eu nu eram ca ea, iar eu apreciasem întotdeauna persoanele puternice care știau să mă lase în pace. Dar lucrul fundamental era că bunica nu era măică-mea și nu m-ar fi putut răni niciodată așa cum o rănisese pe ea.

Pe drum a continuat să sune la casele de licitații de pe jumătate de planetă și să comande vase, tablouri și statui reprezentând îngerași din secolul al XVI-lea. Eu continuam să mă uit pe fereastră, stăpânindu-mi lacrimile când treceam pe lângă mare.

Sosirăm la Heathrow după-amiaza târziu. Nu știu câți bani i-a dat taximetristului pentru trei ore de drum, dar nu am îndrăznit s-o întreb, chiar dacă eram sigură că negociase prețul zile întregi, lăudându-se că era prietenă de zece ani cu ministrul Transporturilor!

Zborul la clasa întâi mi s-a părut un vis, am fost tratată ca o prințesă. Asta și datorită numărului impresionant de mile acumulate de bunica pe cardul de fidelitate, cu care și-ar fi putut permite să închirieze tot avionul numai pentru noi două. Însoțitoarea de zbor, căreia bunica i se adresa cu numele mic, ne-a adus câte ceva de băut. Un pahar de șampanie pentru ea și unul cu suc de portocale pentru mine – mi s-a părut nemai-pomenit de bun în comparație cu cel de la spital.

Eu zic că am făcut bine să venim aici!

— Am făcut? Noi? am întrebat zâmbind.

— Ce spuneai? întrebă bunica fără să se întoarcă spre mine.

— Plecăm? Asta te-am întrebat.

— Da, într-o clipă, răspunse continuând să ia notițe.

Priveam pe geam și mă relaxam pe scaunul enorm și moale, în timp ce decolam. Soarele roșiatic apunea, iar eu mă întrebam unde se așezase Patrick.

Capitolul 7

Am ajuns pe aeroportul din Florența seara târziu, unde ne aștepta servitorul indian al bunicii.

— El e Sunil, e la mine de douăzeci de ani, cea mai bună moștenire pe care mi-o putea lăsa bunicul tău Osvaldo. E ca un membru al familiei și, dacă nu ești cuminte, îi las lui tot!

— Așa spune mereu, dar nu e adevărat, o să-l las pe Sunil exact așa cum l-a găsit: în chiloși!

Râse în timp ce-mi lua geanta și dădu mâna cu mine.

Era un domn cu un aer extrem de calm și senin. Și chiar așa trebuia să fie dacă o suporta pe bunica de două decenii.

Ne-am urcat în mașină și bunica a început să-i dea ordine bietului Sunil care încuviința răbdător. Am traversat orașul și am urcat pe colinele verzi din Fiesole unde bunica avea o vilă enormă despre care mama îmi vorbise de nenumărate ori, arătându-mi pozele ei de când era mică. Ea spunea că nu se simțise niciodată în largul ei acolo; era prea mult pentru ea. În schimb, eu aveam certitudinea că urma să mă simt de minune.

Era o casă de țară din piatră cu două etaje, cu o pajiște imensă în față și o verandă cu măsute rotunde și scaune metalice. Am rămas cu gura căscată, nu eram obișnuită cu atâta lux: tavane cu grinzi de lemn, săli enorme cu arcade, șemineu din piatră, canapele de piele albă, scaune antice și tablouri care păreau extrem de prețioase. Nici vorbă să intru și să-mi arunc în salon ghetele pline de noroi cum făceam acasă. Poate că asta detestase mama tot timpul, lipsa de simplitate. Simplitate care îi era caracteristică, fiind una dintre trăsăturile pe care le iubeam cel mai mult la ea.

Sunil m-a condus în camera mea unde am rămas și mai surprinsă să văd că nu era o cămăruță roz precum cea pe care o avusesem până atunci, ci o cameră de adulți cu pat de lemn cu tot cu baldachin și cuvertură roșie, cu o minunată baie privată și o cabină de duș enormă.

Și un Mac pe birou. O pijama nouă era pusă pe patul meu cu papucei flaușați asortați, parcă eram la hotel.

Mă întrebam dacă Sunil se aștepta să primească bacșiș.

— Vă place, domnișoară Mia?

E marfă! exclamă Patrick.

— E chiar marfă! Adică... minunat! am răspuns adâncită în gânduri.

— Dacă vă e foame, jos în bucătărie e pregătită o gustare. Fiindcă e târziu, m-am gândit că doriți să mâncați ceva mai ușor.

— Dar trebuie neapărat să-mi vorbești cu „dumneavoastră“?

— Da, altfel bunica dumneavoastră mă concediază!

— Măcar când suntem singuri. Mă simt stânjenită, n-am decât cincisprezece ani!

— Nu, nu, mai bine nu, vă rog!

A ieșit din cameră și a închis ușa după el. M-am dus la fereastră și am rămas vrăjită de priveliștea grădinii luminată de parcă ar fi fost ziua în amiaza mare, plină de măslini și chiparoși cum numai în cărțile de basme găseai.

Și maică-ta a renunțat la toate astea ca să se ducă să stea cu taică-tu în Leicester?

— Nu-mi spune mie, Pat, nu pot să-mi explic! Mama e nebună de legat! Locul ăsta îți taie răsuflarea!

Și auzi ce liniște!

— Da, e incredibil, nici măcar o ambulanță, o încăierare. Nu se aude nici măcar televizorul vecinei.

M-aș putea obișnui să trăiesc aici!

— Și eu!

Am coborât în bucătărie unde bunica, într-o rochie de casă bej, sorbea dintr-un pahar de vin roșu și mânca rulouri cu brânză și castraveți. Masa era aranjată în mod foarte rafinat chiar dacă era doar o gustare nocturnă: tacâmuri de argint și servetele de stofă.

Pentru o clipă, mi-am amintit de mine și de mama mândând în bucătăria noastră hotdogi cu ceapă și murdărindu-ne de muștar și ketchup.

Gustarea mea consta într-un sandvici triplu cu pui, roșii uscate, avocado, spanac și maioneză, o farfurie enormă de cartofi prăjiți cu un pahar de Cola și o felie de tort de ciocolată.

— Nu știi dacă am făcut bine domnișoară, dacă nu place, Sunil schimbă!

— E perfect! Nu puteam spera la ceva mai bun, sandviciurile și pizza îmi plac cel mai mult!

— Singurele lucruri pe care e în stare să i le gătească maică-sa!

— În ultima vreme, a încercat și câte un fel de mâncare semipreparată, de încălzit în cuptorul cu microunde care nu era rea, i-am spus zâmbind ca să mai reduc tensiunea, dar, de când a apărut Paul, e cu totul altă viață!

— Chiar așa, cine e Paul ăsta? Unul serios sau în trecere?

Mă călca pe nervi. Despre tata putea să spună că era un zgârcit și un egoist plicticos sau orice altceva îi mai trecea prin cap, dar de Paul nu putea să se atingă.

— Paul e extraordinar, bunico, tu nu-l cunoști și habar n-ai cât e de atent. Și, dacă te întrebi de ce a ales-o pe mama, e pentru că ea este și mai extraordinară decât el!

I-am răspuns dintr-o suflare fără să clipesc nici măcar o dată.

Stai calmă, iubito...

— Calmă pe naiba! am murmurat zâmbindu-i.

Îmi venea să mă ridic de la masă și s-o las acolo, dar aveam senzația că voia să mă provoace ca să vadă cât puteam rezista.

— Atunci mă bucur pentru ea. Ar fi și timpul să se liniștească.

— Și tu, bunico? După cei doi martiri... adică *sofi*, nu te-ai mai gândit să te „liniștești“?

— Ești isteată, așa-i, nepotico? Îmi place că-mi ții piept, de altfel am înțeles asta de când m-ai sunat pe ascuns să mă rogi să-ți plătesc taxele la Royal!

— Nu aveam de ales, bunico, trebuia să le garantez că puteam să urmez cursurile înainte să dau admiterea și tu erai singura care mă putea ajuta!

— Știu, știu, și când vrei să dai din nou admiterea aia? Eu am sunat deja de trei ori ca să le confirm că, de îndată ce te pui pe picioare, o să fii gata s-o dai din nou.

— Atunci mai sună-i și a patra oară și spune-le că pot să dea locul altcuiva, fiindcă pe mine nu mă mai interesează.

— Ah, nu? Și de ce?

— Uite-așa.

— Frumos răspuns. Și atunci ce intenționezi să faci? Ai pierdut anul școlar și acum vrei să-ți riști și cariera?

Asta mă întrebam și eu ca să fiu sincer...

— Tacă-ți fleanca! am răspuns iritată.

— Ce-ai spus? Întrebă bunica uluită.

— Nu, nu vorbeam cu tine, bunico. Vorbeam cu... Patrick.

— Ah, da, după aia o să-mi explici mai bine și povestea asta, fiindcă mă interesează foarte mult. În ce privește restul, cred că ar trebui să începi să te gândești, nu ai prea mult timp, spuse mușcând dintr-o felie de pâine prăjită.

Iar începea vechea poveste: nu aveam timp de nimic, la început trebuia să decid ce materii să dau la examen (compatibile cu viitorul pe care mama și-l dorea pentru mine, cât mai îndepărtat de scenă), iar acum, în ciuda faptului că mă hotărâsem să nu fac absolut nimic, eram din nou presată.

Aproape că mă speria mai tare gândul că trebuia să reiau cursurile decât întoarcerea acasă. La școală mă așteptau toți — aveau să-mi pună tot felul de întrebări și să se uite la mine ca la o nebună, cu milă.

— Chiar dacă intri la Royal, tot va trebui să dai examenele de la școala ta și, chiar dacă nu te duci, nu poți să te dai așa bătută la cincisprezece ani. Trebuie să faci ceva, e în joc viitorul tău.

— Bunico, chiar nu mă simt în stare să mă întorc la școală și să dansez. E o traumă prea mare și prea recentă, nu ai cum să înțelegi...

— Nu, ai dreptate, Mia, n-am cum să înțeleg. Nu contează că am prins războiul. Eram puțin mai mare decât tine când americanii ne-au bombardat casa lichidând toată familia cât ai bate din palme, mi-a mărturisit în timp ce se ridica să pună farfuriile în mașina de spălat vase.

— Scuze, nu m-am gândit.

— Nu! Foarte bine că nu te gândești, nici eu nu mă mai gândesc, altfel aș fi murit demult în cine știe ce ospiciu!

Am privit în jos rușinată.

— Mia! Viața e dură și, de multe ori, nedreaptă și aș fi vrut ca tragedia pe care am trăit-o eu să n-o mai trăiască nimeni, cu atât mai puțin nepoata mea. Dar destinul aruncă zarurile și noi nu putem face altceva decât să acceptăm verdictul! Știu că din acea zi ești o persoană diferită, nici nu s-ar putea altfel. Oricine se întâlnește cu moartea la vârsta asta, într-un fel atât de violent, nu poate să mai fie niciodată ca înainte, dar vreau să te învăț cum poți să ieși învingătoare din situația asta!

— Acum pot să mă duc la culcare? am răspuns plictisită.

— Desigur! Trezirea la opt. Sunil te duce să-ți cumperi haine noi.

— Da, să trăiți! am răspuns în poziție de drepti.

Am urcat în cameră nervoasă și înfuriată. Cine se credea că să decidă ea tot? Sigur, cum să nu, războiul! Oare nu toți oamenii mari trecuseră prin el? Pe când eu nu treceam printr-un război. Nu, fusese doar o după-amiază liniștită la mare care se transformase în cea mai groaznică tragedie cu puțință. Ce legătura avea povestea asta cu bombardamentele?

Mia, scuză-mă. Știu că e mai bine să păstrez distanța când ești așa, dar trebuie să-ți spun că sunt total de acord cu bunica ta!

— Păi se putea altfel? Nu aveam nicio îndoială! Întotdeauna ești de acord cu altcineva, parcă ai face-o dinadins!

Bineînțeles că n-o fac dinadins, Mia! Dar nu pot să neg că bunica ta are dreptate!

— Deci, ce sugerezi? Să mă întorc la școală și să-mi reiau viața de dinainte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Bravo! am exclamat, aplaudând.

E ceea ce îmi doresc mai mult decât orice pe lume.

— Patrick, eu mă aflu sub roțile unui tren. Nici măcar nu știu de ce sunt aici, mi-e rău, sunt în iad. Cum e posibil să nu înțelegi? Am nevoie de tine, îmi lipsești și încerc cu disperare să supraviețuiesc zi de zi. Și ca totul să meargă și mai prost, toți mă iau de nebună, fiindcă vorbesc cu tine!

Cineva a bătut la uşă.

— Domnişoară, e totul în regulă?

— Da, Sunil, mulţumesc, vorbeam la telefon!

Apoi către Patrick.

— Vezi ce sunt nevoită să fac? Îţi imaginezi prin ce am trecut în spitalul ăla blestemat? Cu doctori, infirmiere ticăloase, cu mama şi Carl care au înnebunit de îngrijorare din cauza mea şi cu Paul care crede că mama îl înşală cu tata? Crezi că aia a fost o vacanţă? Pat, nu e acelaşi lucru, înţelegi asta, nu?

Bineînţeles că înţeleg, nu sunt idiot, dar e cel mai bun lucru care ni se putea întâmpla în tragedia asta! Crezi că eu nu sunt îngrijorat de moarte pentru ai mei? Adică... voiam să spun teribil de îngrijorat. Nu crezi că ar fi fost mai bine pentru mine dacă tu rămâneai acolo? Măcar aş fi putut fi mai aproape de ei. Dar, în schimb, sunt aici să te încurajez, fiindcă ştiu că e mai bine așa!

— Ne certăm? I-am întrebat luând pijamaua de pe pat ca să mă îmbrac.

Eu nu, tu da!

— Mă calci pe nervi! am spus începând să mă dezbrac. Şi întoarce-te, mă ruşinez!

Ss...sigur, cum să nu, scuze, răspunse stânjenit. Dar la noapte ne vedem în acelaşi loc? mă întrebă neliniştit.

— Nu ştiu, vom vedea!

Şi m-am întors pe partea cealaltă a patului.

Nu reuşeam să adorm, mă suceam şi mă răsuceam încontinuu. Cu siguranţă, faptul că încetasem să mai iau medicamente trebuia să aibă legătură cu asta, dar cred că motivul principal era toată liniştea aia care învăluia orice lucru din jur ca o peleurină diafană. Auzeam păsările nocturne cântând, câinii lătrând în depărtare şi clopotele bătând la ficcare oră fixă. Nu m-aş fi obişnuit niciodată cu tot acel peisaj rural.

Când am adormit în sfârşit şi am reuşit să-l visez pe Pat, se făcuse deja ora de trezire şi întâlnirea noastră a fost foarte scurtă.

Mai eşti supărată pe mine? mă întrebă îmbrăţişându-mă.

— Eu încerc, dar tu nu mă lași. Chiar dacă mă superi, mă topesc când te văd!

Și eu mă topesc când te văd.

Mă sărută cu gingășie, ducându-mă în zbor, pe aripile pasiunii și ale dragostei noastre imense. Atingerea buzelor lui moi mă făcea să ameteșc și să uit de mine. Corpul meu simțea o nevoie disperată să fie dezbrăcat, sărutat, mângâiat și alintat toată noaptea. Iar dorința de a o face cu el devenea aproape dureroasă.

— Pat, dar noi putem să...?

Nu știu, Mia, dar aș vrea la nebunie...

A fost ultimul lucru pe care mi l-a spus înainte ca Sunil să bată la ușa mea plin de energie.

Bunica plecase deja când am coborât în bucătărie. Un bilețel lăsat aproape de cana mea îmi amintea că urma să ne vedem la cină și că, dacă aveam nevoie de orice, puteam să apelez liniștită la Sunil.

Am ieșit pe veranda pavată cu plăci de ceramică și m-am așezat pe un șezlong, sorbindu-mi cafeaua. Era o zi însorită care mi se părea foarte caldă în comparație cu temperaturile din Leicester, chiar dacă Sunil avea pe el un pulover gros de lână și îmi spunea să am grijă să nu răcesc. Respiram adânc aerul îmbătător, urmărind norii care parcă alunecau pe cerul albastru. Grădina era imensă, plină de plante, ghivece de lămâi și flori roz.

M-am descălțat ca să merg în picioarele goale prin iarba umedă. Aveam o senzație extraordinară de libertate și relaxare, ca și cum corpul meu s-ar fi hrănit din energia pământului. M-am plimbat în jurul casei în picioarele goale, pe pajiștea verde plină de margarete, descoperind în spatele casei o piscină încă acoperită cu o pânză plină de frunze și anexa în care locuia Sunil.

Bunica o ducea cu adevărat bine. Era bogată, se înconjura de lucruri frumoase, dar nu se oprea mai mult de o clipă să se bucure de ele, fiindcă se gândea deja la următorul proiect. Avea o poftă mare de viață și căuta mereu noi provocări.

Tot ce mie îmi lipsea în acel moment.

Sunil m-a dus la magazinele din centru pe care bunica mi le notase pe o listă, toate extrem de scumpe și prea „riguroase” pentru gusturile mele.

— Nu există vreo piață unde să fac niște cumpărături... mai normale?

— Piață? Domnișoară, bunica dumneavoastră urăște asta și mă jupoaie de viu dacă nu duc unde a hotărât ea.

— Dar eu nu pot să mă îmbrac de la Prada și nici de la Armani, tu nu mă vezi? Les în trening de zece ani și, când mă duceam la școală, aveam uniformă. Vanzătorii s-ar uita urât la mine și m-ar da afară din magazin crezând că cerșesc!

— Da, așa e, dar ei știu cine sunteți, bunica a sunat, se vor purta frumos cu dumneavoastră!

— Sunil, n-o să mă îmbrac niciodată cu blugi albi și mocasini galbeni din piele întoarsă ca s-o mulțumesc pe bunica! i-am răspuns descurajată.

— Atunci facem învoială: dumneavoastră cumpărați îmbrăcăminte drăguță și o mulțumiți pe bunica, apoi eu duc la San Lorenzo unde, cu accentul dumneavoastră și cu fața mea, o să fim trași pe sfoară într-un sfert de oră!

— Batem palma atunci!

Până la sfârșitul dimineții, îmi cumpărasem două perechi de pantaloni „serioși”, o fustă pe care s-o asortez cu câteva cămăși care să treacă testul bunicii și două „rochițe drăguțe” ca să n-o fac de râs la cinele de la restaurant.

Drept recompensă, la târgul de la San Lorenzo am adunat saci întregi cu tricouri pe care scria *I love Florence*, blugi, bluze, ochelari colorați și trei perechi de șlapi, iar, la sfârșit, ca să încununăm succesul expediției, Sunil mi-a cumpărat o înghețată enormă cu patru arome și un munte de frișcă.

Mă simțeam bine, chiar dacă totul era nou și aproape ireal. Sunil mi-a dat un telefon mobil nou, cadou de la bunica. Evident că m-a și sunat imediat după ce l-am deschis.

— Ce faci pușor, te distrezi?

— Da, bunico, Sunil e fantastic!

— Da, știu, dar spune-i că dacă te duce la San Lorenzo îi tai leafa!

Am râs.

— Ai sunat-o pe maică-ta?

— Nu încă.

— Atunci sun-o imediat! Altfel, o să creadă că-ți interzic să vorbești cu ea și că te-am spălat pe creier!

De îndată ce i-am închis, am sunat-o și pe mama. A răspuns după câteva apeluri. Vorbea atât de repede încât m-am prins imediat că suferea cumplit.

— Deci, cum e Florența?

— E superbă!

— Știam că o să-ți placă, te-ai dus deja să faci niște cumpărături cu Sunil? Pun pariu că da, omul ăla e atât de răbdător încât uneori mă gândesc că e surd! Spune-i să te ducă și la Galeria Uffizi și pe Ponte Vecchio. Cum e vremea? E soare? Ai grijă să nu te arzi, ai pielea atât de albă.

Mă bombarda cu întrebări, ca să nu apuc să-i pun și eu, până când am întrerupt-o:

— Mi-l dai pe Paul? Vreau să-l salut!

A făcut o pauză.

— Paul nu e aici acum, poți să-l suni pe mobil.

La acea oră, Paul era mereu acasă, era „ora lui de liniște“ după cum îi spunea el, când se relaxa bând o bere și citind ziarul înainte să plece la serviciu, la restaurant. N-ar fi ieșit din casă nici dacă aruncam cu bombe lacrimogene și, dacă o făcuse, însemna un singur lucru: că mama lovise din nou!

Ne-am întors acasă încărcăți cu pachete în urma sarcinilor pe care bunica i le dăduse bietului Sunil: de ridicat niște ziare de undeva, de făcut cumpărături de la alimentara și măcelăria de încredere, de luat niște haine de la curățătorie și de mers până la bancă, ca să menționez doar câteva dintre comenzi.

Însă prezența constantă a lui Sunil mă împiedicase să mai comunic cu Pat. De îndată ce bunica ar fi avut încredere în mine, aveam să mă duc singură în oraș.

— Chiar lucrezi de douăzeci de ani pentru bunica? l-am întrebat ca să fac puțină conversație.

— Acum sunt douăzeci și doi.

— Și te mai duci din când în când în țara ta?

— O dată pe an, dar acum viața mea e aici.
— Și i-ai cunoscut pe bunicii mei?
— Domnul Osvaldo, tatăl mamei dumneavoastră, era o persoană cumsecade, era liniștit, vesel, semăna mult cu ea. Al doilea soț al doamnei Olga, domnul Piero, era foarte amabil. Am ținut mult la amândoi.

— Nimeni nu supraviețuiește bunicii Olga, așa-i?

A izbucnit în râs, apoi s-a abținut.

— Sunil nu poate să spună nimic despre bunica dumneavoastră.

— Haide, măcar spune-mi dacă acum se vede cu cineva! am insistat curioasă.

— Sunil nu știe și nu vorbește!

— Haide, nu spun nimănui, jur! i-am spus, punându-mi mâna pe inimă.

— Bunica dumneavoastră se vede din când în când cu cineva, dar eu n-am spus nimic, altfel îmi taie capul.

— Știam eu! Cine știe? Poate o să mi-l prezinte!

— Mmm, bunica nu aduce amanți în casă. Hotel!

I-auzi... ca să vezi bunicuța!

— Taci! i-am zis zâmbind.

— Da, Sunil tace, dar tace și domnișoara!

— Nu-ți spuneam... bine, nu contează.

Ideea că bunica, la 71 de ani și după ce avusese doi soți, mai avea încă relații secrete mă făcea să râd și o adoram pentru asta. Mi-o imaginam la bordul unui iaht privat alături de un domn cu părul grizonant, cu smoking și eșarfă, sorbind șampanie și fumând ca în seriarele vechi din anii 1980. Bunica mă intriga din ce în ce mai mult.

Ajunsă acasă, m-am dus direct în cameră să-mi deschid laptopul. Nu mai avusesem niciodată unul nou și cu atât mai puțin unul atât de frumos, aproape că-mi era frică să-l folosesc.

Nu vorbisem nici cu Carl, nici cu Betty după ce plecasem din spital și îmi părea tare rău. Pentru Carl eram singura cu care putea să împartă trecutul și să vorbească deschis despre Nina, iar acum săpa de unul singur printre ruinele acelei familii bombardate de durere.

Am intrat pe Facebook ca să-i scriu un mesaj și poza cu pantofii mei de balet de la profil m-a aruncat din nou în depresie. Era ceva sadic în apariția bruscă a obiectelor și a imaginilor din trecut – reveneau de fiecare dată când îmi trăgeam sufletul pentru o clipă, ca și cum nu-mi permiteau să mă relaxez sau să mă bucur de un moment de pace. Amintirile îmi întindeau capcane încontinuu și mi se părea că le aud râzând ori de câte ori reușeau să-și atingă scopul.

M-am uitat pe lista pușinilor prieteni pe care îi aveam de la școală și de la balet și printre ei mai era încă și Patrick Dewayne. Am intrat pe profilul lui; mesajele de condoleanțe din toate colțurile lumii nici nu mai puteau fi numărate.

„La revedere, Patrick, ai fost un tip minunat.“ „Încă nu-mi vine să cred.“ „Pat, trebuia să mergem în Mexic împreună.“ „Am rămas fără cuvinte.“ „Drum bun, prieten drag.“ „Întotdeauna m-ai ajutat când am avut nevoie.“ „Cu tine a plecat ultimul dintre gentlemeni.“ „Îmi vei lipsi enorm.“ „Nu reușesc să accept, ai lăsat un gol imens.“ „În paradis, lipsea un înger!“ „Pat, zâmbetul tău, blândețea ta, duioșia ta, întotdeauna vor rămâne cu noi.“ „De ce nu mai ești aici?“

Erau mesaje cu sutele: de la prietenii, colegii de școală și de la cei din Marină. Toți cei care avuseseră norocul să-l întâlnească, chiar și pentru scurt timp, rămăseseră marcați de personalitatea lui și șocați de moartea sa.

Atunci am realizat cu imensă tristețe că, dacă l-aș fi șters din lista mea de prieteni, ar fi fost ceva definitiv.

Șterge-mă, Mia, e o suferință gratuită.

— Nu vreau, Pat. Când îți văd poza, am impresia că încă mai trăiești, mi te imaginez pe vapor, că te îndrepti spre vreo țară îndepărtată dincolo de orizont, iar faptul că nu te văd nu înseamnă că nu mai ești printre noi.

Iubita mea...

Printre prieteni nu mai apărea Nina.

Își oficializase hotărârea ștergându-mă din lista de prieteni de pe o rețea socială aberantă, ca să-și strige ura în gura mare, scoțându-mă definitiv din viața ei cu un clic.

Soră-mea a înnebunit...

— Pat, soră-ta suferă în mod absurd, dă-i timp.

Dacă aş putea să-i vorbesc...

— Cum? Într-o şedinţă de spiritism?

Amuzant...

— Scuze, a fost o glumă cretină.

I-am scris un mesaj lung lui Carl în care mă scuзам că nu-l sunasem înainte să plec, explicându-i că era mai bine pentru toţi să luăm o pauză de la tot ce se întâmplase, ca fiecare să-şi revină în ritmul lui. Îmi era teamă că nu ar fi înţeles şi că m-ar fi acuzat că eram o laşă care fugea şi-l lăsa singur, şi poate era adevărat. Cu ce mai trebuia să mă confrunt pe lângă toate prin câte trecusem deja?

Am sunat-o pe Betty care a fost extrem de fericită să mă audă.

— Ia zi, vrăbiuţo, cum e bunica? Chiar e un dragon cum spune maică-ta?

— E o dură şi nu te lasă să te relaxezi o clipă, dar, deocamdată, să zicem că supravieţuiesc.

— Şi cu Patrick cum merge? E tot acolo?

— El e mai rău ca bunica, nu mă lasă niciun minut!

Hei, respectă defuncţii!

— Eu nu l-am mai visat, semn că trebuie să fie cu tine pe-acolo pe undeva.

— E tot timpul în capul meu, Betty. E ceva de necrezut. N-am mai fost niciodată atât de apropiaţi ca acum!

— Mia, eu am avut o grămadă de experienţe ciudate în viaţă, dar te asigur că asta le întrece pe toate!

— Mi-ar plăcea să ştiu ce trebuie să fac. Acum că am trecut peste uimire şi peste frica de a nu fi nebună, mă întreb dacă e vreun motiv pentru care ni se întâmplă tocmai nouă toate astea.

— Eu cred că întotdeauna există un motiv pentru care anumite lucruri se întâmplă anumitor persoane, dar, ca să le înţelegi, trebuie să laşi deoparte raţiunea şi să te încrezi în inima ta, care nu are niciodată nevoie de o explicaţie logică pentru tot ce se întâmplă.

— Da, dar în practică...? am întrebat-o dezorientată.

— Vrei să-ţi dau în cărţi prin telefon?

— Poți?

— Bineînțeles că pot!

Am auzit-o cum s-a ridicat, cum le-a vorbit câinilor, cum s-a împiedicat de un scaun, a rostit vreo două înjurături, și cum, în sfârșit, s-a așezat la loc și a început să amestece cărțile.

— E incredibil...

— Ce e incredibil? am întrebat alarmată.

— E incredibil cum cărțile știu mereu totul!

— Ce vezi?

— Păi, pentru început, Preoteasa și Împărăteasa.

— Mama și bunica?

— Exact, care veghează asupra ta, convinge că știu ce-i mai bine pentru viața ta, una mai emotivă și impulsivă, cealaltă mai determinată și energică, dar amândouă dominate de orgoliu și de dragostea pe care ți-o poartă.

— De fapt, trag de mine așa cum fac doi câini cu un os, Betty!

— Te adoră, Mia. Elena e pierdută fără tine, iar Olga vrea să consolideze relația voastră.

— Continuă, Betty, dar să nu-mi mai ascunzi nimic de data asta, nu e nevoie.

— Nu, scumpa mea. Au ieșit din nou Turnul și Îngerul, dar de data asta mai sunt și Moartea și Luna și mai rău de atât nu poate să fie. Sunt schimbări neașteptate, perioade dificile, conflicte, doliu, căderi dureroase, transformări, confuzie... mi se pare că tabloul e complet.

Am oftat.

— Dar trebuie să citim cărțile în sensul lor cel mai amplu și pozitiv și într-adevăr aici văd și Soarele și Stelele care indică succes, speranță și optimism.

— Nu-mi spui asta doar ca să-mi ridici moralul?

— Vrei să mă suni pe Skype ca să vezi dacă mint?

— Nu, te cred. Și de Patrick nu vezi nimic?

— Apar Eremitul și Carul care mă fac să mă gândesc la cineva în trecere care trebuie să ajungă într-o dimensiune... poate spirituală, cineva care se străduiește cu încăpățănare, care nu-și găsește pacea, care insistă.

— E cumva și cartea polemicii? Fiindcă ai făcut portretul complet al lui Patrick!

Hei! se indignă el.

— Glumesc!

— Mai sunt și Îndrăgostiții. Ei reprezintă atracția, pasiunea și iubirea care continuă dincolo de viață și de moarte. E clar, Mia, tot eu sunt cea mai bună, nu-i nimic de făcut! concluzionează satisfăcută.

— Deci, noi vom continua să stăm împreună așa, între două dimensiuni.

— Știi ce, scumpa mea? Eu cred cu tărie în îngeri. Pat este îngerul tău care te protejează și te iubește mai presus de orice. Dragostea ta îl ține în viață și îi dă energia necesară ca să rămână aici lângă tine. Iar asta e cea mai mare dovadă de dragoste care există, trebuie să te bucuri de asta.

— Aș fi preferat să mă iubească mai puțin, dar să fi rămas aici, în carne și oase.

— E evident că există un plan divin pe care nu ne e dat să-l cunoaștem momentan.

— Tu ai un înger păzitor, Bet?

— Da, e mama mea. A murit brusc când aveam douăzeci de ani.

— Și vorbești cu ea?

— Vorbesc cu ea în fiecare zi, încontinuu.

— Și ea îți răspunde?

— Întotdeauna! O face în felul ei, prin semnale, frânturi de conversații pe care le surprind din întâmplare în jurul meu sau la televizor... Eu îi pun o întrebare, iar ea găsește mereu modalitatea prin care să-mi dea răspunsul!

— Deci, ție nu ți se pare așa ciudat că aud vocea lui Patrick.

— Deloc, aș vrea să am eu norocul tău. Ce n-aș da să mai aud o dată vocea mamei mele!

Am auzit în schimb vocea bunicii care mă chema de la etajul inferior. Se auzea clar și răspicat.

— Te las, Betty, a sosit Comandantul. Dacă mă prinde, mă trimite să spăl latrinele cu periuța de dinți!

— Pa, draga mea, salută-l pe Pat.

Am coborât scările în fugă simțindu-mă deja vinovată pentru ceva ce nu făcusem și recapitulând în minte eventualele lucruri uitate ca dezordinea, shoppingul dezamăgitor. Sau cine știe? Poate că era doar o criză adolescentină de-a ei.

— Ce se întâmplă, bunico? am întrebat-o gâfâind.

S-a întors spre mine radioasă și elegantă ca întotdeauna. Purta o cămașă de mătase cu al doilea nasture deschis, pantaloni albi, o eșarfă la gât și o curea aurie extrem de subțire în talie.

Nu avea cum să fie bunica mea. Fără doar și poate, făcuse-ră o greșală la Registrul de stare civilă.

— E timpul pentru aperitiv, puișor, spuse îndreptându-se spre căruciorul cu băuturi alcoolice. Ce vrei?

— O Cola.

— Simplă?

-- Cred că da, bunico.

Îl strigă pe Sunil care apăru într-o clipită cu o tavă plină de gustări și cu paharul de șampanie pentru bunica. Ea îl luă și îl puse pe măsua de cristal care era susținută de o împletitură complicată de colți de animale – cu siguranță dispărute – și îmi făcu semn să mă așez lângă ea pe canapea.

— La tine acasă ăsta se numește *Screwdriver*: votcă și suc de portocale. Cândva, beam doar votcă, dar alea erau alte vremuri. Petrecerile la Forte dei Marmi, nopțile la Capannina unde jucam cărți, Coasta de Azur...

Îmi învârtam paharul în mâini neștiind ce să spun. Dacă încerca să mă impresioneze, cu siguranță reușise. Nu cunoșteam niciunul dintre locurile alea și nici nu mă interesa să le cunosc.

— Poate maică-ta ți-a vorbit despre toate astea, sau poate că nu. Ea e altfel, nu-i plac „frivolitățile“.

A râs sarcastic, străpungând o măslină cu o mică furculiță de argint.

— Mama e o persoană simplă, i-am răspuns.

— Maică-ta e încăpățânată, orgolioasă și crede că doar ea are dreptate. Asta e.

— Un pic ca tine, nu? am râs.

— Dar cu deosebirea că eu chiar am dreptate, în timp ce ea doar crede că are și ajunge mereu să se păcălească singură!

— Bunico, nu vreau să o vorbesc pe mama de rău cu tine, astea sunt problemele voastre. Eu vă iubesc pe amândouă.

A surâs satisfăcută de răspunsul meu linguşitor.

— Diplomată. Îmi semeni mai mult decât îţi imaginezi!

Şi-a golit paharul şi s-a întins să-l ia pe al doilea pe care, între timp, Sunil îl pusese insesizabil pe măsută.

— Tu crezi că eu sunt o doamnă extravagantă care a avut o viaţă uşoară şi plină de satisfacţii, dar vezi tu, de multe ori, judecăm greşit şi asta e adevăratul motiv pentru care am vrut să vii aici cu mine, ca să mă poţi cunoaşte personal. După aia, poţi să decizi că nu mă placi şi că nu vrei să mă mai cauţi, dar cel puţin îmi doresc să fie alegerea ta, nu a mamei tale.

Am dat aprobator din cap.

— Şi apoi cred că ştiu mai bine decât oricine ce înseamnă să pierzi persoanele pe care le iubeşti.

— Chiar ţi-ai pierdut cu adevărat toată familia, bunica? Toată familia?

— Toată. În afară de o soră. Pe 25 septembrie 1943, în bombardament. Brusc, am rămas singure pe lume. Bunicul tău, Osvaldo, m-a scos de sub dărâmături trei zile mai târziu. Credeam că aveam să mor şi eu acolo dedesubt şi, de multe ori, m-am gândit că ar fi fost mai bine când am ieşit şi am văzut că, în locul casei noastre, era doar un morman de ruine şi oameni care urlau şi îşi smulgeau părul din cap, scormonind cu mâinile goale ca să încerce să salveze pe cine striga după ajutor. Mirosul de păr ars îl mai am şi acum în nări, dar am fost nevoită să-mi fac curaj, toţi ne-am făcut curaj. Le-o datoram celor care muriseră şi celor care luptaseră ca să ne elibereze. Şi, după un an, m-am căsătorit cu bunicul tău care era foarte harnic şi care îşi pierduse, de asemenea, toată familia, şi ne-am pus pe treabă ca să oferim fiilor noştri siguranţa pe care noi n-am avut-o. A deschis un mic magazin de antichităţi şi apoi, fiindcă avea fler pentru afaceri, a început să călătorească în toată lumea ca să găsească obiecte rare. Mă lua cu el ca să-mi explice cum funcţiona afacerea. De la el am învăţat tot. Astfel, am început să cunoaştem familiile florentine importante şi, încetul cu încetul, ne-am creat cercul nostru de prieteni înstăriţi,

dar povara trecutului am purtat-o în inimile noastre toată viața. N-a existat nicio noapte în care să ne ducem la culcare fără să ne gândim la ziua aceea infamă și, în fiecare an, pe 25 septembrie, ne întorceam acolo ca să ducem o floare. Când lucrurile au început să meargă bine, am venit aici. Casa asta a construit-o el cu primii bani, fără să ceară nimănui nimic; și el era orgolios. Apoi s-a născut maică-ta, iar restul îl știi și tu într-o oarecare măsură. Osvaldo a murit acum cincisprezece ani, iar, câțiva ani mai târziu, m-am căsătorit cu Piero, pe care nu l-ai cunoscut, fiindcă maică-ta n-a vrut să vină la nuntă. Apoi a murit și el, iar acum stau aici singură. Muncesc, călătoresc și nu dau socoteală nimănui.

Bunica mă fascina din ce în ce mai mult. Era admirabilă și curajoasă și poate că mama se înșela în privința ei.

Termină al doilea pahar de votcă și suc de portocale și trece la al treilea, aprinzându-și o țigară.

— Hai, acum e rândul tău să te confesezi, dar, te rog, nu bea chestia aia caldă și acidulată.

L-a strigat pe Sunil să-mi aducă un pahar cu șampanie.

— Bunico, eu nu beau, am protestat.

— Știu, nepotico, tu nu faci nimic, nu bei, nu fumezi, nu mănânci, nu dansezi, nu te distrezi. Ești sigură că ai cincisprezece ani? Pari mai bătrână ca mine!

— Eu am dansat tot timpul și nu m-am gândit prea mult la restul ca să fiu sinceră, iar acum, că nu mai dansez, nu mă interesează să fac altceva.

— Of, draga mea, ce apatie! Tu singură ai hotărât să nu mai dansezi, nimeni nu te-a obligat. Poftim, bea, să nu mai fii așa de încordată!

Îmi dădu paharul cu șampanie și îl ciocni cu al său.

Bulele proaspete mă făcură să tușesc, dar gustul amărui era plăcut și, ca să-i demonstrez bunicii că nu eram o habotnică ramolită, am golit paharul dintr-o înghițitură.

Bunica a izbucnit în râs.

— Bine-ai venit în lumea mea! Ai să vezi că nu te omoară! Numai Dumnezeu știe câtă nevoie ai să te relaxezi puțin, fetița mea!

Mă simțeam plăcut amețită și cu chef de confidențe și am început să-i povestesc fără ocolișuri toată viața mea de până atunci, despre balet, despre școală și despre Patrick. Bunica mă privea fascinată, dragostea noastră atât de romantică și nefericită o ținea cu sufletul la gură ca și cum i-aș fi povestit intriga unui film, chiar dacă, din păcate, nu avea un final fericit.

— Deci, acum îl auzi? mă întrebă deloc surprinsă.

— Da, îl aud.

— Tot timpul?

— În realitate, numai când vreau eu. Dacă eu nu vreau să asculte, nu poate s-o facă.

— Și acum e aici? întrebă din ce în ce mai curioasă.

Am inspirat profund.

— Când e prin apropiere, simt miros de căpșuni, dar nu știu dacă e doar o întâmplare.

— Acum îl simți?

— Hmmm, nu.

Păru dezamăgită.

— Pat?

Dintr-odată, m-am simțit învăluită în parfum de căpșuni. Bunica era total fermecată în fața celui experiment demn de Discovery Channel. Acum era la picioarele mele, aveam ceva ce ea nu putea avea.

Iubire, sunt aici lângă tine, ești bine?

— Foarte bine. Pat, ți-o prezint pe bunica mea.

Bună seara, doamnă Olga.

— Te salută.

Bunica zâmbea amuzată.

— Știi că fantoma bunicului Osvaldo e aici în casă? mi-a șoptit. Din când în când, auzim ușile trântindu-se și când nu bate vântul, iar Sunil l-a văzut o dată trecând prin camera lui în pijama, nu-i așa, Sunil?

— Da, domnișoară, Sunil a văzut bunicul Osvaldo, Sunil speriat tare!

— Poate se cunosc, întreabă-l dacă l-a văzut recent.

— El te aude, poți să-i vorbești și tu direct!

Între timp, Sunil îmi umpluse din nou paharul.

Mia, ce faci, ai înnebunit? Cum ți-a trecut prin cap să-i povestești bunicii tale toate astea?

Am început să râd și am luat a doua cupă de șampanie, ridicând-o spre cer în semn de toast.

Mia, te-ai îmbătat!

— Cred că da, am răspuns, râzând din nou.

— Vorbești cu el?

— Da!

— Dar e fantastic! Crezi că m-ar putea ajuta cu evaluarea unui goblen? L-am luat la o licitație, dar nu sunt prea convinsă că a fost o investiție bună.

Mia, nu știu care dintre noi trei e mai nebun!

Am început să râd din ce în ce mai tare. La fel și bunica.

— Dumnezeu, dacă te-ar vedea maică-ta!

— Bunico, m-am îmbătat!

— Jur că ești de un milion de ori mai simpatică!

Mia, treci la culcare, acum!

— Dar mă distrez!

Acum am zis!

— Nu, hai, stai o clipă!

Șterge-o!

— Ufff... am oftat, ridicându-mă în silă.

— Unde te duci?

— La culcare, Patrick s-a supărat!

Bunica a izbucnit din nou în râs.

— Noapte bună, Patrick, mi-a părut bine să te cunosc, spusese întorcându-se la paharul ei.

Am urcat cu greu scările, escortată de Sunil care era atent să nu mă rostogolesc în jos, în timp ce Patrick continua să-mi țină predici. La jumătatea scărilor, m-am întors și i-am strigat bunicii:

— Apropo, cine e tipul cu care te vezi la hotel?

— Sunil!!! strigă bunica. Te omor!

Am intrat în cameră râzând și m-am trântit în pat cu fața în jos.

N-ai băut în viața ta! Ce credeai că se va întâmpla după două pahare de șampanie băute pe stomacul gol?

— Ce pisălog mai ești, Pat! Ar trebui să bei și tu din când în când, să știi, i-am răspuns cu vocea împleticită. Asta presupunând că vă e permis acolo sus...

Două pahare? Ai văzut ce dimensiune au paharele bunicii tale? Zici că sunt vase de flori!

Am adormit pe loc, complet îmbrăcată, și, o clipă mai târziu, Pat era deja în visul meu ca să continue discuția.

Nici acolo, în locul nostru, nu reușeam să mă țin pe picioare și tot albul ăla se învârtea vertiginos în jurul meu.

— Pat, nu te mai mișca, mă faci să-mi fie greață! mă smiorcăiam.

Nu eu mă învârt, ci capul tău, prostule!

— Pat, lasă-mă să dorm, te rog. leși din visul meu.

Nu înainte să-ți mai spun două vorbe. Mia... Mia! Mă asculți?

Capitolul 8

M-am trezit cu migrena secolului. Aveam impresia că toate clopotele Catedralei Saint Paul băteau ca într-o zi de sărbătoare în capul meu. Dar vocea lui Patrick le întrecea pe toate.

Ah, în sfârșit! La ora asta te trezești? E trecut de zece!

— Pat, te rog, vorbește mai încet, faci mai multă gălăgie decât o bormașină!

Așa-ți trebuie, să te înveți minte să nu mai bei!

— Pat... fie-ți milă... du-te să chinui pe altcineva. Măcar până după micul dejun...

M-am ridicat încet și m-am dus să deschid fereastra.

Din nou, soarele strălucitor și grădina imensă m-au surprins la fel ca prima dată, dar nu mai mult ca bunica în colanți și într-un body negru, absorbită de o lecție de pilates cu un instructor privat, plin de mușchi și cu cârlionți negri.

Clar, era mai în formă ca mine!

Bunică-ta e o forță a naturii.

— Bunică-mea o să ne îngroape pe toți... Ups... scuze!

Nu-i nimic, încep să mă obișnuiesc cu umorul tău negru.

M-am dus în grădină s-o salut. Cum m-a văzut, s-a ridicat cu un salt de atletă. Parcă era mama Madonnei!

— Uite-o pe fetița mea! Ai dormit bine? mă întrebă, tamponându-și fața cu un prosop și luând o înghițitură de Gatorade.

— Ca un bolovan...

— Ți-l prezint pe Massimo, antrenorul meu personal. De fapt, ca să rămânem în temă, e ingerul meu păzitor! Ea este nepoata mea, Mia, e balerină.

— Bunico...

— Bunica ta mi-a vorbit mult despre tine, spuse strângându-mi mâna.

M-am uitat încruntată la bunica. Ea a încuviințat din cap ca să mă liniștească.

— De ce n-o scoți în oraș diseară? Să mâncați o înghețată sau o pizza, sugeră fără nici cea mai mică ezitare, începând să facă din nou exerciții pentru abdomen.

În oraș?! Și de ce ar trebui să ieșiți în oraș? Și apoi, o înghețată e OK, dar cina e în afara oricărei discuții!

— Cu mare plăcere, răspunse Massimo un pic jenat.

— Massimo, iart-o, dar bunica mea nu știe să se abțină.

— Dar ce e așa de ciudat în ce-am spus? Viața e scurtă, nu aveți timp de pierdut, răspunse întorcându-se să facă flotări.

Adevăr grăiești, Olga! Păcat că aici vorbim despre iubita mea!

— Mulțumesc, dar chiar nu e nevoie, pot să ies singură sau cu Sunil.

— Uite, Massimo, asta e numărul Miei. Așa că terminați cu scenele astea patetice! De unde ați ieșit, dintr-un roman de Jane Austen? Și voi ați fi generația viitorului, mă rog? Vai de noi! exclamă în timp ce îi trimitea un mesaj cu numărul meu.

— Bunico, pot să vorbesc o clipă cu tine? i-am șoptit înșfăcând-o de braț și trăgând-o în casă. Eu am deja prieten! am ripostat, ca și cum ar fi fost cel mai evident lucru din lume.

— Dar e mort! răspunse bunica ridicându-și ochii spre cer.

— Știu, dar ți-am explicat, el a murit doar *fizic*, dar vorbește în continuare aici cu mine!

— Mia, iubita mea, eu te-aș crede și dacă mi-ai spune că ești un extraterestru venit în vizită pe Pământ, dar nu poți să nu te mai distrezi pentru tot restul zilelor tale! Altfel, ar trebui să te închizi într-o mănăstire și să te faci pustnică!

Uite, în sfârșit, o idee bună!

— Bunico, nu pot și nu *vreau* să ies cu nimeni altcineva! i-am explicat serioasă.

Bravo, Mia, mai spune-i!

— Dar nu e o „ieșire-ieșire“, e doar... o *ieșire*, spuse scuturând din cap. Te îmbraci frumos, te machiezi, te duci în oraș la cină și faci conversație cu el, cu o pizza în față, atâta tot.

— Dar nu mă simt în stare, vrei să înțelegi? Nu am chef să mă duc la cină nici cu el, nici cu nimeni altcineva!

— Atunci ce faci, Mia, ce faci? Vrei să porți doliu toată viața cum se făcea în Sicilia? Vrei să-ți pui un voal negru în cap și să te zidești de vie în casă? Dă-i drumul, dacă asta vrei! Dar după mine este o risipă imensă. Imensă! urlă ieșind și trântind ușa.

M-am prăbușit pe un taburet.

— Nimeni nu mă înțelege! am suspinat infinit de obosită.

Eu te înțeleg, Mia, dar mă înțeleg și pe mine, adică... sunt de acord cu bunică-ta când zice că ar trebui să începi să ieși din nou, dar... nu cu băieții!

— Ce crezi că trebuie să fac? N-o să mă slăbească din ochi până n-o să fac cum spune ea!

Ieșim toți trei! Pentru mine nu-i nicio problemă! răspunse satisfăcut.

Mi-l imaginam sprijinit de motocicletă lui cu brațele încrucișate și cu acel zâmbet magic pe față.

Cum puteam să explic lumii că fericirea mea era deja acolo cu mine, că nu aveam nevoie să ies sau să întâlnesc pe altcineva, că sufletul și inima îmi erau pline de dragoste și că nu-mi lipsea nimic? Nu era așa, bineînțeles. Îmi lipseau chiar prea multe lucruri, dar, ținând cont de faptul că și eu trebuia să fiu moartă, mi se părea că făcusem progrese considerabile.

Mi-am petrecut restul dimineții în camera mea întinsă în pat, privind tavanul, îngândurată și confuză, întrebându-mă dacă făcusem bine să mă duc acolo.

Totul se întâmplase prea repede. Eram într-o stare care nu-mi permitea să mă bucur de nimic și începeam să mă simt vinovată că eram în convalescență într-o vilă de pe colinele toscane. Ar fi trebuit să mă aflu într-o clinică sau într-un loc anonim luminat cu neoane, unde singura distracție erau ședințele zilnice cu psihiatrui și episoadele din *Eastenders*.

Ce căutam eu acolo? Eram prizoniera bunicii mele care părea să fie constant sub efectul energizantelor și care încerca să mă oblighe să mă distrez de parcă eram nepoțica timidă, introvertită și fără prieteni. Fusesse o idee proastă. Trebuia să vorbesc cu ea și să mă întorc acasă cât mai repede cu putință. Începeam să mă simt obosită și descurajată, ca și cum aș fi încercat să alerg cu picioarele fracturate convingându-mă că nu erau așa. Rănile mele erau încă deschise și expuse și, în ciuda plasturilor colorați, continuau să sângereze din abundență.

Nu eram deloc pregătită pentru toate astea și mi-era extrem de dor de mama. Aveam nevoie de o îmbrățișare de-a ei, aveam nevoie de alintări, de tandrețe, să fiu protejată. O voiam pe ea, îi voiam pe Betty și pe Paul care gătea cannelloni. Îmi doream să pot izbucni în plâns pe neașteptate fără ca cineva să mă întrebe de ce.

Bunica era cu siguranță o femeie extraordinară și succesul pe care îl obținuse în viață era dovada, dar, în privința sensibilității, avea multe de învățat de la mama și niciodată nu-mi dorisem mai mult ca atunci să mă întorc acasă. Aveam să-i spun imediat ce se întorcea din oraș.

Am deschis laptopul. Primisem un răspuns de la Carl.

Bună, Mia,

Mă bucur că mi-ai scris.

Maică-ta mi-a spus că ai plecat la Florența și cred c-ai făcut bine, nu sunt prea multe lucruri care să te țină aici, cel puțin pentru moment.

Totul a rămas la fel, iar revenirea noastră aparentă e doar o iluzie.

Am lăsat baltă toate planurile mele de a-mi deschide un birou de consultanță în domeniul informaticii împreună cu Alex. Nu am nici timp și nici nu-mi stă capul la asta. Să petrec timp cu Nina și familia ei e deja un serviciu cu normă întreagă.

Laetitia se duce la biserică în fiecare zi, a găsit un grup de sprijin și își petrece zilele rugându-se împreună cu ei. Clark s-a afundat în muncă, acum călătorește non-stop, nu l-am văzut

de două săptămâni. Ar trebui să fie în Franța pentru un congres, dar nu știm exact.

Cu câteva nopți în urmă, Nina s-a trezit și a ars toate lucrurile lui Patrick. Laetitia s-a trezit brusc și a coborât să vadă ce se întâmpla și, când a văzut focul în grădină cu toate hainele, cărțile și pozele lui transformate în cenușă, a început să urle și să alerge ca să le salveze din flăcări. Nu am reușit s-o opresc la timp și s-a ars pe mâini.

A fost o scenă sfâșietoare, ea care plângea disperată cu mâinile acoperite de plăgi și Nina care o făcea proastă, zicând că erau doar niște obiecte inutile care n-ar fi făcut altceva decât să-i reamintească mereu de el și că singura modalitate de a merge înainte era să se descotorosească de tot.

S-a ales cu arsuri de gradul II. Fac cu rândul cu Nina ca să stăm cu ea acasă, fiindcă nu vrea pe nimeni altcineva și ne e frică să nu facă vreun gest necugetat.

Nina a decis că după examen nu-și va mai continua studiile. I-am spus că e o prostie, că are numai șaisprezece ani și că trebuie neapărat să meargă la școală, cu rezultatele ei impecabile, în următorii doi ani, să ia bacul și să se ducă la facultate cum și-a dorit dintotdeauna să facă, dar e de neclintit și nu te mai înțelege cu ea.

Îți amintești când ți-am spus că voiam să mă însor cu ea? Și tu te-ai supărat, spunându-mi că însurătoarea ți se părea ceva prostesc și supraestimat? Acum înțeleg ce voiai să spui când m-ai întrebat dacă credeam că Nina e jumătatea „mea”, fiindcă dragostea pe care o simți pentru persoana potrivită e unică și specială și te învăluie în siguranță. Acum știu că aș fi făcut o mare prostie dacă mă însuram cu ea așa repede. Dacă vom depăși toate astea, atunci vom putea și să ne căsătorim. Sau poate că nu.

Întâmplarea asta ne-a legat îndeajuns, nu e nevoie să mai semnăm și un contract.

Sunt cinic, e adevărat, dar sunt luni bune de când nu mai râd, nu mă mai relaxez și nu mă mai trezesc așteptându-mă la ceva frumos de la viață și continui să cred că nu merit toate astea.

*Știu că n-ar trebui să-ți spun lucrurile astea, dar m-ai în-
trebat ce fac și, fiindcă suntem prieteni, îți spun adevărul, iar
acest adevăr ți-l pot spune numai ție.*

*Dacă vrei, te țin la curent cu Nina; dacă nu vrei, nu o fac.
Dar aș vrea să faci și tu ceva pentru mine: scrie-i, scrie-i chiar
dacă nu-ți răspunde și trimite-i scrisori adevărate pe care va pu-
tea să le ardă dacă vrea, dar pe care nu le va putea ignora dând
clic pe ele și trimițându-le în Spam.*

Te iubesc, draga mea prietenă.

Carl

P.S. Salută-l pe Patrick. ☺

Imaginea Laetitei aruncându-se în flăcări ca să salveze lu-
crurile lui Patrick era insuportabilă, iar el nu trebuia să afle
despre asta nici în ruptul capului.

Era absurd, totul era absurd și, mai presus de toate, Nina era
absurdă. Când mi-o imaginam cum ardea toată viața lui Patrick,
simțeam cum creștea în mine o furie ucigașă. Ticăloasa! Era o
mare ticăloasă! Ce atâtea scrisori! Dacă ar fi fost lângă mine,
aș fi luat-o la palme. Cum își permisesese să facă un gest atât
de radical și nesimțit? Nu avea dreptul, ea era cea care trebu-
ia să-și revină, nu eu sau mama ei care ne stingeam într-o du-
rere enormă, absolută, care ne condiționase întreaga existență.

Aș fi vrut să-i scriu Laetitei, nu Ninei. Mă simțeam cople-
șită de durere, în timp ce neputința și ranchiuna îmi puneau ca-
pac. Aș fi putut face mai mult dacă m-aș fi aflat acolo? Nu, nu
puteam să povestesc despre conversațiile mele cu Patrick fără
să stârnesc reacții de stânjeneală, suferință și neîncredere. Era
mai bine să stau departe pentru un timp; altfel, tentația de a mă
duce acasă la ei ar fi fost prea puternică.

I-am răspuns lui Carl informându-l că, pentru moment, nu
aveam să-i scriu Ninei, fiindcă eram prea supărată pe ea după
tot ce făcuse, iar acum aveam un motiv întemeiat s-o urăsc și
eu.

Am sunat-o pe mama.

— Bună, puișor, ce faci?

— Bine, mamă, dar tu?

- Bine, scumpa mea, mi-e tare dor de tine.
- Și mie mi-e dor de tine și mi-e dor mult și de Paul.
- Și lui îi lipsești...
- Acum e acasă? Aș vrea să-l salut.
- Draga mea, acum sunt în toiul unei vânzări importante, ne auzim mai încolo, bun? Tu ești bine, da?
- Da, mamă... să zicem că da.

A închis.

O dăduse în bară din nou, o făcuse deja de prea multe ori: când găsea pe cineva OK, descoperirea ea ceva care nu-i convenea și ori îl părăsea, ori făcea în așa fel încât să fie părăsită.

L-am sunat pe Paul.

- Prințeso! Ce mă bucur să te aud! îmi spuse, răspunzându-mi din prima cu o voce radiantă.

- Ce faci?

- Sunt la restaurant, pregătesc supa de cartofi pentru diseară!

- Cum merge treaba cu mama? l-am întrebat în stilul direct al bunicii.

Tăcere.

- Paul? Mai ești?

- Da, mai sunt...

- Și?...

- Mi-a spus că vrea să ia o pauză.

M-am ridicat din pat.

- O pauză de la ce?

- De la mine, Mia, spuse pe un ton grav.

- Și când ți-a spus asta? Și mai ales de ce?

- Zice că e un moment dificil pentru ea acum că ai plecat și preferă să stea singură.

- Dar e o contradicție ridicolă!

- Știu, dar așa a vrut ea.

- Și unde stai acum?

- La un prieten.

- A așteptat să plec, fiindcă știa că altfel i-aș fi interzis.

- Ți-am zis eu că începuse să se comporte ciudat, toate telefoanele alea date tatălui tău...

— Paul, e imposibil ca ea să fi luat o pauză ca să încerce să reia legătura cu tata din două motive simple: nu se mai iubesc și el e înșurat!

— Nu știu dacă sunt două impedimente îndeajuns de mari...

Tonul vocii sale scădea treptat, iar el se afunda într-o prăpastie plină de dezamăgiri și îndoieli.

— Paul, stai liniștit, îți garantez eu că nu se petrece nimic!

— Mia, așa mi-ai spus și data trecută, dar încep să bănuiesc că te înșeli!

— În privința asta nu mă pot înșela, chiar dacă va trebui să-i spun bunicii și o fac să vină până în Leicester să o pună la punct. Și bunica îl urăște pe tata aproape la fel de mult cât îi urăște pe cei care nu beau!

— Mia, fără Elena sunt terminat..., suspină.

— Curaj, Paul, nu vreau să fii așa deprimat, adu-ți aminte că eu sunt cea căreia trebuie să i se ridice moralul!

— Ai dreptate, scuză-mă, sunt de-a dreptul prost. Uit de fiecare dată că n-ar trebui să vorbesc cu tine despre lucrurile astea, dar în final mă păcălești mereu!

— E o luptă, Paul, și, dacă ea trece printr-o criză, tu trebuie să fii mai puternic și s-o recucerești. Ține minte că trebuie să schimbi strategia până când lucrurile merg exact așa cum vrei tu!

— Pe-asta ai inventat-o?

— Am citit-o pe-un tricou.

Am închis telefonul și m-am trântit înapoi în pat cu capul gata să îmi explodeze.

Dintr-odată, nu mi se mai părea o idee bună să mă întorc acasă. M-am imaginat căzând din nou în apatie și în singurătate după scurtul moment de fericire de a-i fi văzut pe ai mei, rătăcind prin casă într-o liniște spectrală, plină de tristețe, încercând inutil să rezolv situații care mă depășeau.

— Pat?

Miros de căpșuni.

Spune-mi, iubire...

— Mama se gândește să-l părăsească pe Paul.

Cum așa?! Paul e fantastic!

— Știu, dar ea e campioană la „fuga de stabilitate“. Imediat după ce întâlnește pe cineva care o face să fie liniștită, intră în panică. Nu mă întreba de ce!

Sper că tu nu îi semeni în asta și... apropo, te deranjează dacă vorbim despre ăla?

— Care ăla?

Massimo!

— Ah, Massimo. Ce-i cu el? i-am răspuns arogantă.

Intenționezi să ieși cu el la cină?

— Dacă ești așa gelos, da! l-am provocat.

Nu sunt gelos, dar pune-te în locul meu!

— Pat!

OK, a fost un exemplu prost. Dar s-o văd pe iubita mea la cină cu un vișel cu bicepșii mari cât nucile de cocos și să nu pot face nimic ... Asta mă scoate din minți!

— Nu cumva te îndoiești de mine?

Nu am încredere în el! Deloc! Am văzut cum se uita la tine!

— Și cum se uita la mine?

Ca un... vulpoi. Poftim, ca un vulpoi italian!

Am izbucnit în râs.

— Și după ce, mă rog, ți-ai dat seama? Mi-a adresat doar câteva cuvinte!

Sunt bărbat! Sau în orice caz eram. Și lucrurile astea, dacă-mi permiți, le cunosc prea bine!

— Pat, dacă o să ies cu el la cină, o s-o fac doar ca să nu rămân în cameră să meditez la toate tragediile care s-au abătut asupra noastră.

Dar nu poți ieși cu niște fete, de exemplu?

— Și unde pot eu să găsesc fete aici? Nu cunosc pe nimeni! Ai uitat?

În aceeași clipă, am primit un mesaj pe mobil.

El e, o simt.

Am luat telefonul să citesc mesajul.

„Bună, Mia. Dacă vrei, vin să te iau diseară și ieșim să mâncăm o pizza excepțională.“

Mi-am mușcat buza.

— Spune-mi adevărul, tu prevezi cumva viitorul?

Mia, sunt bărbat, ți-am spus!

— Ce-i zic?

Ce vrei tu, răspunse agasat.

— Te-ai bosumflat sau greșesc?

Nu, deloc, du-te, nu pot să te împiedic!

— Și-așa o să vii cu noi, așa că nu văd unde e problema, am continuat să-l tachinez.

Mulțumesc, ce mai bucurie! În orice caz, dacă o să faci prea mult pe drăgăstosul, o să intervin.

— Bine, și cum intenționezi să faci asta?

O să cânt!

— Pat, știi că te iubesc mai presus de orice și că ți-am demonstrat-o cum nu puteam mai bine. Vrei să-mi explici de ce ești așa îngrijorat dacă ies la o pizza cu un tip?

Pentru că singura mea dorință este să fiu în locul lui și nu pot!

Moment de tăcere între noi.

Era adevărat, oricât de degajată m-aș fi arătat în încercarea de a accepta o situație atât de inexplicabilă și extremă, nu puteam să ne păcălim singuri. Vocea lui era tot ce îmi mai rămăsese din el și nimic nu avea să mai fie la fel vreodată.

— Pat, îmbrățișează-mă.

Asta fac.

Mai târziu, am auzit-o pe bunica strigând de jos:

— Pa, Mia! Pa, Patrick! Eu ies, distrați-vă la cină!

Bunică-ta e incredibilă.

— Incredibilă, am repetat clătinând din cap.

Începusem să mă pregătesc, dar Patrick nu-mi ușura deloc sarcina.

Rochia aia nu e prea scurtă?

— Nu, Pat!

Trebuie neapărat să te machiezi?

— Da, Pat!

Și dacă îi trec prin cap cine știe ce idei?

— O să-l fac să renunțe la ele! i-am răspuns obosită.

La șapte fix, se auzi soneria de la ușă.

Sunil l-a întâmpinat pe Massimo, apoi a alergat pe scări în sus și a ciocănit ca un smintit la ușa mea.

L-am deschis înainte să-și zdrobească degetele de ușa de lemn.

— Domnul Massimo a venit să vă ia, domnișoară, zise agitat.

L-am urmat la parter și l-am văzut pe Massimo la intrare. Îmi surâdea încurcat cu un buchet de flori în mână.

Nu-i zâmbi prea mult, altfel i se urcă la cap.

— Patrick..., i-am șoptit cu jumătate de gură.

Purta un costum clasic cu sacou și pantaloni, un pic prea pretențios pentru o pizza, și am început să bănuiesc că poate Patrick avea dreptate.

Ai văzut? Ce ți-am spus eu? Ți se pare o ținută de pizzerie?

— Încetează!

— Ești splendidă! îmi zise Massimo zâmbindu-mi.

Ești splendidă, repetă Patrick maimuțărindu-se.

Nu-mi era deloc ușor să-l stăpânesc pe Patrick care avea un atac de panică și să încerc să nu par o țicnită.

Massimo m-a pupat pe obraji și mi-a întins brațul.

Pentru o clipă, mi-am amintit de seara în care ieșisem cu Carl la teatru. Ne duseserăm la Londra să vedem *Sylvia* la Royal Opera House. Fusese o seară de neuitat. Trecuse o viață de atunci.

Sunil a rămas în ușă să ne privească în timp ce ne îndepărtam, făcându-ne cu mâna, cu un zâmbet tâmp pe față care i-a pierit de îndată ce m-am întors să-l străfulgerez cu privirea.

— Mi-am spus că pentru prima ta ieșire în Florența o pizzerie fără pretenții era un pic prea simplă, așa că m-am gândit să te duc la un restaurant cunoscut, cu specific pescăresc.

Uram peștele din ziua incidentului.

— Pește? am întrebat nedumerită.

— Nu-ți place?

— Sunt alergică... la crustacee, am mințit.

— Oh, îmi pare rău, bunica ta nu mi-a spus!

Bunica ta nu i-a spus?

— Fir-ar să fie, asta nu trebuia să se întâmple! spuse încurcat. Dar pot să fac rezervare în altă parte. Spune-mi ce preferi să mănânci.

— O pizza merge de minune, serios.

A părut dezamăgit, dar nu a vrut să mă contrazică.

Ne-am urcat în mașină și am pornit spre o pizzerie la care a sunat imediat ca să rezerve o masă. Intrarea lui în costum la patru ace într-un restaurant simplu cu băncuțe de lemn și fețe de masă galbene a fost mai degrabă comică, și, cu toate că se prefăcea dezinvolt, părea un manechin ajuns în vitrina greșită.

A schimbat câteva cuvinte despre fotbal cu proprietarul localului, apoi a înscenat o fază ca să mă impresioneze, asigurându-mă că aveam să mănânc cea mai bună pizza din lume. Ultima oară când cineva îmi promisese cea mai bună specialitate de pește din lume se sfârșise foarte rău.

Massimo era total stingherit în costumul ăla care îl strângea din toate părțile și îmi era milă de el.

— Nu e prea comod, nu? l-am întrebat arătând spre sacou.

— Costumul? Mă ucide ca să spun drept! mi-a mărturisit, slăbindu-și cravata. Stau tot anul în pantaloni scurți și tricou și nu sunt obișnuit cu asta.

— Știu ce înseamnă să stai tot anul în trening, eu nu suport tocurile!

Nu fi prea prietenoasă, dacă îi dai un deget...

Mi-am dres glasul ca să-l fac să tacă.

— Un toast? mă întrebă, începând să toarne vin în pahare.

— Pentru mine, mai bine nu. O Cola ar fi perfect!

A părut și mai dezamăgit. Se aștepta cu adevărat la o seară diferită.

— Bunica m-a făcut să mă îmbăt aseară, mi-am petrecut toată ziua în pat!

Râse.

— O dată m-a făcut și pe mine să mă îmbăt cu scuza aperitivului! Eu am băut două cocktailuri, dar ea a băut aproape două sticle de vin alb și a doua zi dimineață era proaspătă ca un trandafir, în timp ce eu eram o cârpă! Și acum mă mai ia peste picior!

— Poate că Sunil măsluiește cocktailurile!

— Sunil n-are habar de doze. Odată, la petrecerea pentru ziua ei de naștere, l-am văzut umplând paharele cu orice fel

de lichid transparent total la întâmplare! Toți s-au îmbătat și, a doua zi, l-au găsit pe contele Landucci în magazia cu unelte unde adormise!

Nu poate să vorbească fără să dea atâta din mâini? Mă calcă pe nervi!

— Bunica zice că sunt prea rigidă pentru gusturile ei.

— Și așa este?

— Suntem diferite...

Din nou, un moment de tăcere.

— Bunica ta mi-a spus că studiezi baletul.

— Studiam. Acum n-o mai fac, i-am răspuns uitându-mă în altă parte.

— De ce?

— E o poveste lungă.

— Pe care nu vrei să mi-o spui, așa-i?

— Aș prefera să nu.

Conversația nu prea mergea, iar eu, sigur, n-o încurajam.

Din fericire, un ospătar ne-a adus bruschetele și ne-a salvat.

— O cunoști de mult timp pe bunica? l-am întrebat, mușcând dintr-una.

Nu încuraja conversația, Mia. Lasă-l să mănânce. Așa terminați mai repede și el te conduce înapoi acasă.

— De doi ani. E o femeie incredibilă.

— Incredibilă e puțin spus!

— Știi de ce m-a angajat? Ca să-i facă în ciudă unei prietene cu care se certase. Mi-a oferit o sumă exagerată numai ca să mă duc la ea în fiecare dimineață la ora la care mă duceam la cealaltă!

— Și tu ai acceptat?

— O cunoști pe bunica ta, m-a amenințat că avea să-mi strice toate legăturile și ar fi făcut-o sigur. Orașul e atât de mic! Așa că a trebuit s-o rup și eu cu prietena ei, altfel nu era mulțumită! Și, într-adevăr, acum am de trei ori mai multe contracte ca înainte, mai ales de când mă prezintă ca fostul instructor personal al lui Kylie Minogue, dar nu-ți zic ce stres! Prietenele bunicii tale sunt toate ca ea, hiperactive și cu energia unor fete de 25 de ani!

— Asta mă fascinează și mă irită cel mai mult la ea. Nu se oprește până nu obține ce vrea, nu-i este frică de nimic și nu-i pasă câtuși de puțin de sentimentele celorlalți.

— Da, e o femeie foarte puternică și m-a învățat multe lucruri, zise entuziasmat. Problema e că, dacă nu te supui regulilor ei, ești terminat, și, ca să fiu sincer, prefer să fiu un angajat decât o rudă de-a ei!

— Tocmai! Ea și cu mama își vorbesc numai dacă sunt obligate!

— Ce păcat! Totuși, ar fi puternică și dacă n-ar încerca încontinuu să țină tot și pe toți sub control. Câteodată, parcă și rotația Pământului depinde de ea! Gândește-te că face gimnastică cu telefonul la ureche și vorbește chiar și în timp ce face flotări, nu se relaxează o clipă. Odată am încercat să i-o spun și m-a tratat ca pe ultima zdreanță. Nu m-am simțit în viața mea atât de umilit.

— Și ce-ai făcut?

Două sute de exerciții pentru abdomen?

— Mi-am dat demisia și am plecat. Ea i-a pus pe Sunil, pe secretară și chiar pe avocat să mă sune, dar eu am rămas de neclintit și am refuzat toate propunerile ei de mărire a salariului până când nu și-a cerut scuze față de mine. De atunci, mă respectă un pic mai mult.

Dar mărirea ai acceptat-o, așa-i?

— Ea provoacă persoanele până când reacționează, iar, dacă descoperă un punct slab, nu ezită să-l exploateze. Cu ea ori lași totul să treacă pe lângă tine, ori cedezi. Nu există cale de mijloc!

— Tu sigur nu ești genul care cedează. Se vede că ești o fată motivată care știe ce vrea.

Și după ce ți-ai dat seama, după pizza pe care și-a ales-o? Idiotule!

— Vrei să termini? Acum exagerezi, dispari! am izbucnit. Massimo a sărit ca trăsnet de pe scaun.

— Vai de mine, te-am jignit? Fiindcă am zis că ești motivată? Trebuia să fie un compliment, zise albindu-se la față.

— Nu, nu tu m-ai supărat, Massimo, jur..., am încercat să-i explic încurcată.

Dacă nu încetam să mai vorbesc cu Patrick cu voce tare, n-aș mai fi avut niciodată un prieten și lumea m-ar fi arătat cu degetul ca pe o nebună.

Mă privea confuz.

— Ești sigură că te simți bine?

— Da, da, scuze. În Marea Britanie, când te doare capul, se spune că e din cauza unui spiriduș rău care îți lovește tâmpilele cu un ciocan și, ca să-ți treacă, trebuie să-l izgonești în mod brusc! i-am spus cu o față impasibilă.

Doamne, ce idioțenie!

Dacă mă credea, ori eu eram un geniu, ori el era ultimul naiv de pe planetă.

— Ca să vezi ce ciudate sunt legendele, nu? Și, cu toate astea, întotdeauna există un sămbure de adevăr în zicale, bunicul meu povestea mereu că...

Și atunci sosi pizza și mă salvă de povestea bunicului lui Massimo, care într-adevăr era un băiat de treabă, dar speram ca Patrick să nu aibă dreptate – că nu voia mai mult decât să-mi fie doar un simplu prieten.

Spre marea mea surpriză, am observat că pizza mea era în formă de inimă. L-am privit cu sprâncenele ridicate.

— Eu nu am nicio legătură, jur! Prietenul meu, bucătarul, face pe glumețul, crede-mă! zise înroșindu-se până în vârful urechilor, în timp ce amicul lui se prăpădea de râs în fața cuptorului.

— Nu-ți face probleme, e foarte frumoasă.

Pizza era, într-adevăr, superbună și, în fond, fusese o idee bună să accept să ies. Un pas în plus, ca atunci când intri pe scenă și nu știi ce te așteaptă, dar te lași condus de instinct.

Ciudat că m-am gândit la dans. Brusc, pentru o fracțiune de secundă, mi-am imaginat că purtam costumul lui Giselle și înaintam pe poante spre centrul scenei. Atât cât să-mi dau seama unde mă aflu și apoi să-mi alung imaginea din minte concentrându-mă pe altceva – ca, de exemplu, o porție gigantică de tiramisu.

Ne-am petrecut restul serii încercând să vedem cine venea cu cele mai multe episoade jenante din viața bunicii.

— Într-o zi, vorbea la telefon cu proprietarul unei galerii de artă cu care trebuia să încheie o superafacere și, crezând că a închis telefonul, l-a înjurat, povesti Massimo.

— Mama mi-a povestit cum, la o petrecere oficială, a confundat-o pe soția unui ambasador coreean cu o chelneriță în uniformă.

— Odată, a trimis din greșeală un e-mail în care îl făcea cretin pe un tip de la care trebuia să cumpere un tablou foarte prețios pe bani puțini, tocmai tipului respectiv!

— Odată, o rafală de vânt i-a ridicat fusta și nu avea chiloți pe ea! am plusat.

— Hai, nu te cred! Pe asta ai inventat-o!

— Aș vrea eu! Și te asigur că nici nu s-a rușinat, nici nu s-a scuzat vreodată: așa e ea, ori o iubești, ori o urăști!

— Tu o iubești, se vede.

— Sigur că o iubesc și în momentul ăsta aș vrea să-i semăn un pic mai mult.

— Îți semeni, nu-ți fie teamă, dar sunt sigur că semeni mult și cu mama ta. N-o cunosc, dar am asistat fără să vreau la zeci de conversații telefonice și eram recunoscător că nu mă aflam în locul ei, sufeream eu pentru ea! Trebuie să fie foarte de treabă mama ta.

— Da, este, poate prea mult, și mereu a acționat în numele dragostei. Din cauza asta, a greșit de atâtea ori.

— După mine, nu greșești niciodată când iubești sincer pe cineva. Dacă după aia nu merge, măcar poți spune că ai încercat.

— Și apoi să-ți aduni inima sfâșiată de fiecare dată? Nu crezi că la o anumită vârstă e timpul să-ți înveți lecția și să începi să te protejezi?

Nu voiam să par agresivă, dar la 25 de ani Massimo mi se părea de o naivitate jenantă. Noroc că îl alungasem pe Patrick, altfel ar fi continuat să facă glume cretine toată seara.

— Dar dragostea e mereu o cale necunoscută, nu crezi? Dacă nu te avânți și n-o trăiești până la capăt, cum poți să știi dacă aceea este sau nu persoana potrivită pentru tine?

— Fiindcă simți imediat dacă este cea potrivită, nu ai nevoie să vezi cum e. E ceva... supranatural, magic, știi și gata,

pentru că ți se pare că o cunoști dintotdeauna. E ca și cum dintr-odată o recunoști din mulțime!

— S-ar zice că vorbești din experiență.

— Așa e, i-am răspuns jucându-mă cu furculița.

— Scuză-mă, nu voiam să fiu inoportun.

— Nu, scuză-mă tu, eu sunt aia... să zicem sensibilă la subiectul ăsta, am conchis melancolic.

Niciunul n-a scos vreun cuvânt pe drumul de întoarcere. Mă uitam pe fereastră respirând aerul serii. Îmi dădeam seama că trăiam de la o clipă la alta, fără să-mi fac planuri, fără să mă gândesc la ziua de mâine. Dar incidentul mă făcuse mai curajoasă și, când cineva îmi vorbea despre moarte și iubire prin locuri comune, fără s-o fi trăit nici pe una, nici pe cealaltă, nu puteam să nu mă revolt.

— Dacă nu te deranjează, înainte să te duc acasă, aș vrea să-ți arăt un loc.

Massimo fusese amabil cu mine chiar dacă eu nu mă dovedisem o companie prea plăcută în cea mai mare parte a serii și am acceptat cu plăcere propunerea lui, dar eram pregătită să-l chem pe Pat în ajutor dacă era nevoie.

A parcat mașina în splendida piață din Fiesole.

— Dacă ai chef să faci doi pași, te duc să vezi cea mai frumoasă panoramă din lume.

Am pornit pe un urcuș atât de lung și de abrupt încât am regretat imediat că acceptasem. Drumul se cățara printre casele galbene și vechi, protejate de zidurile din Epoca Romană, felinarele proiectau umbra chiparoșilor pe caldarâm și totul era incredibil de sugestiv și misterios ca și cum am fi fost pe un platou de filmare.

Mergeam în liniște, încet, cu capul în jos. Începeam să mă simt inconfortabil, vulnerabilă, prea departe de zona mea de siguranță.

— Mai e mult? am întrebat. Adu-ți aminte că sunt în convalescență!

— Aproape că am ajuns, dar, dacă vrei, te iau în brațe!

Orgoliul m-a împiedicat să-i accept oferta, dar efortul mi-a fost răsplătit cu o panoramă deasupra Florenței care îți tăia

efectiv respirația. Întregul oraș se întindea sub ochii noștri, cu o miriadă de lumini sclipitoare.

Două cupluri se sărutau așezate pe un mic zid, iar alți îndrăgostiți contemplau priveliștea îmbrățișați, sprijiniți unul de celălalt.

Totul era, în același timp, atât de romantic și de dureros, iar faptul că mă aflam acolo cu Massimo m-a făcut să mă simt vinovată.

Trebuia să vorbesc cu Pat. Cât mai repede.

— Îți place? mă întrebă plin de speranță, așezându-se pe zid.

— Da, e cu adevărat splendid, dar sunt obosită și aș vrea să mă întorc acasă.

— De acord, nu m-am gândit că plimbarea asta o să te obosească așa de tare! răspunse cu un strop de ranchiună în voce.

Mi-o meritam, îi rănisem orgoliul.

Am coborât fără să ne spunem un cuvânt și a condus până acasă cu 120 de kilometri pe oră ca să-și sublinieze nemulțumirea. Când am zărit poarta casei bunicii, am respirat ușurată.

— Mulțumesc pentru seara asta. M-am simțit foarte bine.

— Eu îți mulțumesc ție, mi-a răspuns sec.

A pornit în trombă imediat după ce-am închis portiera. Am urcat în cameră complet epuizată și m-am întins în pat. După niciun minut, ciocăni bunica.

— Ei, cum a fost? mă întrebă curioasă.

Nici nu i-am răspuns.

— Ei bine? Nu-mi povestești nimic?

— Nu-i nimic de povestit.

— Dar Massimo e drăguț, nu?

— Da, foarte drăguț! i-am răspuns ironic.

— Vrei să spui că a fost needucat?

— Nu, dar un băiat care scoate în oraș o fată speră mereu la ceva după, după cum tu m-ai învățat!

— Și care-i problema, Mia? Stai, tu ai deja prieten, nu? mi-o întoarse sarcastică.

— Tocmai!

— Și atunci?

— Atunci nu mai încerca să-mi aranjezi întâlniri în viitorul apropiat, bine?

— Ce nepoată cicălitoare mai ești! Exact ca maică-ta! zise închizând ușa în urma ei.

— O iau ca pe un compliment! i-am strigat drept răspuns.

Am oftat adânc. Viața alături de bunica era un război continuu. Nu puteai să te relaxezi, altfel te-ar fi atacat în somn ca un luptător ninja. Speram în consolarea lui Patrick.

— Pat?

Tăcere.

— Pat?

Din nou tăcere.

Inima începu să-mi bată cu putere. De ce nu-mi răspundea? Unde era? Plecase?

— Pat? Te rog, răspunde-mi, unde ești? l-am strigat alarmată.

Sunt aici, răspunse cu o voce insipidă.

— M-ai speriat teribil, să nu mai faci niciodată așa ceva!

Și atunci eu ce-ar trebui să mai zic? M-ai lăsat să rătăcesc în neant fără să te pot vedea sau auzi, când singurul motiv pentru care am rămas aici ești tu.

— Pat, eu... Ai dreptate, scuză-mă, dar nu puteam să stau acolo și să-l ascult pe el în timp ce tu vorbeai fără întrerupere.

Mia, ai ieșit cu altul!

— Pat, nu am ieșit cu altul, am mâncat o pizza cu instructorul bunicii mele, care practic l-a obligat să mă invite!

Și îmi închipui că... te-ai distrat bine!

— Nemaipomenit! i-am spus încrucișându-mi brațele.

Serios? întrebă îngândurat. Și ce-ați făcut?

— Mai întâi, m-a dus să mâncăm pizza, apoi mi-a propus o plimbare romantică!

Stop! Nu vreau să mai știu nimic. Lalalalalalalalalala, începu să cânte.

— Ne-am dus în vârful unei coline ca să admirăm panorama din Fiesole și...

Ajunge, ajunge, nu suport, terminăăăă!

— Și...

Lalalalalalalalalalaaaa!

— Hai, prostituțule, l-am pus să mă ducă imediat acasă!

Și nu ți-a făcut avansuri nici măcar un pic? Întrebă sceptic.

— Să zicem că spera că, impresionată de priveliște, aveam să-i cad în brațe!

Deci, vezi că aveam dreptate? Și tu ce-ai făcut? I-ai spus că ai un prieten-fantomă?

— Ar fi trebuit să-i spun!

Mia, serios. Nu te-a sărutat sau ceva de genul ăsta? Mi-ai spune, nu?

— Pat?

Da?

— Ține-ți pliscul!

Capitolul 9

Dragă Nina,

Am început scrisoarea astea de cel puțin zece ori, am tot încercat. Iar acum camera mea e plină de hârtii mototolite!

Cândva, n-aș fi avut nicio problemă să-ți vorbesc despre orice, fiindcă m-ai fi încurajat, m-ai fi îndemnat și chiar m-ai fi muștrat dacă ar fi fost necesar. Apoi, la final, mi-ai fi spus: „Stai liniștită, Mia, am eu grijă de tot!“.

Iar eu m-aș fi simțit în siguranță, ca atunci când aveam zece ani și voiam să fug de acasă, iar tu m-ai ascuns două zile sub patul tău și mi-a adus resturile de la cină.

Când mă gândesc la toate lucrurile pe care le-am făcut împreună și la cum am ajuns azi, îmi imaginez o fotografie veche cu noi două zâmbind care arde lent. Atunci simt un nod în gât și trebuie să mă forțez să mă gândesc la altceva ca să nu plâng.

Noi două eram ca niște surori și ne iubeam mai mult decât surorile de sânge. N-aș fi ezitat să fac orice sacrificiu pentru tine și știi că și tu ai fi făcut la fel.

Îți amintești atunci când m-ai rugat să accept să fiu pedepsită în locul tău, fiindcă ai lăsat câinele să fugă, în schimbul temei la matematică?

Sau atunci când te-ai ascuns în căsuța din copac, fiindcă nu voiai să te duci la Bath cu ai tăi, doar ca să-ți petreci vara cu mine?

Alea erau Nina și Mia, nedespărțite, cele care aveau să schimbe lumea, prim-balerina și avocatul pentru drepturile omului.

Mi-e atât de dor de ele. Mi-e dor de visurile noastre, mi-e dor să râdem împreună. Știu că mă urăști din tot sufletul și

că îți dorești să fi murit eu în locul fratelui tău, dar, crede-mă, Nina, te asigur că și eu îmi doresc asta, și chiar am încercat, dar nu mi-a reușit.

Mă voi simți vinovată toată viața că nu ți-am spus cât de îndrăgostită eram de el și, dacă acum ar trebui să-ți spun de ce ți-am ascuns-o, nu-mi mai amintesc. Așteptam doar momentul potrivit să-ți spun, nu voiam să te rănesc, nu știam cum ai fi reacționat și, în fond, n-aș fi crezut niciodată că, într-o zi, Patrick mi-ar fi împărtășit sentimentele.

Nina, eu voi trăi cu scena aia în fața ochilor până în ultima zi a vieții mele, cu Patrick cum dispare în valurile mării cenușii și rece ca gheața și eu care nu-l mai văd.

Am murit și eu în momentul ăla. Cea care îți scrie acum trăiește zi de zi cu o durere nimicitoare și nemărginită și te roagă, dacă nu poți să o ierți, măcar să încerci să o înțelegi.

Nu vom mai fi niciodată Nina și Mia — surorile nedespărțite. Ceea ce ni s-a întâmplat ne-a schimbat pentru totdeauna, dar aș vrea să nu uiți ce am fost odată, fiindcă sunt cele mai importante amintiri pentru mine. Să te pierd și pe tine după ce l-am pierdut pe Patrick e ceva prea greu de suportat.

Poate că nici nu ai ajuns să citești până aici și ai rupt deja pagina asta, dar să știi că îmi lipsești enorm și că voi ține mereu la tine, chiar dacă sentimentul nu va mai fi reciproc pentru tot restul vieții mele.

Mia.

Am mers pe jos până la poștă să trimit scrisoarea.

Eram melancolică și nu mă simțeam în apele mele, dar, cu atât mai puțin, nu aveam niciun chef de nebuniile bunicii.

Am sunat-o pe mama.

— Cum a decurs vânzarea aceea importantă?

— Care vânzare importantă, scumpa mea?

— Aia..., mă rog, nu contează.

Mama chiar nu știa deloc să mintă.

— E totul în regulă cu Paul?

— Ce vrei să spui? se apără.

— Nimic, doar întrebam!

— Ai vorbit cu el?

— Nu!

— Spune-mi adevărul!

— L-am salutat doar și mi s-a părut trist.

— Ba nu e trist, poate că era îngrijorat din cauza serviciului! mi-o tăie scurt. Ceva foarte important de care ar trebui să ne ocupăm cât mai curând e situația ta școlară, Mia!

Replica a venit ca un pumn în stomac.

— Nu, mamă, școala, nu, te rog!

— Mia, eu înțeleg perfect că te simți presată și că încă nu ți-ai revenit, dar directoarea mă bombardează cu telefoane că vrea să știe ce să facă cu tine, dacă să te lase să dai examenul cu ceilalți sau să te facă să repeți anul, și asta... depinde numai de tine.

— Spune-i că nu-mi pasă!

— Mia, trebuie să-ți pese, e viitorul tău!

— Viitorul meu, viitorul meu, nu-mi pasă deloc de viitor, mamă! Mă presați cu toții să aleg ceva, de ce nu vă gândiți în schimb la alegerile voastre? Tu crezi că ai făcut alegerile potrivite până acum? Sau bunica, în obsesia ei de a refuza să îmbătrânească, a făcut alegerile corecte? De ce nu vă vedeți de-ale voastre în loc să mă torturați? Știi ceva, mamă? Eu nu vreau să aleg! Spune-i asta și doamnei Jenkins!

I-am închis. Îmi tremurau mâinile. Eram sătulă de acea presiune absurdă.

Faptul că mă trezisem din comă nu însemna că totul redevenise ca înainte. Există cineva care își dădea câtuși de puțin seama de asta sau toți sperau să uit cât mai repede trecutul ca să se poată întoarce la viețile lor?

M-am urcat într-un autobuz care mergea spre centru și am coborât la o stație oarecare. Nu aveam chef să văd nicio față cunoscută, voiam doar să mă pierd printre străduțele înguste și să mă las absorbită de acea atmosferă dincolo de timp, ca o turistă printre atâția alții.

M-am oprit pe Ponte Vecchio să privesc cum treceau bărci pe fluviu.

Mia, fără glume proaste, te rog, bine?

— Hai, Pat, glumești? Ultimul lucru de care am chef e să mă arunc în apa asta murdară!

Acum o lună n-ai fi spus tot așa!

— S-au schimbat o grămadă de lucruri într-o lună!

Așa e, Mia, începi iar să trăiești.

— Da, dar am impresia că nu fac nimic bine. Cândva, credeam că știu ce e bine și ce nu și acum încerc doar să ies în evidență. Dar, cu toate astea, se pare că orice aș face tot deranjează pe cineva: dacă nu ies, nu e bine; dacă ies, tot nu e bine; dacă nu mă duc la școală, nici asta nu-i bine; dacă dansez, dacă nu dansez și dacă nu mă las sărutată... să-i ia naiba pe toți, poftim!

Îmi dădură lacrimile.

Mia, scumpa mea, numai ce vrei tu e important!

— Ba nu, nu e așa! Nu e așa pentru nimeni și eu nici nu mai știu cine sunt.

Am izbucnit în plâns tristă și descurajată.

O doamnă, o americană în vârstă, se apropie să-mi dea un șervețel și mă întrebă ce se întâmplase.

— Nimic, i-am răspuns suflându-mi nasul, iubitul meu m-a părăsit... pentru alta.

— Ce derbedeu! Ai auzit, Rupert? O fată așa drăguță! Nu-ți face griji, scumpa mea, și mie mi s-a întâmplat asta. Iubitul meu m-a părăsit pentru Debbie Dupree și, dacă nu ar fi făcut-o, nu l-aș fi cunoscut niciodată pe Rupert. Știi, acum sărbătorim nunta de aur! spuse zâmbind și mângâindu-i obraji.

Rupert o privea cu ochi de îndrăgostit ca și cum ar fi văzut-o și acum în ea pe tânăra de douăzeci de ani.

Și eu voiam ca Pat să mă privească așa, dar nu în vis, ci atunci, acolo, pe podul acela splendid, unde am fi pus și noi un lăcățel ca să ne sărbătorim iubirea eternă. În schimb, mă teamă că la 70 de ani aveam să fiu o doamnă excentrică, una care vorbea singură în timp ce-și hrănea pisicile cu care locuia.

I-am privit cum se îndepărtau, sprijiniți unul de altul, și m-am întristat și mai mult ca înainte.

— Uite, vezi, Pat? Până și cuplurile de bătrâni se simt mai bine ca mine!

Să mergem, scumpa mea. Îți cumpăr o înghețată!

Deși eram tristă, Pat nu înceta nicio clipă să mă facă să râd cu glumele lui despre toți cei care treceau pe lângă noi și, dacă în spital era ușor să mă deprim, pe străzile din Florența era cu adevărat greu!

Ne-am plimbat prin centru, privind mereu în sus ca să nu pierdem nicio clădire, nicio panoramă și nicio statuie și, de fiecare dată când vedeam ceva frumos, îi arătam și lui Patrick ca și cum era acolo cu mine. Am mers în lung și-n lat până când, obosită, m-am așezat pe o băncuță într-o piață plină cu arbori. Îmi doream foarte mult să fi fost încălțată cu ceva mai comod. M-am dus spre o țâșnitoare să mă stropesc pe față.

Auzi muzica asta?

— Ca să spun drept, nu aud nicio muzică, i-am răspuns fără să-mi deschid măcar ochii, udându-mă pe gât.

Ba da, un pian! Nu-l auzi?

M-am uitat în jur și am ascultat cu atenție. Erau într-adevăr notele unui pian, dar nu cânta nimeni la el. Părea mai degrabă un CD, ceva ce auzisem deja, cine știe unde.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre locul din care se auzea, ca șoricelul atras de flautul fermecat din povestea aia veche pe care mi-o spunea mama înainte de culcare.

Am traversat piața și am intrat pe o străduță extrem de îngustă și fără trotuar, unde lumina abia străbătea, împiedicată de rufele întinse – atât de apropiate erau clădirile între ele.

— De aici vine, am constatat, oprindu-mă în fața unei porțițe întredeschise cu o plăcuță aurită pe care scria Școala de balet clasic „Aurel Ionescu“.

Hai, intră!

— Te-ai tâmpit? Nu pot să intru! i-am răspuns dându-mă înapoi.

Te-aș împinge dacă aș putea! Hai, mișcă-te!

Am intrat fără nici măcar să știu de ce o făcusem și am traversat coridorul lung în penumbră spre sala din care venea muzica. Maestrul era în mijlocul unei lecții la bară cu un grup de elevi de nivel avansat.

Mirosul de sacâz, de parchet și de transpirație m-au făcut să amețesc pe loc. Toate amintirile mi-au revenit în minte ca

niște focuri de artificii și m-am revăzut alături de Claire în timp ce repetam fouetteurile solo din *Lebăda neagră*, alături de Sinclaire pentru partea din *Esmeralda*, flească de transpirație, moartă de oboseală, dar incredibil de fericită.

M-am sprijinit de perete ca să nu-mi pierd echilibrul, amețită cum eram, apoi m-am întors și am început să alerg spre ieșire împiedicându-mă de tot ce-mi apărea în cale.

— Cine e acolo? am auzit dintr-odată strigând.

Nu am răspuns.

— Dacă e un hoț aici, nu e nimic de furat, numai încălțăminte veche!

Elevii au început să râdă când maestrul a ieșit din sală ca să verifice cine era în clădire.

— Mă scuzați, am văzut ușa deschisă și am intrat. Nu voiam să deranjez, acum plec! m-am scuzat încercând inutil să deschid poarta de la intrare.

Mă simțeam ca o idioată și nu voiam decât să fug de acolo cât mai repede și să mă cert cu Patrick din cauza glumei proaste pe care mi-o făcuse.

— Poți să rămâi dacă vrei, eu am mâncat deja pe ziua de azi, iar tu ești prea uscățivă! zise bătându-se cu palmele peste burta enormă și tare ca un tambur.

— Nu, nu, serios, plec! am răspuns continuând să trag de poartă din răspuțeri.

— Vrei să iei ușa cu tine? Nu e de vânzare, dar dacă insiști...

Elevii curioși au ieșit din sală să vadă ce se petrecea și chicleau dându-și coate, în timp ce eu simțeam cum mă înroșesc până în vârful urechilor de rușine.

Mia, de ce nu rămâi? Numai zece minute...

— Tu închide gura că imediat cum te prind..., am murmurat.

— Și ce ți-am făcut eu? Nici nu ne-am logodit și deja te porți urât cu mine? glumi cu accentul lui românesc.

— Mă scuzați, nu vorbeam cu dumneavoastră, doar că am avut o zi grea...

— Atunci stai puțin cu noi ca să-ți revii. O să vezi ce buni sunt ăștia! Teatrul Balșoi e un circ în comparație cu ei! spuse bătând din palme ca să-i facă să intre înapoi în sală.

Era un bărbat cu autoritate și sigur pe sine, care nu inspira frică, ci mult respect. Băieții și fetele se întoarseră la locurile lor sprijinindu-și delicat mâinile pe bară. M-am așezat și eu într-un colț al sălii.

— Ce făceam? o întrebă pe o fată înaltă cu tricou în dungii.

— *Jeté*, maestre.

— Bravo, Nikita! Atunci faceți-mi două *battement tendu*. Trei *battement tendu* în a doua.. repet din spate, apoi din nou în a doua... *soutenu en tournant* și același lucru pe partea cealaltă, arată-ne tu, Boris! îi ceru unei fete mărunte cu părul scurt.

Fata râse și încercă să se concentreze, dar după primele două *tendu* se încurcă.

— Ești concediată! Hai, arată-ne tu, Ochi-de-pisică! Te-ai machiat așa pentru el? o întrebă arătând spre un băiat.

Ochi-de-pisică se înroși și începu să râdă, apoi execută secvența la perfecție.

— Noroc că, din când în când, mai e și una care ascultă.

Apoi adresându-mi-se:

— Țștia mi-o fac dinadins. Cu ceilalți maeștri sunt nemai-pomeniți, apoi vin la mine și uită tot! Hai, începem!

Porni muzica de la casetofon.

Era un CD identic cu al lui Claire, cel cu care repetasem în nesfârșitele serii de încălzire timp de zece ani.

Și dintr-odată o avalanșă de amintiri m-a copleșit. Muzica era mai puternică decât tot restul și nu-mi permitea s-o ignor; mă atrăgea cu puterea covârșitoare a unui râu umflat care dărmă un dig. Fiecare imagine și fiecare cadru mi se învârtteau în cap ca într-un carusel defect și, deși încercam să mă gândesc la altceva, tot trecutul mă bântuia. Nu-i mai vedeam pe elevii din sală, mă vedeam doar pe mine cum, îndărătnică și înverșunată, repetam secvențe de *grand jeté*, *attitude* și piruete până la epuizare.

Partea instinctivă din mine dorea să fie în centrul sălii și să danseze, dar cea rănită și îndurerată, prinsă în trecut, între amintiri, asocia imediat dansul cu frica și cu moartea. Nu aveam să mai dansez, chiar dacă aș fi vrut. Era o pierdere inutilă de timp. Viitorul meu de balerină se încheiase odată cu moartea lui Patrick și cu dorința mea de a-l urma. Dansa numai

cine avea o speranță pentru viitor și o dorință de a reuși în viață, iar eu nu mai aveam niciuna.

În timp ce eram absorbită de gândurile mele, maestrul Aurel a întrebat ce exercițiu urma după cel pe care îl executau elevii. Fără să stau pe gânduri, am răspuns:

— *Petit battement sur le cou-de-pied.*

— Ești cumva o spioană care a venit să verifice dacă-mi fac bine meseria? Cine te-a trimis aici? Nevastă-mea?

Elevii au izbucnit în râs. Am râs și eu.

— Aha, deci mai știi și zâmbești din când în când, Așchiuță! Credeam că nu ești în stare! Slavă Domnului, aici se lucrează, dar mai și râdem din când în când. Altfel, ne împușcăm, nu-i așa, Roșcatule? spuse întorcându-se spre un băiat cu cârlionții de un roșu-arămiu.

— Da, răspunse el timid.

— Da și mai cum?

— Da, maestre!

— Așa mai merge! Țștia nu-mi poartă deloc respect, suspină melodramatic. Și începem: *plié, envelopé, développé, porté, tendu, jeté...*

Am continuat să-mi revăd trecutul, clipă de clipă.

Pe Claire, care mă antrenase de când eram mică și mă învățase ce însemna adevărata pasiune pentru balet, fără să mă menajeze cât timp eram în sală, dar tratându-mă ca pe o fiică atunci când mă duceam la ea în fiecare seară de miercuri. Datorită ei le cunoscusem pe marile balerine ca Zacharova, Semionova și Cojocarul și nu se îndoise nici măcar o secundă de faptul că și eu aveam să urmez acea cale.

Și pe grășana aia de Sinclair, care mă pregătise pentru admiterea la Royal și pe care o urăsem, fiindcă nu făcea altceva decât să mă critice și să mă umilească. Dar, cu toate astea, reușise să scoată ce era mai bun din mine.

Simțeam cum amintirile năvăleau în mintea mea, cum acel val creștea în mine și îmi acapara toată atenția, deși încercam să mă împotrivesc.

Leția ajunsese la final pe nesimțite și elevii, cu toate că munceau din greu, nu-și pierdeau deloc buna dispoziție, îndemnați de

maestrul care îi urmărea pe toți, de la primul până la ultimul, cu aceeași atenție și cu aceeași grijă, oricare ar fi fost nivelul lor de pregătire. N-aș fi crezut niciodată că termenii „balet“ și „bună dispoziție“ puteau fi folosiți în aceeași propoziție. M-am ridicat înainte de plecăriunea finală ca să nu dau explicații, dar maestrul m-a oprit în ușă.

— O ștergi? Ești căutată? Eu n-am sunat la poliție!

— Nu, doar că sunt în întârziere și trebuie să mă întorc acasă la bunica.

— Atunci tu ești Scufița Roșie! Așa o să-ți spun de acum înainte. Ne vedem joi la trei, lecția costă puțin. Sunt comunist, prețuri convenabile pentru toți!

Elevii începură să râdă fixându-mă curioși.

Simțeam că nu mai aveam aer.

— Nu pot veni pentru că... plec, m-am bâlbâit.

— Ah, păcat! zise adunându-și CD-urile. Tocmai când apăruse una care părea promițătoare. Atunci, drum bun! Îmi zise strângându-mi mâna cu putere.

Mia...

Am zâmbit, coborându-mi privirea, și am ieșit repede din școală. Odată ajunsă afară, am început să alerg de parcă eram în pericol de moarte.

Mia, de ce fugi?

— Taci, Patrick, taci, nu vreau să te aud! am țipat, astupându-mi urechile.

Ba trebuie să mă ascuți, nu poți fugi de trecutul tău și nici de cine ești cu adevărat! Aia e viața ta, Mia, dansul te cheamă, îi vorbește sufletului tău. Dansul este în corpul tău, în inima ta și în suflarea ta, chiar dacă încerci să negi asta!

— Ajunge, Pat, te rog! Ajunge! l-am implorat, oprindu-mă brusc în mijlocul străzii.

Mia, vei putea să negi asta față de toată lumea, dar niciodată față de tine însăși. Și emoția pe care ai simțit-o acolo înăuntru în sală, emoția aia e reală.

M-am întors acasă atât de distrusă încât Sunil a crezut că cineva încercase să mă jefuiască. Patrick încetase să-mi mai vorbească, iar eu mă simțeam de parcă intrasem în șoc.

Era adevărat: cea mai mare dorință a mea fusese să dansez pe o scenă, purtând un tutu alb și poante. Voiam ca lumea să se emoționeze privindu-mă și să mă aplaude în picioare până făceau răni la mâini în timp ce-mi scandau „Bravo!”. Dintotdeauna sperasem la asta, la perfecțiune, la desăvârșire, niciodată nu luasem în considerare alte căi de mijloc. Doar excelența.

Acum nu mai aveam nicio dorință și nicio pasiune pentru nimic, în afară de ceva ce nu mai puteam avea. Mă simțeam inutilă și goală pe dinăuntru.

Am urcat în cameră și am închis ușa după mine. M-am descălțat, m-am dus în fața oglinzii, mi-am sprijinit o mână de scaun și am executat un *plié*. Genunchii, în loc să urmeze direcția vârfurilor picioarelor, tindeau să se închidă spre interior, iar gleznele nu mai erau puternice ca înainte. Fuseseră de ajuns câteva luni de inactivitate pentru ca munca de-o viață să fie aruncată pe fereastră. Deschiderea șoldurilor, rotația femurului, curbura piciorului, totul dispăruse, iar eu o luasem razna de furie. O furie teribilă și fără margini împotriva destinului blestemat care îmi jucase o astfel de festă.

Am început să urlu cu toată forța, răvășită de durere, pentru că pierdusem toate lucrurile la care țineam cel mai mult. Era mult prea nedrept: un actor, un scriitor, un pictor sau un muzician pot să-și păstreze acest statut toată viața, chiar și dacă nu mai fac nimic, pe când un balerin, imediat după ce încetează să mai danseze, devine pentru totdeauna un „fost” și este privit cu milă de toți.

Am ridicat scaunul și l-am azvârlit cu toată puterea în oglinda care s-a făcut țandări, am aruncat computerul pe jos, cărțile, cana, föhnul și tot ce mi-a picat în mână. Cu cât spargeam mai multe obiecte, cu atât mă simțeam mai bine. Până când, istovită, m-am prăbușit la pământ în hohote de plâns, de unde bunica m-a ridicat delicat, ca și cum și așa fi fost un vas spart.

— Nu-ți face griji, copila mea. Și bunica sparge tot în jur când se supără, întreabă-l pe Sunil, îmi spuse îmbrățișându-mă și ștergându-mi lacrimile. Sunt doar niște obiecte, sunt făcute special să fie distruse și înlocuite.

M-a dezmiardat în brațele ei, fredonându-mi un cântec despre un pescar cu o cicatrice pe față, până când am adormit.

Pat a sosit la puțin timp după aia și ne-am regăsit față în față la locul nostru.

Bună, iubirea mea, scuză-mă dacă am fost așa de agasant. Se pare că nu reușesc să fac altceva decât să te enervez.

— Eu sunt aia care se supără din orice, Pat, i-am spus alergând să-l îmbrățișez.

Pielea lui, parfumul, îmbrățișarea lui sigură și puternică m-au făcut să-mi doresc — ca întotdeauna — să nu mă mai trezesc. Acel mix de sentimente îmi făcea tot mai rău cu fiecare zi care trecea.

Mia, eu sunt aici pentru tine și, chiar dacă metodele mele sunt la fel de dure precum cele din Marină, eu trăiesc numai pentru binele tău.

— Știu, Pat, dar cred că am ajuns la limită.

Mi-a luat fața în mâini și m-a privit cu o tristețe dureroasă. A scuturat din cap și m-a îmbrățișat din nou. Știam la ce se gândea. Se întreba exact ce mă întrebam și eu în fiecare minut al zilei, la fel ca toți cei care îi simțeau lipsa cu disperare: de ce ai murit? De ce, dintre toți criminalii, asasinii, de ce tocmai tu, înger minunat?

— Pat, tu ești în paradis?

Nu știu, scumpa mea, nu văd îngeri albi cu aripi, nu sunt nori, nici porți aurite. Pot doar să-ți spun că nu sufăr.

— Dar ești singur?

Te am pe tine.

— Dar nu mai sunt alții... ca tine?

Până acum nu i-am întâlnit.

— Mai bine, altfel ai putea să te întâlnești cu o tipă care e și ea înger, o tipă superfrumoasă, cu ochi albaștri și părul blond și apoi o să fiu eu geloasă.

Nu te îngrijora, cred că te iubesc mai mult acum decât te iubeam când eram în viață. E ca și cum dragostea mea pentru tine continuă să crească. Acum că trăiesc prin tine și îți cunosc toate gândurile și sentimentele, simt din ce în ce mai mult că ești sufletul meu pereche și nici nu știi cât de mult mă înfurie faptul că nu mai sunt acolo cu tine.

Și-a încordat maxilarul ca să nu plângă, dar nu a reușit să se abțină. L-am îmbrățișat strâns.

Nu e drept, Mia, nu e drept...

— Știu, Pat, știu bine...

Îl mângâiam încet pe păr.

Noi doi, pierduți în acel alb anonim fără început și fără sfârșit. Ținuți împreună de o iubire fără hotare.

— Vom trece peste toate astea împreună, Pat. Avem nevoie de timp să ne obișnuim și să putem înțelege. Dacă tu ești aici, iar eu sunt acolo, trebuie să existe un motiv fără doar și poate.

Și-a șters lacrimile.

Mă întreb care ar putea fi rolul meu aici. Nu pot să ajut pe nimeni, sunt blocat, nu pot să fac altceva decât să te împiedic să-ți distrugi viața și nici măcar nu mă ascuți. Aș fi fost mult mai de ajutor dacă încă mai trăiam.

— Poate suntem primii cărora li se întâmplă asta și se va face un film despre noi! I-am încurajat, încercând să mai destind atmosfera.

Nu știu ce trebuie să fac, Mia, îmi zise rezemându-și capul de umărul meu. Nimeni nu mi-a explicat nimic și nu știu ce să fac.

— Pat, poate că trebuie doar să așteptăm și să vedem. Ceea ce este sigur e că nu avem nicio putere asupra alegerilor celorlalți. Chiar și atunci când vrem să-i sfătuim spre binele lor.

Și gândul mi-a zburat la mama și la Nina.

Muream de dorința de a-i povesti de gestul Ninei, dar situația în care se afla familia lui era prea delicată și prea dramatică pentru a putea să-i zic ceva, fie și vag.

Mia...

— Da, Pat.

Mi-e frică.

— Știu...

L-am îmbrățișat strâns, lipindu-l cât mai tare de mine, fredonându-i duios cântecul pescarului.

Capitolul 10

A doua zi dimineață, bunica a intrat în camera mea, aducându-mi tava cu micul dejun. A dat la o parte perdelele în liniște și mi-a adus o cană cu lapte și un croissant.

— Bună dimineața, somnoroaso! Aseară n-ai mâncat nimic. Cine știe ce foame îți este! Îmi zise punându-mi cana pe noptieră și mângâindu-mă pe frunte.

M-am ridicat încet în șezut.

— Cum te simți, vrăbiuțo?

I-am zâmbit.

— Mai bine, bunico, mai bine. Scuză-mă pentru ieri.

— Nu-i nimic, furia trebuie eliberată, fiindcă, dacă rămâne în tine, te omoară. De ce crezi că-mi rup spinarea cu gimnastica la vârsta mea?

— Pentru că ești vanitoasă și vrei să fii mereu cea mai frumoasă dintre prietenele tale! i-am răspuns mușcând din croissant.

— I-auzi ce limbă ascuțită are! răspunse strecurându-și o mână pe sub pătură și gâdilându-mă în talpă. Vezi că te trimit înapoi, să știi! Te împachetez și te expediez înapoi!

— Nu, bunico, ajunge, ajunge, destul cu gâdilatul!

Râdeam, împrăștiind firimituri de croissant peste tot.

— Deci, așa pot să te fac să râzi! spuse continuând să mă gâdile pe gât, pe șolduri și la subsuori.

Nu mă mai puteam opri din râs.

— Destul, bunico, ai milăăăă! am urlat apucând o pernă și aruncând-o în ea.

— Țsta e război! spuse bunica luată prin surprindere, aranjându-și părul ciufulit.

Luă cealaltă pernă și o aruncă în mine.

— Auuu, așa nu e corect, bunico. Tu ești mai puternică!

— Poți să pui pariu că sunt mai puternică! Eu mănânc carne, beau vin și fac pilates! râse dându-mi palme peste fund.

— OK, mă dau bătută, mă dau bătută! i-am spus cu lacrimi în ochi de atâta râs. Fac tot ce vrei tu dacă încetezi!

— Tot?

— Tot, jur! i-am răspuns, pupându-mi degetele arătătoare încrucișate ca să întăresc promisiunea. În afară să... ies din nou cu Massimo!

— Of, sărăcuțul, ce rău ți-a făcut?

— Nimic, bunico! E plictisitor și bătrân!

— Bătrân? Are 25 de ani.

— Tocmai! am contrazis-o râzând.

— Bădăranco! spuse ciupindu-mă de fund.

— Nu ți-a spus nimic despre seara noastră romantică? Ia zi-mi!

— Nu, de la începutul dimineții e întors pe dos! Am înțeles imediat că te-a dus să vezi panorama și că lucrurile nu au decurs cum spera el!

— Bunico! Ce trebuia să se întâmple? Adu-ți aminte că sunt minoră!

— Stai liniștită că, dacă te atingea chiar și cu un deget, la ora asta era deja la închisoare, la Sollicciano, în uniformă în dungii nou-nouță și exersa ridicarea greutății cu bila de fier legată de picior!

— Săracul, toată seara a fost amabil cu mine, dar e prea plictisitor!

— Ascultă, îți voi căuta prieteni noi pe care să-i invit la petrecerea de ziua ta, dar trebuie să-mi promiți că n-ai să mai fii așa rigidă.

— Ce petrecere? am întrebat nedumerită.

— Cea pe care o vom da aici săptămâna viitoare. E ziua ta de naștere, nu?

— Da.

— Cei șaisprezece ani merită sărbătoriți!

— Dar eu...

— Dar tu trebuie să porți doliu, știu foarte bine! Tocmai de aceea, îți voi cumpăra o rochie neagră și promit că toată lumea va fi tristă și nimeni nu se va distra!

Am râs.

— Serios! Fără muzică, fără cadouri, fără tort, doar persoane care stau singure pe scaun și se uită în pământ!

— Ce petrecere groaznică, bunico! i-am zis râzând.

— Nu vreau să te distrezi prea mult, ți-ar putea face rău!

— Atunci OK, am răspuns prefăcându-mă indiferentă.

— OK ce?

— OK pentru... petrecere, am lămurit-o, continuând să mă joc cu un fir de țesătură din pătură.

— Ești sigură?

— Îhm.

— Dar nu te entuziasma prea mult, Lady Gaga e deja ocupată!

— Mă mulțumesc cu Jamie Collum.

— O să văd ce pot face. Acum îmbracă-te, lumea e trează de ceva vreme. Aranjează și tu puțin prin camera asta că e dezastru!

— Da, dom'le căpitan! i-am răspuns, luând poziția de drepti.

Îndreptându-se spre ușă, a văzut bucățile de computer care zăceau împrăștiate pe podea.

— Pe ăsta nu-l mai repară nici măcar Franco, zise scuturând din cap.

Poate că era mai bine așa. N-aș mai fi primit alte vești de la Carl și n-aș mai fi așteptat în zadar un răspuns de la Nina care, știam foarte bine, n-avea să-mi scrie niciodată. Poate că subconștientul meu mă îndemna să mă detașez de toate.

În ciuda faptului că încă mai rătăceam pe un teritoriu complet necunoscut, fără nici cel mai mic sprijin din partea nimă-nui, mă simțeam în mod curios plină de energie ca și cum faptul că intrasem din nou într-o sală de balet, că mă descărcasem și îl consolasem pe Patrick m-ar fi făcut să mă simt mai vie și conștientă de ceea ce puteam să fac în continuare. Poate că, la urma urmei, nu eram așa de inutilă cum credeam.

În grădină, Massimo îi arăta bunicii exercițiile *squat*. Cum m-a văzut, mi-a zâmbit forțat, continuând să explice cu și mai multă emfază. L-am ignorat și m-am dus spre șezlong unde m-am așezat cu o revistă de grădinărit într-o mână și în cealaltă cu un suc de portocale pe care mi-l pregătise Sunil.

Massimo vorbea și mai tare pe un ton extrem de competent și formal, fără să piardă ocazia să o încurajeze și să o laude pe bunica.

— Bravo, Olga, tu știi cum să-mi aduci satisfacții! Să tot fie femei ca tine în ziua de astăzi! spunea prefăcându-se că mă ignora.

Patrick ar fi fost mulțumit.

Mă gândeam întruna la mama. Dădea bir cu fugiții și îmi ascundea adevărul, și dacă eu treceam printr-o perioadă grea, asta nu însemna că și ea trebuia să se confrunte cu aceeași experiență.

I-am lăsat singuri pe Massimo și pe bunica să continue cu exercițiul lor și am sunat-o pe Betty.

— Ce pune mama la cale? am întrebat-o direct.

— Nimic... cred, ezită ea.

— Bet, știi să minți la fel cum știu eu să tund un gard viu în formă de iepure!

Râse.

— Spune-mi ce se întâmplă între ea și Paul, te rog!

— Paul nu mai stă în casa voastră, iar ea... încearcă să-l recucerească pe taică-tu.

Vestea a venit ca o bombă pentru mine.

— Poftim? am urlat.

— Ce pot să-ți spun, Mia? A zis că n-a încetat nicio clipă să-l iubească și vrea să riște totul pentru el.

— Nu vorbești serios, nu-i așa, Betty?

Imaginea cu ai mei care distrugeau două familii ca să încerce să dregă ceva ce nu funcționase niciodată îmi provoca fiori. Dar și mai rău decât asta era să-l văd din nou pe tata ascuns după *Financial Times* pe fotoliul din sufragerie, la masa din bucătărie și pe closet.

Nu putea fi adevărat. Trebuia să-i împiedic, trebuia să vorbesc cu Libby sau cu un exorcist și să previn toată catastrofa.

Dar nu puteam s-o sun pe soția tatălui meu și să-i spun să-l țină departe de mama.

— Pat, cum să fac?

Cere-i ajutor bunicii tale. Dacă nu reușește ea, atunci nimeni nu poate s-o facă!

Am coborât în fugă din casă și am văzut-o stând cu picioarele încrucișate, cu ochii închiși și cu mâinile pe genunchi în timp ce repeta „Ooommmm“ cu Massimo.

— Bunico, mama vrea să se împace cu tata! am strigat dintr-o suflare.

— Ooommm, Sfântă Fecioară! exclamă, făcând ochii mari și ridicându-se dintr-odată.

— Olga, n-am terminat încă, protestă Massimo. Mai avem destinderea!

— Destinderea fă-ți-o tu! Acum am o urgență! zise apucându-mă de mânecă și trăgându-mă în bucătărie. Spune-mi tot ce știi, dă-i drumul! mă zori.

— Se comporta ciudat de ceva timp... Deja la spital devenea deosebit de euforică atunci când era el prin preajmă, dar credeam că o făcea ca să nu se îngrijoreze el prea tare, i-am explicat.

— Da' de unde! Ăla se îngrijorează numai pentru cursul Bursei!

— De vreo două ori, am auzit-o pe Libby plângând, dar nu știam exact din ce cauză.

— Cu doi gemeni isterici de crescut nu prea ai cum să fii vesel, și dacă-l mai pui și pe taică-tu la socoteală...

— Și Paul mi-a spus ieri că mama vrea să ia o pauză de la tot, să se gândească. Simțea el că mama începea să fie interesată iar de tata, dar eu nu credeam că era posibil și chiar l-am luat peste picior, dar Betty tocmai mi-a confirmat că ea face tot ce-i stă în putință ca să-l recucerească!

— Și e atât de cretină încât o să și reușească! tună bunica.

— Ce-i de făcut?

— Trebuie s-o împiedicăm să facă altă greșală! Cum e posibil așa ceva? E netoată ca bunică-tu, Osvaldo, romanticul!

— Dar bunicul nu era un om destoinic? am întrebat-o încruntându-mă.

— În afaceri, da. Dar pentru tot restul era prea sentimental, tocmai de-aia a și murit tânăr! Îmi zise, privindu-mă drept în ochi.

Apoi m-a luat de umeri.

— Să nu faci niciodată aceeași greșeală ca maică-ta, ne-am înțeles? Să nu pui pe nimeni niciodată în centrul vieții tale, m-ai auzit? Nu persoanele ne pot face fericiți! Noi suntem cei care punem bazele vieților noastre ca să ne fie bine. Și odată ce această bază a noastră este solidă, atunci vom putea iubi pe altcineva în mod echilibrat, dar, până când nu ești puternică și te agăți de acea persoană, nu vei face decât să-o tragi în jos...

Apoi își drese vocea:

— Dar asta știi și tu deja.

— Și acum?

— Trebuie să vorbesc cu Paul. Urgent!

Am urcat în camera mea.

— Bună, prințeso, ce faci? răspunse Paul suflându-și nasul.

— Paul, ce faci, plângi?

— Nu... tai ceapă, încercă să mintă.

— Dă-l încoace! zise bunica, smulgându-mi telefonul din mână. Pot să știu și eu ce faci? Cum adică habar n-ai? Vrei să te dai bătut așa? Cum să n-o cunosc pe fata mea? E a mea! Eu am adus-o pe lume pe Elena! Da' de unde s-a sfârșit... și nu mai plânge că mă calci pe nervi! Mare, înalt și prost! Bineînțeles că se va întoarce. E evident... bineînțeles că am un plan! mă privi ridicând din umeri. Da, te sun eu. Tu, între timp, revino-ți, te rog!

Și i-a închis telefonul.

— Chiar ai un plan, bunico?

— Nu, dar trebuie să inventăm unul cât mai curând, altfel maică-ta o să facă prostia secolului!

— Și acum ce-i de făcut? am întrebat-o.

— Trebuie să facem în așa fel încât să nu iasă împreună, iar dacă o fac, să le meargă prost.

— Bunico, îți amintesc că suntem la trei ore de avion depărtare de ei.

— Dar avem aliați, nu? Îi avem pe Paul, pe Libby și pe prietena ei, Betty, iar ea poate să ne spună dinainte ce planuri are,

iar noi o să i le sabotăm, zise încruntându-se pe măsură ce planul prindea formă în capul ei.

— Bunico, ești diabolică!

— Și încă n-ai văzut nimic! Apropo, acum îți fac programare la cosmeticiană mea: ai un păr de zici că e un cuib de rândunele, unghiile roase și, dacă nu te epilezi pe picioare, lumea o să spună că ești o maimuță!

Două ore mai târziu, eram întinsă pe un pat și mă uitam la tavan, în timp ce Luisa îmi ungea picioarele cu ceară. Și cu o nouă tunsoare, o manichiură și un masaj cu ulei cald, eram ca nouă.

Astea erau genul de lucruri pe care mama nu le făcea niciodată; ea opta pentru lama de ras și crema depilatoare de la supermarket. Eu mă bucuram mult că nu era una dintre femeile alea obsedate de tratamente estetice și alte chestii de genul ăsta, dar, dacă n-ar fi evitat dinadins să facă tot ce făcea bunica, și-ar fi dat seama că era bine să te mai și răsfeți din când în când.

Iubita mea, ești minunată! mi-a zis Patrick când am ieșit de la salon, cu o voce în care îi sesizam și entuziasmul și îngrijorarea deopotrivă.

— Îți place noua mea tunsoare? l-am întrebat ciufulindu-mi cârlionții cu mâinile.

O ador, așa cum îți ador nasul, gura, ochii și picioarele tale păroase!

— Deci și tu credeai că arăt ca o maimuță și nu mi-ai zis nimic!

Dacă ți-aș fi spus, n-ai mai fi vorbit cu mine, dar speram că așa Massimo se va ține departe!

— Așa e, el e adeptul depilării, n-are fir de păr pe tot corpul! Și tu de unde știi?

— Mi-a spus bunica!

Dar după tine... el și bunica ta...

— Oh, Doamne, nici nu vreau să mă gândesc! De ce? Tu zici că...

Eu zic că da și știi bine că nu mă înșel prea ușor.

— Bleah! Ce scârbos! am exclamat, deschizând portiera și urcând în mașina lui Sunil.

— Domnișoara foarte frumoasă, îmi zise zâmbind, arătându-și strungăreața dintre dinții albi.

— Mulțumesc, Sunil!

— Trebuie să placă mult și domnului Patrick! zise cu un aer foarte serios.

— Ah... desigur! Îi place mult, i-am răspuns un pic stânjenită.

Toți ajunseseră să-l considere pe Pat un membru al familiei.

Spune-i că și el îmi e foarte simpatic.

I-am transmis lui Sunil.

— Oh, mulțumesc! zâmbi Sunil înroșindu-se.

Acasă, bunica mă aștepta în salon pentru ritualul aperitivului, care pentru mine însemna un suc de piersici cu un strop de șampanie. „Nu am încredere în cine nu bea!” era una din zicalele ei preferate.

Era îmbrăcată într-o rochie verde până la genunchi, purta pantofi cu toc și o eșarfă de culoare crem. Cum stătea pe canapeaua din piele albă, sub tabloul care o zugrăvea împreună cu bunicul Osvaldo, părea desprinsă dintr-o fotografie făcută în casele oamenilor celebri, care se prefac că se îmbracă în fiecare zi ca și cum s-ar duce la o partidă de vânătoare.

Mi-a făcut semn să mă așez lângă ea.

— Am vorbit cu Betty cât timp ai fost plecată, și, dacă tot eram cu ea la telefon, am pus-o să-mi dea și în cărți. Nimic ce nu știam deja! Din câte se pare, Paul a plecat de acasă de o săptămână, Elena a început să-l sune pe taică-tu de când erai în spital și, Doamne ferește, n-am nimic de spus aici. Problema e că a continuat să-l sune și după ce tu ai ieșit din spital și aici am multe de obiectat! zise luând o linguriță cu alune. Omega 3! îmi explică băgându-și câteva în gură.

— Da, dar... el?

— El e unul care își cumpără doar cămăși albe numai ca să nu fie nevoit să aleagă, scumpa mea, și te asigur că orice bărbat, dacă te ții scai după el, mai devreme sau mai târziu, cedează. Dar vei înțelege asta când vei avea aproape vârsta mea, acum nu-ți bate capul cu asta.

— Și biata Libby?

— Libby nu poate să zică nimic, fiindcă ești fiica lor, dar eu cred că a înțeles foarte bine unde vrea maică-ta să ajungă.

— Crezi că ar trebui s-o avertizăm?

— La momentul potrivit. Deocamdată, am instruit-o pe Betty despre ce are de făcut, începând cu cititul cărților de tarot prin care va trebui s-o avertizeze că orice întoarcere la trecut e echivalentă cu o nenorocire și, cu cât va încerca mai mult să se apropie de el, cu atât se vor petrece mai multe catastrofe. Cu alte cuvinte, de fiecare dată când va încerca să iasă cu el, vom face în așa fel încât să aibă parte de un ghinion!

— Povestește-mi! am insistat curioasă.

— Măine-seară, ai tăi vor ieși la cină, ea i-a spus că vrea să-i vorbească. El nu bănuiește nimic, crede că o să-i vorbească despre tine. Dar, în schimb, o să-i țină *discursul*...

— Ce discurs?

— Nu știi? „Nu am încetat nicio clipă să te iubesc, avem o fată, de ce nu încercăm din nou...”

Mi-am astupat urechile.

— Bunico, te rog, trebuie s-o împiedicăm!

— Și tocmai asta o să facem.

A luat telefonul și și-a sunat secretara.

— Clara, scuză-mă că te sun la ora asta, dar am nevoie de o favoare urgentă. Trebuie să cauți un restaurant din Leicester, se numește Babilonia, și să rezervi o masă pentru două persoane, mâine-seară la ora opt.

M-am holbat la ea.

— Și cine se duce?

— Paul și fiica unei prietene, tânără și foarte frumoasă! Îmi zâmbi perfid, luând o înghițitură din cocktail.

— Ha! Ha! Ești tare, bunico! Bate palma!

Am ridicat mâna în aer, iar bunica a lovit-o prompt.

— Dar nu am terminat încă, draga mea! Când se vor întoarce la mașină, din păcate, vor găsi o roată spartă. Știi, se mai întâmplă, prin locurile alea e plin de nătărăi, așa că bietul tău tată o să intre în panică și o va suna pe Libby să-i spună că o să ajungă târziu acasă, fiindcă trebuie să se întoarcă cu trenul și uite așa seara va fi ruinată!

— Și Paul?

— Paul o să treacă din întâmplare pe acolo și o să-i întrebe dacă au nevoie să-i conducă undeva. Maică-ta o să-l refuze, dar Giles o să accepte, și astfel o să-l conducă la gară împreună cu maică-ta și cu fotomodelul, concluzionă aprinzându-și o țigară și trăgând din ea cu satisfacție.

O admiram complet.

— Și cine o să le găurească roata?

— Un amic de-al lui Betty care îi va urmări imediat după ce el va veni s-o ia de-acasă.

— Bunico, am rămas fără cuvinte, ești mai rău decât un agent al serviciilor secrete!

— Al doilea bunic al tău era general al Carabinierilor și m-a învățat și el câte ceva!

— Dar de ce crezi că mama nu reușește deloc să fie fericită?

— Maică-ta e convinsă că eu sunt cauza tuturor problemelor ei. Întotdeauna a făcut opusul a ceea ce-i spuneam eu, chiar și când era de acord cu mine. Mă supără așa rău...

— Ție nu ți-a plăcut niciodată de tata, nu-i așa?

— Săracul Giles, nu am nimic cu el, dar pentru singura mea fată mă așteptam la un bărbat cu puțin mai mult caracter. Elena ieșea cu un Corsini¹ când l-a cunoscut pe taică-tu, știai?

— Mi-a spus mereu că tu erai aia care voia să se mărite cu un Corsini, pe când ea voia să se plimbe prin lume cu sacul de dormit în spate!

— Maică-ta a fost mereu o mare visătoare, dar niciodată n-a gândit în perspectivă! N-ar fi ajuns prea departe vânzând lăntișoare și căciulițe tricotate.

— Dar poate că asta era ceea ce-și dorea ea cu adevărat și, dacă tu i-ai fi dat libertatea de a alege, poate că după aia s-ar fi întors aici și s-ar fi măritat cu acel conte Corsini!

— N-a avut niciodată, zic niciodată, o idee câtuși de puțin clară despre viitorul ei. Voia să studieze la Academia de Artă, dar s-a retras după două luni. S-a înscris la Științe Politice, dar

¹ Familie nobilă originară din Florența. Cel mai faimos reprezentant al ei a fost Papa Clement al XII-lea, cu numele de botez Lorenzo Corsini. (N. tr.)

a renunțat după un an, apoi și-a pus în cap să-și deschidă un bar, dar, în final, nu era sigură nici de asta, până când a început să predea italiană străinilor și acolo l-a cunoscut pe taică-tu.

— Da, dar tu interveniai mereu în fiecare alegere a ei și, chiar dacă încerca să-ți facă pe plac într-un final, simțea că nu erai niciodată mulțumită de ea.

— Eu îi voiam numai binele și încercam să fac să-i fie mai ușor în viață. Părinții încearcă mereu să-și protejeze copiii de propriile greșeli, dar ei nu vor să înțeleagă și, în final, sunt singurii care trag ponoasele. Avem doar o viață la dispoziție și timpul nu mai vine niciodată înapoi.

— Cel puțin, de tata era îndrăgostită.

— Nu sunt sigură nici de asta, Mia. Eu cred că ea s-a convins că-l iubește numai ca să-mi facă mie în ciudă. Îți jur că, prima oară când l-a adus acasă, am rămas fără cuvinte. Îmi pare rău să ți-o spun, dar, ca să fiu sinceră, taică-tu era deja bătrân la 30 de ani, îmbrăcat ca un contabil, serios tot timpul, pe când Elena era așa frumușică, cu onduleurile ei blonde și ochii verzi, mereu veselă și radiantă. Am sperat să mă înșel, mi-am zis că poate era un bărbat rezervat, tipicul englez din bancuri cu gambetă și umbrelă, dar care avea s-o facă fericită. În schimb, a fost mereu țeapăn ca o bucată de lemn, nu tu un zâmbet, nu tu un compliment, nimic, nici măcar cu tine...

— Așa e el, bunico, nu e om rău, e doar...

— Insensibil!

— Absent, am recunoscut. Dar, când a venit să mă vadă la spital, a fost tare atent.

— Cu o fiică pe patul de moarte el a fost *atent*? Vai, îmi tremură mâinile!

— Nu știu ce să-ți spun, bunico, niciodată n-a fost prea grozav ca tată, dar e tatăl meu și îl iubesc oricum. Și mama, chiar dacă nu e perfectă, te iubește.

— Ți-a spus ea asta?

— Mama ți-a simțit mult lipsa, dar e prea orgolioasă ca să ți-o spună!

— Aici seamănă cu mine!

— O să vă împăcați odată și-odată?

— Eu nu sunt supărată!

— Bunico...

— Nu încerca să faci pe șireata cu mine, mai bine să vorbim despre viitorul tău acum că ți s-a dezlegat limba. Ce intenționezi să faci cu școala și cu baletul? mă întrebă luând al doilea pahar deja pregătit.

M-am bosumflat instantaneu.

— Nu știi, bunico, n-am chef să mă gândesc acum.

— Și când ai vrea să te gândești?

Nu i-am răspuns.

— Mia, dă-mi voie să-ți spun că, uneori, ești incredibil de matură pentru vârsta ta, într-atât încât uit că ai șaisprezece ani, dar, alteori, ești mai încăpățânată ca o fetiță de cinci ani.

Am pufnit și m-am dus la fereastră.

Se lăsa seara și cerul era brăzdat de fâșii roz.

— Știi că eu pot să-ți obțin o a doua admitere?

— Știu și îți mulțumesc, dar nu mă interesează, i-am răspuns fără să mă întorc.

— Și ce te interesează?

— Nimic pentru moment, nimic.

— Ai idee cât timp o să rămâi așa, în așteptare? O lună, un an, doi... doar așa ca să știu și eu.

Uram sarcasmul ei.

— Are vreo importanță, bunico? am întrebat-o, privind-o drept în ochi.

— Nu, nu, niciuna, draga mea, doar că atunci când o să încezezi să mai faci pe victima, o să regreți fiecare zi pe care ai pierdut-o ca să te compătimești, în loc să studiezi într-o școală de balet. În momentul ăsta, le dai șansa altora să continue în locul tău!

— Tu crezi că îmi pasă de ceilalți? Și nu crezi că aș putea să fac și altceva? i-am întors-o acidă.

— Vrei să vii să lucrezi la mine? Poți să începi și de mâine, te pun să faci inventarul și să te ocupi de administrație, dar eu cred în continuare că ai fi mai potrivită la Royal Ballet. În orice caz, dacă asta e ceea ce vrei, nu insist. Lasă școală, întoarce-te acasă și du-te să lucrezi într-un centru comercial, nu e absolut nimic rău în asta, dacă e *cu adevărat* ceea ce vrei.

Mă simțeam rănită în orgoliu și nu voiam să-i dau dreptate pentru niciun motiv, chiar dacă știam, în sufletul meu, că avea.

— De curiozitate, Mia, ce părere are Patrick despre alegerea ta?

Sunt absolut de acord cu dumneavoastră, doamnă Olga, dar încăpățânata asta nu vrea să mă asculte!

— Patrick!

— Exact cum bănuiam, e de aceeași părere cu mine! Bravo, Patrick, în cinstea ta! zise spre tavan ridicând paharul.

Noroc!

— Ești insuportabilă, are dreptate mama!

— Bineînțeles! Când îți demonstrez că n-ai dreptate, sunt o vrăjitoare bătrână și insuportabilă, dar, când trebuie să-ți plătesc taxele, sunt bunicuța adorabilă! Măcar încearcă să fii mai șireată de-atât. Vrei să stai acasă să-ți irosești viața pentru totdeauna? Te rog, n-ai decât, dar s-o faci la tine acasă, dacă măcară-ta ți-o permite!

— Mă dai afară? am întrebat năucită.

— Acum să vorbim serios! Aici ești în vacanță și vreau să te relaxezi și să-ți revii după trauma prin care ai trecut. Dar e important să ai o idee despre viitorul tău și să-ți faci planuri concrete astfel încât, atunci când te vei întoarce acasă, să poți începe o viață nouă!

— E o amenințare? am întrebat-o zâmbind.

— Bineînțeles! Altfel, îi las pe ai tăi să se împace!

— Țasta e șantaj!

— Absolut. Și acum, scumpă mea, dacă nu te deranjează, superbunica ta are o întâlnire și e nevoită să te lase.

— Cu cine ieși? am întrebat-o, făcându-i cu ochiul.

— He-he! Curiozitatea a omorât pisica, răspunse ridicându-se și sărutându-mă zgomotos pe obraz.

Sunil i-a întins geanta, cheile de la mașină și rujul. Am privit-o în timp ce se ruja în oglindă. Apoi, mi-a făcut cu ochiul și a ieșit din casă. Am continuat să o urmăresc cum s-a urcat în mașină, deja pregătită să vorbească la telefon cu căștile în urechi, atât de frumoasă și de sigură pe ea încât părea o actriță

din alte vremuri. A așteptat să se deschidă poarta electrică și a dispărut de-a lungul aleii cu copaci, spre apus.

— Pat, chiar crezi că are dreptate?

Ți-o repet de luni bune. Eu sunt în continuare aici cu tine și nu există niciun motiv pentru care să renunți la tot.

— Cina e gata, domnișoară, dacă doriți, țin companie, mă anunță Sunil.

— Dacă pentru tine nu e un deranj, aș fi bucuroasă să rămâi cu mine.

— Niciun deranj, dimpotrivă!

A aranjat masa pentru două persoane în bucătărie și a pornit televizorul, mutând pe *Un posto al sole*, telenovelă pe care o găseam mult mai captivantă decât *Eastenders*.

— Bunica dumneavoastră a spus că trebuie să mâncați sănătos. Așa că am preparat paste, friptură, cartofi și tort.

— Scuză-mă, Sunil, dar câți suntem? l-am întrebat, așteptându-mă să-i văd toată familia apărând în bucătărie dintr-un moment într-altul.

— Eu, dumneavoastră și prietenul dumneavoastră! răspunse, începând să râdă de parcă ar fi făcut gluma secolului. Scuzați-mă.

A lăsat ochii în jos și mi-a pus paste în farfurie.

— Sunil, tu știi unde s-a dus bunica?

— Sunil mut ca un mormânt.

— Haide, nu spun nimănui, jur! l-am implorat.

Drept răspuns, a mărit volumul la televizor.

— Bine, dacă nu-mi spui, îi zic bunicii că pariezi pe cai și că, în loc să faci curățenie, petreci ore întregi la telefon!

— Cine v-a spus asta domnișoară? mă întrebă îngrozit.

— Patrick! i-am răspuns ridicând din umeri și făcându-i cu ochiul.

— Domnișoară, asta e șantaj!

— Știu, i-am confirmat, în timp ce mi-a presărat parmezan din abundență peste paste.

— Trebuie să jurați că nu-i veți spune niciodată nimic bunicii!

— Jur!

— Se vede cu un... băiat tânăr, spuse timid.

— Un băiat tânăr? Și cine e?

— Asta chiar nu pot să vă spun!

E Massimo, pun pariu!

— Massimo?

— Eu nu știu nimic, domnișoară!

— Fantastic! Știam eu!

— Domnișoară, ați jurat! mă imploră dezolat.

— Stai liniștit, din gura asta nu va ieși nimic, poți să ai încredere în mine!

— Să sperăm... zise tăind friptura.

Am mâncat cu poftă, îmi revenise apetitul de pe vremuri și îmi recuperam forțele, iar, mai târziu, în camera mea, am constatat cu satisfacție că nu mai păream o anorexică palidă la față.

Am luat o foaie și un pix și m-am trântit în pat ca să-i scriu din nou Ninei.

Dragă Nina,

Sunt acasă la bunica mea în Florența.

E un loc nemaipomenit, cu verdeață multă și piscină și știu că ți-ar plăcea foarte mult aici.

Îți amintești când mi-ai spus că ai vrea să venim aici împreună, după examen? Eu te-aș fi învățat italiana, iar tu ai fi fost ghidul meu prin muzee, am fi petrecut o vară de neuitat. Sper că într-o zi o vom face oricum, chiar și dacă vom fi bătrâne!

Bunica mea e OK. Iese cu antrenorul ei de pilates care are 25 de ani! Jur că nu glumesc, îl cheamă Massimo, e simpatic, dar puțin cam plictisitor.

Într-o seară, m-a scos în oraș să mâncăm o pizza (fiindcă bunica a insistat) și s-a îmbrăcat la patru ace – purtase un costum care-l strângea din toate părțile. Cred că voia să mă impresioneze. Știi... străina în vacanță... și, după aia, m-a dus într-un loc ca să-mi arate panorama orașului și, când l-am rugat să mă conducă acasă, s-a ofensat și acum nu mai vorbește cu mine de câteva zile.

Cine îi înțelege pe bărbați? Și apoi, dacă e cu bunica, ce vrea de la mine?

~~Pat zice că~~

Apropo de complicații, ține-te tare pentru că am cea mai absurdă veste a anului: mama vrea să-l recucerească pe tata! Știu că e incredibil, dar e adevărat, mi-a spus Betty. Știi că mama îi povestește tot.

Bunica a pregătit un plan demn de agentul 007 ca să nu-i lase să se împace. E nemaipomenită, ai adora-o și ea te-ar adora pe tine, nu stă nicio clipă locului și are mereu pregătit un plan B. Tocmai de-aia cred că acum mă urăște, fiindcă nu am niciun proiect pentru viitor.

Are și un servitor care stă aici cu ea, îl cheamă Sunil, e indian și gătește extraordinar.

Seara, bunica servește aperitivul în salon și bea cel puțin trei pahare cu votcă și suc de portocale și vrea să-i țin companie în timp ce-mi povestește despre viața ei. A făcut un miliard de lucruri: a călătorit, se întâlnește cu o grămadă de oameni importanți, cunoaște persoane influente. E de ajuns să pună mâna pe telefon ca să obțină ce vrea.

Aș vrea să-i semăn măcar un pic...

Acum mă simt puțin mai bine, chiar dacă îmi lipsești enorm și mă gândesc mereu la tine.

Vom rămâne mereu unite, la bine și la greu, sau cel puțin așa va fi pentru mine, fiindcă o soră nu încetează să fie o soră nici dacă te cerți cu ea.

Te îmbrățișez tare și te iubesc.

P.S. Când mă întorc, îți aduc o brânză delicioasă!

Am îndoit scrisoarea și am pus-o într-un plic.

Carl avea dreptate. Îmi făcea bine să-i scriu Ninei. Mi se părea că vorbeam din nou cu ea și, dacă închideam ochii, puteam să-mi imaginez răspunsurile ei. Și dacă, pentru o clipă, mă prefăceam că nu s-a întâmplat nimic, uitând de trecut și silindu-mă să las toată durerea deoparte, o vedeam iar în fața mea, fericită și zâmbitoare, spunându-mi: „Hai, Mia, termină să faci pe moarta!“ și eram iarăși noi, vesele și fără griji, cu toată viața înaintea.

Mai târziu, după ce am adormit, a sosit Pat în visul meu.

— Ești mai bine, iubitul? l-am întrebat aruncându-mă în brațele lui.

Da, iubita mea, a fost doar un moment de rătăcire, dar acum sunt mai bine. Abia aștept să văd ce-o să iasă din planul bunicii tale cu maică-ta și taică-tu!

— Da, chiar dacă mărturisesc că femeia aia mă sperie uneori!

Te referi la Massimo?

— Îți dai seama? Ar putea să-i fie mamă! E groaznic!

E mai groaznic pentru el, nu crezi? Nici nu vreau să mă gândesc! râse și se strâmbă dezgustat.

— Bunicile n-ar trebui să facă sex, ar trebui să facă plăcinte cu mere și să-și ducă nepoții în parc!

Lumea se schimbă, iubita mea, uită-te la noi...

Mi-a luat fața în mâini și m-a sărutat. Era prea frumos și prea real. Am închis ochii și m-am abandonat în brațele sale. M-a ridicat și m-a așezat peste el. Am început să ne sărutăm și să ne mângâiem, căutând noi trasee pe corpurile noastre, cu mâinile și cu buzele, mușcându-ne ușor de buze, de urechi, de gât, explorând fiecare părticică a corpurilor noastre, în timp ce ne dezbrăcam. Gustul pielii sale mă amețea, îl doream pe Patrick cu disperare.

Mia, vreau să fac dragoste cu tine, îmi zise privindu-mă în ochi.

— Și eu Pat, i-am răspuns în șoaptă, și eu vreau mult.

M-a tras mai aproape de el.

Trupurile noastre se chemau, se doreau, se căutau și se așteptau de prea mult timp. Pat își strecură delicat mâinile pe sub bluza mea și îmi mângâie sânii în timp ce mă săruta intens. Inima îmi bătea nebunește, încercam emoții noi care mă speriau și mă excitau în același timp.

Să stau goală în brațele lui Patrick era cel mai romantic lucru. Prima mea noapte de dragoste avea să fie cu adevărat de vis.

Patrick mă dezbrăca privindu-mă fermecat, mângâindu-mă tot timpul cu o gingășie infinită. Se întinse deasupra mea, nerăbdător și emoționat, și îmi zâmbi complice în timp ce-mi

pipăia cu vârful degetelor conturul feței. Am închis ochii și l-am îmbrățișat strâns.

Dar exista ceva mai puternic decât noi și dorința noastră se transformă într-un vârtej puternic care ne smulse la propriu unul din brațele celuilalt.

Capitolul 11

A doua zi, eram cât se poate de întoarsă pe dos. Nu înțelegeam de ce fuseserăm despărțiți într-un mod atât de brusc și neașteptat. Cu siguranță, nu fusese dorința mea și, dacă nu era nici a lui, atunci a cui era?

Bunica, în schimb, era într-o dispoziție de zile mari, fredona veselă între o convorbire telefonică și alta, în timp ce se îngrijea de plantele din grădină.

M-am dus la ea enervată, cu mâinile în buzunare. Cum era posibil ca bunica mea (bunica!) să aibă o viață sexuală hiperactivă, iar eu să nu reușesc asta nici măcar în vis? Și dacă era interzis, de ce nu ne-o spusese nimeni până atunci?

Mai târziu, sosi Massimo, și el cât se poate de binedispus, într-atât încât mă salută și pe mine cu un sărut pe obraz, după ce-i șopti bunicii la ureche ceva ce ea găsi în mod evident foarte amuzant.

— Vrei să ni te alături, Mia? Ți-ar face bine un pic de pilates! îmi zise Massimo, dându-și jos pantalonii de trening și rămânând într-un șort roșu.

— Nu, mulțumesc, în dimineața asta am chef să vizitez Galeria Uffizi. Am auzit că e extraordinară.

— Așteaptă să-l sun pe director ca să-ți rezerv un bilet, altfel o să stai la coadă toată ziua! interveni bunica cu telefonul deja în mână.

— Nu, mulțumesc, nu mă grăbesc, voi aștepta ca toată lumea! i-am răspuns pe un ton implacabil.

Trebuia să stau singură cu Pat și să-mi dau seama dacă destinul ni se împotriva din nou. După ce ne refuzase o viață

împreună într-un mod atât de crud, nu ne permitea s-o trăim nici măcar în vis.

Am luat autobuzul și m-am așezat în spate. Începeam să fiu mai discretă atunci când vorbeam cu el. Dacă aveam căștile în urechi, puteam chiar să-mi permit să vorbesc cu voce tare fără să stârnesc suspiciuni.

— Pat, tu ce crezi că s-a întâmplat?

Nu știu, iubita mea, a fost ca și cum cineva ne-ar fi smuls unul din brațele celui alt. M-am simțit înghițit de un vârtej. A fost înfricoșător, de parcă tot cădeam în întuneric, fără să mă mai pot opri. Te strigam, dar tu nu îmi răspundeai.

— Prima noastră noapte... N-o să reușim niciodată, am murmurat nemângâiată. Am fost naivi să credem că o să fie așa ușor. Tu ești mort, nu putem face asta, am spus cu amărăciune.

Dacă despre asta e vorba, atunci morții nici nu vorbesc, nici nu râd, nici nu dau sfaturi înțelepte și nici nu apar în fiecare noapte în visele celor pe care-i iubesc la nebunie.

— Ce vrei să spui?

Că o s-o rezolvăm, că poate încă nu suntem pregătiți, dar o să găsim o soluție.

— Sau poate că îngerii nu fac sex!

Și atunci de ce te-aș dori atât de mult?

— Chiar așa, de ce?

Răbdare, Mia, nu e o problemă, cel puțin nu e pentru mine.

Am oftat și m-am uitat pe fereastră. Bulevardele mărginite de copaci se deschideau armonios sub noi în timp ce coboram spre oraș. Mă simțeam în continuare melancolică și singură și nu reușeam să mă obișnuiesc cu starea mea de spirit mereu schimbătoare. Acum mă simțeam bine și, o clipă mai târziu, voiam să mă trântesc în pat și să nu mă mai ridic de acolo. Eram atât de obosită să lupt împotriva aceluia rău obscur, împotriva acelei dureri surde care îmi acaparase inima. După ce ai inspirat mirosul morții, nu te mai vindeci. Cel mult, poți să conviețuiești cu ea, să negociezi și să ajungi la o înțelegere, sperând că, în cel mai fericit caz, vei obține puțină alinare cu timpul.

Apoi a sunat Betty.

— Ți-a spus bunică-ta detaliile planului din seara asta? Eu mă simt ca naiba, dar maică-ta nu mai este rațională în ultima vreme și poate are nevoie de un imbold. Tu n-o să-i spui nimic, nu-i așa? Dacă ar afla că am făcut un pact cu diavolul, m-ar omorî.

— Doar nu sunt nebună! Îmi doresc la fel de mult ca și tine să se împace cu Paul sau, în orice caz, să nu se împace cu tata. Într-o bună zi, ne va mulțumi!

— Să sperăm. Ți mărturisesc că sunt îngrozită. Dacă ceva n-o să meargă cum trebuie...

— Nici gând, bunica are totul sub control, nu lasă nimic la întâmplare. Dacă ar putea, ar pune și microfoane. Ba chiar mă mir că n-a apelat la niciun prieten de-al ei de la Scotland Yard să se ocupe de asta!

— Ești un pic mai bine, puișor?

— Câteodată, așa mi se pare, dar apoi totul se întuneacă din nou.

A făcut o pauză.

— Voiam să-ți spun că l-am visat pe Patrick azi-noapte.

— Serios?

— Îl vedeam căzând în gol și te striga, te striga... era terorizat și mi-a fost tare milă de el, dar nu știam cum să-l ajut.

Am simțit cum m-au trecut fiorii.

— Bet, ni s-a întâmplat ceva foarte ciudat azi-noapte... Noi... mă rog... eram pe punctul s-o facem... ne-o doream mult, dar, când ne era lumea mai dragă, el a dispărut pe neașteptate.

— Deci de-aia...

— De ce, Bet? Nu putem? Noi... vreau să spun... e păcat?

— Nu cred că e asta, cred că e o problemă de energii care nu sunt compatibile pentru moment.

— Ce vrei să spui? Ce înseamnă „energii care nu sunt compatibile”? am întrebat-o derutată.

— Că vă aflați în dimensiuni diferite și, până când n-o să fiți pe același plan energetic, nu cred că o să puteți, înțelegeți, el... nu mai are un corp fizic, pe când tu, da...

— Adică vrei să spui că vom putea abia după ce o să mor și eu? am întrebat-o găuită.

— Asta nu știu, Mia, sper că nu, poate mă înșel, de fapt, sigur mă înșel... Sfinte Cerule, m-am săturat să fiu mereu aia care dă vești proaste! Mia, uită ce ți-am spus. Ca de obicei, nu gândesc niciodată înainte să vorbesc, o să mă informez, o să citesc, o să întreb un preot, găsesc eu ceva, te asigur. Deocamdată, să ne concentrăm pe ceea ce o să se întâmple diseară și să sperăm că o să meargă totul cum trebuie.

I-am închis telefonul.

— Ai auzit, Pat? Nu suntem pe același plan energetic, i-am spus cu ironie.

Mia, iubita mea, eu o ador pe Betty, dar nu pricepe o iotă despre lumea de dincolo!

În timp ce vorbeam cu Pat, coboram în centru și mergeam fără țință, pierdută în gândurile mele negre. Unde era casa mea? Unde-mi era inima? Și de ce viața mea nu mai avea o semnificație sau un scop, de ce devenise o înșiruire de zile pe care încercam să mi le petrec cum puteam mai bine?

Aveam o senzație de apăsare și de sufocare la gândul că aceea devenise realitatea mea și că trecutul era îngropat pentru totdeauna. Nu puteam să iau totul de la capăt, prefăcându-mă că nu mi-am trăit șaisprezece ani din viață și nu puteam să cred că toate acele amintiri și-ar fi găsit loc, într-o zi, într-un sertar din sufletul meu, unde ar fi rămas închise pentru totdeauna.

Mă gândeam la bunica mea care pierduse totul – rămăsese brusc fără familie –, cum devenise și mai puternică după toate acele evenimente. Dar eu nu eram ca ea și nici nu voiam să fiu. Eu nu trăiam într-o țară în care era război și nu era drept că mi se întâmplase tocmai mie. Nu meritam toate astea, aveam o viață minunată înainte, iar acum ajunsesem un fel de epavă lăsată în voia sorții. Și trebuia să înfrunt totul de una singură, pentru că, în final, nimeni nu poate să preia durerile și problemele noastre.

În timp ce mă gândeam la toate astea, nu mi-am dat seama că ajunsesem la școala maestrului Aurel. Era aproape ora trei, poarta era deja deschisă și probabil că el se pregătea de lecție.

Bravo, scumpa mea. Intră, rău n-o să-ți faci. Ba din contră, poate că e singurul tratament pentru sufletul tău.

Am intrat în clădire ca o somnambulă. Am traversat coridorul slab luminat și am intrat în sală. Cum m-a văzut, maestrul mi-a zâmbit larg.

— Oh, Scufița Roșie, ce face bunica?

— Bunica face bine.

— Dar tu nu trebuia să pleci? Ai pierdut avionul? mă întreabă încălțându-se cu pantofii de dans.

— Da... într-un anume sens.

— Atunci azi ai venit să dansezi?

— Nu, maestre, dacă nu vă deranjează, aș vrea să stau și să mă uit și azi.

— Dar de ce? Nu ai opt euro? Facem o chetă dacă vrei! râse.

— N-am nici pantofii de balet. Serios... nu contează.

— Cum vrei tu.

Se întoarse cu spatele la mine, încercând să pornească CD-playerul care i se împotriva vehement.

— Ei, drăcie! exclamă dând cu pumnul în el. Nimic nu merge în școala asta!

— Îmi dați voie, maestre? am intervenit timid. Poate dacă... dacă apăsați pe butonul ăsta...

Suita „Montecchi și Capuleti“ din *Romeo și Julieta* de Prokofiev izbucni la volum maxim. Până și pereții se zguduiau de atâta zgomot, parcă eram lipiți de boxe la o megapetrecere. Mi-am astupat urechile, iar maestrul a smuls ștecărul din priză cu toată puterea.

— Porcăria naibii! Se întâmplă de fiecare dată!

Elevii începură să intre pe rând râzând și glumind între ei.

— Bună ziua, maestre! Probleme cu casetofonul? glumi roșcatul.

— Faci pe poznașul acum? Lasă că am eu grijă de tine!

Le-am recunoscut pe fetele poreclite Boris și Ochi-de-pisică, însoțite de alte trei pe care nu le văzusem încă. Unele dintre ele aveau poante, iar altele, câte o simplă pereche de șosete flaușate.

Toți își luară locurile la bară și începură să-și încălzească mușchii întinzându-se în față și îndoindu-și vârfurile picioarelor.

— Tu, Coadă-de-cal, împrumută-i o pereche de pantaloni Fetiței-cu-chibrituri.

Fetița-cu-chibrituri în chestiune eram eu, iar Coadă-de-cal era Ochi-de-pisică, rebotezată cu această ocazie.

— Imediat, maestre! zise cu entuziasm și se repezi spre geantă ca să ia o pereche de pantaloni de trening.

— Nu, serios, nu e nevoie, am intervenit.

— În clasa mea, stă să privească numai cine are un picior rupt, iar tu, din câte văd, nu ai nimic! Hai că suntem în întârziere și ăștia mă pun să stau peste program și apoi cine se mai înțelege cu nevastă-mea după aia?

Eram pusă la zid, toți mă priveau și mă așteptau să mă alătur grupului ca să înceapă lecția. Voiam să fug, dar parcă aveam picioarele ținute de podea.

Mia, rămâi, e doar o simplă lecție ca să-ți intri în formă. Gândește-te că e gimnastică și nimic mai mult, fă-o numai pentru corpul tău.

Deși nemulțumită, m-am dus în vestiar să mă schimb.

— Pe asta ai să mi-o plătești, Patrick! Nu vreau, știi bine că nu vreau, ce dracu'! i-am strigat printre dinți.

Nu e adevărat că nu vrei, Mia. Îți dorești din toată inima, doar că te temi că nu mai ești în stare să o faci și singurul mod de a afla e să încerci!

— Tacă-ți fleanca, Pat! i-am replicat îmbufnată.

— Deci... începem. Spre bară, *tendu*, semivârf, vârf, îndo-it, întins, a doua, închis *plié*, același lucru pe stânga și în spate, *soutenu* în a doua *temps lié*, *cambré* în dreapta și stânga și de la capăt. Roșcatule, arată-le tu!

Băiatul cu cârlionții roșcați a executat secvența.

Deși era o secvență simplă, mi se părea mai grea decât escaladarea unui munte și, în timp ce restul se pregăteau în prima poziție, eu stăteam acolo pe loc cu mâinile pe bară, privindu-mi imaginea în oglindă, confuză, neștiind ce să fac.

Începu muzica și lacrimile îmi alunecară de-a lungul obrazilor. Maestrul veni lângă mine.

— Poate că nu sunt eu tânăr și frumos ca Roșcatul, dar nu e nevoie să plângi! N-ai să crezi, dar și eu am fost un mare balerin!

I-am zâmbit de complezență, continuând să privesc înaintea, strângând bara cu toată puterea până când mi se albiră degetele. Maestrul îmi dezlipi mâinile de pe bară cu oarecare greutate.

— Așa, bravo. Stă acolo și dacă n-o zdrobești! zise continuând să zâmbească cu ochi blânzi și răbdători. Știu că e un exercițiu plictisitor, dar fă-l pentru un profesor antic.

Îl țineam strâns de mâinile mari, ca și cum ar fi încercat să mă ajute să cobor din cornișa unui palat, făcându-mă să înaintez cu pași mici și interzicându-mi să mă uit în jos.

— Hai că îți iese... *soutenu* în a doua, cu piciorul drept, *grand plié, temps lié*... ai văzut că e floare la ureche? E la fel ca mersul pe bicicletă, odată ce l-ai învățat, nu se uită niciodată!

Am zâmbit uitându-mă în jos și, la vederea burții lui enorme între noi, mi-a venit să râd.

— Burta mea te face să râzi? zise apropiindu-se de mine și prefăcându-se amenințător.

— Nu, nu, maestre, deloc!

— Ah, așa, vezi că te mănânc! Pe ultima balerină care n-a fost cuminte am mâncat-o la prânz!

M-a condus înapoi la bară de parcă ar fi ajutat o bătrânică să traverseze strada și s-a asigurat că mă liniștisem.

— Vrei un pahar de apă? Sau poate ceva mai tare?

— Nu, mulțumesc, sunt mai bine.

— Eu sunt aici, nu plec nicăieri. Dacă ai nevoie de ceva, mă chemi.

Apoi întorcându-se spre o fată:

— Doar nu ești geloasă, nu?

— Nu, maestre, am deja prieten! răspunse fata râzând.

— Ah, ce bine! M-ai liniștit! Următorul exercițiu? o întrebă pe neașteptate.

— *Fondu plié*, închis *relevé*, dublu *fondu* în spate, *tombé*, jumătate de piruetă și de la capăt, răspunse fără ezitare.

— Asta e o tociară! îmi zise făcându-mi cu ochiul.

Mi se părea că parcă trebuia să învăț din nou să merg, corpul meu știa exact ce avea de făcut, dar mintea mea se opunea, iar lupta dintre ele era extenuantă. Nu-mi venea să cred că fata

aceea din oglindă, cu pantalonii împrumutați și părul strâns în coc cu un creion, care, cu doar câteva săptămâni în urmă, era în comă pe un pat de spital, acum încerca să execute un *rond de jambe* într-o școală necunoscută din Florența.

Era absurd.

Pur și simplu absurd.

Picioarele mele răspundeau ca la un instinct primordial și executau singure exercițiul fără ca eu să mă gândesc ce făceam și tot automat și armonios se mișcau și brațele, ca și cum ar fi fost conduse de niște fire invizibile.

Dar judecătorul sever din mine a semnalat imediat toate cusururile execuțiilor. Lunile întregi de imobilitate și de depresie își spuneau cuvântul. Mă cuprinse din nou furia. Când veni momentul să facem exercițiile în centrul sălii, situația se înrăutăți. Mă simțeam ca și cum aș fi fost aruncată într-o apă adâncă și, fără bară pe post de colac de salvare, eram pierdută. Mă străduiam din răputeri să memorez secvența de pași, dar degeaba.

Din nou, maestrul îmi sări în ajutor.

— Voi două stați aici în față, spuse către două fete dintre cele mai bune, și faceți exercițiul la perfecție ca să vă vadă Așchiuță și, dacă greșește, e vina voastră așa că... fiți atente! zise încercând să pornească muzica de la casetofon cu blesteme și câțiva pumni.

Fetele îmi zâmbiră, făcându-mi semn să stau liniștită și, împreună, începurăm cu două *tendu, coupé, pas de bourrée, glissade*, pregătire în a patra și piruetă.

Am inspirat adânc, am strâns din dinți și am început secvența. „Nu e greu, nu e greu“, îmi repetam încontinuu concentrându-mă atât de intens de parcă trebuia să dezamorsez o bombă. Maestrul mă privea și încuviința, intervenind doar pentru mici detalii, dat fiind că era prima mea lecție. Protejată de cele două fete din față, începeam să mă simt mai sigură și, cu fiecare pas în plus, țineam capul mai sus și spatele mai drept, vârfurile își găseau curbura naturală, iar picioarele se roteau în afară cu mai multă ușurință. Poate că era adevărat, eram doar ruginită, dar cu timpul aveam să izbutesc.

— OK. Acum îl repetăm cu mai multă energie în glezne!

Am luat-o de la capăt, dar, de data asta, mă simțeam mult mai relaxată și mai sigură pe mine. Am repetat secvența fără ezitări și am terminat exercițiul cu două piruete pornind din *relevé* și învârtindu-mă cu o smucitură spre dreapta, dar mi-am pierdut echilibrul și m-am prăbușit la pământ ca un sac de cartofi.

A fost teribil de umilitor. Toți se uitau la mine. Fusesem pedepsită pentru înfumurarea mea, pentru că încercasem să zbor cu aripile mele mici și sfâșiate. Un lucru pe care înainte îl făceam mereu cu aceeași ușurință cu care beam un pahar cu apă acum mi se părea imposibil.

Mă lovisem la un genunchi și începea să mă doară, dar cel mai rău durea umilința.

— Vrei să-mi rupi podeaua? întrebă maestrul ajutându-mă să mă ridic. Femeile de serviciu cred că asta e o pistă de bowling! Dacă nu încetează s-o mai dea cu ceară, o să sfârșim cu toții pe jos ca popicele!

Elevii au încuviințat și au adus de îndată câteva bucăți de sacâz, pe care le-au sfărâmat cu picioarele.

— Maestre, dumneavoastră sunteți amabil, dar nu e podeaua de vină. Am făcut totul de una singură, am răspuns privind în pământ în timp ce-i strângeam mâna ca să mă ridic.

— Cine ți-a zis să răspunzi?

— Nimeni!

— Cine are dreptate aici?

— Dumneavoastră, maestre!

— Ah, așa mai merge!

M-a luat de mână și m-a condus spre centrul sălii.

— Uite, când te rotești *en dehors*, brațul stâng e cel care te împinge, nu dreptul, așa..., și a schițat mișcarea ca să-mi arate unde greșeam. Capul trebuie să privească spre colț și e tot timpul ultimul care se mișcă, îmi zise prinzându-mi ceafa între degetele lui puternice.

Am încercat o dată, dar frica m-a blocat imediat și nu am reușit să fac mai mult de jumătate de piruetă.

— De ce ți-e frică? mă întrebă serios.

— Nu știu, nu știu de ce mi-e frică! i-am răspuns în timp ce ochii mi se umpleau de lacrimi.

— Curaj, e la fel ca la călărie. Când cazii, trebuie să te urci imediat înapoi. Te doare genunchiul?

— Nu.

— Păcat, altfel ai fi ținut mai bine minte. Hai, încearcă din nou și ține minte: brațul stâng împinge.

Am încercat de două ori oprindu-mă la jumătatea secvenței de fiecare dată.

— Hai, te prind eu dacă îți pierzi echilibrul. Și, dacă nu reușești, îmi ești datoare cu douăzeci de euro!

Am râs și tensiunea s-a risipit. Măinile lui puternice îmi dădură curajul necesar ca să încerc să mă învârt din nou. Și așa mi-au reușit două piruete și jumătate.

— Ai văzut, încăpățânat? îmi zise ciufulindu-mi părul.

Am zâmbit stânjenită și recunoscătoare în același timp. Drumul era lung, prea lung ca să nu mă descurajez.

— Haideți, toți la centru pentru salut. Bravo, acum un zâmbet fals... și ne vedem joi! zise bătând din palme.

În vestiar, am făcut cunoștință cu cele două fete.

— Bună, eu sunt Laura, adică Boris.

— Și eu Serena, alias Ochi-de-pisică sau Coadă-de-cal. Și săptămâna trecută ce eram? Ah, Fernando!

— Încântată, Mia. Adică Scufița Roșie, Așchiuță și Fetița-cu-chibrituri.

Am râs toate trei.

— Studiați de mult timp cu maestrul?

— De doi ani. Cum am timp, vin la el. E fantastic! zise Serena.

— Eu am dat de două ori la rând admiterea ca să intru la Scala. Sper să mă accepte, altfel mă împușc! Și tu? Dansezi de mult timp?

— Dansam, apoi am renunțat, am răspuns vag.

— Dar ești foarte bună, ți-am văzut *développé*-urile și *arabesque*-urile, se vede că ai studiat mult.

— Sunt groaznică, am și căzut în timpul exercițiului, am răspuns stingherită.

— Pe parchetul ăla toată lumea cade mai devreme sau mai târziu, e mai rău decât o placă de gheață.

— Ieșiți odată sau nu? Altfel, vă las aici să faceți curățenie! urlă maestrul din cealaltă încăpere.

Ne-am grăbit să ne schimbăm și am ieșit în stradă să ne luăm rămas-bun.

Maestrul încerca să închidă poarta cu cheia, dar yala părea defectă.

— Ei, drăcie! Niciodată nu-mi iese!

— Stați așa, vă ajut eu, am spus trăgând poarta spre mine. Yala se declanșă.

— Ești cumva o mică magiciană?

— Nici ușa de la mine de acasă nu se închide niciodată! i-am răspuns, îndepărtându-mă.

— Ia ascultă, îmi strigă de la depărtare, o să dispari ca o cometă sau crezi că o să te întorci?

M-am oprit să mă gândesc o clipă.

— Cred că mă întorc! am răspuns, luând-o la fugă.

Nu-mi venea să cred că o făcusem. Participasem la o lecție de balet! Și chiar dacă mă simțeam abătută, frustrată și descurajată, aveam mare încredere în maestru și simțeam că el mă putea ajuta.

Bravo, iubita mea, bravo, nu mai puteam să o țin în mine!

— Bravo din părți, am căzut ca o toantă. Ce figură de rahat!

Și ce-i cu asta? Important e să te ridici din nou, nu? Mia Foster Bonelli, ai fost formidabilă, ai fost curajoasă și splendidă!

— Tu ești mereu prea laudativ cu mine.

Ți-am spus eu vreodată să renunți când eram convins că nu trebuia să o faci?

— Nu!

Îți amintești atunci când am țipat la tine să te întorci la Sinclair, pentru că tu voiai să o lași baltă?

— Da!

Și atunci când am stat treji până la trei dimineața ca să scriem referatele la literatură?

— Cu maică-ta care intra în cameră cu biscuiți!

Și când am convins-o pe Elena să nu te pedepsească, pentru că ai sunat-o pe ascuns pe bunică-ta de la Nina?

— Și asta, am recunoscut.

Vezi? Nu-ți spun astea numai ca să-ți fac plăcere.

— Pat, i-am spus cu amărăciune, tu ai fost mereu lângă mine când am avut nevoie. Fără tine aș fi pierdută.

Tocmai de aceea, nu puteam să mă îndepărtez prea mult de tine. Se vede că cineva mi-a ascultat îndemnul.

Știam că, dacă nu i-aș mai fi auzit vocea, aș fi înnebunit și încercam să nu mă gândesc la asta, dar, de fapt, era cea mai mare frică a mea.

— Ce n-aș da să poți fi aici lângă mine!

Sunt, iubita mea, sunt lângă tine.

Acasă, bunica mă aștepta în ținută de agent secret. Înmarmă cu trei telefoane mobile toate setate pe *speaker*, ținea o audioconferință cu Paul și Betty ca să stabilească ultimele detalii.

Era aproape șapte și tata n-ar fi întârziat să treacă să o ia pe mama și, din momentul ăla, planul s-ar fi pus oficial în aplicare.

— Vino aici, am nevoie de tine. Tu vorbești cu Betty și eu mă ocup de Paul. Pentru urgențe avem și telefonul ăsta, în cazul în care va trebui să sunăm, nu știu, la vreun service auto sau să chemăm vreo ambulanță!

— Bunico, tu ești sigură că va funcționa, nu-i așa?

— Trebuie să funcționeze!

Își luă paharul cu votcă, apoi se uită la mine cu mai multă atenție.

— Ești schimbată, ce-ai făcut?

— Nimic, am fost să mă plimb, m-am relaxat.

— Doar atât? Îți strălucesc ochii. De obicei, ești posomorâtă și abătută.

— Am făcut o lecție de balet, i-am mărturisit cu o fărâ-mă de mândrie.

— Serios? Țipă, făcând ochii mari.

Am aprobat din cap.

— Unde?

— La o școală în centru, e un maestru care se pricepe acolo. E român, m-am distrat.

Nu-i venea să creadă ce-i spuneam.

— Fetița mea, sunt așa mândră de tine! spuse punând accent pe „mândră“. M-ai făcut fericită, iubita bunicii, continuă cu ochii umezi.

Unul dintre telefoane a sunat întrerupând momentul magic. Era Betty care ne anunța că tata sosise în fața casei noastre și că prietenul ei, care pândea acolo într-o mașină, tocmai o sunase să-i spună că era pregătit să-i urmărească.

Între timp, Paul ajunsese deja la restaurant, mai nervos ca niciodată, în compania lui Nicole, fiica prietenei bunicii, foto-model și actriță aspirantă.

A sunat și al doilea telefon.

— Olga, nu știu dacă pot s-o fac, se smiorcăi Paul.

— Bineînțeles că poți s-o faci, Paul, e doar o cină! spuse bunica.

— Dar eu nu sunt făcut pentru tactici, sunt un om simplu, nu știu să spun minciuni, mereu mă dau de gol.

Bunica suspină, scuturând din cap.

— Ai comandat vinul?

— Nu încă!

— Atunci comandă-l pe cel mai scump, și-așa fac eu cinste și, pentru numele lui Dumnezeu, relaxează-te o clipă și dă-mi-o pe Nicole!

Nicole luă telefonul.

— Bună, draga mea, cred că ai înțeles că e un caz disperat, nu-i așa? Prefă-te că e un casting și te rog să ai multă răbdare! Trebuie să te prefaci îndrăgostită de el, OK? Și când intră Elena, mângâie-l pe obraz, ia-i mâinile într-ale tale și privește-l *intens* în ochi, ai înțeles? Fă-mi favoarea asta și îți aranjez să joci în următorul film al lui Woody Allen! Și acum, dă-mi-l înapoi pe Paul! îi ordonă.

— Alo! zise Paul.

— Bei?

— Da!

— Perfect, respiră și ține minte că, atunci când o s-o vezi intrând pe Elena, nu trebuie să te porți de parcă ai fi așteptat-o, ci trebuie să pari surprins, ai înțeles? Trebuie să te uiți la ea ca și cum ai spune: „Ia uite. Ce chestie, și tu aici!“, dar nu te opri să vorbești cu ea, nu te ridica sau altceva de genul ăsta. Doar privește-o, fă-i cu mâna și reia conversația cu Nicole!

— Și dacă nu reușesc?

— Dacă nu reușești, în noaptea asta Elena o să se culce cu fostul ei bărbat și adio, Paul. Ești mulțumit? strigă.

— Dumnezeu, nu!

— Poftim, atunci trezește-te!

Era prea distractiv.

— Ce pământău! Betty, avem noutăți? întrebă la celălalt telefon.

— Prietenul meu e chiar în spatele lor, acum caută un loc de parcare.

— Bun, nu ne rămâne decât să așteptăm, spuse bunica aprinzându-și o țigară.

— Bunico, o să te coste o avere, am spus.

— Decontez totul, o să fie pe cheltuiala firmei, nu e nicio problemă.

Zece minute mai târziu, mama și tata intrară în Babilonia, restaurant pe care trebuie să-l fi ales mama din vreun ghid faimos, având în vedere că tata se entuziasma numai în momentul în care deschidea meniul. Într-adevăr, el se simțea bine numai când putea să se ascundă în spatele a ceva cu care nu trebuia să interacționeze. Gen ziare, meniuri, calculator. Dacă te așteptai la o conversație cu el, era mai bine să te adresezi cuptorului cu microunde.

— Acum intră, spuse Betty.

Paul primise ordinul să lase telefonul pe masă, în așa fel încât să putem auzi și noi conversația. Parcă îl și vedeam așezat la masă rozându-și unghiile, learcă de transpirație, în timp ce Nicole se prefăcea că-l găsea irezistibil.

— Elena, ce coincidență, și tu aici? îl auzirăm spunând.

Eu și bunica ascultam cu degetele încrucișate și ochii strânși.

— Da, răspunse mama fără emfază.

— Ah, ăăăă... ea e Nicole, o prietenă... vrei să stai cu noi? bolborosi încurcat.

— Ce cretin! izbucni bunica. Un imbecil incurabil!

— Nu, mulțumim, avem masa noastră.

— Insist, am luat și vin, e un... *Chateau Lafitte*, o recoltă excelentă, ție ți-ar plăcea Elena, stai să-ți torn un pic.

— Oh, Doamne, nu! Ce faci, Paul? Mi-ai pătat fusta! exclamă mama exasperată.

Bunica își ridică brațele spre cer.

— Ce să mai zic? E un imbecil incurabil!

Se auzi cum se răsturnă un scaun și Paul care nu mai conținea cu scuzele.

— Nu, lasă, nu e cazul să cureți tu, mă descurc. Dă-i drumul! Am zis să lași șervețelul! insistă mama.

Mi-o și imaginam cum încerca să-și șteargă pata de pe fusta ei bleumarin preferată. Se îndepărtară, iar Paul luă telefonul.

— Doamnă Olga, iertați-mă, dar n-am rezistat!

— Ești un imbecil incurabil, Paul! Meriți să se împace cu momâia aia de bărbat! Ești un nătăfleş, ești Mister Bean, ești un dezastru total! zbieră bunica în telefon.

Eu și Betty ne prăpădeam de râs.

— Și acum ce facem? se plânse descurajat.

— Tu nu mai faci nimic, fiindcă ai făcut deja destule, nu crezi? Dă-mi-o înapoi pe Nicole și spune-i să se ridice, vreau să vorbesc cu ea în privat. Nicole, ai văzut că e un caz disperat, nu-i așa? Bun, acum mă bizui pe tine să o faci geloasă pe fiică-mea, chiar dacă nu e prea ușor să fii gelos pe măscăriciul ăla. Mângâie-l pe obraz, zâmbește-i tot timpul și fă-l să bea, OK?

Bunica se întoarce spre mine suspinând.

— Numai ea îi găsește pe toți, ce să mai zic? oftă resemnată.

— Olga, Mia, interveni Betty, am primit un mesaj de la Elena, zice așa: „Tocmai am dat peste Paul aici la restaurant, e cu o blondă. Și spunea că nu poate să trăiască fără mine... s-a consolât repede. Ce ticăloși sunt bărbații!“.

— Drept la țintă! exclamă bunica turnându-și vin în pahar. Acum nu trebuia decât s-o lăsăm pe Nicole să-și facă treaba.

— Despre ce crezi că vorbesc? o întrebă Paul pe Nicole.

— Dacă să mănânce carne sau pește ca toată lumea. Stai liniștit și bea, îi răspunse Nicole pe un ton matern.

— Ce zici, să mă duc la baie? Poate o ajut să-și șteargă pata.

— Las-o în pace, ascultă-mă pe mine. În plus, femeile se descurcă de minune singure în baie!

— Ce prost am fost! Acum o să creadă că sunt un cretin.

— O credea și înainte fără îndoială! completă bunica.

— Doamnă Olga, vă rog, nu răsuciți cuțitul în rană, zise mahnit Paul.

În timp ce ospătarul le aducea comanda, Betty sună din nou.

— Prietenul meu tocmai le-a găurit cauciucurile din spate, se smiorcăi. Mă simt oribil!

— „Mă simt oribil“, o imită bunica maimuțărindu-se. Încetați să vă mai simțiți vinovați cu toții, trebuia să vă gândiți la asta înainte, acum e prea târziu. Trebuie să țintim spre rezultat, ne-am înțeles? spuse ca să restabilească ordinea în rândul trupelor.

— Lasă-mă să-ți tai eu friptura, zise Nicole cu voce suavă.

— Fata asta o să ajungă departe, spuse bunica satisfăcută, indiferent ce cale alege în viață.

— Fetelor, am primit un alt mesaj, interveni Betty. Zice: „Nu pot să cred, blonda îi dă să mănânce. Patetic!“.

Bunica aplaudă.

— Dumnezeule, ce bine cunosc femeile, aş putea să deschid o agenție matrimonială, ba chiar mai-mai că o fac! exclamă mulțumită.

Mai târziu, ai mei se ridicară de la masă, iar Paul intră din nou în panică.

— Ai grijă, Paul, de data asta să nu faci nimic. Zâmbește, salută și nu te clinti, altfel vin acolo și te iau la șuturi, ne-am înțeles?

— Da, doamnă Olga! răspunse abătut.

— Cum au ieșit din local, așteptați fix cinci minute, apoi ieșiți și voi și luați-o spre dreapta, mașina lor e parcată acolo la câțiva metri de restaurant. Nu puteți să-i ratați. Voi plimbați-vă indiferenți ținându-vă de mână. El probabil o să zbiere din cauza cauciucurilor, tu te apropii și îl întrebi dacă poți să-i ajuti

cu ceva, ai priceput? Întreabă-l pe el! Și ai să vezi că o să-ți spună s-o conduci pe Elena acasă și pe el la gară. Ai înțeles? E foarte simplu. Și un copil de patru ani ar putea s-o facă, spuse bunica încruntându-se, gândindu-se că poate comparația era prea îndrăzneță.

Mi-l închipuiau flească de transpirație, panicat, aflându-se în cea mai îngrozitoare situație din viața lui, pe care nici în coșmarurile lui cele mai negre nu și-o imaginase vreodată.

— Atunci, la revedere, Elena, l-am auzit spunând ridicându-se brusc și lăsând telefonul pe masă.

— Îl omor! exclamă bunica exasperată, punându-și mâinile în cap. Îl omor cu mâna mea!

O auzirăm pe Nicole cum îl ruga să o ajute să-și pună colierul.

— Ce colier? întrebă el.

— Cel pe care tocmai mi l-ai făcut cadou, prostuțule, răspunse ea.

— Oscar! Nicole e de Oscar! exultă bunica.

— Dar eu nu ți-am dăruit niciun colier, replică Paul istovit.

— Ba cum să nu, nu-ți amintești? spuse ea printre dinți.

— Ei bine, la revedere, Paul! le-o tăie scurt mama.

— Dar... ezită el.

— Vino aici, Paul! tună Nicole. E un ordin!

Îl auzirăm cum se așeză apăsât pe scaun.

— Paul, sunt Mia, mă auzi?

— Mia, îmi pare rău, dar eu nu sunt făcut pentru lucrurile astea. Mă simt groaznic, nici nu-ți poți imagina cât de mult.

— Ba cred că pot!

— Oh, Doamne, scuză-mă, ce idiot sunt, nu voiam... adică... eu...

— Paul! Paul! Stai calm, nu-i nimic, e totul în regulă, i-am răspuns încercând să-l liniștesc. Suntem toți cu tine, bunica știe ce face. Acum așteaptă câteva minute și ieși apoi. Ce era mai rău a trecut!

— Bine, Mia, acum mă calmez.

— Bea, Paul, pentru numele lui Dumnezeu, bea! îl imploră bunica.

Câteva minute mai târziu, îi auzirăm ridicându-se ca să plătească nota și, în sfârșit, ieși din restaurant. Eu, bunica și Sunil cu tava în mână ne uitam întrebători unul la altul.

— Doamnă Olga, spuse Paul după puțin timp, nu știu cum să vă spun, dar afară nu e nimeni.

— Cum adică nu e nimeni? Unde sunteți?

— Unde ne-ați spus dumneavoastră, lângă restaurant, e aici o mașină cu roțile găurite, dar ei nu sunt.

Bunica mă privi fără cuvinte.

— Alt idiot... murmură. Suntem înconjurați de proști!

O clipă mai târziu, am auzit-o Betty țipând la prietenul ei.

— Cum adică i-am pierdut din vedere doar o secundă? Idiotule, cui i-ai găurit cauciucurile?

Răspunsul nu se lăsă așteptat.

— Ticăloși nenorociți, e a treia oară luna asta, sunt ăia de la restaurantul din colț, dar de data asta le trimit pe cap Garda Financiară și Protecția Consumatorului!

— Aveți nevoie să vă conduc undeva? se auzi Paul întrebând.

Bunica închise neconsolată.

— Am rămas fără cuvinte. După aia, tot ei se plâng că femeile sunt prea agresive! În comparație cu ramoliții ăștia, nici nu e greu!

O sună pe Betty.

— Olga, sunt dezolată.

— Mi-e îmi zici?

— Vă citesc ultimul mesaj de la Elena: „Suntem în drum spre casă, urează-mi noroc!“.

— Dumnezeu! Asta nu trebuia să se întâmple! exclamă bunica disperată. Trebuie să ne descurcăm singure!

Se ridică și își aprinse o țigară.

— OK, în situații extreme... Betty, spune-i amicului tău nerod să sune la pompieri și să le spună că a văzut ieșind fum din casa Elenei. Apoi sună la Pizza Express și comandă la adresa ei o pizza gigantică cu porție dublă de mozzarella și ardei grași și o cutie de înghețată cu ciocolată și frișcă.

— Pizza, bunico?

— Elena mănâncă mereu când e nervoasă, cel puțin o să se consoleze pentru seara distrusă, iar noi o să ne gândim la următoarea mișcare. Auzi, dar iubitul tău fantomă nu ne-ar putea ajuta în vreun fel? N-ar putea să trântască vreo ușă sau să miște perdelele?

Doamnă Olga, sunteți teribilă!

— Bunico, ești teribilă!

— Mi-o spune mereu și maică-ta!

Am adormit cu capul pe picioarele ei în timp ce visam că făceam patru piruete.

Capitolul 12

M-am trezit pe canapea, dezmiardată de ciripitul păsărelelor și învelită cu o pătură moale. Ultima oară când am adormit pe o canapea eram în Bath, acasă la Nina și am rămas cu spațele înțepenit o săptămână întreagă. Dar asta era casa bunicii și ea n-ar fi permis niciodată prezența unei canapele fără arcuri în splendidul ei salon.

Casa era învăluită într-o tăcere amortită. Lumina abia se strecura printre obloanele de lemn, reflectându-se pe ramele de argint ale fotografiilor în alb și negru care o înfățișau pe bunica în ziua primei sale împărtășanii, pe bicicletă împreună cu bunicul, într-o mașină roșie decapotabilă, la mare, zâmbitoare, pe când era însărcinată, în timp ce-i făcea baie mamei, la petrecerile în Versilia, la munte, în Kenya. O viață incredibilă, de divă de la Hollywood, mereu zâmbitoare și în centrul atenției.

Poate că de la ea moștenisem obsesia pentru scenă; în fond, își petrecuse viața jucând un rol sub lumina reflectoarelor și vărsându-și în tăcere toate lacrimile, fără să-i dea destinului niciodată satisfacția de a o vedea învinsă. Nu se uitase niciodată înapoi și își continuase drumul cu hotărârea unui animal care atacă și, în final, poate că reușise să-i plătească sorții cu aceeași monedă pentru tragedia din copilărie.

Aceasta era lecția pe care încerca să mi-o transmită din prima zi în care pusesem piciorul în casa ei: trebuia să mă străduiesc să merg înainte, strângând din dinți zi de zi, și fiecare oră în care reușeam să uit de durere și de amintirile chinuitoare ar fi fost o victorie, marcând câte un punct în favoarea vieții.

Computerul bunicii rămăsese deschis pe mäsutä. Am profitat de ocazie ca sä-mi verific mesajele. Cum mä aşteptam, Carl îmi scrisese din nou.

Ştiam cä m-aş fi simţit rău dacä i-aş fi citit mesajul şi pentru o clipä am fost tentatä sä-l şterg fără sä-l deschid, dar n-aş fi putut niciodatä sä-i întorc spatele. Țineam prea mult la el şi la Nina şi nu i-aş fi părăsit niciodatä, chiar dacä sä stau cu ei ar fi însemnat sä-mi revin mult mai lent.

Sau sä nu-mi mai revin deloc.

Dragä Mia,

Uite-mä iar aici cu veşti noi.

Se pare cä nenorocirile nu se mai terminä în familia asta. Ultima noutate este cä tatäl Ninei i-a spus Laetitiei cä vrea o pauzä.

Îţi dai seama? Ca şi cum tragedia prin care a trecut deja biata femeie n-ar fi fost de ajuns, acum o mai părăseşte şi soşul. Ea parcä nici n-a băgat de seamä sau poate nu o mai interesează prea mult, fiindcă i-a răspuns doar atât: „Fä ce vrei, eu trebuie sä mä duc la bisericä“.

Aşa cä acum el s-a mutat la hotel, iar noi trăim prinşi în ghearele durerii şi nimeni nu vrea cu adevărat sä iasă din aceastä situaţie.

Nina, după cum şi-am spus, se preface cä a fost tot timpul singurul copil. În schimb, Laetitia vorbeşte ca şi cum el ar fi tot în Marinä şi îl aşteaptä sä vinä acasă.

Îi spalä şi îi calcä la fiecare trei zile cämăşile, găteşte măncarea lui preferatä şi înregistrează emisiunile lui preferate în fiecare seară.

Asta nu e viaţă.

Dacä ar trebui sä-ţi spun cum mä simt în momentul ästa, chiar n-aş şti ce răspuns sä-ţi dau. Nici măcar eu nu ştiu ce fac aici, dar simt cä nu pot sä plec, cel puţin nu acum, nu şi eu.

Cu fiecare zi care trece, mä simt prins din ce în ce mai mult în cursä şi imediat după mä simt vinovat cä gândesc astfel. Ştiu cä nimeni nu mä obligä sä rămân aici, dar nu pot s-o părăsesc pe Nina.

Încă o iubesc pe Nina, cea pe care o cunoașteam noi doi, nu pe cea care a devenit acum. Pe Nina asta o urăsc și nu am nimic în comun cu ea, dar continui să sper că, într-o zi, pe neașteptate, o să înceapă să mă privească așa cum făcea odată, cu acei ochi mari și buni, zâmbindu-mi cu încredere și entuziasm.

Ăsta e motivul principal pentru care rezist. Știu că ea se află într-un loc pe undeva și, în ziua în care va dăruia zidul de apărare, va trebui să fiu pregătit să o ajut să se adune.

Te îmbrățișez tare și te rog să-i scrii, chiar dacă ți se pare o idee stupidă.

Carl.

Scrisoriile mele fuseseră evident arse, iar ea nici măcar nu-i spusese de ele. Dar nu-mi păsa, i-aș fi scris în continuare. Mie îmi făcea bine.

M-am întins leneș în pat, bucurându-mă de liniștea dimineții, întrebându-mă dacă să mă uit sau nu pe furiș la e-mailurile bunicii. Poate descopeream măcar ceva în plus despre amantul ei secret. Ea ar fi făcut-o fără îndoială, dar imediat cum am încercat să deschid Outlook-ul ca să-i verific e-mailurile, fluieratul lui Sunil m-a făcut să renunț la plan.

--- Bună dimineața, domnișoară, e foarte devreme. V-ați trezit deja? Pregătesc micul dejun!

Aș fi preferat să mi-l pregătesc singură, dar Sunil își apăra bucătăria așa cum făcea un câine cu osul lui.

Seara trecută fusese atât de incredibilă încât n-aș fi știut de unde să încep. Și erau genul de lucruri pe care Patrick le detesta, motiv pentru care nu-l implicasem aproape deloc în toată povestea.

Muream de curiozitate să vorbesc cu mama și să aud versiunea ei, dar mai mult decât orice muream de curiozitate să aud versiunea lui Betty. Și curiozitatea mi-a fost satisfăcută imediat cum mi-am deschis telefonul: „Misiune îndeplinită, taică-tu s-a întors acasă la Libby, iar maică-ta m-a invitat să mănânc pizza la ea la unu noaptea. Am dat gata juma' de kil de înghețată! Bet“.

Câştigasem prima rundă doar pentru că avuseserăm noroc, dar n-am fi putut să-i împiedicăm să se întâlnească la nesfârşit şi speram că bunica avea alte planuri în minte, mai bune decât cel din seara trecută.

Dar eu aveam o problemă şi mai mare, şi anume să găsesc un mod de a vorbi cu Pat despre familia lui. E-adevărat, aş fi putut să-i ascund ce se întâmpla cu ai lui, dar nu avea sens. Dacă eram o singură fiinţă, dacă el făcea parte din mine şi din gândurile mele, nu puteam să-l mint în privinţa unui detaliu atât de important şi poate că el, cu delicateţea şi înţelegerea lui, ar fi putut găsi soluţia potrivită pentru a le ajuta pe Nina şi pe Laetitia să iasă din izolarea în care se refugiaseră.

L-am aşteptat pe Sunil să cureţe cu grijă aragazul şi masa, iar când a ieşit să tundă iarba l-am chemat.

— Pat?

Spune-mi, iubire.

— Eşti supărat rău din cauza balamucului pe care l-am făcut aseară?

Nu sunt supărat. Să spunem că nu înţeleg toată mobilizarea asta ca să împiedicaţi să se întâlnească două persoane care au fost căsătorite ani buni şi au împreună o fiică.

— Da, dar uiţi că el a plecat, fiindcă s-a îndrăgostit de altă femeie, pe care apoi a luat-o de nevastă şi cu care a făcut alţi doi copii. Scuză-mă dacă subliniez ce e evident deja, i-am răspuns întinzând unt pe o felie de pâine prăjită.

OK, dar asta nu înseamnă că vor fi din nou împreună. Pur şi simplu au început iar să vorbească şi mie mi se pare un lucru foarte frumos!

— Bineînţeles, aşa e pentru tine care ai o perspectivă romantică şi incoruptibilă asupra realităţii! Dar aici totul a rămas la fel: nimeni nu face niciodată nimic fără să urmărească un profit! am intervenit, gesticulând cu un cuţit în mână.

Dar aici vorbim despre părinţii tăi!

— Ştiu! Şi se potrivesc cum nu se poate mai rău pe lume, ca... pizza cu ananas şi vinul cu limonadă. Şi ei ştiu asta, de aia încerc să-i fac să nu-şi piardă vremea unul cu altul! i-am

spus mușcând din felia de pâine prea energic încât o bucălică de unt mi-a căzut pe tricou.

Mia, dragostea are atâtea fețe! Nu poți să ștergi din viața ta persoanele importante, mai ales când ai făcut un copil împreună!

— Nu zic să le ștergi din viață, dar nici să deschizi înapoi uși închise! Pot să știu de partea cui ești? l-am întrebat în timp ce încercam să-mi șterg pata de pe tricou.

Întotdeauna de partea realității!

— Și atât?

Și a ta!

— Vrei să spui că ai rămas mereu în relații bune cu fostele tale prietene?

Bineînțeles!

— Cum adică „bineînțeles“? Și câte „foste“ ai avut? am întrebat uimită.

Păi... câteva, răspunse vag.

— „Câteva“ câte, Patrick? l-am presat îndreptând cuțitul în aer.

Vreo două...

— Vreo două?

Poate trei...

— „Poate trei“? am repetat tăioasă.

Iubito, trebuie neapărat să repeți tot ce zic eu?

— Vrei să spui că nici măcar nu-ți mai aduci aminte câte au fost?

Patru?

— Patru? Pat! Zi mersi că ești mort, altfel aveam eu grijă! am răspuns înfuriată, începând iar să ung feliile de pâine cu atâta furie încât le-am făcut bucățele.

Mia, scumpa mea, așa sfărâmițate sunt bune pentru păsări.

— Tu vezi-ți de treburile tale! Nu vorbesc cu trădătorii!

Eu, trădător? Glumești!

— Patru prietene! Ai avut patru prietene, îți dai seama? La doar nouăsprezece ani! Vrei să-mi spui când ai avut timp?

Mia, am ieșit cu patru fete în trei ani și timp de două luni maximum cu fiecare, nu mi se pare că sunt un... gigolo!

Asta hotărâsc eu!

Mia, serios, ești supărată pe mine?

— Mă mai întrebi? Și pun pariu că te-ai culcat cu toate patru!

Nu chiar...

— Deci recunoști? am urlat, punându-mi cu mâinile în șolduri, cu fața spre frigider.

Ce să recunosc?!

— Că nu aș fi fost prima! Eu credeam că era prima oară și pentru tine! am protestat iritată.

Ehm... nu, credeam că știi. Dar cu tine ar fi fost ca și prima oară, nu eram îndrăgostit de niciuna dintre ele așa cum sunt de tine.

— Nu încerca acum să faci pe lingușitorul cu mine, e prea târziu!

Nu fac decât să-ți spun adevărul, iubito.

— Și nu-mi spune „iubito“! Nu vreau să te mai aud! De fapt, știi ceva? Te părăsesc!

Dar nu poți să mă părăsești, Mia! Tu mă iubești!

— Nu te mai iubesc, s-a terminat!

Mia... încearcă să fii rațională. Sunt tip, sunt mai mare ca tine. E normal să fi avut câteva... experiențe.

— Și tu ce-ai spune dacă m-aș fi culcat și eu cu alți băieți? Nu s-a întâmplat, nu-i așa? întrebă îngrijorat.

— Bineînțeles că nu! Dar vezi că te deranjează?

Normal că mă deranjează. Te rog, Mia, mă pui într-o situație jenantă, nu vreau să vorbesc cu tine despre asta!

— Atunci cu cine ai vrea să vorbești și când aveai de gând să-mi spui?

Ți-aș fi spus dacă nu muream, acum nu mai are niciun sens!

— Normal, acum că știi că nu mai poți avea alte aventuri, te mulțumești cu mine!

Ai înnebunit? Eu să mă mulțumesc cu tine? Eu nu voiam pe nimeni altcineva! Cum e posibil să nu mă crezi?

— Uite că nu te cred, nu după ce mi-ai spus că te-ai culcat cu patru fete!

Mia, nu m-am culcat cu patru fete.

— Atunci cu câte?

Cu două, m-am culcat cu două!

— Și cine sunt?

AAAAH! Mă faci să-mi pierd mințile! Una era Christine, pe care ai cunoscut-o în seara în care te-am salvat cu motocicletă și, dacă-ți aduci aminte, am trimis-o acasă cu prietenul meu ca să merg cu tine, iar cu cealaltă s-a întâmplat cu mult timp în urmă, era o colegă de clasă, o anume Mary nu-mai-știu-cum. Nici nu-mi mai aduc aminte.

— Ah, bine, acum nu-ți mai aduci aminte nici numele de familie! Măcar îți amintești cum mă cheamă pe mine?

Mia, termină!

— Nu ridică tonul la mine!

— Pot să știu ce-ai de urla la ora asta? interveni bunica intrând în bucătărie în capot.

— Nimic, bunico, tocmai am descoperit că iubitul meu s-a culcat cu cine a apucat!

Mia!

— Ferice de el!

— Te rog!

— Ce vrei să-ți spun? zise turnându-și cafea în ceașcă. Era tânăr și frumos, ce-ar fi trebuit să facă?

— Să-mi fie fidel!

Ți-am fost fidel!

— Tu să taci!

Bunica se uita la mine uluită.

— Mia, ești sigură că te simți bine?

— Nu! După ce-am aflat că s-a culcat cu două fete! am protestat, băgându-i două degete sub nas.

— În timp ce era cu tine?

— Bineînțeles că nu, înainte!

— Atunci de ce te lamentezi? răspunse amestecându-și cafeaua.

Oh! Mulțumesc, Olga! În sfârșit, cineva care-mi ia apărarea!

— Ce trebuia să facă? Să stea închis într-un clopot de sticlă așteptând să sosească prințesa?

— Eu nu m-am culcat cu nimeni chiar dacă am avut ocazia!

— Așa și sper, ești un copil! spuse deschizând frigiderul.

Bravo, bunico!

— Ce legătură are? Zici n-ar trebui să mă deranjeze?

— Mia, ascultă-mă bine, spuse aruncând lingurița murdă în chiuvetă. Peste, să zicem, cinci ani, adică după ce vei fi avut parte de o mostră adevărată din ceea ce înseamnă relațiile între adulți, o să mai vorbim, și îți garantez că o să râzi de conversația asta când o să-ți amintești!

— Ba nu, bunico, n-o să-mi schimb niciodată părerea, sunt de neînduplecat!

— Ah! Copila mea, spuse râzând, după ce o să înșeli și o să fii înșelată, după ce o să părăsești și o să fii părăsită, după ce o să te căsătorești de două ori și o să faci copii, nici nu-ți închipui cât de flexibile o să-ți devină părerile!

— Nu cred, i-am spus încrucișându-mi brațele și bosumflându-mă.

Ascult-o pe bunica ta, Mia, și ai încredere în mine.

— Cu tine nu mai vorbesc!

Atunci o să vorbesc eu cu tine și o să-ți spun că cea mai mare durere a mea este că am plecat înainte să pot face dragoste cu tine, pentru că știam că erai femeia vieții mele și cu tine ar fi fost atât de special încât n-ar mai fi existat tot restul...

— Și atunci cu Christine? Cu ea ai fost o bună bucată de vreme!

Nici Christine nu era persoana potrivită pentru mine și tocmai de-aia am și părăsit-o. Pot fi mai sincer de-atât?

— Vă certați cumva? întrebă bunica în timp ce spăla ceștile.

Nu!

— Da!

— Sunteți nebuni! spuse scuturând din cap și ieșind din bucătărie.

Puțin mai târziu, m-a sunat mama. Simțeam că era nervoasă și că avea chef să se descarce și nu i-a fost prea greu să găsească pretextul potrivit ca să se certe cu mine.

— Și? Ai reflectat în privința școlii?

— Ca să fiu sinceră, nu, mamă.

— Și ce mai aștepți, să se termine anul?

— Poate.

— Mia, nu mai fi obraznică, am discutat deja de atâtea ori despre asta. Nu vreau să repeți anul, iar directoarea mi-a spus că sunt dispuși să te ajute.

— Mamă, am pierdut mai mult de două luni de școală și ideea de a mă apuca iar de învățat biologie, istorie și toate idiotețiile alea inutile nu-mi place deloc.

— Mia, ai grijă cum vorbești. Și ce intenționezi să faci? Ai vreo idee mai bună? Preferi să rămâi repetentă? N-ai decât, dar după aia să nu-mi spui că nu te-am avertizat!

— Nu-mi pasă, mamă.

— De ce anume nu-ți pasă?

— De ce voi face! i-am răspuns obraznic.

— Foarte bine, atunci o să-i spun directoarei că ești confuză și ai hotărât să repeți anul.

— Fă cum vrei, nu mă interesează. Iar la capitolul confuzie, nu cred că stai mai bine ca mine, i-am spus și mi-am mușcat imediat limba.

A urmat o liniște tăioasă.

— Ce-ai spus, Mia? șuieră printre dinți.

— Nimic, n-am spus nimic, scuze.

— Mia, văd că vizita la bunica ta nu-ți face deloc bine. Ai devenit și mai arogantă ca înainte și nu-ți dau voie să-mi vorbești în felul ăsta, ne-am înțeles?

Era cu adevărat supărată, iar eu, ca de obicei, exagerasem.

— Da, mamă, scuză-mă, am dormit prost azi-noapte.

— Atunci ieși la o plimbare să te calmezi, ai 24 de ore să hotărăști ce faci cu viața ta, după care, te privește ce se va întâmpla. Eu mă spăl pe mâini de tot.

Închise.

Fusesem foarte rea cu ea, dar nici mama nu trecea printr-o perioadă prea bună dacă reacționase așa. Știa bine prin ce trecusem și nu se putea preface că nu se întâmplase nimic. Nu mai eram aceeași persoană de altădată și meritam și eu un pic de înțelegere și de blândețe în plus.

Bunica intră din nou în bucătărie, prezentându-mi noutățile pe care tocmai le aflate de la Betty: mama era sigură că pom-pierii și pizza fuseseră ideea lui Paul și, dat fiind că nu era un om care strălucea în privința inițiativelor, se simțise măgulită, chiar dacă asta n-o făcuse să se răzgândească în privința împăcării cu fostul soț.

— Acum așteptăm următoarea mișcare și apoi vom acționa în consecință. Te-ai împăcat cu prietenul tău?

— Nu!

Da!

Răspunserăm din nou în cor și izbucnirăm în râs.

— Perfect! spuse zâmbind. Acum trebuie să ne ocupăm de catering pentru petrecerea ta de mâine.

— De... ce anume?

— De catering și de toată organizarea, vreau să fac lucrurile așa cum se cuvine, vreau muzică, mâncare, băutură și un tort fantastic! Împlinești o singură dată șaisprezece ani și până acum nu ai avut o viață prea distractivă.

Aici avea dreptate din plin, dar la fel de adevărat era și că eu nu eram mare amatoare de petreceri și nu știam deloc cum să-i spun asta. În zilele mele de naștere, ieșisem cel mult la pizzerie cu mama și Betty și apoi mâncasem tortul acasă. O petrecere adevărată era prea mult pentru mine – eram cam antisocială, ca să fiu sinceră. În plus, nu cunoșteam pe nimeni în Florența, asta dacă bunica nu avea cumva intenția să închirieze și niște prieteni.

Mi-am petrecut dimineața ținându-mă după ea ca un cățeluș în timp ce suna la firma de organizare a evenimentelor și alegea fețele de masă, husele pentru scaune, formația și DJ-ul. Eu nu făceam prea multe în afară de a da aprobator din cap, având în vedere că n-aș fi știut niciodată să aleg între șervețele mov sau liliachii. I-am dat mână liberă și în privința tortului, dat fiind că nu prea mă omoram după dulciuri, și am fost de acord că prăjitura *mille feuille* cu cremă *chantilly* a prietenului său cofetar ultrapremiat era perfectă.

M-am întors în camera mea năucită și încă foarte iritată din cauza lui Patrick. Realizam că era ridicol să rămân supărată pe

el, dar, dacă încă eram împreună, atunci aia era prima noastră ceartă adevărată între îndrăgostiți. Chiar dacă era una virtuală.

Mi-am făcut un duș și m-am trântit în pat, apoi l-am sunat pe Paul.

— Ce faci?

— Sunt distrus, Mia, mă simt ca un imbecil, cu respectul de sine la pământ. Am făcut cea mai îngrozitoare figură din toată viața mea! Merit s-o pierd pe Elena!

— Hei, ia-o ușor, ce zici acolo? Să spunem că ești unul care, sub presiunea stresului, nu reușește să obțină cele mai bune rezultate, dar de aici și până la a spune că meriți s-o pierzi pe mama e cale lungă!

— Sunt un nătărău! gemu.

— Ești doar prea bun. Și-apoi nu e ușor să fii dirijat de bunica! Eu zic că te-ai descurcat bine, nu toată lumea ar fi rezistat până la sfârșit!

— I-am distrus fusta cu vinul și acum crede că ies cu Nicole.

— Mai bine, așa o să creadă că ești un seducător de primă clasă!

— De unde seducător de primă clasă? Aș plăti pentru o seară în care să mă uit la un film pe canapea, ținând-o în brațe.

— Atunci las-o pe bunica să-și facă treaba și o să vezi că așa o să se întâmple.

— Ești convinsă?

— Bineînțeles! i-am răspuns cu un entuziasm exagerat.

— Crezi că ar trebui s-o sun?

— Mmm... bunica ce zice?

— Zice să nu fac asta.

— Atunci n-o suna, așteaptă să facă ea prima mișcare.

— Dar ce știi tu despre strategii amoroase?

— Să zicem că încep să pricep și eu câte ceva, am spus adresându-mă unui Patrick ipotetic.

Îmi propusesem să nu mai vorbesc cu el un timp, doar cât să-l fac să înțeleagă că nu era de glumit cu mine și că nu avea nicio scuză că *uitase* să-mi spună ceva atât de important: că se culcase deja cu două (DOUĂ!) fete.

Simțeam cum gelozia mă rodea pe dinăuntru, de parcă Pat ar fi fost încă viu și ar fi stat acolo în fața mea. Eram extrem de furioasă și voiam să-l fac să mi-o plătească. Aveam deja o idee despre cum să i-o întorc.

Am deschis sertarul ca să-mi iau lenjerie curată și mi-am văzut pantofii de balet care parcă mă așteptau. I-am luat și i-am pus pe pat. Oricât aș fi încercat să-i refuz, nu puteam să nu văd cât erau de frumoși: tociți în vârf și moi exact atât cât trebuia, cu panglicile lungi cusute de mama.

Am simțit un impuls irezistibil de a mă încălța cu ei. Picioarele mi se adaptară cam greu, nu mai eram obișnuită, iar degetele strivite de vârful rigid parcă stăteau să explodeze. Dar era o durere familiară care m-a făcut să-mi amintesc cu nostalgie de băile cu bicarbonat, de bășici și unghii învinețite. Mi-am legat panglicile în jurul gleznelor și m-am ridicat în picioare. Mi-am îndoit vârfurile de mai multe ori, mi-am rotit gleznele ca să le încălzesc un pic și, când m-am simțit pregătită, m-am ridicat pe vârfuri. Degetele mă dureau îngrozitor, dar reușeam să-mi păstrez echilibrul.

Am încercat câteva *passé-uri*, *relevé-uri* și am făcut o piruetă așa cum mă învățase maestrul. Și mi-a ieșit. Încă eram puțin nesigură, dar picioarele mele păreau să știe ce aveau de făcut, cum se întâmpla în filmul cu pantofiorii fermecați. M-am descălțat și i-am pus în geantă. Poate, mai devreme sau mai târziu, aveam să-i folosesc la lecție. Poate.

Pe Patrick l-am ignorat deliberat, până când l-am auzit pe Massimo vorbind cu bunica. Atunci m-am gândit să-i plătesc cu aceeași monedă.

— Pat?

În sfârșit, mă simt ca un spirit care nu iese din lampă dacă nu-l chemi. Ești insuportabilă când mă lași așa!

Am coborât la parter și, cum l-am văzut, mi-am deschis larg brațele:

— Bună, Massimo, ce faci? i-am strigat, alergându-i în întâmpinare.

Massimo rămase uluit și se asigură că vorbeam într-adevăr cu el.

— Bună, Mia! Pregătiri în toi, așa-i?

— Bunica pregătește o petrecere incredibilă, de genul *Super Sweet Sixteen* de pe MTV. Vii și tu, nu-i așa?

Mia, încerci cumva să mă faci gelos?

— Dacă mă inviți, cum să nu vin?

— Normal că te invit, o să fii cavalerul meu! i-am răspuns luându-l de braț.

Mia, ești nedreaptă și joci murdar!

— Să te înveți minte! i-am spus printre dinți.

Bunica ieși pe verandă și se îndreptă spre mine zâmbitoare.

— Nepoțico, a sosit momentul să vezi unde lucrează bunica ta. Haide, te duc la magazin!

— Deci, ne vedem mâine-seară, bine, Max? i-am strigat, făcându-i cu mâna în timp ce mă îndepărtam.

— Max? mă întrebă bunica.

Max? repetă și Patrick.

— Max. Care-i problema? am răspuns ridicând din umeri.

— Ești unică, ești exact bunică-ta!

Sunil ne-a adus mașina și am pornit împreună spre Florența. Galeria de artă se găsea pe strada Maggio, adevăratul regat al bunicii. Un magazin plin ochi de obiecte minunate, scaune, brocarturi, îngerași, lămpi, obiecte din marmură, tablouri, mese, table de șah, ceasuri cu pendule, argintărie, rame, statui, păpuși. Nenumărate lucruri prețioase și elegante, aranjate cu gust și înfrumusețate de jocuri de lumini special create care dădeau ambianței un aer intim și primitiv.

Era ca o extensie a salonului său, doar un pic mai în penumbră. Biroul se găsea în capătul coridorului și dădea spre o curte interioară. Era o explozie de dosare, hârtii, notițe, ziare, cărți, acte, fotografii și scrumiere pline. Numai ea intra acolo și era un privilegiu să fii primit în acel loc.

Se așeză pe scaunul ei din piele și își turnă un pahar de lichior pe care îl ținea într-un dulăpior de sub birou.

— Vezi tu, Mia, toate astea sunt făcute de mine și de bunică-tu. A fost nevoie de multă muncă, iar acum, că aveam concurența chinezilor, e nevoie de și mai multă, dar bunica e o tipă dură, știi, nu?

— Da, bunico.

— Iar tu îmi semeni mult, puișor. Asta înseamnă că și tu ești o dură și sunt sigură că o să treci peste toate.

— Sper, i-am răspuns uitându-mă în pământ.

— Bineînțeles că o să reușești. Dacă am reușit eu, o s-o faci și tu. Vei merge înainte și vei avea o viață frumoasă și în-cununată de succes. Noi două suntem niște supraviețuitoare și nimic nu ne mai poate înfrânge acum.

Mi-o spuse privindu-mă în ochi, iar cuvintele ei îmi ajunseră la inimă. Știa cu câtă durere mă confruntasem și respecta lucrul ăsta, dar voia să reacționez.

Venise momentul să-mi iau viața în mâini. Trebuia să iau o hotărâre. O hotărâre care m-ar fi ajutat să o iau de la zero.

În aceeași noapte, l-am visat pe Patrick. Eram furioasă și aveam toate motivele să fiu așa.

Mia, încă mai ești supărată? Hai să vorbim, te rog!

— Nu sunt prea multe de spus. Nu poți șterge cu buretele ce-ai făcut, nu? am răspuns agasată.

Dar eu nu ți-am făcut niciun rău, nu ți-am zis despre relațiile alea, fiindcă nici nu mi se părea corect față de tine și apoi adevărul este că, de când sunt cu tine, am șters tot cu buretele. Dacă nu mă crezi, chiar nu știu ce să-ți mai spun!

— Vrei să-mi spui că nu te-ar fi deranjat dacă eu ți-aș fi ascuns două relații?

Schiță un gest de iritare.

Păi... bineînțeles că da, dar nu e același lucru, încercă el să se apere.

— Ba mie mi se pare fix același lucru!

Nu, Mia, tu ești...

— Bla bla bla, l-am întrerupt, astupându-mi urechile.

... imposibilă! Cum pot să te fac să pricepi că nu eram îndrăgostit de fetele alea așa cum sunt de tine?

— Cum poți să te culci cu două fete de care nu ești îndrăgostit? Eu n-aș putea niciodată!

Mia, nici măcar nu știam ce înseamnă să fii îndrăgostit! Cât timp mai vrei să repet asta?

— Până când o să-mi treacă și încă nu mi-a trecut! Și acum ieși din visul meu, trebuie să mă odihnesc, pentru că mâine mă așteaptă o zi lungă și extenuantă! am protestat.

Sigur, cu Massimo!

— Da, exact, cu Massimo! am răspuns, arătându-i limba.

N-am să te las singură cu el nicio clipă.

— E o amenințare?

Ți-o jur!

Capitolul 13

Patrick m-a trezit cântându-mi „Mulți ani trăiască, principesa“, un cântec compus de el special pentru această ocazie. N-am reușit să mă abțin din râs, niciodată n-am fost în stare să rămân supărată pe el chiar dacă, gândindu-mă iar la povestea aia, mă simțeam și acum roasă de gelozie.

Bună dimineața, iubita mea! Aș vrea să-ți pot face un cadou, dar n-am găsit altceva mai bun decât cântecelul ăsta.

— E foarte drăguț, Pat, dar acum ajunge, nu mai cânta, te rog.

Am căscat și m-am frecat la ochi, realizând că împlinisem șaisprezece ani. Niciodată nu mă interesaseră zilele de naștere, voiam doar să cresc mai repede ca să fiu mai independentă, dar vârsta de șaisprezece ani mi se părea dintr-odată ceva frumos care merita sărbătorit.

Nu mai aveam cincisprezece ani – atunci erai considerată o mucoasă în toată regula. La șaisprezece ani, erai mare, puteai lua decizii în privința viitorului tău, iar părerile tale erau luate mai mult în considerare. Când ziceai că aveai „cincisprezece“, oamenii se concentrau mai mult pe acel „cinci“, dar „șaisprezece“ semăna deja cu „optsprezece“.

M-am privit în oglindă și i-am spus imaginii mele reflectate:

— Bună, sunt Mia și am șaisprezece ani!

Doamne, ce bine suna!

M-am dus la fereastră și am zărit-o pe bunica dirijând pregătirile pentru acea seară, punându-l pe Sunil să mute mese lungi dintr-o parte într-alta a grădinii, dând ordine chelnerilor care se ocupau cu amenajarea, alergând ca nebunii ca să

aranjeze tacâmurile de argint și scaunele. Ar fi fost indicat să dispar până la ora petrecerii, ca să poată să chinuiască personalul după bunul plac. Am coborât s-o salut, dar abia dacă m-a observat. Atât era de ocupată să-l insulte pe responsabilul serviciului de catering la telefon, deoarece greșise forma fețelor de masă.

M-am îndreptat spre oraș ca să ajung la lecția de balet. Mă simțeam mai încrezătoare ca de obicei și poate că era și influența pantofiorilor fermecați pe care-i aveam cu mine.

Pe drum, m-a sunat mama.

— La mulți ani, scumpa mea! Îmi zise ușor nostalgică.

— Mulțumesc, mamă, e prima oară când suntem departe una de alta de ziua mea!

— Știu, îmi pare tare rău și îmi pare rău că am ridicat ieri tonul la tine. Sunt un pic obosită și mă enervez ușor.

— Nu-i nimic, mamă.

Brusc i-am simțit enorm lipsa și mi-a pierit tot cheful să fiu adultă. Nu voiam decât să fiu cu ea, să mă cuibăresc în brațele ei.

— Ești bine, puișor? Bunica te răsfăță îndeajuns?

— Chiar prea mult! A organizat o petrecere pentru mine în seara asta.

— Mă așteptam! Orice scuză e bună ca să dea o petrecere! Bunica Olga e regina petrecerilor, o să vezi ce-o să te mai distrezi!

— Mamă, mi-e dor de tine, aș vrea să fii aici.

— Știu, draga mea, și eu aș vrea, dar o să ne vedem curând și o să sărbătorim cu Betty și cu York aici acasă, cum facem mereu.

— Ce face York?

— Bine! York, salut-o pe Mia!

L-am auzit lătrând.

— O să vină și Paul?

— Nu, scumpa mea, Paul n-o să vină.

Am tăcut pentru o clipă.

— V-ați despărțit?

A făcut o pauză.

— Da, scumpa mea, ne-am despărțit.

Am simțit o împunsătură în inimă. Abandonurile, morțile și despărțirile făceau parte din meniul meu zilnic. Aceasta era adevărata semnificație a cuvântului „a crește”: când începeai să înțelegi că persoanele, despre care credeai că aveau să-ți rămână mereu alături, plecau una după alta, lăsându-te singură.

Mi-am mușcat interiorul obrazului ca să nu plâng.

— Dar... de ce?

— Fiindcă lucrurile nu mai mergeau între noi.

Nu era adevărat, știam că mințea, nu mai mergeau pentru ea, dar nu avea curajul s-o recunoască nici față de ea însăși.

— Dar Paul te iubește mult.

— Știu, Mia, dar poate că eu nu-l mai iubeam.

Iată, mărturisise, iar, după un astfel de răspuns, nu mai aveai ce să spui.

Când încetezi să iubești pe cineva e ca și cum ai șterge o parte din propria viață și asta știam și eu care îl iubisem numai pe Patrick. Dar nu știam cum poți să nu mai iubești pe cineva de la o zi la alta. Nu era ca și cum te-ai fi lăsat de fumat sau ai fi renunțat la ciocolată. Însemna să nu mai trăiești pentru acel cineva, să nu-i mai vezi licărirea din ochi, să nu-ți mai simți inima bătând nebunește, să nu mai simți fiori și să nu ți se mai pună un nod în stomac, să nu te mai emoționezi și să nu mai visezi să-ți petreci tot restul vieții alături de el.

Era imposibil să *încetezi* să mai iubești pe cineva căruia i-ai dăruit inima ta. Nu puteai să iei hotărârea asta așa lucidă, numai dacă nu se încadra în acea „flexibilitate a părerilor” despre care vorbea bunica.

— Dar o să-l mai pot vedea?

— Bineînțeles, de ce să nu poți? E o chestiune între noi doi, nu are legătură cu tine, el ține mult la tine.

Și despre tata spusese același lucru, dar apoi el nu mă mai căutase deloc și, într-un final, și eu renunțasem să-l mai caut.

Nu m-aș fi gândit niciodată că o să-mi pară atât de rău dacă mama se despărțea de Paul. Era primul de care mă atașasem cu adevărat și despre care credeam că ar fi reușit s-o facă

fericită. Dar se pare că nu pricepeam nimic despre relațiile dintre adulți. Și asta era un lucru pe care aș fi vrut să-l descopăr cât mai târziu posibil.

Evident, nu mi-a spus nimic despre întâlnirea cu tata și nici dacă plănuia să-l vadă din nou. În sinea mea speram că renunțase, dar mai târziu Betty mi-a confirmat contrariul.

— Bună, frumoaso, ce face *my little sweet sixteen*?

— Bine, Betty, chiar dacă tocmai am vorbit cu mama și mi-a zis că a terminat-o definitiv cu Paul.

— Eu nu cred că e așa, cu siguranță nu ca să se împace cu taică-tu. Pentru asta va trebui să treacă peste cadavrul meu și cel al bunicii tale!

— Crezi că se vor mai vedea?

— Știu că vrea să-i facă o surpriză peste câteva zile, fiindcă Libby va fi plecată din oraș pentru un congres. Vrea să apară la biroul lui pe neaunțate pentru un picnic.

— Un picnic? Și i-ai spus bunicii?

— Îi spun imediat cum aflu mai multe detalii. Apropo, ce-mi spui de Patrick? Ați reușit... ceva?

— Nu și nici n-o s-o facem pentru cine știe cât timp, tocmai am descoperit că a *făcut-o* deja cu alte două tipe!

— Păi, e cam greu ca un gagi ca el să rămână singur!

— Betty! Vezi cum vorbești, e de aceeași vârstă cu fiu-tu!

— Și? Recunosc că-mi plac bărbații tineri și frumoși!

— Rușine să-ți fie, babă perversă! i-am spus râzând.

Poate că mai exista o speranță. Așa cum îi venise dorința de a fi din nou cu tata, tot așa putea să-i și treacă imediat ce și-ar fi amintit cum era traiul cu el.

Tot hoinărind, începeam să cunosc Florența și plimbările de una singură într-un oraș străin mă făceau să fiu mai încrezătoare. Știam că astfel de momente care mă umpleau de energie aveau să fie înlocuite de tot atâtea altele care să arunce în depresie, dar începusem să mă obișnuiesc cu starea mea de spirit schimbătoare și încercam să mă bucur de fiecare clipă.

Am ajuns la lecție și maestrul m-a întâmpinat cu un zâmbet larg. Nu mi-am scos pantofii de balet din geantă, dar știind

că erau acolo aveam o senzație de siguranță. Apoi au venit și Laura și Serena urmate de Roșcatul care se numea, de fapt, Duccio.

Am început cu secvența de încălzire la bară și apoi am continuat cu exercițiile la centru. Eram binedispusă și maestrul a observat asta.

— Așchiuță zâmbește! Asta înseamnă că te-ai îndrăgostit! Simți primăvara? Cine e norocosul? Roșcatul?

— Nu, maestre! am răspuns îmbujorându-mă.

— Nu-ți place de el? E băiat chipeș!

— Da, desigur, dar nu sunt îndrăgostită de el!

— Păcat, așa ar fi dansat și el mai bine, nu-i așa? zise trăgându-i o palmă peste umăr, mai-mai să-i fractureze omoplatul. Tu trebuie să fii puternic, maiestuos, impunător ca unul din cei 300. Știi filmul? Un războinic care înaintează, ținându-și capul sus ca să-și apere patria! Ce pățește un războinic dacă se uită în pământ?

— Nu știu, maestre... Cade?

— Nu, își găsește lentila de contact pe care o pierduse, Roșcatule! Deșteptarea! Dacă se uită în pământ, l-au omorât, ai înțeles? Și mai sunt alți 299 gata să-i ia locul, e clar?

— Da, spuse coborându-și privirea.

— Da și mai cum?

— Da, maestre!

— Așa mai merge!

— Așa e în meseria asta, nu e de ajuns să fii bunicel, ca să te afirmi. Trebuie să fii excepțional! Așa cum eram eu, îmi zise făcându-mi cu ochiul.

Am râs.

— De ce râzi? Nu crezi că eram excepțional?

— Ba da, maestre!

— Fata asta nici nu mă respectă! exclamă ridicându-și dramatic brațele spre cer. Haideți, să facem cei opt euro să dea roade. *Saut de basque en dehor, sissonne, fondu, chassé, chaîné, chaîné*, și vă opriți la colț.

Bătu din palme și porni casetofonul. Muzica era la un volum insuportabil.

Debordam de energie și simțeam cum încrederea îmi creștea cu fiecare pas pe care-l făceam și cu cât mă arătam mai sigură, cu atât maestrul mă îndemna să execut mișcărilor mai bine. Dar în loc să mă simt descurajată, îl ascultam și încercam să-i urmez sfaturile.

Bravo, Mia, așa te vreau, asta e iubita mea!

Am zâmbit la partea cea mai complicată a variațiunii terminând în poziția a patra, fără să mă clatin nici măcar o secundă, cu un braț ridicat.

Patrick aplauda, iar fetele zâmbeau dându-și coate.

— Bun, acum vino să-mi iei locul dacă tot ești aici, spuse maestrul.

— Nu, nu, maestre, m-am lăsat dusă de muzică, am încercat să mă justific pentru că schimbasesm pașii.

— Ce faci, acum te scuzi? Fii atentă la brațe când te învârți, încă îți iei prea mult avânt cu dreptul! îmi zise schițând pirueta. Și îndoiaie mai mult picioarele când faci *plié* în a doua și te ridici în *relevé*.

Nu mi se părea real că dansam din nou și cu siguranță nu credeam că aș fi făcut-o tocmai în ziua în care împlineam șaisprezece ani. Cu câteva luni înainte, nici măcar nu mă gândisem că aveam să prind cei șaisprezece ani.

La sfârșitul lecției, în vestiar, le-am întrebat pe fete dacă voiau să vină la petrecerea mea.

— Cu multă plăcere, zise Serena. Pot să-l aduc și pe prietenul meu?

— Cum să nu? Cu cât suntem mai mulți, cu atât ne vom simți mai bine. Bunica a organizat o megapetrecere, iar eu nu cunosc pe nimeni în Florența în afară de voi.

— Unde stai? întrebă Laura dezlegându-și pantofii de balet.

— În Fiesole.

— Ca să vezi! spuse pe un ton care mi se păru ușor arogant. Deloc rău...

— Nu e casa mea, măcar de-ar fi! Eu locuiesc la două ore de Londra într-un apartament minuscul cu mama.

Mă justificam din nou și nu înțelegeam de ce. Ce vină aveam eu că bunica era așa bogată?

În drum spre ieșire, i-am invitat și pe maestru și pe Duccio.

— La mulți ani, draga mea! Îmi zise maestrul în limba română. Atunci o aduc și pe nevastă-mea.

— Eu vin singur, zise Duccio puțin stânjenit.

Le-am dat adresa și am pornit în goană spre stația de autobuz. Eram fericită că-mi găsisem noi prieteni, iar bunica avea să fie mândră de mine.

În timp ce așteptam autobuzul, m-a sunat Libby. Am simțit o împunsătură în inimă și am fost tentată să nu-i răspund, dar trebuia s-o fac.

— La mulți ani, Mia! Îmi spuse cu o voce forțat veselă.

— Mulțumesc, Libby, mă bucur să te aud. Ce mai faci?

— Bine, destul de bine. Știu că ai făcut progrese, îmi pare așa de bine. Cum te simți în Florența?

— Foarte bine, e un oraș incredibil de frumos și bunica mă răsfăță!

— Am fost în Florența cu tatăl tău în luna de miere... e într-adevăr un oraș magic, ca să nu mai zic de mâncare. M-am îngrășat trei kilograme atunci.

Dintre toate locurile din lume, tata o dusesese tocmai la Florența în luna de miere? Ce gentilom!

— Și gemenii sunt bine?

— Da, după o otită, o varicelă și o mână ruptă, cresc în continuare. Abia aștept să ajungă la vârsta ta! Noroc că am un congres la Glasgow peste două zile, o să mă prefac că aia e vacanța mea!

Voiam să-i spun să nu plece, să rămână acolo să-și apere familia de ideile cretine și stupid de romantice ale mamei mele, dar știam că nu era de datoria mea. Dar nu i-am spus nimic, dorindu-mi în sinea mea o grevă a piloților.

— Pat, tu ce-ai face?

Oftă.

Din păcate, nu se poate face nimic, iar planurile bunicii tale sunt sortite eșecului. Dacă părinții tăi decid să fie din nou împreună, o vor face.

— Dar e un lucru prostesc și eu nu vreau!

Știu, dar se cheamă liberul arbitru și eu, care mă găsesc de partea cealaltă, îl înțeleg acum foarte bine.

— Ce vrei să spui?

Că nu putem face nimic când cineva a luat o hotărâre. Doar să așteptăm.

— Dar greșește!

Asta o spui tu, o spunem noi, dar ea are motivele ei pentru care face asta și sunt sigur că, din punctul ei de vedere, sunt toate justificate!

— Acum ești de partea ei?

Nu, ți-am zis, încerc să fiu de partea realității și, din câte o cunosc eu pe Elena, s-a gândit foarte mult înainte să se arunce într-o misiune sinucigașă ca asta. Sper, cel puțin. Și, dacă n-a făcut-o, va suporta consecințele. Taică-tu trebuie să fie cu adevărat un tip irezistibil!

— Mda, ca reducerile de la Harrod's, am comentat sarcastică.

Acasă pregătirile erau în toi, era un haos total, dar bunica părea să se simtă complet în largul său.

Fusesse amenajată o mică scenă pentru formație și numeroase foișoare pentru mesele cu băutură și gustările cu tematică. Într-un colț, un bucătar japonez prepara sushi; o zonă era dedicată exclusiv brânzeturilor, iar o alta, mezelurilor trimise special pentru această ocazie de un prieten calabrez de-al bunicii. Erau cel puțin zece chelneri care alergau ocupați ca să pună la punct ultimele detalii coordonați de bunica care nu se mai oprea din dat ordine. Piscina fusese descoperită și curățată, iar pe margine fuseseră aranjate lumânări. Câteva lumini fuseseră plasate în spatele măslinilor și muzica se auzea în surdină.

Bunica purta un costum gri-perlat, o bluză din mătase fără mâneci, pantaloni evazați și o eșarfă fină din organza peste umeri. Era splendidă. Întruchiparea femeii de succes. Exasperantă până obținea ce voia, dar niciodată arogantă și deținând mereu controlul asupra situației.

Știi că îi semeni?

— La ce anume, Pat? Avem aceleași gusturi în materie de înghețată?

Ești puternică și încăpățânată ca ea, iar asta e un compliment.

Cum m-a văzut, mi-a venit în întâmpinare cu brațele deschise.

— Nepoțica mea adorată! Vino la bunica! zise strângându-mă în brațe. Hai, du-te să te schimbi că sosesc invitații în curând!

— Dar... n-am nimic elegant cu care să mă îmbrac.

— Vezi că e o cutie pe patul tău, zâmbi bunica. O să vezi că o să-ți placă. E cadoul meu pentru ziua ta!

Am zbughit-o spre camera mea și pe pat am găsit o cutie mare neagră. Am deschis-o, am dat delicat la o parte hârtia velină albă și înăuntru am găsit cea mai frumoasă rochie pe care și-ar fi putut-o dori o fată. O rochiță scurtă de un anume Emilio Pucci cu desene crem și turcoaz și sandale argintii asortate, cu tocul bătut cu pietricele colorate. Acum câte-va luni, nici măcar n-aș fi apreciat o astfel de rochie, dar și acela era un semn că lucrurile începuseră să se schimbe pentru mine.

M-am îmbrăcat cu ea și m-am privit în oglindă.

Ești... mi-ai tăiat răsufarea, îmi zise Patrick emoționat.

— Nici măcar nu mi-am făcut duș, Pat, uite în ce hal am părul! i-am spus încercând să mă pieptăn cu degetele.

Pari... o femeie.

— Par? am zâmbit.

Nu... Voiam să spun că... ești o femeie splendidă!

Mă priveam în oglindă.

N-o mai vedeam pe Mia adolescenta băiețoasă, ci pe Mia lebăda care lua locul rățuștei. Și pentru o fracțiune de secundă, imaginea mea reflectată a început să se miște și să se deformeze ca și cum m-aș fi oglindit în apă și în spatele meu l-am zărit pe Patrick care îmi zâmbea, îndrăgostit până peste cap.

M-am întors brusc. Dar nu era nimeni.

— Pat, l-am chemat în șoaptă, în timp ce lacrimile îmi alunecau pe obraji, Pat... Dumnezeuule, cât îmi lipsești, am spus atingând oglinda, sperând să pot trece prin ea.

M-am așezat pe pat și mi-am acoperit fața cu mâinile, începând să suspin. Aș fi vrut să fie acolo, aș fi vrut să cobor de mână cu el și să-l prezint tuturor, aș fi vrut să-mi sărbătoresc ziua dansând îmbrățișați și aș fi vrut ca bunica să-l cunoască și să-l găsească fantastic și ea.

În schimb, fiecare progres pe care îl făceam nu era decât un pas pe o frânghie suspendată în aer, încercând să scap măcar o zi de disperarea de a-l fi pierdut pentru totdeauna.

Cineva a bătut încet la ușă.

— Domnișoară, scuzați deranjul.

— Nu-i nimic, Sunil. Spune, i-am răspuns ștergându-mi lacrimile.

— Țsta a ajuns azi, îl puteți accepta ca pe cadoul meu pentru ziua dumneavoastră, sper să vă placă, spuse cu duioșie.

Mi-a întins telefonul lui Patrick.

— N-a fost ușor de reparat, dar acum e ca nou! zise încuviințând din cap.

L-am luat în mâini, nevenindu-mi să cred și am început imediat să mă uit în lista de mesaje. Erau toate acolo. Tot ce ne scriseserăm de la începutul relației noastre, de când îl trecusem în agendă ca *Angel* pentru ca nimeni să nu bănuiască nimic. Fusesse premonitoriu.

„Acum că te-am găsit, nu te mai las să-mi scapi!“

„Cum e posibil să fiu nebun după micuța Supărici?“

„În noaptea asta, marea mi se pare mai întinsă și mai rece fără tine alături.“

„Sunt atât de îndrăgostit încât aș vrea să urlu din turnul vasului!“

„Cum mă întorc, te duc să mănânci cei mai buni *fish and chips* din lume!“

Era ca și cum aș fi găsit o comoară – erau cuvintele lui, ultimul lucru care îmi mai rămânea de la el. Impactul a fost foarte puternic. Un simplu obiect care conținea declarațiile noastre de dragoste cu date și cu ore exacte. Echivalentul scrisorilor pe care acum aș fi vrut atât de mult să i le fi scris.

M-am aruncat cu brațele de gâtul lui Sunil care a rămas înmărmurit de stânjeneală, nemișcându-se să reacționeze și să mă îmbrățișeze și el, la rândul lui.

— Mulțumesc, Sunil, e un cadou minunat, mulțumesc din suflet!

Își împreună mâinile în față și făcu o mică plecăciune, apoi se întoarse spre ușă. Dar, înainte să iasă, mă privi și îmi spuse:

— Sunteți splendidă, domnișoară!

Am recitat toate mesajele de la primul până la ultimul. Am plâns și am râs deopotrivă.

— Pat, Pat, ai văzut? E telefonul tău, îngăimam printre lacrimi.

Știu, iubito, știu, dar ești... sigură? Adică tu crezi că îți face bine?

— Tot ceea ce are legătură cu tine îmi face bine, și-așa singurele lucruri care îmi rămân de la tine sunt geaca și brățara asta, am spus răsucindu-mi mâna. N-am nici măcar o poză cu tine și acum că Nina a dat foc la tot...

M-am oprit brusc și am regretat imediat ce spuseseam.

Cum adică Nina a dat foc la tot?

— Nimic, Pat, scuză-mă, nu voiam să spun asta.

Mia, e ceva ce nu mi-ai spus?

— Nu, Pat, nimic important, serios.

Mia, te rog, nu-mi ascunde nimic. Știu că vrei să mă protejezi, dar nu mai e nevoie. Înțelegeți asta, nu-i așa?

Am tras aer în piept ca să-mi fac curaj.

— Carl mi-a zis că Nina a dat la foc la toate lucrurile tale în grădină.

Dar... de ce?

Nu puteam să-i zic că soră-sa se comporta ca și cum el nu existase vreodată, fiindcă, oricât ar fi susținut el că nu mai suferea, eram sigură că se referea numai la corpul său, că l-ar fi afectat oricum toată povestea.

— Spune că tu vei trăi mereu în inima ei, nu în obiectele tale, că suferea prea mult să rămână înconjurată de lucrurile tale.

Înțeleg... dar mama?

— Și ea a fost de acord, au făcut un fel de ritual în care au aprins un foc mare rugându-se pentru tine și îmbrăștiind cenușa prin grădină.

Era o minciună cât se poate de proastă, dar speram să mă creadă.

Îmi lipsesc atât de mult, aș vrea să nu mai sufere din cauza mea.

— Suferă, dar încearcă să-și vadă de viețile lor, știi că sunt puternice.

Da, așa e. Sunt foarte puternice și foarte unite.

Nimic nu era mai departe de adevăr. Familia lui, care întotdeauna fusese un exemplu de curaj, de dragoste și de armonie, se destrămasese ca un castel din cărți de joc. Și nu-i puteam spune asta.

O să te duci să-i vezi când te întorci acasă?

— Da, Pat, îți promit.

Și asta nu era o minciună.

M-am pregătit și am coborât s-o caut pe bunica, dar ea ținea deja companie oaspeților cu un pahar de șampanie în mână. Mi-a zâmbit larg și și-a pus un braț pe după umărul meu lîpindu-mă de ea, apoi m-a prezentat prietenilor săi plină de mândrie.

— Dragilor, ea e nepoata mea, Mia!

Toți izbucniră într-un ropot de aplauze urîndu-mi „La mulți ani!“. M-am înroșit și am încercat să-i șoptesc ceva la ureche, dar ea a continuat să mă prezinte oaspeților, unul după altul. După o înșiruire de Frescobaldi, Antinori și Corsini, în sfârșit, nu mai eram în centrul atenției și am putut să mă retrag într-un colț ca să-i observ pe ceilalți, evitând astfel să răspund la întrebări banale de genul: „În ce clasă ești?“ și „Ai un prieten?“.

Am zărit-o pe bunica la braț cu un domn mic de statură, într-un costum gri puțin pătat, care se împletecea deja cu un pahar de vin în mână.

E beat după nici jumătate de oră! Dacă se ocupă Sunil de cocktailuri, o să ne distrăm în seara asta!

— Mia, el este contele Landucci, bunul meu prieten, ne cunoaștem de o viață. L-am bătut la poker prima oară acum 30 de ani și, din momentul ăla, am devenit de nedespărțit.

— Bunica ta e o forță a naturii. Câștiga tot timpul!

— Câștig și acum dacă e cazul. Uite, Mia, a venit Massimo, spuse făcându-i cu mâna.

Massimo purta același costum din seara în care ieșisem împreună în oraș. Dar parcă îl strângea și mai tare. Poate trăgea prea mult de fiare.

— Bună, Mia, spuse întinzându-mi un cadou învelit în hârtie roșie. E pentru tine!

E pentru tine, se maimuțări Patrick. Ce-s acolo, steroizi?

L-am deschis. Înăuntru era un lăntișor de care atârna o bilă de argint.

— Mi s-a spus că se numește „Cheamă îngerii“. Dacă o scuturi, se aude un sunet și îngerul tău păzitor vine să te apere.

L-am privit surprinsă și am numărat în gând până la trei, apoi...

HAHAHAHA!!! Ce idioșenie colosală! Nu-mi vine să cred! Hai, fă-o să sune, Mia, așa vin și alți îngeri și putem face și noi o partidă de poker!

— Hai, scutur-o, să vedem ce se întâmplă, zise Massimo.

Am mișcat biluța care a scos un clinchet imaginându-mi-l pe Patrick cum se prăpădea de râs pe norișorul lui.

Uite-mă, uite-mă, sosesc! Așteaptă doar să-mi desfac aripile și-am și ajuns la tine!

— Cine știe? Poate că a sosit cu adevărat, zise Massimo.

— Da, poate.

— Oare cum o fi? Înalt, blond și cu ochii albaștri?

— Blond, da. Dar înalt, nu! am lăsat să-mi scape.

Dar sigur sunt mai înalt decât el! replică Pat indignat.

— Vino, Massimo, să ciocnim în cinstea îngerului! i-am spus făcând cu ochiul spre cer.

Mai târziu, au sosit și Serena și Laura cu prietenii lor, și maestrul Aurel cu soția, o doamnă mărunță cu părul strâns în coc și fața ca de porțelan. Cu siguranță, o fostă balerină.

Serena m-a îmbrățișat și mi-a făcut o groază de complimente pentru petrecere, pentru rochia pe care o purtam și pentru casa bunicii. Laura, în schimb, se uita în jurul ei suspicioasă ca și cum ar fi scanat totul și pe toți, căutând ceva de criticat. Duccio a venit singur cu un buchet de flori în mână. Micul meu grup de noi prieteni era complet și eram mândră că se aflau acolo pentru mine.

Dar mai ales eram fericită că venise maestrul Aurel.

Întotdeauna avusesem o relație dificilă cu profesoarele mele de balet, fiindcă niciuna dintre ele nu lua în considerare alt gen

de predare în afară de cel bazat pe severitate. În sfârșit, găsisem pe cineva care știa să antreneze cu pasiune și cu atenție fără să fie arogant și să jignească.

I l-am prezentat de îndată bunicii și, după ce-au schimbat câteva cuvinte, păreau prieteni dintotdeauna. Au discutat despre vechea școală rusească și despre cum *Lacul lebedelor* era supraevaluat, au descoperit că aveau prieteni comuni în Londra și că îi cunoscuseră pe Balanchine și pe Nureev. Apoi s-au îndepărtat pălăvrăgind ca doi prieteni vechi.

Am rămas singură cu Duccio încercând să sparg gheața.

— Dansezi de mult timp? l-am întrebat.

— Nu prea, mi-am descoperit târziu pasiunea asta, din cauza asta mă tot înțeapă maestrul, pentru că vrea să recuperez. Tu, în schimb, cred că ai început de foarte mică.

— La patru ani, am recunoscut.

— Se vede, ai corpul flexibil ca o pisică.

Hei, ia-o ușurel, prietene, și stai departe de corpul ăla!

— Am avut niște profesori buni.

— Studiezi în vreo școală importantă din Londra? Îmi închipui că la nivelul tău poți să te duci unde vrei!

— Nu, adevărul e că nu m-am gândit niciodată, prefer să mă concentrez pe școală.

Cum să nu, pe repetat clasa!

Am oftat exasperată, voiam să schimb subiectul cu orice preț, dar nici Duccio, nici Patrick nu păreau că voiau să renunțe.

— De ce nu aplici la Royal? Eu aș vrea să-l întreb pe maestru, dar nu cred că mă consideră capabil. Laura a încercat deja o dată la Scala, dar nu au acceptat-o.

— Nu e ușor să intri în școlile astea și, în plus, sunt atât de scumpe...

— Dar există bursele de studiu, iar tu ești mult prea bună. De ce nu încerci?

Chiar așa, de ce nu încerci?

Începeam să-mi pierd răbdarea și uram să mă simt încolțită, mai ales când unul dintre interlocutori era invizibil.

— Ce zici? Mergem să mâncăm ceva? i-am propus ca să schimb subiectul.

Am încercat să ne apropiem de bufet, dar fără succes, pentru că toți se îmbulzeau ca să pună mâna pe salvia prăjită cu mozzarella, de parcă nu mai mâncaseră de săptămâni întregi.

L-am înșfăcat pe Duccio de braț și l-am tras după mine în bucătărie unde ne-am umplut farfuriile cu *prosciutto*, parmezan și *focaccia*, apoi ne-am așezat pe șezlongurile de lângă piscină.

După aia, să nu te plângi dacă se dă și el la tine!

Mi-am dat ochii peste cap și am pufnit umplându-mi gura cu mâncare.

- Stai de mult timp aici?
- Doar de câteva săptămâni.
- Și când o să pleci?
- Ca să spun drept, nu știu încă.
- Dar tu nu te duci la școală?

Dumnezeule, câte întrebări, trebuia să se facă polițist, nu balerin!

- Sunt în vacanță.
- În aprilie?
- Da, în aprilie.

Când le-am zărit pe Laura și Serena, m-am gândit că erau salvarea mea, așa că le-am făcut semn cu mâna să vină la noi, dar mi-am dat seama imediat că nici asta nu fusese o idee prea bună.

- Stricăm un moment magic? întrebă Laura malițioasă.
- Nu, din contră, chiar ne întrebam pe unde sunteți! am răspuns prompt.

— Ne-am bătut ca să obținem un pic de sushi, dar n-am mai prins și *lasagna* cu sos pesto, parcă erau niște lăcuste! zise Serena.

— Felicitări pentru apetit, Mia! Se vede că n-ai probleme cu silueta, zise Laura uitându-se la farfuria mea plină ochi.

Nu mi se părea că era necesar să-i povestesc despre internarea mea în spital și despre cât de greu îmi fusese să merg din nou și să mă pun pe picioare, așa că am preferat s-o las să creadă că eram deosebit de norocoasă.

— Da, profit de ocazie, acasă la mine mănânc aproape numai congelate.

— Da, voi englezii mâncați numai *fish and chips*.

— Exact... mâncarea mea preferată.

Cât de ticăloasă e fata asta pe o scară de la unu la zece?

— Unsprezece, am șoptit printre dinți.

Am continuat să mâncăm în liniște, până când Duccio a pus o întrebare neașteptată.

— Voi unde vă vedeți peste cinci ani?

Serena ridică din umeri.

— Ce întrebare grea! spuse.

— Eu mă văd în corpul de balet de la Scala, așteptând să devin prim-balerină, zise Laura cu o siguranță care se apropia de aroganță.

— Eu, ca să fiu sinceră, mă văd și mamă, zâmbi Serena strângându-i mâna prietenului ei. Dacă nu mă afirm ca balerină, mai sunt o grămadă de alte lucruri de făcut în viață, nu-i așa? întrebă căutând o confirmare în ochii noștri.

— Și tu, Mia?

— Uff... eu... nu...

— Ea va fi solistă la Opera din Paris sau la Royal Academy din Londra, zise Laura.

— Încă nu m-am hotărât, serios, habar n-am, am răspuns în defensivă.

-- Nu cred eu că habar n-ai. Ca și cum ai spune că nu ești conștientă de talentul tău și, din ce-am văzut, mi se pare că ești mai mult decât conștientă.

Nu-mi plăcea tonul ei și detestam când cineva credea că știa ceea ce gândeam. În plus, nu înțelegeam de ce Laura era așa pornită împotriva mea când abia dacă schimbaserăm trei cuvinte.

Din fericire, l-am zărit pe Massimo la masa cu băuturi alcoolice și m-am dus spre el cu o scuză.

De data asta, ai un motiv să vorbești cu Massimo. Nu mai suportam toată prefăcătoria aia!

Massimo încerca să-i explice lui Sunil care erau dozele pentru cocktailul american, dar el se încăpățâna să spună că regula lui era „două degete din toate“ și cu ea nu putea da greș. Acum înțelegeam de ce bunica nu angaja un barman profesionist, fiindcă așa se asigura că avea mereu băuturi tari.

— Și? Au sosit îngerii? mă întrebă Massimo.

— Deocamdată, nu, dar nu-mi pierd speranța.

Ai grijă că eu sunt tot aici și nu vă slăbesc din ochi o clipă!

— Auzi, e un concert poimăine în Piața Santa Croce, ți-ar plăcea să vii cu mine?

Bineînțele că nu i-ar plăcea!

— Da, mi-ar plăcea! i-am răspuns doar ca să-i fac în ciudă lui Patrick, aducându-mi brusc aminte de Christine și de Mary nu-știu-cum.

Muzica s-a oprit dintr-odată și contele Landucci, transpirat și vizibil cherchelit, a luat microfonul ca s-o prezinte pe bunica. Ea s-a prefăcut surprinsă și a refuzat teatral invitația de a cânta, în timp ce toți invitații aplaudau și scandau să urce pe scenă. După ce s-a lăsat rugată îndeajuns și s-a scuzat că nu avea voce, s-a întors spre orchestră și le-a cerut să cânte „Parole, parole“ în La minor, apoi a arătat spre Massimo, spunându-i să ia loc pe un scaun în mijlocul scenei.

Toți o priveau fermecați în timp ce cânta de parcă numai asta făcuse toată viața ei, ținându-l pe Massimo de cravată și mergând în jurul lui. Era o divă înnăscută, nimeni nu putea rivaliza cu ea. Nimeni. Dar o înțelegeam profund pe mama și-mi imaginam cât de greu i-a fost să aibă lângă ea o mamă atât de egocentrică.

La sfârșitul numărului, a mulțumit umilă publicului cu o plecăciune, aplaudându-l pe Massimo care, în loc de răspuns, i-a oferit un trandafir luat de pe o masă. L-a mirosit, l-a sărutat pe obraz și i-a șoptit ceva la ureche.

Apoi, l-a chemat pe maestrul Aurel care a urcat pe scenă și a luat, la rândul lui, microfonul.

— Bună seara, prieteni. Poate n-o să credeți, dar pe vremuri am fost un mare balerin... De ce râdeți, doamnă? Ce spuneți? Burta? Vă place burta mea? Știu, tuturor doamnelor le place!

Au izbucnit cu toții în râs.

— După cum spuneam, înainte de a avea burtă, eram un mare balerin, am dansat în Rusia, în România, în America, în Franța și apoi am început să antrenez și evident am și un

site! În seara asta, se află aici unii dintre elevii mei care abia așteaptă să vă arate cât sunt de buni, dar mai ales cât de răbdător sunt eu cu ei!

Am simțit fiori de-a lungul șirei spinării. Fusese, fără îndoială, ideea bunicii, o idee complet stupidă.

— Haideți, Boris, Lolita, Gladiatorele, urcați pe scenă... Și voi, curaj, aplauze!

Toți au început să aplaude.

M-am întors și i-am văzut pe Laura, Serena și Duccio bulversați, apropiindu-se cu ochii în pământ.

— Maestrul a înnebunit? Nici măcar nu avem pantofii de balet și eu sunt în blugi! zise Duccio.

— A cui a fost ideea asta genială, a bunicii tale? întrebă Laura.

Am ridicat din umeri încurcată.

— Asta e! Haideți să ne prefacem că suntem la lecție! Doar n-o să murim dacă ne dăm un pic în spectacol, nu? zise Serena luându-mă de mână.

— Nu, eu nu! am protestat trăgându-mă înapoi.

— De ce nu? mă întrebă surprinsă de reacția mea. Ești cea mai bună!

— Pentru că nu vreau să dansez în fața tuturor.

— Atunci de ce mai dansezi? izbucni Laura pierzându-și răbdarea și urcând pe scenă în aplauzele contelui Landucci, care își pierduse complet controlul.

— Haideți, facem variațiunea de ieri, *chassé, assemblé, sissonne ouvert* și *arabesque*, vi-o amintiți?

Laura încuviință și se așeză imediat în primul rând în a cincea *croisé*, urmată de Serena care, ca de obicei, mă liniștea cu privirea ei. Eu m-am așezat în spate, superpanicată și enervată.

Muzica a început și mă forțam să-mi imaginez că eram singură. Era o presiune gratuită la care nu voiam să mă supun, iar faptul că bunica mi-o pricinuia într-un fel atât de viclean stârnea în mine o furie nebunească. Bunica era o ticăloasă! Aveam să-i spun eu vreo două!

Îmi imaginam că dansam singură ca atunci în sala de sport a școlii când mă văzuse Patrick și nu mă gândeam la nimic

altceva decât să mă las condusă de note. Pașii veniră de la sine. Corpul știa unde să se ducă în ciuda rochiei incomode, iar zâmbetul îmi apăru spontan pe buze, deși nu-mi doream altceva decât s-o sugrum pe bunica. Poate că tocmai asta m-a făcut să reacționez. Nu mai eram pe o scenă microscopică din grădina buncii, ci la Royal Opera House, la Mariinski, la Metropolitan.

Iar Laura își dădu seama. Îmi aruncă o privire ucigașă și se poziționă în centrul scenei în așa fel încât să mă acopere în întregime. Nu eram obișnuită să mă bat pentru un loc, rareori mai dansasem cu altcineva și toți ne respectaserăm locurile, dar mi se părea că pentru Laura devenise o chestiune de viață și de moarte.

„Dar chiar te rog!“ îi spuneam în gând. „Toată scena e a ta, pe mine nu mă interesează“. Dar simțeam că nu era adevărat, că mă interesa; și chiar foarte mult. O parte din mine nu voia s-o lase să câștige cu niciun preț.

Și când variațiunea s-a terminat, fără nici măcar să reflectez, m-am pregătit în poziția a patra și am executat unul, două, trei, patru, cinci, optsprezece, douăzeci și cinci, treizeci și unu, treizeci și două de fouetteuri *en tournant*, stârnind un ropot de aplauze. Serena aplaudă și Duccio îmi făcu un semn de apreciere cu mâna, în timp ce Laura, înnebunită de furie, se prefăcu indiferentă.

Bravo, iubita mea, i-ai arătat tu viperei ăleia!

Am coborât de pe scenă și m-am dus s-o caut pe bunica, evitându-i în mod civilizat pe toți cei care voiau să mă felicite. Una e să stai pe scenă în lumea ta paralelă, inaccesibilă și protejată de lumina reflectoarelor, și alta e să cobori în mulțimea care te bombardează cu întrebări și te pipăie ca să verifice dacă ești tu, în carne și oase.

Pe bunica n-o găseam nicăieri, nici contele nu știa pe unde era. Se evaporase, fiindcă știa că exagerase. Nu era nici în bucătărie, nici în birou, nici la piscină, nici în camera ei și nici în baie. Și, în momentul ăla, mi-am dat seama că și Massimo lipsea. Am fost tentată s-o sun pe mama și să strig în gura mare cât de mult o înțelegeam, jurându-i că din acel moment n-aș mai fi vrut să am de-a face vreodată cu bunica.

Am văzut lumina aprinsă în căsuța lui Sunil și am intrat val-vârtej ca să aflu în ce hotel se ascunsese, și jur că, dacă mi-aș fi imaginat măcar o clipă că aveam s-o văd pe bunica goală în pat cu el, nu numai că aș fi ciocănit, dar aș fi sunat-o înainte!

Asta-i chiar bună...

Ne-am privit toți trei, simțindu-ne extraordinar de jenați. Mi-am acoperit ochii cu mâinile și am urlat, dar era prea târziu. Aveam să-mi amintesc scena aia îngrozitoare pentru tot restul vieții mele.

Sunil s-a ascuns sub cearșafuri turuind o litanie în hindi, iar bunica, drept răspuns, și-a întins o mână spre noptieră, a luat țigările și mi-a oferit și mie una.

— Bunico, eu nu fumez...

— Știu, știu, nu fumezi, nu bei, nu...

— Nu mă culc cu servitorii! am răbufnit.

— Domnișoară, ai grijă cum vorbești cu mine și, dacă vrei să știi, draga mea moralistă, află că între noi este o mare iubire!

Dintre toate găselnițele, asta era, cu siguranță, cea mai mare. Așa că am zbughit-o de-acolo, i-am lăsat singuri să se îmbrace și m-am întors în grădină mai traumatizată decât dacă aș fi văzut fantoma bunicului Osvaldo în pijama.

— Pat, există vreun mod de a uita ce-am văzut?

Dacă-l găsești, să-mi spui și mie care e, fiindcă sunt în continuare șocat!

Bunica a ieșit în grădină după zece minute, purtând o altă rochie, proaspătă ca un trandafir și încă și mai frumoasă ca înainte.

— Deci, tăiem tortul ăsta sau nu? spuse bătând din palme.

Sunil sosi împingând căruciorul, urmat de o suită de chelneri. Cum îmi întâlni privirea, își lăsă ochii în jos.

Toți invitații cântară „Mulți ani trăiască!” și bunica veni lângă mine ca să aprindă lumânările.

— Ia spune-mi, ai trecut peste șocul de a ști că bunica ta mai face sex la vârsta ei?

Am râs.

— Hai, pune-ți o dorință, puișor, și să fie măreață, imensă, infinită! Să nu-ți fie frică să-ți dorești ceva!

Mi s-a părut din nou că-l văd pe Pat în mulțime cum îmi zâmbea. Dar m-am uitat mai bine și nu l-am mai zărit. Îmi doream să se întoarcă la mine, îmi doream să fie totul doar un vis și să mă trezesc de dimineață în micul nostru hotel din Skegness, îmbrățișați și îndrăgostiți.

Și îmi doream să dansez.

Am tras aer în piept și am suflat cu toată puterea. Toate cele șaisprezece lumânări s-au stins într-o clipă și orchestra a cântat „Happy Birthday to You“.

— Așa, Mia, îmi șopti bunica strângându-mă în brațe, începând să taie tortul și să distribuie porțiile împreună cu Sunil.

Maestrul Aurel veni să-și ia rămas bun.

— Așchiuță, în seara asta, i-ai dat pe spate pe toți!

— Mă scuzați, maestre, am exagerat un pic, nu știu de ce, n-ar fi trebuit.

— De ce te scuzi mereu pentru că ești bună? Nu trebuie să fii arogantă, dar nici să te scuzi pentru talentul tău. E un dar pe care toți și-l doresc, iar unii ar fi dispuși chiar să ucidă ca să-l aibă, îmi zise făcându-mi cu ochiul. Vino mâine după-amiază, trebuie să pun un pic biciul pe tine!

— Dar mâine după-amiază nu avem lecție!

— Lecție privată, zece euro! Ai? Dacă nu, o rogi pe bunica să ți-i dea! spuse îndepărtându-se.

— Nu rămâneți la desert?

— Mai bine nu, răspunse soția, bătându-l ușor peste burtă.

— Ah, nevastă! Noroc că te am pe tine! Sprijinul bătrâneților mele!

Zâmbiră și plecară braț la braț.

Serena mă îmbrățișă mulțumindu-mi pentru invitație, Laura îmi zâmbi forțat, iar Duccio îmi reaminti să iau în considerare admiterea la o școală prestigioasă. Atâtea întrebări și agitație mă sleiseră de puteri. Imaginile mi se învălmășeau în minte, dar deasupra tuturor era cea a bunicii care și-o trăgea cu Sunil.

Massimo apăru și el de nicăieri împreună cu solista formației căreia evident îi oferise lecții nocturne de pilates.

Eu nu-mi doream decât să mă descalț și să mă duc la culcare, dar contele Landucci, încă euforic, strigă ultimilor invitați.

— Ședință de spiritism! Facem o ședință de spiritism! Hai, chemați-o pe Olga să facem o ședință de spiritism!

Perfect! Nu exista un final mai potrivit pentru o seară total ireală.

Nu pot să cred! Și ședință de spiritism?

— Ai chef să-ți pui un cearșaf în cap?

Dacă aș putea, aș face masa să zboare!

Bunica se așează în jurul unei măsuțe din salon alături de contele și de trei centenari. Se ținneau de mâini ca să formeze un cerc.

— Vrei să ni te alături, Mia? mă întrebă contele.

— Nu, mulțumesc, am avut destule emoții pe anul ăsta!

M-am așezat într-un fotoliu în colț, întrebându-mă dacă avea să se întâmple ceva.

Bunica începu cu întrebările:

— Dacă e prezent vreun spirit în această încăpere, te rog să te manifesti.

Contele e plin de „spirit“!

Am pufnit în râs și toți cei prezenți mă fulgerară cu privirea.

— Scuzați-mă!

— Dacă ești aici, ciocănește de două ori pentru „da“ și o dată pentru „nu“.

Se auziră două bătăi îndepărtate.

— Uite-l! Uite-l! se entuziasmă contele.

— Tu ești, Osvaldo?

Din nou o bătaie.

Osvaldo? Nu-l văd pe nicăieri!

— Ești chiar tu? insistă bunica.

Două bătăi.

Se uitară unii la alții cu ochii cășcați. M-am făcut mică și m-am ghemuit în fotoliu. Adulții puteau fi cu adevărat stupizi uneori.

— Ești aici printre noi?

Două bătăi.

Pat izbucni în hohote de râs.

N-aș avea decât vreo sută de întrebări să-i pun.

— Ești bine, ești împăcat?

Două bătăi.

Cred și eu! Îți dai seama câtă pace fără bunica?

— Ai vrea să comunici cu cineva?

Două bătaii.

— Cu mine?

O bătaie.

— Cu contele?

O bătaie.

— Cu marchiza Ferri?

O bătaie.

— Vrei să vorbești cu mine? am intervenit.

Două bătaii.

Cât pe ce să intru în șoc. Toți mă priviră și începură să murmure.

— E în legătură cu... Patrick? am îndrăznit să întreb.

Două bătaii.

Un frig sinistru îmi intră în oase. Patrick se opri din râs. Sigur era o glumă idioată – Sunil ciocănea ascuns pe undeva –, dar, pentru că puteam să vorbesc cu Patrick și începusem să cred în viața de dincolo, acea situație bizară pentru toți cei care se aflau în încăpere mi se părea cât de cât plauzibilă. Dacă bunicul Osvaldo voia să-i spună ceva lui Patrick?

Mi-am dres glasul și am căutat întrebările potrivite la care să se poată răspunde cu „da” sau „nu”.

— Bunicule, Patrick a murit?

Două bătaii.

— E într-un loc de trecere?

Două bătaii.

Mia, te rog...

— Își va găsi liniștea într-o zi?

Două bătaii.

— Când... eu voi înceta să-l mai iubesc?

Două bătaii.

Era o conștientizare dureroasă pe care nu voiam s-o accept, dar cu care trebuia să mă confrunt într-o zi. Și Betty îmi spusese același lucru, chiar dacă nu avea dovezi sigure: Pat va rămâne cu mine atât timp cât eu voi fi îndrăgostită de el, iar acum era blocat într-un loc de trecere, între două dimensiuni.

Pat nu ajunsese încă la destinația sa finală parțial din vina mea. Dar mie nu-mi păsa, nu concepeam să nu-l mai iubesc. L-aș fi iubit până la sfârșitul zilelor mele. Asta era singura mea certitudine.

Tăcerea se așternu în toată casa. Contele era palid, iar bunica se agita. Singurul zgomot era clinchetul brățărilor marchizei.

Mia, încetează, nu vreau să mai aud nimic.

— Cred că a venit timpul să ne ducem la culcare, nu-i așa? interveni bunica. Un pahar de rămas-bun, conte?

— Știi că nu refuz niciodată!

Luminile se aprinseră și ultimii oaspeți încă buimăciți se ridicară să-și ia rămas-bun de la mine și de la bunica.

M-am simțit cuprinsă de o mare tristețe. Cine știe? Poate finalul acelei serii agitate fusese inevitabil. M-au felicitat din nou pentru spectacol, le-am răspuns cu un zâmbet stânjenit și, în sfârșit, puteam să urc în camera mea.

Pat tăcea.

— Eu cred că a fost totul doar o glumă.

Da, dar ce glumă idioată!

— Știi bine că n-o să se întâmple niciodată. Așa că de ce ne mai îngrijorăm? Tu erai ăla care mă liniștea la început, îți amintești?

Da, așa e, dar acum că începi să-ți reiei viața, mă tem că într-o zi o să mă părăsești.

— N-o să se întâmple niciodată, Pat, îți jur! Te iubesc mai presus decât orice și tu știi bine asta.

Știu, Mia, dar de când suntem așa apropiați și te cunosc mai bine pe zi ce trece, îmi dau seama că devii o femeie splendidă și știu că n-ai să rămâi singură pentru totdeauna.

— Pat, noi eram predestinați și nu există alte două suflete-pereche pe lume, iar, dacă eu l-am pierdut pe al meu, înseamnă că soarta are alte planuri pentru mine.

E incredibil că acum tu mă încurajezi pe mine.

— Pat, am avut o seară grea. E normal să fim derutați.

Mi-am aruncat sandalele într-un colț, m-am dezbrăcat de rochie, am luat pijamaua pe mine și m-am dus la baie să mă spăl pe dinți. Întorcându-mă din baie, am observat pe

birou un plic alb pe care scria: „Un cadou pentru viitorul tău. Bunica“.

L-am luat și am încercat să-l cântăresc, imaginându-mi suma scrisă pe cec.

— Tu cât crezi că e?

Eu zic o mie sau poate două mii de lire.

— Poate chiar trei mii, doar sunt singura ei nepoată! i-am spus deschizând plicul.

Hai cinci mii atunci, să rotunjim!

Nici măcar un cec de zece mii de lire nu m-ar fi tulburat atât de mult ca scrisoarea de convocare pentru a doua admitere la Royal Ballet School pe care am găsit-o în plic.

Capitolul 14

— Ești îmbrăcată, bunico? am urlat cât mă țineau puterile, ciocănind ca o apucată la ușa camerei sale.

— Da, intră!

Am intrat ca un cowboy în salon, uitându-mă în jurul meu precaută. Mi-era teamă să nu văd pantofii lui Sunil pe-acolo.

— Sunt singură, stai liniștită, zise continuând să-și întindă crema pe mâini cu tot calmul din lume. Ce voiai să-mi zici?

— Dar tu ce crezi că vreau să-ți zic? Nu-ți vine nimic în minte? am răcnit atât de tare încât mi s-au umflat venele de pe gât.

— Mia, așa îmi mulțumești pentru petrecerea de ziua ta?

— Nu mă refer la petrecere, vorbesc de asta! i-am spus fluturând scrisoarea.

— Așa, și? continuă, punându-și ochelarii pe nas și luând telecomanda.

— Cum e posibil să nu înțelegi? Cum ți-a trecut prin cap așa ceva?

Bunica își masă tâmpilele și oftă.

— Chiar că faci o tragedie din orice, Mia! Vrei să-mi spui care-i problema? Fiindcă eu una chiar nu pot să înțeleg!

— Problema e că *nu vreau* să dau admiterea, iar tu nu ai dreptul să te amesteci în viața mea!

— Păi tocmai! Nu mă amestec, te împiedic să-ți arunci viitorul pe fereastră și, cum tu crezi că le știi mereu pe toate, dar, de fapt, ești încă un copil, e nevoie de intervenția unui adult ca să te împiedice să faci cea mai mare greșală a vieții tale! Și nu mai vorbi ca maică-ta, nu ți se potrivește!

— N-ai dreptul să hotărăști pentru mine! N-ai dreptul să hotărăști nici pentru mama! Să nu-ți mai permiți niciodată să te amesteci în viețile noastre, tu nu știi ce e bine pentru noi!

Îmi ieșisem din minți și ochii mi se umpluseră de lacrimi. Nu voiam să plâng în fața ei, așa că am ieșit lăsând în urmă ușa larg deschisă. M-am aruncat în pat plângând de mânie și frustrare. Nu voiam să dau admiterea, nu mai voiam să mă duc la Royal și o detestam pe bunica pentru festa pe care mi-o jucase fără ca măcar să mă avertizeze.

O înțelegeam pe mama cu toată ființa mea, înțelegeam de ce fugise departe de ea, măritându-se cu bărbatul pe care nu-l plăcea bunica, poate doar ca să-i facă în ciudă și să-i demonstreze că se înșela în privința lui. Chiar dacă mai apoi timpul îi dăduse dreptate ei. Înțelegeam ce însemna să fii supravegheat și manipulat, dar, mai ales, înțelegeam ce însemna să nu fii ascultat și luat în considerare. Era ca și cum ai fi ținut de după un geam, într-o încăpere izolată fonic.

Iar mama a experimentat acea senzație, probabil, toată adolescența ei. Se văzuse devenind tot mai insignifiantă în spatele acelei figuri incomode și exagerate până când dispăruse complet. Așa că nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să se evapore cu adevărat, ca să-și recapete propria viață. Și, în ciuda faptului că se luptase și trudise din greu ca să reușească în viață de una singură, demonstrând o forță ieșită din comun, ea rămânea pentru bunica doar o fetiță neîndemânatică și confuză care dădea greș în orice. Dar eu nu eram ca mama și nu aveam de gând să mă las călcată în picioare de o babă obsedată să-i controleze pe toți din jur.

Bunica intră în cameră fără să bată în ușă. Nu voiam s-o văd și, cu atât mai puțin, să mă vadă ea în starea aia.

Îmi întinse un șervețel.

— Hai, nu mai plânge.

— Nu plâng pentru tine, nu-ți face griji!

— Așa sper, o să plângi numai la înmormântarea mea, fiindcă o să-ți dai seama că am avut tot timpul dreptate și o să-ți fie tare dor de mine.

— Atunci o să fac o ședință de spiritism cu contele Landucci. Râse.

— Ascultă-mă bine și ia în considerare vorbele cuiva care a trăit mai mult decât tine, spuse așezându-se lângă mine pe pat. Știi vorba aia? Mai bine să ai remușcări decât regrete! Știi ce înseamnă asta?

— Nu, i-am răspuns suflându-mi nasul.

— Înseamnă că e mai bine să faci ceva și să greșești decât să nu faci nimic și să regreți toată viața că n-ai făcut-o și să nu te mai poți întoarce în trecut. Înțelegi ce vreau să spun?

— Da, dar tu nu poți să alegi pentru mine, bunico!

— Mia, în cazul ăsta, trebuie să aleg pentru tine, fiindcă tu nu-ți dai seama de răul pe care ți-l faci singură încercând să te convingi că nu mai vrei să dansezi.

— Ba nu încerc să mă conving! Chiar nu mă mai interesează!

— Termină cu povestea asta, Mia, nu te crede nimeni! Te-am văzut în seara asta împreună cu ceilalți elevi, sunt toți drăguți și grațioși, dar tu ești cu un cap deasupra lor, iar maestrul Aurel mi-a confirmat asta!

— Te-ai dus să-l întrebi și pe maestru? Cum ai putut? am întrebat extrem de enervată.

— Maestrul are exact aceeași părere ca mine, spune că ai talent, dar că trebuie să lucrezi mult, fiindcă ești la o vârstă delicată și, dacă renunți acum, ai terminat-o cu școlile importante.

— Îmi spui și mie ce-i cu obsesia asta a ta pentru școlile importante? Parcă te interesează mai mult pe tine să intri la o școală de prestigiu decât pe mine! Ce-ți pasă ție dacă dansez la Royal sau în față la metrou, îmi zici și mie? Nu toată lumea vrea să fie ca tine! Să-ți intre bine-n cap!

— Știu bine că nu toată lumea vrea să fie ca mine, dar te asigur că cei care nu sunt așa mă invidiază de moarte și știu perfect că tu vrei să intri la școala aia tot atât de mult ca și mine, dar îți e mai ușor să te prefaci că nu-ți mai dorești. Așa o să poți regreta toată viața uitându-te la nulițăile ca Laura cum își croiesc drum în locul tău!

La gândul că Laura intra la Royal în locul meu, am simțit o împunsătură în inimă.

— Îmi aduc perfect aminte cum mă sunai emoționată în timp ce te pregăteai pentru admitere cu Mary Sinclair, la care te trimiseseam cu forța, și îmi mulțumeai, fiindcă era cel mai frumos lucru care ți se întâmplase. Și aia nu era decât o simplă școală de periferie! Te cunosc mai bine decât crezi, copilă, și nu mă impresionează răzvrătirile tale. Ție ți-e frică și pot să înțeleg asta, dar frica se depășește prin puterea voinței și un șut în fund, pentru că, dacă n-o depășești acum, n-o să mai trăiești, ci doar o să te chinui să supraviețuiești și crede-mă... o să fie o moarte lungă și lentă, de pe o zi pe alta. Exact așa cum i s-a întâmplat maică-tii!

Vorbele sale mă izbiră din plin, ca un glonț în piept.

Era adevărat că până în ziua incidentului îmi doream să dau admiterea mai mult decât orice pe lume, dar moartea lui Pat cu două zile înainte de asta spulberase totul. Din acel moment, prioritățile mele se schimbaseră și nimic nu mi se mai părea cu adevărat important.

— Îmi spui și mie ce-ai de pierdut dacă încerci să dai admiterea asta? Cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla este să nu fii acceptată, dar eu știu că te vor accepta, fiindcă tu ești nepoata mea și ești o luptătoare ca mine!

O spuse cu o licărire de nebunie în ochi.

Bunica are dreptate, Mia. Ce te costă să încerci? Înainte nu-ți doreai nimic altceva, iar acum te porți de parcă nu te mai interesează, dar tu știi că nu e așa, e ca și cum ai încerca să nu mai respiri ținându-ți răsufarea. La un moment dat, vei exploda!

— De-aia vrea maestrul să mă duc mâine la lecție?

— Bineînțeles, am vorbit cu el, iar el a fost de acord cu mine, și-a dat seama imediat că ești deosebită și că trebuie să ți se fi întâmplat ceva cu adevărat grav ca să renunți la o carieră pe care ai putea să o ai în balet. Poate nu-ți dai seama, dar corpul tău vorbește în locul tău, se vede după cum te miști, după cum îți ții spatele drept, după cum mergi. Tu ai început să dansezi înainte să poți merge și nu poți decide să nu mai fii o balerină, e ca și cum ai vrea să nu mai fii englezoaică. E imposibil!

M-am încruntat și m-am strâmbat de nervi. Uram faptul că acționa mereu de capul ei, justificându-se prin pretextul că a

făcut-o pentru binele celui alt și așteptându-se să i se dea dreptate mereu. Bunica n-ar fi permis nimănui să aleagă în locul ei nici măcar culoarea de oje.

— Bunico, lasă-mă să dorm acum, nici nu-ți imaginezi cât sunt de obosită.

— Noaptea e un sfetnic bun, nepoată, ai să vezi că mâine o să ți se pară totul mai roz.

A ieșit din cameră, lăsându-mă singură.

Am luat scrisoarea de la Royal Ballet School. Era a doua oară când primeam una din partea lor și, cu siguranță, bunica mutase munții din loc ca să-mi ofere o a doua șansă.

Data era, ca de obicei, exagerat de apropiată, aveam doar câteva luni la dispoziție ca să mă pregătesc, fără să mai pun la socoteală că ar fi fost a treia oară când luam totul de la capăt: mai întâi Claire, apoi Mary Sinclair, iar acum maestrul Aurel care probabil ar fi ales să pregătesc un alt număr.

Adevărul pe care nu voiam să-l recunosc față de mine înșami era că înainte de incident trăisem cu o singură imagine despre mine în cap: eu dansând pe scena de la Royal cu reflecțiile ațintite asupra mea și niciodată nu mă preocupasem de altceva în afară de banii de care aveam nevoie ca să pot frecventa cursurile. Pentru mine nu existau alte obstacole, era ca și cum locul acela îmi revenea de drept și școala nu aștepta altceva decât să-și deschidă porțile aurite în fața mea. Și, în sfârșit, aș fi trăit din dans toată viața.

Dar acum mă simțeam vulnerabilă și conștientă de greutatea care mă așteptau: competiția, sacrificiile și frustrările. Și aia era vocea fricii.

Patrick m-a luat de mână și m-a tras lângă el.

Mi-am rezemat capul pe umărul lui și am dansat un blues, doar noi doi, singuri în univers, în ritmul inimilor noastre, în ziua în care am împlinit șaisprezece ani.

A doua zi dimineată, Sunil mi-a strecurat un bilețel pe sub ușă prin care mă anunța că tava cu micul dejun era afară. Și mie mi-era jenă să dau ochii cu el. Singura care se simțea în largul ei era, firește, diva pe care încă n-o iertasem.

L-am sunat pe Paul, dar nu a răspuns și faptul că nu mă sunase de ziua mea m-a făcut să mă îngrijorez. Îmi era teamă ca nu cumva acea figură urâtă de la restaurant să-l fi traumatizat atât de tare încât să fi făcut vreo prostie. Ca de exemplu, să se ascundă într-o mănăstire.

Am sunat-o pe Betty să-i cer noutăți.

— Nu, nu știu unde e, dar o să-l caut. Maică-ta a plecat deja spre Londra, spre biroul lui Giles, cu coșulețul de picnic după ea și cu o sticlă de vin ca să-i facă o surpriză!

— Ce vorbești? Mama urăște picnicurile!

— Zice că el le adoră.

— Tata nu adoră altceva decât Blackberry-ul lui!

— Pe cât se pare...

— Bine, ți-o dau pe bunica, de data asta nu vreau să știu nimic!

M-am dus în grădină și am surprins-o din nou ocupată cu *squat*-uri. M-am strâmbat și i-am întins telefonul.

Între timp, Massimo s-a apropiat ca să-mi amintească de întâlnirea noastră din ziua următoare. Uitasem complet de ea și am profitat ca să-i atrag atenția că-l văzusem seara trecută ieșind din tufișuri alături de solistă.

— Te înșeli, vorbeam doar, răspunse încercând să se apere.

— Despre solfegiu, bănuiesc! i-am replicat acidă.

— Nu, despre diete hiperproteice și exerciții pentru tonifierea unor puncte specifice ale corpului.

Mia, dacă îl faci să creadă că ești geloasă, asta nu te mai lasă. Cum e posibil să nu cunoști nici măcar regulile fundamentale ale curtării?

— Pe astea tu le cunoști chiar prea bine! i-am răspuns lui Patrick.

Mia, așa suntem noi, bărbații...

— Sunt un instructor de gimnastică, e serviciul meu! replică Massimo.

— Așa și? Din cauza asta crezi că poți să-ți permiți orice?

Doar nu vrei să începi iar cu povestea aia! Ți-am spus că s-a întâmplat cu mult înainte să fiu cu tine.

— Nu, dar sunt plătit să dau sfaturi.

— Și ce dacă! Nu voiam să fii și cu altele, voiam să fiu unica!
Mia, tu ești unică pentru mine și vei fi mereu, restul nu e important.

— Mia, mă flatează ideea că te interesez atât de mult, dar eu, cum să spun, nu mă simt încă pregătit să am o relație așa serioasă. Am ieșit să mâncăm doar o pizza! răspunse confuz.

— Ba pentru mine să știi că era foarte important!

Hai să încheiem aici, Mia, te rog, n-am chef să o luăm de la capăt.

— Oh, Doamne, Mia! Cred că e o neînțelegere la mijloc, nu credeam că o s-o iei așa în serios. Poate pentru că ești atât de mică, dar e mai bine dacă îi punem capăt și rămânem prieteni, ești de acord?

— OK, s-o terminăm aici și să nu mai vorbim despre asta! am ripostat în timp ce bunica m-a înșfăcat de braț și m-a tras înăuntru cu obișnuitele ei maniere de ofițeri din Marină.

— Libby e la Glasgow și o să rămână acolo trei zile, iar maică-ta e pe drum să-l scoată la un picnic la Barbican Center.

— Bunico, eu nu vreau să mă mai bag.

— Ai să te bagi când o să te roage să dansezi un solo la a doua nuntă a lor.

Imaginea cu ei doi punându-și verighetele unul altuia m-a făcut să mă răzgândesc imediat.

— Ce trebuie să fac?

— Betty o să-l roage pe amicul ei idiot să sune la grădinița gemenilor și să spună că e o bombă acolo.

— Ați înnebunit? O să fie arestat pentru așa ceva!

— Da' de unde! Un telefon de două secunde de la o cabină publică. Ce poate să se întâmple?

— Bunico, mă minunez de tine, s-a terminat epoca telefoanelor cu fise de unde sună răpitorul să ceară recompensă, acum te găsesc într-o clipită. Nu te uiți deloc la CSI?

— Numai cât să spună că e o bombă și a închis, și o să fie deja în bar să sărbătorească cu prietenii! Și ca să fie siguri că școala va fi evacuată.

— Bunico, lasă-mă, trebuie să mă duc la lecție, nu vreau să fiu arestată pentru complicitate.

— Du-te, du-te, scumpo, te pun la curent mai târziu.

În autobuz, am profitat de drum ca să închei discuția pe care o începusem cu Pat.

N-o să mai vorbesc niciodată cu tine despre treaba aia, așa că nici să nu încerci!

— Cum adică să nu încerc? N-am terminat!

Eu, în schimb, am terminat! Și mă bucur că ai reușit să scapi de maimuțoiul ăla de Massimo.

— Ce figură i-am făcut din cauza ta! Acum crede că sunt îndrăgostită de el până peste cap!

Era amuzant. I-ai văzut fața când ai spus: „Voiam să fiu unica“?

— Ești un cretin! i-am spus, izbucnind în râs.

Șoferul se uita încruntat la mine prin oglinda retrovizoare. I-am făcut semn că-mi ceream scuze și m-am rezemat de scaun concentrându-mă doar asupra lecției de balet.

Lecția privată cu maestrul mă îngrijora. Încă nu-l cunoșteam bine și nu știam ce-i povestise bunica.

Când am coborât din autobuz, a început să plouă. Ploua pentru prima oară de când eram acolo și, când am ajuns la lecție, eram udă până la piele.

— Ai traversat Arno în canoe? m-a întrebat maestrul aruncându-mi un prosop. Pari mai degrabă rățușca cea urâtă decât lebăda neagră! glumi.

— Mulțumesc, maestre, am răspuns nemângâiată, descălțându-mă și ducându-mă să mă schimb în vestiar.

Faptul că mă aflam acolo singură îmi crea o anumită neliniște. Aș fi schimbat bucuroasă câteva vorbe cu ceilalți, măcar să mai reduc tensiunea, dar nu mai puteam face nimic și voința bunicii se îndeplinise.

— Deci, rățușca cea urâtă, ca să devii o lebădă trebuie să muncești din greu, știi asta, nu?

— Da.

— Da și mai cum?

— Da, maestre!

— Hmm, așa mai merge. Avem foarte puțin timp, așa că trebuie să-i dăm bătaie cât ne țin puterile, ai înțeles?

Am încuviințat și m-am dus la bară să încep încălzirea.

Am înțeles că nu avea să fie amabil cu mine ca în alte dăți și că avea să-mi fie cu adevărat greu, dar, în mod ciudat, dădeam ce era mai bun din mine tocmai când eram pusă sub presiune și, oricum, nu putea fi mai rău decât Claire sau Sinclair în zilele lor cele mai proaste.

Nu m-a lăsat să respir nicio clipă și mi-a corect fiecare mișcare în parte: felul în care țineam brațele, capul, picioarele, cum stăteam în echilibru, iar asta numai la încălzire. Când m-am îndreptat spre centru ca să încep variațiunea, a fost atât de insuportabil încât mi-a trecut de mai multe ori prin cap să plec. Dar știam bine că nu aveam pe nimeni care să mă consoleze, așa că am decis să-mi înghit lacrimile și orgoliul și să suport criticile maestrului în continuare timp de 90 de minute.

La sfârșitul lecției, eram epuizată, transpirată și plină de vânătași și aveam nevoie de o baie fierbinte, un masaj și o înghețată de ciocolată.

Maestrul parcă mi-a citit gândurile.

— Știu că acum mă urăști, dar nu există alt mod de a te pune pe picioare într-un timp așa de scurt. Gândește-te că ești la *Danzez pentru tine*. Ne vedem mâine la aceeași oră.

Era o afirmație.

Am părăsit sala cu greu din cauza cârceilor la pulpe și la degetele de la picioare.

În prag, am dat nas în nas cu Laura, Serena și Duccio care intrau la lecție. Cu toții au fost surprinși să mă vadă ieșind, iar eu mă simțeam prinsă asupra faptului.

— Ai greșit cumva ora? mă întrebă Serena.

— Nu, am avut lecție cu maestrul. Nu puteam să vin mai târziu la lecția cu voi toți, de asta sunt aici, i-am mințit simțindu-mă vinovată.

— Ah, facem deja lecții private, nu-ți mai ajunge nivelul intermediar, așa-i? mă întepă Laura.

— Ba nu, serios, eu... Adică ați văzut-o pe bunica mea, ea e aia care ține mult să fac asta.

— Firește, bine faci, ți-am zis că tu trebuie să intri la o școală importantă, zise Duccio.

— De ce, fiindcă noi suntem de tot râsul? comentă Laura.

— Nu. Ce treabă are una cu alta? Dacă ea are posibilitatea asta, e normal să se folosească de ea, nu? Hai să mergem că altfel se enervează maestrul!

— Sunt deja enervat! tună maestrul din sală.

Au alergat spre vestiar, iar eu am pornit încet spre stația de autobuz, dar, după câțiva metri, mi-am dat seama că îmi uitasem pantofii de balet în vestiar.

M-am furișat înăuntru fără zgomot ca să nu mai fiu nevoită să-i salut pe toți din nou, i-am luat și mi i-am pus în rucsac, dar, când ieșeam, n-am putut să nu le aud pe Laura și Serena care vorbeau despre mine în baie.

— Nici nu știi cât mă calcă aia pe nervi, cine se crede? zise Laura.

— Eei, e doar un copil, ce-ți pasă?

— Un copil? Ai văzut-o ieri-seară? Ar ucide numai să fie în centrul atenției, e o ticăloasă răsfățată și bogată de mi se face greață! Treizeci și două de fouetteuri și se făcea că nu dansează de o viață. Ce târfă!

— Laura, exagerezi, și oricum tu ești mai bună! o încurajă Serena.

— Poți să pui pariu, dar acum ea e noua jucărie a maestrului, *l'enfant prodige* pe care să-l etaleze la petreceri.

— Nu cred că trebuie să te temi, e ca un câine dresat. După puțin timp, te plictisești să-l mai vezi sărind!

Au chicotit amândouă.

Am încremenit în spatele ușii la auzul acelor răutăți. Nu mi se mai întâmplase niciodată să fiu înjunghiată pe la spate de două necunoscute și, dacă nu mă surprinsese s-o aud pe Laura declarând toate acele lucruri, Serena mă rănise cu adevărat. Ce rău le făcusem? Încercasem să rămân în umbră, nu le povestisem nimic despre trecutul meu și le mai și invitaseam la petrecere. Mi se părea că eram din nou la școală unde nimeni, în afară de Nina, nu voia să se împrietenească cu mine. Trebuia să fiu cu adevărat o persoană îngrozitoare.

Am ieșit din clădire fără să fiu văzută, cu ochii înlăcrimați, și am luat-o încet spre autobuz, cu inima frântă.

Iubito, nu te mai gânde la asta, nu-ți face sânge rău din cauza ălora două.

— Ușor de zis pentru tine, tu nu știi ce înseamnă să fii umilit! Pe tine te plăcea toată lumea, Facebook-ul tău e plin de mesaje și acum!

Iubita mea, ești fată, pentru voi e sport național să vă vorbiți de rău una pe cealaltă!

— Și pe soră-ta o plăcea toată lumea și e fată, o fată frumoasă foc!

Mia, tu ești extraordinar de bună, iar colegele tale n-o să te ierte niciodată pentru asta!

— Dar eu credeam că-mi făcusem niște prietene, am răspuns neconsolată.

E imposibil să-ți faci prietene atunci când există competiție. Te-ar sfâșia oricum, chiar și dacă le-ai aduce prânzul în fiecare zi!

— Pat, crezi că o să fie mereu așa?

Dacă vrei să fii balerină, mă tem că da. Toate aspirații la o perfecțiune de neatins și, cum vedeți pe una care are ceva în plus, o urâți.

— Dar eu nu urăsc pe nimeni! am protestat.

Deocamdată nu, dar, dacă ai fi fost tu preferata maestrului timp de doi ani și dintr-odată ar fi apărut alta care să-ți sufle locul și să atragă toată atenția asupra ei, să nu-mi zici că nu ți-ar fi păsat!

Am reflectat o clipă.

— Hmm, cred că m-ar fi enervat destul de tare!

Tocmai! Deci, ai două soluții: ori îți găsești prietene care nu fac și ele balet, ori te apuci de fotbal!

Odată ce-am ajuns acasă, bunica mi-a povestit că hotărâse cu Betty, în ultimul moment, că nu era prea indicat să lanseze o alarmă falsă cu bombă într-o grădiniță. Dar nu era nicio problemă să facă asta la compania la care lucra tata. Și, după cum decurseseră investițiile în acel an, aproape că și-o meritau.

Astfel, mama urcase la etajul al cincilea cu micuțul ei coș de picnic și, imediat după ce se deschiseseră ușile liftului, fusese

înghițită de vreo 50 de angajați puși pe fugă și se trezise afară în doar câteva secunde, împinsă de polițiști și geniști. Făcuse o criză de nervi și se dusesse acasă la Betty care îi făcuse o pasiență falsă prin care o sfătuia să nu mai ia în considerare relații moarte și îngropate. Dar, având în vedere că mama era foarte încăpățânată, hotărâse să mai profite de o ultimă șansă înainte ca Libby să se întoarcă din Glasgow și îl invitase pe tata acasă la cină.

Din nou, Betty avusese un atac de panică la gândul că trebuia să facă iar pe polițistul. Dar, mai ales, cred că se temea că trebuia să aibă din nou de-a face cu bunica.

Am urcat în cameră să-mi fac un duș și să-mi pun picioarele într-un lighean cu apă caldă și bicarbonat; erau deja distruse și încă nu folosisem poantele.

Am auzit un ciocănit ușor și am văzut un bilețel alunecând pe sub ușă: „Domnișoară, cina e aici“.

Cine știe pentru cât timp ar mai fi continuat Sunil să mă evite.

Am mâncat sandviciul cu brânză lăsat de Sunil, apoi am încercat să adorm, dar vorbele Laurei și Serenei îmi tot vuiau în cap și mă țineau trează, așa că am aprins lumina și am început să-i scriu Ninei.

Dragă Nina,

Am reluat lecțiile de balet.

Am găsit un maestru tare aici, la Florența, e român și are o burtă enormă, dar e cel mai bun de până acum. Închipuie-ți că râdem la lecții, îți vine să crezi?

Bunica a dat o petrecere pentru mine aseară, a invitat o grămadă de prieteni de-ai ei, oameni îngrozitor de nesuferiți care s-au bătut pentru mâncare ca și cum toate supermarketurile urmau să se închidă.

Am invitat și două fete care sunt cu mine la balet; una, în special, se comportă mereu ca o ticăloasă cu mine și face aluzii de tot felul, dar apoi, când maestrul ne-a chemat pe scenă să dăm o mică reprezentație (ideea bunicii, evident), am dat-o gata.

Bine, nu voiam s-o fac, mă cunoști, nu sunt genul, dar m-a provocat!

Nu, n-am luat-o la bătaie. Am făcut doar câteva piruete, dar azi le-am auzit că mă bârfeau în baie și am rămas de-a dreptul șocată.

Au zis că sunt o ticăloasă răsfățată și un câine dresat, îți dai seama?

Iar eu care le credeam prietene!

Tu, cu siguranță, ți-ai fi dat seama înaintea mea. Eu, în schimb, mereu mă înșel în privința celorlalți. ☹

Oricum, nu cred că o să mai vorbesc vreodată cu ele.

Dar nu asta e vestea-bombă. Stai jos înainte de a citi asta, fiindcă trebuie să fii superatentă: în timp ce o căutam pe bunica, pe care o credeam pierdută prin tufișuri cu antrenorul ei personal, am deschis ușa de la căsuța lui Sunil și, ghici ce-am văzut?????

Bunica era în pat cu el!!!!!!!!!!

Daaaaaa, jur, ceva dezgustător! Nu pot să-mi scot imaginea aia din cap, aș vrea să mi se administreze niște electroșocuri, și Patrick a răm

Cealaltă veste incredibilă e că bunica mi-a obținut altă admitere la Royal, dar, în loc să mă bucur, mărturisesc că mi-e o frică de mor. Nu sunt pregătită fizic, e o nebunie, sinucidere curată.

Aș vrea atât de mult să-mi dai un sfat, am atâta nevoie de tine.

Te iubesc.

Mi-e dor de tine.

Mia

Cineva ciocăni în ușă.

— *Dormi? mă întrebă bunica intrând.*

— *Aș vrea, dar sunt prea nervoasă.*

— *E o oboseală sănătoasă, îți face bine.*

— *Asta voiai să-mi spui? am întrebat-o căscând.*

— *Nu, voiam să vorbim despre ieri-seară.*

— *Bunico, hai să nu mai vorbim despre asta, o să mă fac că n-am văzut nimic și oricum, chiar dacă i-aș povesti cuiva, nimeni nu m-ar crede, așa că stai liniștită, am gura cusută!*

— De fapt, voiam să-ți zic că mă bucur c-ai dat peste noi, fiindcă relația noastră durează de mai bine de zece ani și voiam să-ți spun că ne iubim mult.

— Atunci de ce nu recunoașteți?

— Fiindcă nu vrea el, familia lui nu l-ar ierta niciodată. Așa că o facem pe ascuns, nu e incredibil? La vârsta noastră!

— Ar trebui să-ți scrii autobiografia.

— Lucrez la ea, se va numi *Primii mei șaptezeci de ani!* spuse ieșind și trimițându-mi bezele în aer.

Capitolul 15

— Alo, Paul? Poți să-mi spui ce-i cu tine? Mă îngrijorezi teribil!

— Mia, scuză-mă, ieri am uitat de ziua ta, sunt cu adevărat un caz pierdut! se văicări.

— Ce se întâmplă cu tine, Paul? Încă ești deprimat? Ți-ai mai revenit?

— Mia, sunt terminat, îmi petrec zilele uitându-mă la pozele ei, citindu-i mesajele și ascultând Depeche Mode. Zici că sunt de vârsta ta!

— Eu nu ascult Depeche Mode.

— Poftim, tocmai... sunt de-a dreptul un ratat!

— Dacă tu crezi că mama te-a părăsit, fiindcă ești un ratat, de ce nu te duci la un magician să te vindece?

— Zici că ar trebui?

— Zic că ar trebui să reacționezi!

— Nu pot, mă simt de parcă a dat trenul peste mine.

— Uite o idee bună, aruncă-te în fața metroului la ora de vârf, cel puțin o să faci un gest izbitor, iar mama își va aminti de tine pentru totdeauna, la fel ca pasagerii care vor întârzia la serviciu din cauza ta.

— Nu ești drăguță, eu nu ți-am spus dintr-astea când tu sufereai.

— Numai să fi încercat. Mama n-a murit! i-am răspuns cu amărăciune.

— Scuză-mă, Mia, nimic nu fac bine.

— Te iert, fiindcă ești deprimat și nu știi ce spui.

— Tu măcar ești bine?

— Eu sunt aici cu bunica și n-am timp să mă deprim! O să am timp de asta când o să mă întorc acasă și o să-l găsesc pe tata în fotoliu.

— Mia, așa mă omori!

— Scuze, dar, dacă te consolează cu ceva, nu ești singurul disperat în toată povestea asta.

— Știi când o să se mai vadă?

— Am auzit vorbindu-se de o cină în seara asta acasă la noi, dar eu nu ți-am zis nimic.

— Iar eu n-am auzit nimic.

Și eu începeam să devin perfidă în felul meu.

Pot să-mi spun și eu părerea?

— Dă-i drumul!

Nu vi se pare că exagerați cu povestea asta a părinților tăi? Parcă v-a apucat o isterie colectivă. De ce nu vrei să stai deoparte?

— Pentru că sunt implicată până-n gât!

De ce nu te gândești să înveți pentru examene, în loc să-ți pierzi timpul cu toate nimicurile astea?

— Îmi ții cumva predică?

Da, având în vedere că am rămas singurul cu un strop de rațiune care crede că pierzi timp prețios cu niște tâmpenii!

M-am simțit atinsă în punctul sensibil.

Dacă acceptasem, contra voinței mele, să încerc din nou să dau admiterea, nu mai aveam nicio scuză să nu susțin examenul de sfârșit de an școlar și brusc m-am simțit cuprinsă de frică și de vinovăție.

— Doamne, Pat, dacă nu dau examenul va trebui să repet anul...

Evident...

— Și dacă nu dau examenul...

N-o să poți intra la Royal nici dacă ești acceptată.

Era un lucru pe care-l știusem dintotdeauna și pe care încercasem să-l ignor, prefăcându-mă că nu-mi păsa, dar, din moment ce-mi reveneam, responsabilitățile mele reapăreau și ele toate o dată.

M-am simțit mică și am început să intru în panică.

Îmi pierdeam timpul cu jocurile bunicii și ale lui Betty și amânasem ceva esențial ca examenul de admitere, fără de care nu mi-aș fi găsit niciodată un job! Unde-mi fusese capul până atunci? De ce nu insistase nimeni?

Am sunat-o pe mama.

— Scumpa mea! În sfârșit, binevoiești să iei în considerare vorbele inutile ale mamei tale!

— Mamă, ce zici acolo, de ce nu m-ai obligat? De ce n-ai insistat?

— E mai ușor să conving un măgar să joace volei decât să te conving pe tine să faci ceva.

— Mamă, sunt terorizată, n-o să reușesc în vecii vecilor și nu vreau să repet anul, nu cunosc pe nimeni... o să fie un coșmar! am început să mă plâng.

— Eu ți-am spus! Directoarea m-a sunat de zeci de ori ca să știe ce intenționezi să faci, eu am încercat să amân răspunsul, dar acum cred că au luat deja o hotărâre!

Îmi venea să plâng, realitatea căzuse peste mine la fel de grea ca o cortină. Era inutil să mai dau admiterea la Royal dacă nu treceam examenul, iar anul următor nu mai puteam să intru, fiindcă aș fi depășit limita de vârstă.

Eram atât de supărată pe mine încât n-aș fi putut descrie în cuvinte ceea ce simțeam. Vedeam toate acele zile pierdute, privind în gol, zile aruncate care nu aveau să se mai întoarcă niciodată și eram conștientă că numai eu eram singura responsabilă pentru eșecul meu. Acum că mă simțeam mai bine datorită prezenței constante a lui Patrick alături de mine, constatarea de a pierde o astfel de șansă unică mă făcea să mă panichez. Durerea nu s-ar fi simțit jignită dacă aș fi neglijat-o pentru un timp în favoarea viitorului meu.

Acum că îmi dădeam cu adevărat seama ce anume riscam, Îi auzeam pe toți – pe mama, pe bunica, pe Patrick și pe Carl – repetându-mi cât de important era să mă întorc la școală în vreme ce eu eram prea ocupată să-mi plâng de milă.

— Mamă, trebuie să vorbesc cu doamna Jenkins! Acum! am zis ferm, pe tonul bunicii.

— În sfârșit, puișor! oftă.

Am sunat-o pe doamna Jenkins cu inima strânsă. Întotdeauna mă intimidase și nu vorbisem niciodată cu ea la telefon, dar știam că era un lucru pe care doar eu puteam să-l rezolv.

Mi-a răspuns la al treilea țârâit. Am înghițit în sec.

— Doamnă Jenkins, sunt Mia Foster...

— Draga mea, ce surpriză să te aud! Ce faci?

— Mai bine, cu adevărat mai bine. Eu... nici nu credeam că o să-mi revin.

— Mă bucur foarte mult, chiar ieri vorbeam despre tine cu doamna Meyer și ne întrebam ce faci.

— Sunt la Florența, la bunica mea, mi-a prins bine să stau puțin departe de Leicester!

— Îmi închipui, dar acum cred că poți să ieși lucrurile cu încetișorul și să înveți liniștită ca să treci examenul anul viitor!

Iată fraza de care mă temeam cel mai mult.

— Ca să fiu sinceră, eu... speram să dau examenul anul ăsta...

— Dar, scumpa mea, e târziu și ai rămas în urmă cu toată programa școlară. Eu i-am spus mamei tale, dar acum chiar nu știu cum te mai pot ajuta.

— Pot să recuperez. În fond, la examen aș da numai materii artistice, iar la literatură și la franceză nu stau așa rău.

A fost un moment de tăcere de partea cealaltă a receptorului.

— Mia, cred că acum cel mai indicat este să repeți anul.

— Dar bunica mea a obținut o altă admitere la Royal și, dacă nu absolv anul ăsta, n-o să pot intra nici dacă sunt acceptată! i-am explicat agitată.

A oftat din nou.

— Ascultă, Mia. Azi după-amiază avem consiliu de clasă, o să încerc să vorbesc cu ceilalți profesori și o să examinăm cazul tău... deosebit. Nu-ți promit nimic, dar o să te chem mai târziu ca să-ți dau vești.

— Vă rog, vă rog, vă rog, doamnă Jenkins, vă jur că n-o să vă dezamănesc!

— Ne auzim mai târziu, transmite-i salutări bunicii.

Și doamna Jenkins căzuse victimă farmecului covârșitor al bunicii când aceasta se autoproclamase tutoarea mea și

începuse s-o sune ca să afle informații despre situația mea școlară, turuindu-i despre cunoștințele sale celebre.

Speram că asta avea să mă ajute să înduplec consiliul școlar, în special pe doamna Meyer, profesoara de literatură care mă ura și care era cunoscută pentru faptul că nu făcea excepții în cazul nimănui. Cu atât mai puțin în cazul unei sinucigașe aspirante.

Am coborât în bucătărie și am dat nas în nas cu Sunil, care a deschis frigiderul de îndată, prefăcându-se că se uita după ceva.

— Sunil, pentru cât timp o să mă mai ocolești?

— Mult timp, domnișoară, mult timp!

— Sunil, crede-mă, eu n-am văzut nimic!

— Sunil mort de rușine, Sunil nu poate să vă privească în ochi!

— Dar e ridicol! Îmi pare rău, e vina mea, trebuia să ciocănesc, dar și voi puteați să închideți ușa cu cheia!

— Zeul Shiva m-a pedepsit!

— Ba nu te-a pedepsit. Sunt lucruri care se mai întâmplă, serios, eu mă bucur că tu și bunica vă iubiți. Și ieși de-acolo că răcești!

Sunil a închis ușa frigiderului și s-a întors cu capul plecat. Am izbucnit în râs, iar el a deschis din nou frigiderul ca să se ascundă.

— Scuze, scuze, doar că mă faci să râd, nu sunt obișnuită să te văd trist. Îți promit că n-o să mă mai vorbim niciodată despre asta și că o să ne comportăm ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ne ștergem ziua aia din minte, bine?

Și pentru că nu avea altă opțiune decât să nu-mi mai vorbească pentru tot restul vieții, mi-a strâns mâna și a început să taie morcovii oftând.

Ziua avea să fie obositor de lungă, iar gândul că viitorul meu era acum în mâinile doamnei Meyer nu îmbunătățea situația cu siguranță.

Bunica a venit să ne salute, deoarece pleca la magazinul ei, când m-a văzut abătută. I-am explicat ce se întâmplase.

— Dacă îți dai silința, o să reușești, n-am nicio îndoială. Vrei s-o sun eu pe doamna Jenkins?

— Nu, mulțumesc, ai făcut deja destul, acum e rândul meu! i-am spus ca un brav soldățel în poziție de drepti.

— Bravo, pușor, așa te vreau, bătaioasă și curajoasă!

Dar curajul mi se risipea pe măsură ce orele treceau. Trebuia să iau în considerare un plan B, dar era imposibil să mă gândesc la o alternativă pentru singura dorință pe care o avusesem de când mă născusem. Dacă mă puneau să repet anul și nu mă acceptau la Royal, ar fi trebuit să-mi caut altă școală de ballet la care să studiez, dar niciuna nu era la înălțimea ei și aș fi sfârșit prin a mă deprima, devenind o adolescentă obeză și dependentă de internet.

M-am pregătit pentru lecția cu maestrul. Gândul că urma să mă întâlnesc iar cu Laura și cu Serena îmi provoca greață. Trebuia să mă prefac că nu auzisem nimic, dar fierbeam de furie.

În schimb, l-am găsit pe Duccio așteptându-mă „întâmplător“ în fața ușii.

— Te deranjează dacă asist?

— Nu mă întreba pe mine, întreabă-l pe maestru, i-am răspuns înțepată.

Sigur se aliase cu alea două și, probabil, intenționa doar să mă spioneze pentru ca mai târziu să poată bârfi cu ele despre mine. Mă dezgusta.

Furia din ziua precedentă și anxietatea generată de faptul că așteptam telefonul doamnei Jenkins au transformat lecția într-una catastrofală.

— Unde ți-e capul? Acasă? Ce ți-am zis de un miliard de ori? Brațele alea sunt îngrozitoare așa! Ce ești, un liliac? Nu! Nu! Nu! Nu! Gata, facem o pauză!

Maestrul nu mai glumea, semn că lucrurile deveniseră serioase și că, dacă nu reușeam să mă concentrez, riscam totul. Aș fi făcut orice ca să fiu în formă ca acum câteva luni, dar corpului meu puțin îi păsa de dorințele mele și mă obliga să-i respect ritmul de funcționare, iar asta pentru mine era în afara oricărei discuții.

Și să fiu muștrată în fața lui Duccio era și mai umilitor. Deja mi-l imaginam alergând să le povestească Laurei și Serenei că

fusesem groaznică și că maestrul era nemulțumit. Așa puteau să râdă de mine și să-și ia revanșa.

— Măine încercăm cu poantele, dar, dacă mai faci o lecție ca asta, ți le dau în cap, *ai priceput*¹?

Am încuviințat descurajată, dar maestrul și-a dat seama și m-a consolât în felul său.

— Știi că cei buni nu trebuie să fie tratați niciodată bine? Din contră, cu cât cineva e mai bun, cu atât îl maltratez mai tare, nu-i așa, Roșcatule? spuse trăgându-i o palmă peste ceafă. Acum du-te acasă și gândește-te la tot ce-am făcut azi, mâine ne vedem iar.

— Iar?

— Îți sunt antipatic?

— Nu, maestre!

— Ai prieten?

— Nu, maestre.

— Atunci la două aici! O să te odihnești după ce o să dai admiterea și o să-mi trimiți o vedere de la mare pe care să-mi scrii: „Mulțumesc, maestre. Dacă nu erați dumneavoastră, n-aș fi intrat niciodată la Royal Ballet!”.

— La Royal Ballet? zbieră Laura din prag de parcă ar fi văzut un elefant în sală.

Dumnezeule, nu aveam nevoie de asta. Avea să-mi facă viața imposibilă. Puteam să mă aștept la orice de la ea, chiar și să-mi bage lame în pantofi.

— Bravo, Mia! exclamă Duccio și mă aplaudă. O să-ți amintești de noi când o să fii faimoasă?

Era o frază cretină pe care o detestasem mereu, dar trebuie să recunosc că n-o spusese cu răutate. Cel puțin așa cred. Laura, în schimb, mă fulgeră cu privirea, motiv pentru care m-am grăbit să-mi iau lucrurile și am ieșit în goană din clădire.

Afară mirosea a furtună. Nori amenințatori întunecau cerul, iar vântul sufla furios zgâlțâind copacii. Ceea ce putea părea o furtună de primăvară, în realitate, era un semn prevestitor. Am ajuns acasă cu un minut înainte să se dezlănțuie

¹ În română, în original. (N. tr.)

potopul. Fulgerele luminau casa ca ziua-n amiaza mare, iar ploaia lovea în geamurile salonului, spre marea nemulțumire a lui Sunil care abia le spălase.

M-am refugiat cu bunica în bucătărie să mâncăm o pizza congelată, așteptând telefonul lui Betty care avea să ne pună la curent cu ce se mai întâmplase.

Doamna Jenkins nu sunase încă și stăteam ca pe ace.

Ciuguleam din pizza fără entuziasm uitându-mă fix la telefonul meu, când un trăsnet asurzitor ne făcu să sărim de pe scaune și apoi se întrerupse curentul electric. Bunica se întinse să deschidă un sertar de unde luă două lumânări, le aprinse, lăsă să cadă ceara în scrumieră și le fixă solid la bază. Acea lumină caldă și slabă mă făcu să-mi amintesc cu nostalgie de momentele în care mama, în timpul furtunilor, venea la mine în cameră să mă liniștească, povestindu-mi că tunetele erau doar zgomotele norilor care se jucau ciocnindu-se unii de alții, spunându-mi că nu trebuia să-mi fie frică.

Betty sună chiar în acel moment. Am văzut cum bunica i-a răspuns veselă, întrebând-o care era planul de acțiune, pentru ca apoi să devină din ce în ce mai serioasă. Mama îl invitase pe tata la noi la cină așa cum plănuise, iar el se dusesse. Dar Libby, care era departe de-a fi naivă, se întorsese de la Glasgow cu o zi mai devreme și acasă o găsisse pe soacră-sa având grijă de gemeni. La întrebarea „Unde e Giles?“, biata femeie a ridicat din umeri. Libby l-a și sunat pe tata. Dar avea telefonul închis, așa că a sunat-o și pe mama care nu i-a răspuns.

Atunci, sub imboldul unui al șaselea simț, plecă grăbită spre Leicester unde îl găsi pe Paul cherchelit, stând pe scările casei. Trecuse peste el, sunase la ușă și, deși întotdeauna fusese o persoană calmă și rațională, când o văzu pe mama coafată și machiată, își ieși din fire: îi trase o palmă atât de tare încât se auzi până și ecoul loviturii. Atunci apărură tata în prag, iar Libby, fără să stea la discuții și cu mare demnitate, îl apucă de guler și îl târî în mașină, lăsându-i pe mama și pe Paul încremeniți.

Mama, rănită în orgoliu, se răzbună pe Paul spunându-i că trebuia să plece, că nu mai voia să-l vadă, iar el, de ciudă, îi

mărturisise adevărul, și anume că Betty și bunica organizaseră toată tărașenia de la restaurant, inclusiv faza cu pompierii și cu pizza, fiindcă nu voiau ca ea și tata să se împace. Mama îi trântise ușa în nas și o sunase imediat pe Betty și, cum îi stătea în fire, o făcuse cu ou și cu oțet chiar înainte de a-i cere explicații, spunându-i că nu mai era prietena ei, că era o trădătoare ticăloasă și că nu mai voia s-o vadă vreodată.

Betty îl sunase apoi pe Paul ca să-l ia la rost, dar îl găsisse într-o stare de disperare totală odată ce-și revenise din beție. Nu se mai oprea din plâns și îi povestise toată scena în detaliu de cel puțin cincisprezece ori. Betty nu putea să-și explice cum aflase Paul de cina alor mei, având în vedere că ea nu-i spusese nimic, pentru că intenționau să-l țină departe de tot după scena jenantă de la restaurant.

Bunica mă privi și mimă amenințător cu buzele: „Ai fost cumva tu?“, îndreptându-și degetul spre mine. Eu am negat, dând din cap prea energic ca să par sinceră și, când bunica a închis telefonul, am știut că aveam o problemă.

L-a sunat pe Paul care, între timp, se întorsese acasă.

— Dragă Paul, te deranjează dacă-ți spun că ești un imbecil? Și termină cu plânsul, numai tu ai cauzat toată încurcătura asta îngrozitoare! Bineînțeles, știi că voiai s-o rănești, dar nu te-ai gândit că ne bagi și pe noi la mijloc? Tocmai de-aia nu voiam să te mai implicăm după tărașenia de atunci: tu nu rezisti la stres! Dacă ai fi rămas acasă, într-o cârciumă sau într-un parc, Libby și-ar fi luat bărbatul înapoi, eu și Betty am fi scăpat, Elena s-ar fi ales cu un ordin de restricție și n-ar mai fi făcut prostia secolului și, poate cine știe, dacă nu te-ar mai fi văzut, ar fi putut chiar să-ți simtă lipsa. Pe când acum, imbecil ce ești, nici nu-ți imaginezi cât de gravă e beleaua în care ne-ai băgat!

Fetelor, eu v-am spus că exagerați...

— Pat, te rog, nu acum.

Și ca să fiu și mai agitată, doamna Jenkins nu mă mai sunase, iar asta însemna un singur lucru: consiliul îmi refuzase cererea de a susține examenul.

M-am dus la culcare îndurerată și amărâtă: într-un sfert de oră, se distruseseră relațiile dintre mama, Betty, Libby, tata și

Paul. În plus, pierdusem șansa de a intra la Royal Ballet School. Îmi închipuiam cât de mult suferea mama și era numai vina mea, eu îi spuseseam lui Paul de cină, dar o făcusem așa, fără să mă gândesc. N-aș fi crezut niciodată că putea să facă un lucru atât de prostesc. Cel mult, putea să sune la ușă și să fugă sau să dea câteva telefoane anonime, prefăcându-se că era un maniac, dar nu să le pârască pe Betty și pe bunica ca un copil supărat care vrea să le facă în ciudă celorlalți și le găurește mingea ca să nu se mai joace nimeni cu ea.

Nu-mi mai rămânea decât să cer cetățenia italiană fiindcă n-aș mai fi putut vreodată să mă întorc acasă. Poate că aș fi putut să încerc să dau și eu admiterea la Scala.

Furtuna a durat toată noaptea și n-am reușit să închid un ochi. Mă gândeam la admitere, la doamna Jenkins care nu mă sunase, la mama neagră de supărare, la Paul în lacrimi și la Betty care-l atârna pe tata de boașe. Chiar n-aveam nevoie de toate astea: tocmai acum când lucrurile se aranjaseră cât de cât, exploda o bombă.

Nu putea să funcționeze, Mia! Planul bunicii tale era nebunesc, ți-am spus eu.

— „Ți-am spus eu“, „ți-am spus eu“! Vrei să nu-mi mai repeți atât că mi-ai spus tu? Nu mă ajută cu nimic acum. Ar trebui să-mi ridici moralul, nu să mă descurajezi și mai tare, tocmai astăzi când mă hotărâsem să-mi reiau studiile!

Mia, nu e problema ta, concentrează-te asupra obiectivelor tale.

— Pat, vrei să nu-mi mai vorbești de parcă aș fi un cadet din unitatea ta?

E puterea obișnuinței!

— Nici eu nu știu cum am ajuns în situația asta și știi bine că mama, când e supărată, e în stare să nu-mi vorbească săptămâni întregi și, având în vedere ce s-a întâmplat, cred că n-o să-i mai aud vocea niciodată!

Sunteți niște italience veritabile, fascinant de dramatice!

— Da, trei generații de femei isterice care nu reușesc să țină lângă ele un bărbat, fiindcă ori îl pun pe fugă, ori moare... Scuze, Pat.

Nu-i nimic, iubito.

Mama nu mă sunase, trebuia să fie groaznic de furioasă și bineînțeles că mă considera complice la acel plan idiot. Trebuia neapărat să aflui, așa că, deși era trecut de două noaptea, am sunat-o pe Betty.

— Cât de supărată e mama?

— Nu există unități de măsură, scumpo, e și mai rău ca data trecută. Nu cred că o să ne mai împăcăm vreodată, mi-a spus niște lucruri groaznice, zise cu tristețe.

— Și data trecută v-ați certat din același motiv, am încercat eu să-o consolez.

— Da, și atunci doar o sfătuisem să nu se împace cu Giles, închipuie-ți acum că m-am aliat cu cea mai mare dușmancă a ei...

— Știe că și eu eram la curent cu tot?

— Nu m-a întrebat, era prea prinsă în monologul ei despre prietene trădătoare. Eu am lăsat-o să vorbească și, în final, m-am dat bătută. I-am spus că poate să creadă ce vrea și apoi, ca de obicei, ca să aibă ea ultimul cuvânt, mi-a închis.

— Tipic pentru mama.

— Și Paul?

— Zici că e un câine abandonat și se dă de ceasul morții, dar mai rău e că prietenul care îl ține la el nu-l mai suportă, fiindcă nu face decât să plângă și să stea toată ziua în pijama. Așa că i-a zis să se mute.

— Vai de mine! Și bunica i-a vorbit ca naiba! Trebuie să fie într-un hal fără de hal! Nu crezi că ar putea să facă vreo chestie îngrozitor de idioată?

— Ca de exemplu, să bea șampon? Nu cât timp e aici! Stau non-stop cu ochii pe el și am luat toate medicamentele din baie, inclusiv apa de gură.

— Paul e la tine?

— Ori la mine, ori sub un pod. Știi că eu adun mereu vagabonzii!

— Stai să afle mama!

— O să creadă că e un complot și că are dreptate când spune că sunt o ticăloasă ingrată, o parvenită și o profitoare. Dar, dacă de data asta nu-și cere scuze, cu mine chiar a terminat-o!

M-am gândit la Nina și la reacția furioasă pe care o avuse-se față de mine, fără să se gândească nicio clipă la consecințe. Cum era posibil ca pentru unii lucrurile să fie doar albe sau negre? Și cine nu gândea ca ei era șters de pe listă? Cum se putea ca vina să fie doar a celorlalți? Nici Nina, nici mama nu se preocupaseră să vadă și cealaltă față a monedei și nu încercaseră să se pună în locul celuilalt ca să-i înțeleagă motivele.

În fond, mama nu acționase pentru o cauză nobilă și, dacă toată familia ei i se împotriva, poate că ar fi trebuit să se întrebe de ce eram cu toții contra ei. Dar nici vorbă de așa ceva. Când ea își pune ceva în cap, trebuia s-o ducă până la capăt, iar cine i se împotriva devenea dușmanul ei de moarte.

— Și acum ce facem?

— Așteptăm și vedem, totul e posibil.

Abia spre ora patru dimineața, am reușit să adorm și la șapte Sunil a bătut în ușă.

— Domnișoară, e un telefon urgent pentru dumneavoastră, vi-l dau?

M-am ridicat brusc și i-am deschis ușa. Sunil mi-a întins telefonul.

— Mia, sunt doamna Jenkins, ieri am încercat s-o sun pe mama ta, dar avea telefonul închis și nu aveam numărul tău, dar l-am găsit pe cel al bunicii tale...

M-am sprijinit de ușă.

— Vă ascult, doamnă Jenkins...

— Am discutat timp de două ore cu profesorii tăi. Situația ta e dificilă și delicată și nu există precedente. Doamna Patel de istoria artei n-are nimic împotriva să dai examenul și tot așa și domnul Davies de educație fizică și doamna Mills, dar doamna Southern și doamna Meyer au și acum îndoieli.

— Bine, dar sunt totuși trei contra doi, am îndrăznit să spun.

— Mia, educația fizică și istoria artei nu au aceeași importanță ca literatura și matematica.

Dar, doamnă Jenkins, între noi fie vorba, dacă o să studiezi baletul, nu trebuie să fii vreun geniu în matematică...

— Mia, asta nu e o scuză, iar tu n-ar trebui să fii atât de neobrăzată încât să-mi sugerezi tocmai mie o soluție ca asta.

Dar exact asta le-am spus și eu, să te considere un caz special și să nu fie prea pedanți, să țină cont de ceea ce ți s-a întâmplat.

— Deci, e un „nu“.

— Să zicem că nu e nici da, nici ba. Singura care se mai împotrivește este doamna Meyer, căreia trebuie să-i predai opt referate și care e convinsă că n-o să reușești niciodată, dar dacă ai reuși...

— O să reușesc, doamnă Jenkins, vă jur pe ce-am mai scump, o să învăț zi și noapte și o să fiți mândră de mine.

— Nu, scumpo, nu jura, și apoi eu sunt deja mândră de tine! Măine o rog pe secretara mea să-ți trimită programa cu materiile la care să te pregătești și... dacă tu ai reuși să înveți împreună cu cineva, ar fi mai bine. Cu Nina, de exemplu.

— Nina e ultima persoană care vrea să învețe cu mine, am concluzionat cu tristețe.

Viața mea, plată și inutilă, devenise în doar câteva ore frenetică și plină de deadline-uri.

Nu știu dacă era sete de viață sau o reacție în fața morții, știu doar că nu-mi dădeam cu adevărat seama de volumul de muncă și de eforturile pe care trebuia să le depun.

Eu sunt alături de tine, spuse Patrick din senin.

M-au trecut toți fiorii.

Parcă Pat era acolo lângă mine.

Orice aș fi făcut, el m-ar fi susținut. Era acea voce care îmi invada sufletul și mintea zi și noapte. Acea voce care nu știam de unde venea și despre care mă întrebam, uneori, dacă era reală sau doar un delir de-al meu care mă ajuta să-i accept dispariția. Vocea aia mă ținea în picioare, mă încuraja și mă sfătuia, mă obliga să-mi văd de viață în ciuda a tot ce se întâmplase. Fără vocea aceea nu m-aș fi ridicat niciodată din patul de spital. N-aș fi avut niciun motiv s-o fac.

Aveam nevoie de el ca de aer și acum nu mă mai îndoiam c-ar fi fost mereu alături de mine. Când mă gândeam că eram singura care mai putea să comunice cu el și că nu puteam să vorbesc cu nimeni despre asta în afară de Betty care avea o altfel de perspectivă asupra realității, mă simțeam copleșită de frică.

— Pat, dacă tu nu mă ajuți, nici nu merită să încerc.

Voi fi lângă tine, iubito, o să-ți zic tot la examen, o să ne pregătim împreună așa cum făceam acasă la mine, îți amintești?

Imagina cu noi doi sărutându-ne pe patul din camera lui, precauți ca să nu ne audă Laetitia, m-a izbit dintr-odată. Am închis ochii și m-am simțit din nou în brațele sale, în timp ce ne luptam cu blugii ca să ne putem atinge pielea, să ne strângem în brațe și ne sărutam până nu mai puteam respira.

— Pat, jură-mi că vei fi mereu cu mine.

Îți jur, iubita mea.

A doua zi dimineață, n-am reușit să discut cu bunica despre ce se întâmplase. Mama nu dăduse niciun semn și, chiar dacă nu aveam curajul să ne-o mărturisim, ne simțeam ca naiba.

— Ai dormit bine? mă întrebă sorbind din cappuccino.

Am ridicat din umeri.

— Nici eu n-am închis un ochi, niciodată nu dorm bine când plouă. Prea multe amintiri.

— Ce facem acum, bunico?

Oftă.

— Așteptăm. Sigur, am reușit să-i despărțim, dar acum maică-ta ne urăște. Adică pe mine, pe Betty și pe Paul, singurele persoane care o iubesc sincer, pe lângă tine, evident.

— Chiar crezi că mama face tot ce-i stă în putință ca să nu fie fericită?

— Elena încearcă să mă pedepsească. Toată viața ei e o tentativă de a-mi demonstra că sunt o mamă nevrednică, egoistă și autoritară. De-ar fi înțeles că mă interesa numai binele ei...

— Poate că ar fi trebuit să i-o demonstrezi într-un mod diferit...

— Nimic din ce-am făcut n-a fost bine și am ajuns la concluzia că ea a decis în mod deliberat să fie nefericită ca să mă facă să mă simt vinovată, să mă simt ca o mamă denaturată, rea. Ce-aș mai fi vrut eu să am o mamă ca mine! zise cu amărăciune.

— Bunico, i-am spus luându-i mâna într-ale mele și căutând cu grijă cuvintele potrivite, eu cred că mama ar fi vrut să aibă o situație financiară mai proastă și să te aibă pe tine mai mult lângă ea. Eu sunt aici doar de puțin timp și mă distrez de minune, ador locul ăsta, dar îți mărturisesc că mă bucur că

mama nu face pilates cu un instructor de 25 de ani, că nu e sufletul petrecerilor și că nu e nici plină de bani, fiindcă așa e numai a mea și nu trebuie s-o împart cu nimeni altcineva.

Pentru prima dată, bunica păru impresionată. Nu spusese nimic extraordinar, dar mi se părea atât de evident că mama se simțea străină de toată lumea aceea și că fiecare gest de răzvrătire al ei era doar o încercare de a-i da bunicii de înțeles asta.

— Mia, dacă aș fi avut eu posibilitățile pe care le-a avut ea, știi unde aș fi ajuns acum? Poate pe tronul Angliei! Tu ești prea mică să înțelegi și te-ai născut în alte vremuri, dar îți garantez că am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru ca ea să nu facă niciodată sacrificiile pe care le-am făcut eu. Ea nu-și mai aduce aminte că eu și taică-su am făcut foamea și am muncit ca niște sclavi toată viața tocmai pentru ca ea să nu renunțe la nimic! Maică-ta a putut să frecventeze cele mai bune școli, a avut posibilitatea să-și aleagă orice carieră, a făcut ce-a vrut și nimeni nu i-a cerut niciodată nimic decât puțină recunoștință, spuse cu regret în voce.

— Da, dar...

— Parcă îi făceam tot timpul rău, părea mereu contrariată. Se vede și în pozele de vacanță, nu zâmbea niciodată!

— Poate..., am încercat eu să-i explic din nou.

— Elena, de ce nu studiezi limbi străine? Așa o să poți călători. Mie mi-ar fi plăcut mult să fac asta, dar eram în timpul războiului. Elena, de ce nu te duci la școala de tenis ca să putem juca împreună? Elena, de ce nu studiezi Dreptul? Te ajut eu să-ți deschizi un birou cu toți prietenii pe care-i am! Elena, de ce nu ieși și tu o dată cu cineva puțin mai înstărit, și nu doar cu șomerii? N-am făcut decât să-i dau sfaturi pentru binele ei, dar ea le-a ignorat pe toate, unul câte unul. Dar tot eu sunt aia rea!

I se zbătea ochiul drept de supărare, cum i se întâmpla și mamei.

— Mama mi-a povestit că-i spuneai lucruri de genul: „Elena, de ce te îmbraci ca o neîngrijită? Uită-te la prietenele tale ce rafinate sunt“. „Elena, de ce mănânci atâta ciocolată? Uită-te la prietenele tale ce slabe sunt“. „Elena, de ce nu înveți mai mult? Uită-te la prietenele tale“.

— Erau critici constructive, Mia! tună bunica.

— Nu, bunico! Erau numai critici și atât, ba chiar răutăți gratuite!

Bunica șovăi imperceptibil, căutând un răspuns rezonabil. Mi-a dat chiar impresia că se înecase în timp ce sorbea din cappuccino.

— N-ai dreptul să vorbești despre asta până n-o să ai și tu copii!

— Prea ușor, vechea aberație pe care mi-o servește și mama când nu știe ce să-mi răspundă! Există milioane de feluri în care se poate educa un copil, nu crezi? Când încerc ceva și nu reușesc, eu caut o alternativă!

— Și toată aroganța asta de unde vine, domnișoară?

— Am avut profesori excelenți! am continuat turnându-mi suc de portocale în pahar. Nu uita că și cine n-a făcut foamea și n-a trecut prin război merită iubire, respect și duioșie și, când voi avea copii, o să am grijă să nu le lipsească nimic niciodată! am concluzionat trântind paharul pe masă.

Bunica a rămas cu gura căscată, cu ceașca suspendată în aer, negăsind o replică bună ca să riposteze, poate, pentru prima oară în cei 70 de ani ai ei.

Capitolul 16

Lecția de după-amiază a fost plină de surprize. Laura, Serena și Duccio s-au așezat într-un colț al sălii cu intenția de a-mi urmări tot exercițiul, ceea ce mă deranja și-mi distrăgea atenția.

— Cum de sunteți toți aici, astăzi? N-aveți nimic mai bun de făcut? Îi întrebă maestrul.

— Voiam să vedem cum se pregătește o mare balerină! răspunse Laura acidă.

— Deocamdată, e mică, dar, dacă își dă silința, chiar o să devină mare! răspunse convins.

M-am prefăcut că nu vorbeau despre mine în timp ce zdrobeam cu pantofii de dans sacăzul din cutiuța de lemn.

N-aveam nicio intenție să cad din nou, mai ales în prima zi în care dansam din nou pe poante. Era ca și cum învățam să merg a doua oară, dar n-ar fi fost ușor să mă obișnuiesc din nou cu acea tortură. În anumite momente, durerea era insuportabilă și făceam tot ce-mi stătea în putință să nu mă gândesc la ea. Era incredibil de mare gradul de masochism la care ne supuneam ca să atingem imaginea perfecțiunii din capul nostru.

M-am ridicat în *relevé* de câteva ori ca să-mi găsesc echilibrul și, când am fost îndeajuns de mulțumită, m-am îndreptat spre centrul sălii ca să-i arăt maestrului secvența din *Esmeralda* pregătită cu Sinclair. Mă uitasem la spectacolul cu Natalia Osipova și Tamara Rojo de cel puțin 600 de ori ca să reușesc să adaug părții mele un strop de feminitate și de seducție.

Deși erau complet diferite, una mai delicată și mai grațioasă, iar cealaltă mai pasională și mai intensă, felul în care mânuiam

tamburina și talentul lor înăscut făceau ca totul să pară extrem de ușor și aveau un aer mult mai feminin decât mine, care încă încercam să ies din carapacea mea de adolescentă supărată pe viață.

Era o parte grea, dar plină de pasiune, iar muzica cu ritmul ei impetuos îmi intra în vene.

— Dacă vrei să stai acolo ca la cinema, trebuie să plătești biletul! spuse maestrul și mi se păru că nu glumea.

Laura nu-și dezlipea ochii de la mine și încerca să memoreze fiecare corecție și fiecare sugestie de parcă îi erau adresate ei, Serena trimitea mesaje pe telefon, iar Duccio avea o expresie fermecată, aproape visătoare.

Cu un public de genul ăsta era imposibil să te concentrezi, dar maestrul părea să nu-și dea seama. Poate că eram eu paranoică.

— Ai grijă la *piqué*, *soutenu*, *passé* și mișcarea brațului trebuie să fie mai amplă, ca și cum te-ai dăruî cu totul, ai înțeles? E nevoie de mai multă pasiune, mai multă emoție! Gândește-te la prietenul tău!

Firește, numai asta făceam! Dar cum puteam să-i explic că-mi apărea numai în vise?

După ce lecția mea privată s-a încheiat, am participat și la următoarea cu toți ceilalți. Trebuia să muncesc foarte mult și nici 24 de ore pe zi n-ar fi fost de ajuns. În sală au intrat și alți elevi pe care maestrul i-a salutat călduros. Nu-i mai văzusem până atunci, dar, după ținuta lor elegantă și sigură, m-am prins imediat că erau balerini *adevărați*.

Am rămas vrăjită uitându-mă la o fată cu părul șaten, pielea diafană și niște ochi câprui și mari. Era mlădioasă și grațioasă și fiecare gest al ei era armonios și atent până în cele mai mici detalii, ca și cum ar fi avut control total asupra spațiului și corpului, fără să arate că făcea nici cel mai mic efort. Nici măcar nu transpira, pe când eu parcă picasem îmbrăcată în piscină.

Maestrul glumea cu ea, dar într-un fel diferit, ca de la egal la egal, și se vedea că o stima mult.

— Voi, ăștia trei neisprăviți și tu, Esmeralda, luați exemplul de la una care știe ce înseamnă să dansezi!

Fata abia schiță un zâmbet, fără jenă sau aroganță, doar conștientă că era bună. Acum eu eram aia visătoare. Până atunci rămăsesem cu gura căscată doar când mă uitam la Zacharova și la Semionova – și la Roberto Bolle, evident – dar niciunul dintre ei nu fusese la mai puțin de un metru depărtare de mine.

Acum voiam să fiu ca ea. Aș fi vrut să pocnesc din degete și să am vârsta și experiența ei și să-mi fi câștigat deja respectul din partea profesorului meu și a tuturor colegilor mei, și nu invidia deplorabilă a unei colege de la curs. Dar de cât timp aveam nevoie pentru toate astea?

Nu mi-am luat ochii de la ea nicio clipă, încât maestrul m-a întrebat dacă nu doream și un binoclu ca s-o observ mai bine. Am memorat *jeté*-urile ei *entrelacé*, *port de bras*-urile și *attitude*-urile și aș fi vrut să-i pot pune un milion de întrebări, dar în sală nu aveam voie să vorbim.

După lecție, fata se opri să discute cu maestrul, dându-mi timp să mă schimb și s-o aștept la poartă, ca un *stalker*. Am urmărit-o cum s-a dus într-un colț să-și ia geanta, aplecându-se înaintea cu picioarele întinse ca să-și aranjeze lucrurile, să-și ia sticla cu apă, prosopul, pantofii de dans și s-a îndreptat spre ieșire cu pași ușor târșâiți și cu vârfurile în afară exact ca o balerină care dansa de-o viață.

Mă imaginam ca ea într-o bună zi, cu părul strâns la spate, cu o şuviță rebelă care-mi ieșea din coadă, cu o bluză veche legată la gât ca să nu răcesc, niște colanți uzați care-mi puneau în evidență picioarele subțiri și musculoase și acel aer de falsă vulnerabilitate care ascunde o forță și o perseverență extraordinare.

Laura și Serena mă văzură așteptând afară și se opriră să discute cu mine. Serena îmi vorbea în continuare amabil, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, pe când Laura se purta de parcă s-ar fi temut să nu-i fur ceva sau ar fi avut în minte cine știe ce plan diabolic. Fiecare întrebare pe care mi-o puneă era plină de viclenie și cu interes.

— Trebuie să-l întreb ceva pe maestru.

— Iar?

— Da, iar.

Fierbeam de furie. Nu voiam să rămână acolo în timp ce vorbeam cu idolul meu.

— Vrei s-o cunoști pe Lia? Ai fi zis că o analizai sub lupă.

— De ce, nu pot? Există vreo lege care-mi interzice? am răspuns enervată.

— Nu, dar nu cred că are timp de pierdut cu tine, ea dansează la Paris, vine aici doar pentru că ea și cu maestrul sunt foarte buni prieteni.

Lia. Era un semn al destinului, și numele noastre erau aproape identice.

Apăru în prag și Duccio. Ceea ce trebuia să fie o mică discuție risca să se transforme într-o adunare publică. Mai lipseau turiștii japonezi să facă poze...

— Pot să vorbesc puțin cu tine? mă întrebă Duccio.

— Chiar acum? i-am răspuns continuând să arunc priviri înăuntru, de teamă ca ea să nu fi ieșit pe ușa din dos.

— Bine, atunci noi plecăm, zise în sfârșit Serena, în timp ce Duccio nu dădea semne că intenționa să o ia din loc.

În cele din urmă, Lia și maestrul au ieșit din clădire râzând și eu am simțit cum mi-a pierit orice urmă de curaj. Aș fi făcut o impresie mai bună dacă aș fi apărut cu un carnetel și cu un pix ca să cer un autograf.

— Tot aici sunteți voi doi? Sunteți orfani? N-aveți o casă?

— Nu, doar că eu..., am murmurat.

— Ce e, nu ți-am dat destulă atenție pe ziua de azi? Trebuie să te conduc și acasă?

— Nu, ca să fiu sinceră, maestre, eram aici pentru ea, i-am spus arătând spre Lia.

— Ah, bine. Atunci, dacă nu mai sunt bun la nimic, spune-mi, că mă duc să mă internez într-un ospiciu.

Lia mi-a zâmbit. I-am întins mâna să mă prezint.

— Eu sunt Mia.

— Eu Lia.

— Și eu sunt mătușa voastră... Lăsați-mă să mă duc acasă că mă așteaptă nevastă-mea!

Duccio rămase la o distanță apreciabilă, dar nu părea să aibă intenția de a pleca. Așa că mi-am făcut curaj.

— Voiam să te felicit, ești cu adevărat bună.

— Mulțumesc, Mia, și tu ești. Studiezi de mult timp cu maestrul?

— Nu, de foarte puțin, sunt aici doar în trecere. Locuiesc lângă Londra și... vreau să încerc să dau admiterea la Royal.

— La Royal? Ce frumos! Și eu am studiat o perioadă acolo, apoi am lucrat mai mulți ani la Opera Garnier, dar acum dansez alături de compania mea. Îmi place să am libertatea de a încerca chestii noi. După câțiva ani în care interpretezi mereu aceleași roluri, vrei să explorezi și alte lumi.

Liberă. Nu mă gândisem niciodată la conceptul de a fi liberă în baletul clasic. Să dansez însemnase întotdeauna pentru mine să interpretez, într-o bună zi, cele mai importante roluri în cele mai cunoscute teatre din lume, dar nu mă gândisem niciodată la reguli și la scheme.

Dacă intram la Royal, aș fi dansat în stilul școlii și n-aș mai fi făcut altceva. Poate pentru tot restul vieții. M-ar învăța cum să gândesc, cum să mă mișc, cum să respir și, poate, într-o zi aș reuși să obțin un rol de onoare, dar tot în interiorul aceleiași cuști aurite. Acel gând m-a aruncat într-o confuzie totală.

— Câți ani ai, Lia?

— Douăzeci și patru.

Iată, peste opt ani aș fi vrut să fiu exact așa.

Avea o duioșie foarte profundă în privire, învăluită într-o tristețe care mi se părea familiară. De parcă ar fi luptat timp îndelung și, în final, ieșise învingătoare, iar dansul pentru ea era acum chiar viața ei, dar nu în sensul obsesiv al termenului. Nu avea nevoie să apară pe scenele importante ca să existe, îi era de ajuns să se poată exprima.

O adoram deja până la idolatrizare.

— Măine mă întorc la Paris, dar dacă vrei îți dau numărul meu. Dacă vrei să mă întrebi ceva, dacă vrei un sfat, o sugestie, poți să mă suni când vrei.

Muzică pentru urechile mele, nu puteam să-mi doresc mai mult de-atât. Ne-am salutat și am privit-o îndepărtându-se ca un îndrăgostit la prima întâlnire, până când a ajuns la un colț și a dispărut după el.

Întorcându-mă, am sesizat aceeași privire în ochii lui Duccio, dar adresată mie.

— Tot aici ești? I-am întrebat stânjenită și un pic iritată.

Răpită de noua mea muză, uitasem complet de el.

— Da, dacă nu te deranjează, te conduc până în stație.

— Nu mă deranjează.

Ba pe mine, da...

— Voi ai să-mi zici ceva?

— Da, ca să fiu sincer, da, chiar dacă acum nici nu mai știu de unde să încep.

Stai să vezi...

— Ești cu adevărat bună, știi? Mă uitam mai devreme la tine și-mi spuneam că ai un talent înnăscut.

— Mulțumesc. E drăguț din partea ta, i-am răspuns mergând în continuare cu mintea încă la întâlnirea cu Lia.

— Nu, serios, sunt sincer, nu spun doar așa ca să-ți fac complimente.

— Hmm... mulțumesc.

— Voiam să-ți zic că Laura nu spune lucruri prea drăguțe despre tine.

— Ah, știu asta, chiar ieri am avut parte de un exemplu în vestiar, am răspuns cu o grimasă plină de subînțeles.

— Serios?

— Da, dar ele nu m-au văzut.

Amintirea acelor cuvinte mă rodea și acum, mai ales partea în care spusese că eram un câine dresat.

— Serena nu e rea, doar că se lasă influențată, pe când Laura e o adevărată nemernică.

— Mi-am dat seama. Asta voiai să-mi zici?

— Voiam să-ți zic că eu nu am nicio legătură cu ce spun ele, chiar dacă încercă să mă amestece și pe mine. Eu cred că ești chiar bună... Și apoi, ești frumoasă, spuse oprindu-se brusc.

Mia, eu îmi astup urechile, cheamă-mă când a terminat!

Am înțeles imediat că acela nu era doar un compliment, ci *complimentul*, și pica în cel mai nepotrivit moment din toată viața mea.

— Ești mult prea amabil, serios, nu merit.

— Ba bineînțeles că meriți! Îmi pari cu adevărat o persoană specială și voiam s-o știi.

Bun, acum că știe, mulțumim și la revedere!

Am zâmbit și m-am uitat în jos, sperând că destăinuirea se terminase.

— Voiam să știu dacă vrei să ieși într-o seară cu mine.

Nu e liberă pentru nicio seară, îmi pare rău, mai încearcă în altă viață.

— Duccio, îți mulțumesc mult, dar...

— Ești deja ocupată, concluzionă laconic.

— Da...

— Îmi închipuiam, dar mi-am spus că... nu strică să încerc...

Dacă mai aveam un corp, ai fi văzut tu ce mai strica, Roșcatule!

Mi-a venit să râd.

— Știu, fac o figură de idiot.

— Ba nu, deloc, din contră, ai fost drăguț.

— Dar... nicio speranță?

— Nicio speranță.

— Prietenul tău e la Londra?

— Da, am mințit.

— Îi lipsești mult.

— Da, și el îmi lipsește mie.

Pentru o clipă, mi-am imaginat că era într-adevăr acasă și că mă aștepta în timp ce eu venisem în vizită la bunica. De ce nu putea fi așa cu adevărat?

— E un băiat norocos.

Da, așa e, am fost foarte norocos.

— Eu am fost norocoasă, am răspuns emoționată.

M-am întors acasă melancolică. Prezența fizică a lui Patrick îmi lipsea prea mult și să vorbesc despre el ca și cum ar fi fost viu, folosindu-l ca pretext ca să nu provoc o dezamăgire unui băiat care mă invita să ieșim, era cinic și lipsit de respect față de el. Dar nu aveam de ales. Ce-ar fi trebuit să fac? Să mă prefac că am prieten sau să mărturisesc că inima mea era îngropată în colțul acela înghețat al mării?

Acasă totul era cufundat în tăcere și am profitat de asta ca să deschid laptopul bunicii și să-mi verific mesajele. E-mailul secretarei doamnei Jenkins a apărut în prim-plan cu nu mai puțin de șapte atașamente: toată programa materiilor pentru examen, inclusiv pentru testările pe care le ratasem, cât fusesem internată în spital. Un miracol nu mi-ar fi fost de ajuns ca să reușesc.

Mai era și un e-mail de la Carl.

Dragă Mia,

Ieri m-am întâlnit cu maică-ta. Sau mai bine zis, aproape că a intrat cu bicicleta în mine. Parcă era în transă, nici măcar nu și-a dat seama că a trecut pe roșu.

Apoi m-a recunoscut, și-a cerut scuze și a plecat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ești sigură că e totul în regulă?

Știi, am început să pricep câte ceva despre nebunie, în curând o să pot deveni asistent social. Cu siguranță, n-o să duc lipsă de job.

Am început să învăț pentru examene împreună cu Nina. Ea nu s-a răzgândit: nu vrea să nu-și mai continue studiile. Eu, în schimb, mă gândesc să mă înscriu la universitate și să studiez economia.

Nu știi dacă e o reacție la alegerea ei, sunt prea prins în problemele lor ca să mai înțeleg ceva. Știi doar că am nevoie să stau cu prietenii mei și să-mi pierd vremea cu prostii în loc să fac pe îngrijitorul lor.

Am exagerat, așa-i? Scuze, dar cu tine mă simt liber să spun tot ce-mi trece prin cap fără să fiu judecat.

Tu ce faci? Ai de gând să dai examenul sau repeți anul?

Dacă ai nevoie de o mână de ajutor, să-mi spui, toate astea sunt lucruri pe care le-am făcut deja și doamna Meyer mă adoră, fiindcă luam mereu o groază de notițe și interveneam încontinuu ca un toțilar.

Sunt un lingușitor, dar la sfârșit mi-a dat un A+!

Întoarce-te mai repede, începi să-mi lipsești un pic prea mult și, când vii, te duc să vezi Romeo și Julieta la Royal (m-am abonat la newsletter-ul lor!), dar de data asta mergem cu trenul!

P.S. *Va fi secretul nostru, evident.*

C.

Dragul de Carl, pe noi ne lega o prietenie puternică, dincolo de orice limite. Carl era fratele pe care nu-l avusesem niciodată și înțelesesem asta imediat după primul nostru sărut: fusese plăcut, dar nu simțisem fluturi în stomac și nici pământul nu-mi fugise de sub picioare așa cum se întâmplase cu Pat. Îi trebuise o grămadă de timp ca să înțeleagă că nu eram făcuți unul pentru celălalt și nu exclud ideea că se cuplase cu Nina din ciudă, dar, în final, și-a dat seama că făcuse alegerea corectă și am devenit prieteni buni. Iar tragedia ne unise și mai mult.

Am printat toate documentele primite și le-am aranjat pe masă. Acum, că le puteam ține în mână, examenele deveniseră brusc reale.

— N-o să reușesc niciodată, am oftat scuturând din cap.

Ba bineînțeles că o să reușești! Trebuie doar să te pui cu burta pe carte câteva săptămâni și să te concentrezi pe lucrurile cele mai importante. Evident că n-o să poți să știi tot, dar o să fie de ajuns să înveți noțiunile esențiale și să predai referatele. După aia, o să vezi că profesorii o să închidă ochii la restul.

— Doamna Meyer n-o să închidă ochii sub nicio formă.

Mia, e singură împotriva tuturor. Cu toate că se încăpățânează, tot nu va putea să te facă să repeși anul, dacă ceilalți nu sunt de acord.

— Pat, de ce ție mereu ți se pare ușor totul?

Fiindcă, uneori, lucrurile par imposibile, dar, când te uiți la ele mai de aproape, sunt atât de simple încât te întrebi cum ai putut să pierzi atâta somn, timp și energie din cauza lor. Acum că nu mai sunt viu, regret că n-am petrecut mai mult timp cu cei pe care îi iubesc și că nu le-am fost mai apropiat. Mi-am petrecut luni întregi pe mare în loc să stau cu tine sau cu părinții mei, pregătindu-mă pentru instrucție, învățând în fiecare noapte și încercând să fiu mereu primul, pentru că asta aștepta lumea de la mine. Acum mă întreb dacă era dorința mea sau a tatălui meu să intru în Marina Militară. Oricât aș încerca, nu reușesc să-mi amintesc.

— Pat, tu ai fost întotdeauna gata să-i ajuți pe ceilalți, nu ezitai nicio clipă când era vorba să aperi pe cineva. Și, în ziua aia, dacă te-ai fi oprit un moment să reflectezi, în loc să te arunci în apa aia rece ca gheața...

Mia, adevărul e că, dacă m-aș întoarce, aș face același lucru, dar nu pot să-mi explic de ce...

— Chiar așa, de ce?

Mă întreb dacă țineam îndeajuns de mult la viața mea. Dacă aș fi fost doar un pic mai egoist, acum n-aș mai fi blocat între două lumi care nu-mi aparțin și aș putea trăi fericit cu tine. Eventual, să mor în patul meu peste vreo 60 de ani, înconjurat de nepoții mei.

Se întâmpla inevitabilul: Pat începea să se deprime și să sufere. Mereu mă întrebam când avea să se întâmple.

Nu doar noi eram disperați din cauză că-l pierdusem; și el ne pierduse pe noi și acum era singur, cu o grămadă de întrebări la care nimeni nu-i răspundea.

— Pat, tu erai special, nimeni nu era ca tine și poate că din cauza asta te găsești acum acolo unde ești.

Dacă ar fi existat vreun motiv, acum aș fi știut care este, dar adevărul e că pentru unele lucruri nu există motiv, se întâmplă și gata.

— Vrei să zici că ești aici cu mine, fiindcă se eliberase un loc de înger păzitor în ultimul moment? i-am răspuns enervată.

Nu, iubito, dar nu înțeleg de ce am ajuns în situația asta! Eu îmi doream să trăiesc cu tine și nu pot să nu mă gândesc că ar fi trebuit să fac alte alegeri în viață, să fiu mai rebel și să nu țin așa de mult la reguli. Întotdeauna am făcut numai ce mi s-a spus să fac, fără să mă întreb niciodată ce îmi plăcea cu adevărat. Tata era tot timpul în sala de operații sau plecat pe la congrese, bunicul meu era căpitanul Aeronauticii și amândoi aveau camere pline de insigne, decorații și premii. De când m-am născut, mi s-a repetat tot timpul că trebuia să urmez o carieră în Marină și prima jucărie pe care mi-au dăruit-o a fost macheta unui portavion!

— Vrei să spui că, dacă te gândești acum, nu mai ești sigur că era dorința ta?

Nu pot să-mi amintesc momentul în care eu mi-am dorit asta. Voiam să-i mulțumesc pe toți și voiam ca părinții să fie mândri de mine și nu m-am gândit niciodată la ce m-ar putea face pe mine fericit, până nu te-am cunoscut.

— Pat...

E adevărat, Mia, sunt negru de supărare, pentru că n-am avut ocazia să înțeleg cine eram și ce voiam să fac în viață! Poate deveneam inginer, mecanic sau activist la Greenpeace, dar sigur nu voiam să mor la douăzeci de ani fără să văd nici măcar o mică parte din lume!

— Pat, tu erai bun în orice făceai, niciodată nu lăsa lucrurile neterminate și-i încurajai mereu pe ceilalți fără să eziți nici măcar o clipă. Te-ai născut triumfător!

Mia, eu făceam totul perfect mai mult dintr-un simț înăscut al datoriei decât din pasiune. În casa noastră, n-au existat niciodată jumătăți de măsură. Dacă mă clasam pe locul al doilea într-o competiție de înot, tată mă întreba: „De ce? Primul loc nu exista?”. Nu m-am oprit niciodată să reflectez, nu m-am gândit decât să alerg, să fac mereu ceva mai mult și mai bine, și apoi? Apoi am vrut să exagerez și uite-mă aici...

— Pat, eu vreau să cred că n-ai murit în zadar, ci pentru că ai de realizat o misiune importantă de acolo.

Ca de exemplu? Instructor pentru îngeri? Mia, eu sunt singur aici și nu pot să fac nimic altceva decât să te urmez atunci când îmi dai voie!

Era supărat, dezamăgit și frustrat și îl înțelegeam. Eu eram fericită și recunoscătoare că-i puteam auzi vocea în fiecare zi, dar continuam să trăiesc și să mă întâlnesc cu cei dragi. Însă el ce viață avea? Era condamnat să rătăcească în visele mele pentru veșnicie? Asta presupunând că nu se întâmpla altceva imprevizibil.

În mod egoist, n-aș fi vrut să plece niciodată din acel ascunziș al minții mele, dar brusca lui conștientizare a situației în care se găsea mă tulburase. Nu-l mai auzisem niciodată vorbind atât de descurajat, el fusese tot timpul optimist și nu se pierduse niciodată cu firea. Dacă aveai vreo problemă, era

limpede că Patrick avea s-o rezolve într-un fel. Da, dar cine îi rezolva lui problemele?

Pat – și, prin urmare, Nina – se simțise toată viața dator să demonstreze că era cel mai bun dintre toți ca să rămână la înălțimea așteptărilor familiei și să nu dezamăgească pe nimeni, dar, în final, altruismul acela exagerat îl împinsese în brațele morții.

Murise cu adevărat ca un erou? Te poți considera erou dacă ai murit ca să salvezi un câine? Întotdeauna evitasem să-mi pun întrebarea asta, dar acum răspunsul îmi strălucea în fața ochilor ca un semn de circulație de pe autostradă: NU! Murise ca un prost, iar acum realiza și el asta și supărarea îl consuma.

Nu conteneam să mă întreb următoarea chestie: cum e posibil ca nici în cazul în care ți-ai mulțumi sau ți-ai dezamăgi deliberat propriii părinți tot să nu reușești în viață? Ce-ar fi trebuit să faci? Să pleci pentru totdeauna sau să te adaptezi complet? Aveam impresia că orice ai fi încercat să faci ca părinte sau copil era destinat în mod fatal eșecului: te-ai fi simțit oricum vinovat.

Și urletele de la etajul inferior erau confirmarea deplină de care aveam nevoie.

— Veniți, domnișoară, veniți jos, e sfârșitul lumii! zise Sunil deschizând larg ușa camerei mele fără să ciocănească, lucru care, în mod normal, nu l-ar fi făcut nici dacă ar fi izbucnit un incendiu.

Am alergat în salon de unde se auzea zgomotul de farfurii și pahare făcute țandări și am văzut-o pe mama care efectiv distrusea salonul bunicii, în timp ce ea se adăpostise după un fotoliu, strigându-i că toate erau obiecte unice. Mama era de nerecunoscut: roșie de furie, ciufulită, cu ochii ieșiți din orbite și cu venele gâtului umflate. Alerga ca o disperată în loc să încerce să „comunică civilizat” cu mama ei.

— Ieși de-acolo, lașo! Sau îți demolez casa! zbieră spărgând un abajur în stilul Ludovic al XIV-lea.

— Oprește-te, altfel chem poliția! o amenință bunica.

— Ba eu chem poliția și o să-mi dea dreptate mie! Ești o delincventă, o necinstită, o mincinoasă patologică, o ticăloasă

megalomană, o viperă! Mi-ai distrus viața și te urăsc! zbieră apucând un vas greu de cristal.

— Nu, Rosenthalul, nu! o imploră bunica.

— Ba Rosenthalul, da! îi răspunse mama izbindu-l de perete.

— Nenorocito! Am dat o avere pe el! Nu știi ce faci!

— Ba bineînțeles că știu! Poftim, ia-ți și ouăle Fabergé! zise azvârlindu-i-le unul câte unul.

— Nu!! Ouăle! se văicări bunica. Colecția bunicului tău, ești o dementă! Îi chem pe cei de la neuro să te pună în cămașa de forță!

— Sună-i! Sunt sigură că au o secție pentru femei ca mine, distruse de mame ca tine! Dar tu o să fii și acolo singură, fiindcă ești singură pe lume!

— Ești rea! O fiică ingrată și perfidă care n-a iubit nicio dată pe nimeni!

— Doar adoratorii Satanei te-ar putea iubi! Ești un monstru, ai face orice ca să fii în centrul atenției! țipă mama luând o scrumieră enormă și trântind-o de pământ.

Cu fiecare obiect care se făcea țandări părea mai satisfăcută și mai eliberată.

— Mamă! am strigat-o.

— Mia! Scumpo, vino să-ți ajuți mama să sfărâme egoul imens al bunicii tale! zise printre dinți cu o sclipire de nebunie în ochi.

— Mia, iubita bunicii, ține-o pe maică-ta, altfel mă ucide! M-am uitat la Sunil care a ridicat din umeri.

— Mamă, bunico, de ce nu stăm de vorbă la un pahar de vin, un cocktail și o pungă uriașă de chipsuri?

— Prefer să beau mai degrabă apă cu cianură decât să fac asta! tună mama.

— Întotdeauna m-a urât, a uitat toate sacrificiile pe care le-am făcut când era mică!

— Cum să nu! S-a sacrificat o dată să vină să mă vadă la serbarea de sfârșit de an, pentru ca la final să-mi spună că până și colega mea de bancă a fost mai bună, fiindcă avea mai multă personalitate scenică!

- Era o critică constructivă, Elena! Ţuieră bunica.
- Constructivă pe naiba, mamă! Aveam şapte ani!
- Mereu te-am încurajat să-ţi găseşti calea în viaţă!

Încearcă să negi!

— Încurajat, zici? Rugându-ţi prietenii să angajeze o idioată ca mine numai ca să mă ții ocupată ca să nu pot merge la petreceri şi la concerte? AAAHH!!! răcnii mama izbind un scaun de perete.

— Era doar un mod ca oricare altul de a dobândi puţină experienţă până găseai ceva care să-ţi placă cu adevărat, dar nu ți-a plăcut niciodată nimic!

— Nu-mi plăcea nimic din ce-ţi plăcea ție, mamă! Chiar n-ai putut să înţelegi niciodată că nu-mi păsa deloc de prietenele tale cu cine-ştie ce funcţii cu care bârfeai seri întregi? Că nu voiam să merg cu tine la Forte dei Marmi, pentru că toată lumea era frumoasă şi slabă în afară de mine? Că uram să joc tenis, bridge, golf, că uram să mă duc la şcoala de măicuţe?

— Elena, ce vină aveam eu dacă erai dificilă?

— Dificilă, mamă? Eu, dificilă?

Eram sigură că urma să facă infarct.

— Nu exista adolescentă mai simplă ca mine! Țipă. Nu voiam decât să mă joc în curte, să merg cu bicicleta, să-mi murdăresc pantalonii de iarbă şi să mă mânjesc de Nutella ca toţi ceilalţi copii, dar tu nu m-ai lăsat niciodată, fiindcă trebuia să fiu impecabilă ca fiicele îmbălsămate ale prietenelor tale, contesele lu'peşte! Şi când mergeam în vizită le spuneai să nu-mi ofere nimic, fiindcă eram prea grasă, iar ticăloşii ăia de copii mă torturau lingând îngheţată cu ciocolată sub nasul meu şi fredonând „grăsana nu poa' să mănânce!“. Iar ăsta era doar începutul! exclamă dând un şut unui fotoliu de piele cu imprimeuri.

— Elena, mereu ai avut tendinţa să ieşi în greutate, din cauza asta voiam să faci sport. De altfel, ai văzut că fiica familiei Barbieri e antrenora unei echipe de volei, iar Rosanna cu care ai învăţat în gimnaziu are acum casa ei de producţie. Un părinte visează mereu la ce-i mai bun pentru copilul său şi îl încurajează spre cele mai bune alegeri!

— Îl încurajează, nu-l umilește! Și când îți citeam o temă pentru care luasem o notă bună, tu îmi ziceai *drăguț*, înțelegi? Drăguț! țipă luând o farfurie cu amândouă mâinile și izbind-o de măsura de cristal.

— Era inutil să-ți dau speranțe false, Elena. Viața este și-așa destul de dură, dacă-ți mai cream și iluzii, nu-ți făceam decât mai mult rău!

— Vezi, Mia, cum e femeia asta? Vezi? Îmi zise cu o privire exasperată. Nu-ți cer decât o favoare, fetița mea. Una singură! continuă gâfâind. Dacă vreodată, prin cine știe ce conjunctură absurdă, o să devin ca ea, în ziua aia, te rog, omoară-mă! Ne-am înțeles? Împușcă-mă!

Bunica scoase capul afară să se asigure că nu mai zbura niciun obiect contondent prin cameră.

— Elena, acum nu exagera, n-am făcut niciun lucru pe care oricare altă mamă nu l-ar fi făcut pentru fetița ei.

Mama se întoarse cu o priviră ucigașă care o făcu pe bunica să se întoarcă rapid în ascunzătoare.

— Tu habar n-ai ce înseamnă să fii mamă și să nu îndrăznești să te mai apropii vreodată de fata mea! Altfel, jur că-ți tai capul!

Mama mă luă de mână și îmi ordonă să-mi fac bagajul.

Eram buimăcită și dezorientată. Nu voiam să se termine așa, mai aveam de făcut o groază de lucruri, să-mi iau rămas-bun de la atâția oameni și nu eram pregătită să mă întorc în Leicester, dar mama era de neclintit. Prin urmare, am urcat scările, cu capul plecat. Mi-am făcut bagajul imediat: geaca lui Patrick, câteva haine, câteva cărți și echipamentul de balet. Mama mă aștepta afară pe verandă fumând o țigară, în timp ce Sunil mătura cioburile.

Mi-am luat rămas-bun de la bunica Olga, cu lacrimi în ochi, foarte tristă că totul se încheiase așa brusc.

— Îmi pare rău că a trebuit să asști la asta, zise încercând să-și revină. Ține minte că bunica te adoră și orice ai vrea nu trebuie decât să-mi ceri, bine? Și îți doresc să ai mai mult noroc cu copiii tăi!

Nu știam ce să-i răspund, dar nu credeam că era o chestiune de noroc.

Mama mă luă de mână și, împreună, ne îndreptarăm spre ieșire. Poarta era închisă, iar asta o făcu să se enerveze și mai tare, era ca și cum trebuia să se întoarcă după ce părăsise scena. M-a rugat să merg din nou în casă să o deschid și, când am intrat, am surprins-o pe bunica plângând în brațele lui Sunil. Nu m-au văzut, astfel că am reușit să mă strecur afa-ră neobservată.

Am mers până în piață ca să luăm autobuzul de acolo, dar am așteptat mai mult de-o oră până ce-a venit. Mama nu avea standardele bunicii, nu ne aștepta niciun taxi care să ne ducă la aeroport și niciun șofer care să ne conducă acasă.

Ne-am cazat la o pensiune de două stele cu televizor fără telecomandă și cu robinetul de la baie defect și am mâncat o amărâtă de pizza într-o tavernă. Ar fi fost minunat dacă mama mi-ar fi adresat măcar un cuvânt, dar era atât de tristă și de dezamăgită încât nu mi-a răspuns decât monosilabic. Am adormit îmbrățișate în pat cu televizorul pornit, în timpul unei reclame de teleshopping.

Pat era îngrijorat pentru mine. Știa că nu eram pregătită și că întoarcerea în Leicester avea să fie grea.

În dimineața următoare, la micul dejun, am întrebat-o dacă puteam să-mi iau rămas-bun de la niște prieteni. Avionul nostru pleca după-amiaza târziu și voiam să-l văd pe maestru cu orice preț. Mama nu s-a împotrivit și a profitat și ea de ocazie pentru a face o plimbare.

L-am sunat pe maestru și l-am rugat să începem mai devreme lecția.

— Drept ce mă iei, Pizza Expres? Suni și a și venit?

— Maestre, vă rog, e o urgență!

— Dacă mă rogi, atunci bine, ne vedem în sală peste jumătate de oră.

M-a găsit stând pe scări.

— Ai fugit de-acasă? mă întrebă.

— Oarecum...

Am intrat și m-am dus în vestiar să mă schimb, în timp ce maestrul lua la pumni casetofonul înjurând în română. Mi-am dat toată silința să execut exercițiile de la bară și, când am

trecut la centru ca să încep variațiunea, maestrul mi-a observat progresele.

--- Deci m-ai ascultat, așa-i, Esmeralda? zise pe un ton satisfăcut.

— Maestre, din păcate, este ultima lecție.

— Serios? mă întrebă sincer surprins. Te-au găsit serviciile secrete?

— Mama mă ia înapoi cu ea acasă în seara asta și voiam să ajung la ultima lecție cu dumneavoastră.

— Ei, doar nu mor! exclamă bătând în lemn.

Am zâmbit.

— Îi salutați pe ceilalți din partea mea?

— Desigur! Iar tu să-mi trimiți biletele la primul tău spectacol, OK?

Mi-am luat lucrurile din vestiar și am scris un bilet de rămas-bun pe care l-am lipit pe oglindă, sigură că Laura avea să-l rupă. Când l-am îmbrățișat pe maestru pentru ultima oară, mi-au dat lacrimile.

— Nu plânge că te iau la rost! îmi zise cu ochii umezi.

Mi-am șters ochii cu dosul palmei și i-am întins banii.

— Asta e din partea casei! Dar să nu spui nimănui, că altfel îmi strici piața!

Am traversat pentru ultima oară străduța aceea și am conștientizat dintr-odată că nu avea să mai fie o altă lecție. Un adio unul după altul, un alt capitol care se încheia. De fiecare dată când mă adaptam unui nou mediu și mă atașam de noi persoane, ori eu eram smulsă de lângă ele, ori ele de lângă mine. Poate că trebuia să nu mă mai atașez de ceilalți.

— O să-mi fie dor de dumneavoastră, maestre, i-am spus întorcându-mă pentru ultima oară.

Și lui o să-i fie dor de tine.

M-am întors la mama, la hotel. Am surprins-o pe canapeaua de lângă recepție citind o revistă. Mi-a zâmbit plină de tristețe. Mi-am dat seama că era singură, că se certase cu toată lumea: cu tata, cu Libby, cu Betty, cu Paul, iar acum și cu bunica. Iar eu trebuia să dau piept cu trecutul meu. Trebuia să luăm totul de la capăt. Împreună.

- Scumpa mea, ți-ai luat rămas-bun de la prietenii tăi?
Am încuviințat.
- Ești gata să plecăm?
- Da, mamă, e timpul să mergem.

Capitolul 17

Am ajuns la Leicester noaptea târziu. Călătoria a fost lungă și obositoare, am schimbat o grămadă de trenuri și de autobuze. Ploua când taxiul s-a oprit în fața casei.

Cât mama plătea cursa, am ieșit din mașină și am rămas în ploaie cu un nod în gât privind casa. Sosise acel moment inevitabil: trebuia să dau piept cu viața reală.

Respiră, iubito, respiră adânc, amintirile sunt doar niște imagini. Nu pot să-ți faci fizic rău.

— Haide, Mia, e târziu și sunt moartă de oboseală, îmi zise mama salutând fereastra vecinei cu perdelele trase. Doamna Fancher stă tot timpul acolo să spioneze, crede că eu nu știu!

Și, într-adevăr, o clipă mai târziu a ieșit din casă întâmplător ca să arunce gunoiul.

— Ah, ce surpriză plăcută, s-a întors și micuța Mia, cum a fost la bunica?

— Foarte bine, noapte bună! i-am zis în timp ce mama mă împingea înăuntru.

În acele câteva clipe în care am rămas în întuneric la intrare, am fost copleșită de mirosuri cunoscute – un amestec de umezeală, pâine prăjită arsă și blana lui York. Am simțit cum alunecam în trecut.

Pentru o fracțiune de secundă, am fost din nou fericită, acolo în trecutul meu. M-am revăzut coborând scările în fugă, zâmbitoare și fără griji, în uniformă, cu geanta de balet și cu York care încerca să mă urmeze, în timp ce mama încerca să-l țină, cu zâmbetul pe buze, și îmi dădea pachetul pentru prânz, trimițându-mi bezele. Un moment care a durat

o fracțiune de secundă. Când s-a aprins lumina, a apărut și realitatea.

Mă întorsesem acasă.

În Leicester.

Mama n-a observat cât de confuză eram – sau s-a prefăcut că n-a observat – și s-a dus să-i deschidă lui York ușa din spa-te. Am auzit ghearele lui pe podea și l-am văzut înnebunit de bucurie, lătrând, plângând, scheunând, învârtindu-se și făcând pe el de emoție.

Micul meu York, păros, ciufulit și caraghios pe care nu-l mai văzusem din ziua incidentului. A început să mă lingă pe față și să se bage în mine ultraentuziasmat. Îl strângeam în brațe vorbindu-i ca unui copil, spunându-i cât de dor îmi fuse-se de el și cât îl iubeam, în timp ce mama număra daunele pe care le provocase în lipsa ei: o pernă sfâșiată, ușa zgâriată și co-vorul făcut zdrențe. Apoi a pregătit două cești de cafea cu lapte și biscuiți ca să îndulcească întoarcerea acasă, având în vede-re că nu mai era nimeni altcineva care să ne întâmpine în afară de York. Cel puțin, asta era justificarea ei de când descoperise, cu circa 30 de ani în urmă, că mâncarea îi oferea mult mai mult confort decât bunica.

Am încercat să amân cât mai mult cu putință momentul în care trebuia să mă întorc în camera mea, dar, dacă mai mân-cam un singur biscuit, explodam. Mama mi-a zâmbit și m-a luat de mână.

Am urcat în cameră ca într-o procesiune – eu, ea și cu York. Nu mai intrasem în camera mea din ziua aceea și n-aș fi vrut să mai intru vreodată. Toată încăperea era îmbibată cu durerea mea: pereții, ferestrele, mocheta îmi absorbiseră urletele, la-crimile, tăcerile disperate, privirile goale și totul în jurul meu încă mai vibra ca o notă tristă și distonantă.

M-am uitat la mama cu o expresie pierdută și speriată, iar ea m-a îmbrățișat cu ardoare.

— Scumpa mea, mâine aruncăm tot, îți promit, și facem o cameră nouă, tot ce vrei tu, tot ce vrei tu...

M-a pus în pat, m-a sărutat pe frunte și a rămas cu mine până am adormit. Oboseala pe care o acumulasem de pe drum

a fost, parțial, ca un anestezic pentru mine și, cum am închis ochii, am căzut într-un somn adânc și agitat în care nu mai reușeam să văd nimic, nu-l vedeam nici pe Pat, nici locul nostru, totul era negru. Eram oarbă. Bâjbâiam prin întuneric cu mâinile înainte, panicată, strigându-l pe Pat cât de tare puteam.

Sunt aici, iubita mea, sunt aici în fața ta, vino, vino înaintea! mă încuraja.

— Pat, nu te văd, nu văd nimic, mi-e frică! plângeam.

Prinde-mă de mâini, prinde-mă, iubito, mă vezi? Sunt aici.

— Unde ești, Pat? continuam să înaintez cu mâinile întinse și ochii cășcați în acea beznă absolută și absurdă, paralizată de frică. Ajută-mă, Pat, ajută-mă, te rog!

Mia, Mia... liniștește-te, e totul în regulă, îmi repeta Pat. Sunt aici, acum sunt aici... a fost doar un vis.

Vocea lui se suprapuse cu cea a mamei.

— Mia, scumpa mea, trezește-te, era doar un vis urât, nu-i așa, York? Îmi zise mângâindu-mi părul.

Boticul lui York se ivi lângă mine și-mi dădu o limbă miroitoare pe nas. Avea nevoie urgentă de o baie.

— Hai, vino să dormi în pat cu mine. Și eu visez urât în ultima vreme.

Și din nou trecutul cel plăcut și nostalgic, în care alunecam când intrasem în casă și apoi începusem să-l regret, mă dezmierdă în brațele sale până când am adormit cu lacrimi în ochi.

A doua zi dimineață, m-am trezit singură. Mama plecase la serviciu și mă lăsase să dorm. Tăcerea era asurzitoare și am încercat să scap de ea pe moment, pornind televizorul și radioul și deschizând robinetul de la duș în același timp.

Am regăsit vechile automatisme: halatul în cuierul de pe ușa de la baie, mânerul care se desprindea, cada înfundată cu smocuri de păr. Mi se părea că nu plecasem deloc de-acolo, poate că totul fusese doar un vis: Florența, bunica, petrecerea, maestrul Aurel, Lia, Massimo, poate că visasem tot. La fel ca și moartea lui Patrick, eu care voiam să mor și mama care încerca să-l recucerească pe tata, certându-se cu toată lumea și noi care rămâneam singure.

Acum, că vacanța se terminase și nu mai aveam parte de evenimente care să-mi distragă atenția, mă cuprinsese din nou frica și panica. Deși mă hotărâsem să-mi reiau studiile și să dansez din nou, pentru că mă aflam din nou acasă, dorința și entuziasmul mă părăsiseră iar. Și nici că putea fi altfel: fiecare colț din acea casă și din acel oraș aveau să-mi amintească veșnic de ceva din trecutul nostru, redeschizându-mi de fiecare dată toate rănilile. Dacă rămâneam acolo, ar fi însemnat să rezist până la sfârșitul zilelor mele. Dar pentru moment nu aveam de ales.

— Pat.

Tăcere.

— Pat?

M-am uitat în jur, deja cuprinsă de panică.

— Patrick, ești aici?

De obicei, încă mai percepeam un miros ușor de căpșuni când îl chemam, dar acum nu simțeam nimic. York părea nervos, scheuna și stătea ascuns după canapea. L-am luat în brațe, dar s-a răsucit încercând să mă muște și a fugit să se adăpostească în cușca lui.

Mia, câinele mă simte...

— Pat! Mi-a fost teamă că...

York îmi simte prezența și îi e frică.

— Dar e imposibil! i-am spus ducându-mă să-l caut pe York.

York era ascuns printre perne și pățuri vechi și nu se mișca.

— Hai, sac de purici, ieși de-acolo! am exclamat, trăgându-l de coadă.

York se răsuci din nou împotriva mea și începu să mârâie spre cer arătându-și dinții.

Vezi?

— Dar... dar tu i-ai salvat viața, tu... tu ai murit pentru el, nu poate să reacționeze așa! am spus cu un nod în gât. E absurd!

Nu-l mai recunoșteam, din câinele ăla drăgălaș se transformatese într-unul turbat, ca acei câini ținuți în lanțuri pe șantiere.

— York, ajunge! Termină! am urlat.

Mia, el n-are de unde să știe...

Lătra din ce în ce mai tare, parcă înnebunise, îmi astupam urechile, strigându-i să înceteze, dar el continua să urle ca un isteric. Pentru prima dată în viața mea, mi-am dorit cu ardoare ca în locul lui Patrick să fi murit York. Îl uram din tot sufletul, nu suportam să-l aud lătrând, era un ingrat nenorocit care se pișa pe podea și rodea canapelele chiar dacă îl luasem din adăpost. Acum îl mârâia pe cel care îi salvase viața, care își sacrificase viața pentru el.

— Destul, York, termină odată!

Am urlat atât de tare încât am răgușit, căzând în genunchi printre lacrimi, în timp ce el continua să latre ca un posedat, cu ochii fixați în gol și bale la gură. Răvășită de furie, am luat un ziar, l-am răsucit și am început să-l bat cu furie.

— Rău! Ești un câine rău! Tu trebuia să mori, nu el! Ai înțeles? Tu trebuia să mori! urlam printre suspine, distrusă și sleită de puteri. Tu trebuia să te îneci, nu Patrick! De ce? De ce? De ce...?

Plângeam de disperare, ghemuită pe podeaua rece, cuprinsă de o durere înspăimântătoare care îmi sfâșia sufletul.

— Nu e corect... Nu e corect... Nu e corect..., repetam fără suflare cu obrazul strivit de podea și cu plămânii care îmi explodau de durere.

Mia... nu. Mia, nu face asta, te rog...

Sonoria zbârnâi frenetic și York o zbughi sub pat ca să se ascundă. Am auzit-o pe doamna Fancher strigându-mă. Îmi era teamă să n-o sune pe mama care avea deja problemele ei, așa că mi-am adunat puterile mergând de-a bușilea până la ușa de la intrare. I-am spus să nu-și facă griji, că aveam să dau mai încet televizorul, că eram răcită și că nu voiam s-o contaminez. I-a fost de-ajuns să audă asta drept scuză ca să plece. Sau cel puțin s-a prefăcut că mă credea.

S-a așternut din nou liniștea. Îmi tremurau mâinile și mă simțeam atât de dărâmată de parcă dăduse trenul peste mine. M-am ridicat să mă privesc în oglinda de la intrare. Redevenisem aceeași de dinainte de plecare: durerea începuse să-și afunde iar colții în inima mea, suferința nu mă părăsise nicio clipă – doar se ascunseseră până la momentul oportun

ca să apară din nou și să sape cu ghearele lor din ce în ce mai adânc.

Mia, nu putem continua așa, o să înnebunești aici.

— Nu am de ales, asta e casa mea.

Atunci ieși din casă! Trebuie să vezi o grămadă de oameni, așa că ieși de-aici imediat, e un ordin! Altfel, o să sfârșești ca Sonny din Amityville Possession!

Am râs involuntar. Pat adora filmul ăla și îmi promisese că o să-l vedem împreună și că aş fi murit de frică. N-aveam să mă mai uit niciodată la un film cu o casă blestemată. Îmi ajungea a mea.

L-am strigat pe York ca să mă împac cu el, dar evident că n-a venit. Nu-l mai bătusem niciodată până atunci și mă simțeam oribil. Trebuia să ies de-acolo, și asta repede.

M-am îmbrăcat în grabă și am coborât să-mi iau bicicleta. Am găsit-o în garaj cu roțile dezumflate și acoperită cu o prelată. M-am mai relaxat puțin în timp ce-am umflat roțile și am curățat-o ca s-o fac prezentabilă, chiar dacă să-mi revăd brusc toate lucrurile și să aud constant vocea lui Pat mă făceau să accept și mai greu moartea lui.

Mi-am făcut curaj și am ieșit în stradă. Trecuseră luni întregi de când nu mă mai urcasem pe bicicletă și acum aveam o senzație ciudată. Nu știam exact unde să mă duc, nu mai aveam o țintă precisă. Viața mea de dinainte se împărțea între școală, lecțiile de balet, după-amiezele în care învățam cu Nina și timpul care îmi mai rămânea să mă gândesc la Patrick. Pe când acum, nimeni nu mă mai căuta, nimeni nu părea să-mi simtă lipsa sau erau toți exagerat de precauți și respectuoși ca să mă sune măcar.

Nici n-am apucat bine să mă gândesc la asta, că am și primit un mesaj de la Carl: „Cum te întorci, trebuie să vorbesc cu tine. Urgent!“.

Am tras aer în piept adânc. Dacă îl vedeam pe Carl, însemna să o înfrunt și pe Nina, și nu eram încă pregătită pentru asta. Ar fi fost prea mult pentru mine dintr-odată. O să vorbesc cu el peste câteva zile, după ce o să mă pun pe picioare cât de cât.

Pedalam încet, uitându-mă în jur, începând să recunosc străzile, culorile, sunetele, fețele. Multe dintre imaginile acelea

făceau parte din tabloul existenței mele, dar nu-mi dădusem seama de ele decât în acel moment: o florărie cu lalele galbene și roșii, vitrina unei brutării pline cu dulciuri, vânzătorul de la aprozar care aranja dovlecii, postașul care își aprindea o țigară, o fata care împingea un cărucior, un domn în vârstă care făcea jogging, autobuzele, puștii de la Starbucks, totul era ca înaintea. Și eu făceam parte din tabloul acela. Fie că-mi plăcea sau nu, făceam încă parte din el.

Mi-am lăsat bicicleta în curtea școlii de balet a lui Claire și am tras cu ochiul pe fereastră. Ținea o lecție privată cu o fată mai mică decât mine. Era foarte talentată și plină de ambiție, iar Claire, ca de obicei, o altoia peste picioare și o puneă să ia de la capăt secvențele de zeci de ori. Am simțit un val de gelozie, dar nu puteam spera să nu fi găsit pe altcineva care să-mi ia locul după ce renunșasem la ea, chiar dacă mă durea să știu că nu mai eram preferata ei.

Am așteptat respectuos până la sfârșitul lecției și, când fata s-a dus în vestiar, am intrat s-o salut. A încremenit pentru câteva clipe fără să surâdă, fără expresie, ca și cum nu m-ar fi recunoscut sau ar fi văzut o fantomă.

— Claire... sunt eu, Mia, i-am spus zâmbind.

Claire nu era genul care să se lase pradă prea ușor dulcegăriilor. Mă pupase, poate, doar o dată sau de două ori, și asta doar când o uluisem cu adevărat. Dar, de data asta, ochii i se umplură de lacrimi atât de grele care îi alunecară de-a lungul obrazilor pe bluză, în timp ce alerga spre mine să mă îmbrățișeze ca pe o fiică pierdută și regăsită.

— Mia... nu-mi vine să cred. Lasă-mă să te văd. E un miracol, ești și mai frumoasă ca înainte, îmi zise strângându-mă în brațe cu așa o ardoare, bucurându-mă de toată duioșia ei, de care nu mai avusesem parte până atunci. Am întrebat-o de atâtea ori pe mama ta cum te simți, știam că ești la bunica ta.

— Da, mi-a prins bine să schimb un pic aerul... Știi... Aici e greu...

— Bravo, Mia, nici nu știi cât de mult m-am gândit la tine! Știam că o să-ți revii, tu ești puternică, o luptătoare, eu te

cunosc bine. Îi spuneam Elenei: o să vezi, trebuie să ai răbdare, dar o să reușească!

I-am zâmbit plină de recunoștință.

Între timp, fata a venit aproape de noi ca s-o salute cu o plecăciune rapidă pe Claire, care a profitat de ocazie ca să facă prezentările.

— Ea e Mia. Ți-am povestit despre ea, cea mai bună baletină pe care am avut-o vreodată.

M-am înroșit la auzul acelor vorbe.

— Da, *madame*, mereu îmi spuneți, pentru mine e o onoare să vă cunosc, *miss* Mia.

Madame? Miss Mia? Ce spunea acolo?

— Spune-mi doar Mia și atât și n-o asculta. Latră, dar nu mușcă!

Fata a mai făcut o plecăciune și a ieșit din sală.

— Acum îi pui să-ți zică *madame*? Nu-ți mai ajunge „doamna Claire”? am întrebat-o luând-o peste picior.

— Am împlinit 65 de ani și mi-am oferit singură o promovare! Dar spune-mi... și Royal?

Am oftat.

— Încerc iar peste o lună.

— Păi e o veste bună, nu?

— Da, chiar dacă mor de frică!

— Semn bun! Și cu cine te pregătești?

— Habar n-am! am răspuns ridicând din umeri. Poate cu Mary Sinclair, poate cu nimeni, știi, când e bunica mea la mijloc...

— Dacă ai nevoie de ajutor, sună-mă, bine? Nu-ți face probleme! Știi, după ce l-au acceptat la Royal pe micul Chester, acum sunt luată mai mult în considerare...

— L-au acceptat pe micul Chester? Pe... păianjenul ăla? Pe măscăriciul ăla insuportabil? am comentat, simțind cum mă rodea invidia.

— Hai că nu era chiar așa antipatic, poate un pic încrezut, dar... ce satisfacție!

— *Madame!* Mă minunez! am exclamat. Credeam că nu vă plac mucoșii!

— Mucoșii, nu, dar tații mucoșilor, da! râse.

Era schimbată, nu mai era așa rigidă și de sceptică, era zămbitoare și relaxată și părea mai tânără.

— Claire! Mă lași fără cuvinte!

— Are 47 de ani și e foarte drăguț!

În mod clar, asta era dovada că viața mergea mereu înainte în ciuda deciziilor tale. Dintre toate persoanele pe care le cunoșteam, Claire era cea pe care aș fi pariat că ar fi rămas singură, doar cu regretele ei. Și când colo, dragostea bătuse și la ușa ei.

M-am plimbat cu bicicleta prin oraș până la ora cinei, bucurându-mă de aerul de primăvară și gândindu-mă că ar fi trebuit să-l sun pe Carl cât mai curând, dar fără a avea cu adevărat intenția s-o fac.

Mama pregătise – sau mai bine zis încălzise – *enchiladas* cu pui și brânză și orez mexican de la Sainsbury's și pusese masa, folosind noi șervețele colorate, semn clar că seara avea să fie lungă și plină de discuții.

Când am intrat și am simțit mirosul de pui și vocea ei chemându-mă din bucătărie, a trebuit să mă sprijin de perete pentru că eram copleșită de emoții. Cel puțin, partea aia din viața mea rămăsese intactă. M-am gândit pentru o clipă la cum ar fi fost să o pierd și pe ea, și imaginea casei cufundată în tăcere fără nimeni care să mă aștepte m-a speriat de moarte. Am alergat în bucătărie să o îmbrățișez, izbucnind în lacrimi. Ea a rămas cu lingura de lemn într-o mână și cratița cu orez în cealaltă, derutată de uimire.

Înțelesesem.

Brusc, înțelesesem durerea pe care i-o provocasem și, în mod paradoxal, înțelegeam și de ce își dorise să-l recucerească pe tata. Să vrei să te întorci la fericirile de odinioară este cea mai rea dintre capcane: te împiedică să accepți schimbările și să mergi înainte. Și asta era ceea ce trebuia să facem amândouă. Cu orice preț. Trecutul nu mai exista, Pat nu mai era, cea care eram înainte, cu visurile și speranțele ei, nu mai exista, dar eu mai eram încă acolo. Și mama la fel. Așa că aveam datoria să încercăm să fim fericite.

Eu i-o datoram lui Pat, iar ea și-o datora sieși.

— Vino, pușor, că se răcește, îmi zise ștergându-și ochii cu mâneca puloverului. În seara asta avem *Gran Gourmet!* zâmbi turnându-și puțin vin într-un pahar.

Nu era simplu să începem să vorbim, dar eram sigură că, odată ce începeam, n-aveam să mai terminăm.

— Mamă, am început eu, luându-i mâna într-a mea, iartă-mă pentru ce ți-am făcut, te iubesc enorm.

— Știu, scumpa mea, răspunse fără să mă privească. Știu foarte bine și știu că durerea te împinge să faci lucruri teribile. Ai trăit cea mai tragică experiență din viața ta, iar eu n-am fost în stare să-ți fiu îndeajuns de aproape și n-o să mi-o iert niciodată. Crede-mă, mi se pare că visez să te văd iar aici acasă!

Așa era, părea un vis. Din păcate, însă, dacă pentru ea toate lucrurile puteau să revină la normal, pentru mine n-aveau să mai fie niciodată la fel.

— Trebuie să-ți explic multe lucruri care, cu siguranță, o să ți se pară prostești.

— Nu, mamă, dacă există un lucru de care poți fi sigură e că nimic nu mă mai uimește.

— Eu țineam mult la Paul. Și acum mai țin, lucrurile mergeau bine în ultima vreme, adică înainte să... se întâmple ce s-a întâmplat. Paul e un om de treabă, e amabil, săritor, generos, tot ceea ce tatăl tău nu e, dar în momentul în care ne-am găsit cu toții acolo în jurul tău, în pat, plină de tuburi, și nimeni nu știa să ne spună nimic... În acel moment, îl voiam pe tatăl tău lângă mine, bărbatul cu care te-am adus pe lume, cu defectele și calitățile lui. Și nu a fost un capriciu sau ca să-i fac în ciudă lui Libby. Numai Dumnezeu știe cât am suferit când s-a mutat cu ea și când s-au născut gemenii, dar am reușit să depășesc acea durere, m-am împăcat cu ideea. Niciodată n-am urât-o cu adevărat pe Libby. Sau da, poate la început, dar au trecut atâția ani de-atunci... Am trecut peste tot, am mers înainte, dar, în momentul ăla, s-a declanșat ceva, mi-am dat seama că familia mea, cea pe care mi-am ales-o plecând de acasă, erați tu și el. Zi-mi că sunt nebună dacă vrei, dar nu mai puteam să mă gândesc la nimic altceva decât să mă văd din nou aici cu

amândoi și să fim iar cum eram în primii ani, fără niciun ban, dar fericiți. Eram dispusă să uit tot, să șterg trecutul, numai să vă am iar lângă mine. Nu mai puteam să mă văd alături de Paul, era ca și cum toți anii ăia de divorț erau o greșeală pe care puteam s-o corectăm și eram sigură că avea să funcționeze. Așa cum mă împăcasem eu cu ideea, și Libby și Paul puteau la fel. Nu știu dacă mi-aș mai fi dorit asta în cazul în care nu ți s-ar fi întâmplat nimic. Poate că nu, poate că aș fi fost aici, luând cina cu Paul, și nici nu m-aș fi gândit vreodată la Giles. Dar cred cu adevărat că, în momentul ăla, s-a întâmplat ceva, s-a redeschis o cutie veche și n-am putut decât să mă uit înăuntru și să-mi doresc cu disperare să mă întorc acolo, pentru că atunci eram fericită și după aia n-am mai fost deloc.

Înțelegeam perfect ce voia mama să spună, eu mă izbeam de asta încontinuu în fiecare zi, dar era esențial să mergem înainte și singurul mod prin care puteam reuși era să nu ne uităm niciodată înapoi și să nu mai deschidem nicio cutie a trecutului.

— Și acum... ce-o să se întâmple cu Paul?

— Oh, nu știu, de când sunt toți complicii bunicii tale, nu pot să nu mă înfurii când mă gândesc la el sau la Betty. Cum poți să fii atât de meschin și să ajungi să faci totul pe la spatele meu? Aș vrea să-i văd pe ei în locul meu.

— Îți vor binele mamă, au vrut doar să te protejeze, să nu suferi. Crezi că tata s-ar fi întors la noi? Răspunde-mi sincer, ți se pare genul care renunță la tot?

— O dată a făcut-o...

— A făcut-o pentru că Libby era însărcinată și ea s-a ținut scai de el încă din prima zi în care s-au cunoscut, iar apoi a avut grijă socrul lui să-l prindă definitiv când i-a găsit serviciu în aceeași companie. Și știi că el își dorea mult să lucreze în „fabuloasa lume a fondurilor de investiții“, nu?

— Da, dar poate că acum ar fi putut să aleagă.

— Mamă, știi doar că singurul lucru pe care-l alege tata e restaurantul!

Zâmbi.

— Da, cred că mi-am născocit o întreagă fantezie de una singură.

— Fanteziile sunt OK tocmai pentru că nu sunt reale. Și apoi gândește-te: chiar ai fi vrut ca el să fie aici cu noi acum, fără să scoată un cuvânt? Doar să te întrebe dacă ai schimbat firma de produse congelate, pentru ca după aia să se ridice și să se așeze în fotoliu ca să citească ziarul? Fără să ne scoată niciodată nicăieri, entuziasmându-se numai când începe telejurnalul, uitându-se pe fereastră ca să prezică ploaia? Hai, mamă, că nu cred asta!

Izbucni în râs.

— Oh, Doamne, nu! Mia, era chiar așa?

— Da, mamă, mereu a fost așa și o știi bine, iar acum că îmbătrânește e și mai rău, adoarme pe fotoliu în timp ce Libby aspiră prin casă!

— Era să fac o prostie incredibilă, nu-i așa?

— Incredibilă, mamă! Dar nu atât de mare ca prostia pe care aș fi făcut-o eu dacă nu eram aici în seara asta ca să mănânc această delicioasă specialitate congelată! i-am spus umplându-mi gura cu orez.

Mama mă privi extaziată.

— Ești viața mea, puișorule, să nu uiți asta niciodată!

— Nu, mamă, îți promit.

— Și spune-mi... mai auzi vocea lui Patrick?

Eram tentată să-i spun că nu, dar de ce s-o mint? Doar Pat făcea parte din noua mea viață și, dacă reușeam să mă ridic din pat, să dansez și să fiu acolo să discut cu mama, era numai datorită lui.

— Da, o mai aud.

— Bine, atunci mulțumește-i din partea mea, fiindcă lui îi datorez faptul că mi-am regăsit fata.

M-am ridicat de la masă ca să o ajut să spele vasele și asta a surprins-o cel mai mult.

— Mia, ești sigură că te simți bine? În șaisprezece ani n-ai spălat o farfurie!

— Mamă, sunt femeie acum! i-am spus stropind-o cu degetele pline de apă.

Am început să râdem udându-ne cu apă cum nu mai făcuserăm niciodată.

Era adevărat. Nu mai eram un copil și mama putuse să-mi vorbească pentru prima oară ca de la femeie la femeie, iar asta era unul dintre acele momente de păstrat într-o cutie cu amintiri pe care s-o redeschizi într-o zi friguroasă de iarnă în fața șemineului.

A doua zi, am mers împreună într-un magazin de mobilă.

— O să fie cadoul meu pentru ziua ta de naștere. Acum ducem toate astea în grădină și le dăm foc!

— Mamă, ai înnebunit?

Era o idee pe care ar fi avut-o bunica, dar nu i-am spus asta.

— Da, scumpo, nu trebuie să ne înconjurăm de amintiri urâte. Și apoi nu pot să te văd în pătuțul ăsta roz, cu tapetul lila și biroul din clasele primare!

Avea dreptate, devenise ridicol și de undeva tot trebuia să începem. Am cărat salteaua, patul, biroul, șifonierul și noptiera și am făcut o grămadă din ele în curtea din spate, fix în mijlocul ei. Pe York nu-l mai văzusem deloc și, cu siguranță, n-ar fi ieșit tocmai atunci.

În schimb, doamna Fancher ne-a sunat ca să afle ce se întâmpla.

— Nimic, nu vă faceți griji, curățenie de primăvară! o liniști mama.

— Și Mia? S-a făcut bine? Ieri mi-a zis că e răcită!

— Da, cât se poate de bine, mulțumesc! am intervenit ca s-o liniștesc.

Fosta proprietară a casei în care locuiam era în stare să ne trimită poliția pe cap chiar înainte să sune la ușă.

Ideea de a scoate mocheta și tapetul din cameră se dovedi o catastrofă. Dar mama părea complet absorbită de munca ei de demolare. De când descoperise plăcerea eliberatoare de a distruge casa bunicii, se înveselea de fiecare dată când putea să arunce ceva.

Odată ce toate lucrurile din camera mea, în afară de oglindă, au fost adunate în grădină, mi-a întins o cutie cu chibrituri.

— Îți las ție onoarea, Mia!

Am luat cutia, am aprins un chibrit, dar apoi m-am răzgândit.

— Nu crezi că mocheta e prea inflamabilă?

Mama m-a privit încruntată.

— Poate că ai dreptate, mai bine sun mâine să vină cineva să ia toate astea de-aici. Hai, să mergem să cumpărăm mobilă nouă.

Bravo, fetelor, așa se face...

Și am plecat în expediție.

Îmi plăcea mai mult să cumpăr mobilier nou decât haine, iar faptul că mama avusese ideea asta a fost, fără îndoială, cel mai frumos cadou pe care mi l-ar fi putut face. Am petrecut o după-amiază de neuitat încercând saltele și alegând așternuturi și perne. Trecuse vremea cuverturii de pat cu delfini, acum aveam dreptul la una pentru adulți, respectabilă și într-o singură culoare. Cu bugetul pe care îl aveam la dispoziție, am reușit să luăm un mic fotoliu, o masă din lemn de culoare închisă, o comodă și un minunat pat matrimonial care ne-a fost livrat acasă în seara aceea – la solicitarea mamei – spre liniștea doamnei Fancher, măcinată de o curiozitate morbidă.

— O să ne dea afară odată și-odată! zise mama mâncând o înghețată de vanilie cu un bețișor de ciocolată.

— Dacă ne dă afară, o să ne ducem în altă parte, i-am răspuns atingându-mi cupa de înghețată de a ei în semn de toast.

Ultima oară când fusesem în acel centru comercial eram cu Carl, Nina și Alex și mă plictisiseam de moarte în timp ce ea intrase în fiecare magazin să probeze haine. Acum, în schimb, n-am făcut altceva decât să mă uit la vitrine cu mama. Erau, probabil, efectele secundare ale celor șaisprezece ani.

— Acum putem aborda subiectul „școală“? mă întrebă mama cu un strop de ironie.

— Bineînțeles, întreabă-mă orice vrei, sunt matură și responsabilă!

— Am vorbit cu directoarea și mi-a spus că vrei să încerci să dai examenul.

— Exact.

— Sunt atât de mândră de tine încât nici n-am cuvinte să mă exprim!

— Stai să vină momentul în care doamna Meyer o să se lege de gardul școlii ca să-mi boicoteze promovarea!

— Doamna Meyer o să aibă de-a face cu mine, îți garantez! Am trecut prin atât de multe încât acum nimeni nu trebuie să se mai pună în calea noastră, cu atât mai puțin o fată bătrână ca ea!

— Mamă, doamna Meyer are cinci copii!

— Eh, asta nu înseamnă nimic, nu devii părinte, fiindcă *ai făcut* copii. Părinte devii când ești conștient de iubirea imensă pe care o simți față de copiii tăi și lupți ca să-i faci fericiți.

I-am pus un braț pe după umeri.

— Sunt mândră de tine, mamă!

— Și eu de tine... fiică!

Am izbucnit amândouă în râs. Parcă eram prietene, eram pe aceeași undă cu ea, o redescopeream. Sau poate abia acum o cunoșteam pentru prima oară.

În timp ce coboram pe scara rulantă, în parcare l-am văzut pe Carl cum urca pe partea opusă. Abia am avut timp s-o apuc pe mama de braț și să ne ascundem amândouă. Nu m-a văzut, dar eu l-am zărit, și cearcănele lui vorbeau de la sine.

Capitolul 18

Betty mă aștepta în pragul casei cu un zâmbet larg și cu ochii strălucind de fericire. O sunasem imediat după ce mama plecase la serviciu. Îmi lipsise mult, mi-era ca o soră și eram fericită să constat că măcar ea nu se schimbase.

Însă nu puteam spune același lucru despre Paul, care mă întâmpină în capot și papuci de casă, tolănit pe canapeaua din salon. Betty întredeschise ușa și lumina albăstruie a televizorului, în întunericul camerei, îi izbi chipul scofâlcit și trist.

— Bună, Mia! îmi zise făcându-mi semn cu mâna.

Am văzut multe cutii goale de pizza și de cereale, iar mirosul de aer închis și depresie făcea camera și mai plină de angoasă.

— Dar ce...? am întrebat-o pe Betty în șoaptă.

— E o epavă, nu se mai mișcă de-acolo, nu știu ce să mă mai fac! răspunse înfrântă.

— Ai chemat un doctor?

— Pentru ce? Ca să-l îndoape cu Valium și după aia să nu se mai ridice nici ca să se ducă în baie?

Era de necrezut.

Paul nu trecuse prin ce trecuserăm eu, Nina sau mama, dar hotărâse că fără ea viața nu mai merita să fie trăită și se pensionase înainte de vreme, cu diferența că mama se afla la doar câteva blocuri depărtare și, dacă el n-ar fi fost atât de idiot și de pământlău ca să zacă pe canapea, ea chiar s-ar fi împăcat cu el.

Mă înfuria la culme, dar cu atitudinea lui negativă nu-mi era deloc ușor să-l conving să se pună pe picioare și s-o recâștige pe mama. În acel moment, am înțeles că nu toți sunt în stare să

renască din propria cenușă și cine nu reușește nu trebuie condamnat. Celor puternici le e ușor să vorbească despre recuperare: una ca bunica ar fi reacționat și dacă rămânea fără mâini și picioare, dar bunica avea sensibilitate cât o hienă, pe când Paul era tot ce putea fi mai blând și mai sensibil pe lume. De asta mama era cu el și de asta țineam cu toții la el, dar dacă îți lipsea acel strop de egoism și simțul conservării, ajungeai victima alegerilor celorlalți și nu te mai ridikai niciodată de pe canapea.

Am intrat în cameră și m-am așezat lângă el. Mă privea pe furiș, continuând să urmărească o emisiune cu Gordon Ramsey care încerca să salveze un restaurant adus la pierzanie chiar de proprietar.

— E tare, știi? Îl cheamă când sunt la un pas de faliment și el se duce acolo să le spună ce greșesc în prepararea specialităților și apoi renovează tot localul într-o noapte.

— Ție nu ți s-ar întâmpla niciodată, gătești dumnezeiește și n-ai gândaci în bucătărie, am spus dezgustată în timp ce se difuzau imagini cu un frigider plin de caserole cu mâncare stricată. De cât timp lipsești de la restaurant?

— Cam de zece zile.

— Și cât intenționezi să mai stai pe canapeaua asta? Până o să-ți crească ciuperci?

Surâse.

— Nu știu, Mia, până când mă lasă Betty să stau aici.

— Dacă eram în locul ei, aș fi chemat deja niște hamali să te mute în mijlocul străzii cu tot cu canapea.

— Nu mă simt bine, aș vrea mult să mă mobilizez, dar nu pot și mi-e rușine să ți-o spun tocmai ție care ai trecut prin atâtea și acum ești aici zămbitoare, încercând să-mi ridici moralul, dar eu sunt altfel, sunt un fiasco total.

— Paul..., am început, luându-l de mână. Nu e nimic rău în a suferi, pentru că ai fost părăsit, fiecare dintre noi suferă în mod diferit și tu o iubești cu adevărat pe mama, dar nu poți continua să-ți plângi de milă o veșnicie. În felul ăsta, nu poți spera să fii din nou cu ea sau să fii cu oricare altă femeie. La un moment dat, trebuie să-ți aduni forțele și să te ridici de aici, dacă nu, o să te înghită canapeaua ca în *Nightmare*!

— Mia, chiar nu reușesc, îmi zise de parcă era paralizat.

— Știi, Paul, și eu credeam că n-o să reușesc, și toți îmi spuneau fraze frumoase despre viață, despre tinerețe și despre ce pierdeam stând în pat cu ochii ținuiți în tavan. Și, de parcă n-ar fi fost de ajuns, toți se simțeau datori să-mi povestească despre cele mai groaznice experiențe ale lor, accidente, picioare amputate, bombardamente... în timp ce eu nu reușeam să fac altceva decât să mă gândesc că Patrick nu mai era și n-aveam să-l mai văd niciodată.

Paul mă privea cu ochii plini de înțelegere și de tristețe.

— Dar știi ceva, Paul? Dacă există vreo certitudine în viață, aia e tocmai moartea, și având în vedere că el m-a salvat pe mine, pentru că nu-mi venise încă ceasul, sunt *datoare* să trăiesc pentru el și pentru ceilalți care mă iubesc, chiar și în acele zile în care durerea e atât de puternică încât mi se taie picioarele!

— Mia...

— Lasă-mă să termin, Paul, i-am tăiat-o. Nu e vorba despre cine suferă mai mult, eu, tu sau mama. Fiecare suferă în felul lui, însă viața este un dar nemaipomenit și nu putem renunța la el așa, dintr-odată. Fiecare zi pe care o pierzi nu se mai întoarce niciodată, dar, în timp ce Ramsey face miliarde de dolari insultând niște incapabili care nu spală frigiderul, tu îți arunci talentul la gunoi stând închis în camera asta, exact cum făceam eu cu baletul. Și dacă eu am curajul să dau admiterea asta afurisită, unde probabil o să primesc un colosal șut în fund, tu ai datoria, față de tine însuși, față de mine, de mama și, mai ales, față de fiicele tale, să te ridici, să te duci la restaurant și să gătești pastele tale carbonara pentru care s-a format coadă până afară!

Pat aplauda. Sau poate Betty care sigur ne asculta cu un pahar lipit de ușa. Când l-am lăsat singur în cameră, părea mai alinat. Partea bună în faptul că trecusem prin iad și ieșisem din el era că toți mă luau mult mai în serios și că în fața mea nu puteau să se jelească prea mult.

Am plecat de la Betty sperând într-un miracol și am pedalat până la școala lui Sinclair. N-aveam amintiri prea plăcute

legate de locul acela și de ea, așa că am intrat acolo de parcă mă duceam la dentist.

Primirea pe care mi-a făcut-o n-a fost nici pe departe la fel de emoționantă precum mi-o făcuse Claire. Ne văzuserăm de prea puține ori, pentru ea eram cu siguranță una din mulțime. Și oricum relația noastră nu fusese niciodată prea bună.

Mi-am anunțat vizita la recepție și am așteptat să mă primească. Am așteptat mai mult de jumătate de oră pe canapea, răsfoind reviste de balet, până când a binevoit să mă cheme. Era și mai grasă decât ultima oară când o văzusem, iar tunica violet cu care era îmbrăcată, cu o bandă fucsia în talie, nu o subția deloc.

În birou mirosea a prăjitură, semn că o deranjasem de la ora gustării și asta nu era niciodată o idee bună.

— Cine nu moare se revede!

A fost prima ei replică inoportună.

— Da, într-adevăr, n-a lipsit mult să se întâmple...

Mi-a făcut semn să mă așez, găsindu-mi loc printre grămezile de ziare, hârtii, cărți și reviste, mutând în alt loc ceașca de cappuccino și farfurioara goală plină de firimituri.

— Și, ce te-aduce pe-aici? Te-ai săturat deja de Royal?

Mi-am dat seama că nu știa nimic, dar n-aveam chef să-i spun toată povestea. Nu mi-era prietenă și nici nu voiam să fie mai drăguță cu mine din cauza celor ce mi se întâmplaseră.

— Am fost în Italia o perioadă... din cauza unor probleme de familie și n-am putut să dau admiterea. Dar bunica mea, de care sigur vă mai amintiți, a reușit să mă înscrie pentru următoarea sesiune.

— Îmi amintesc foarte bine de bunica ta, Olga, mă suna încontinuu ca să afle progresele tale. Apoi, într-o zi, m-a sunat și mi-a zis că nu mai vii. Mi s-a părut foarte tristă, dar m-am gândit că nu era cazul să-i pun alte întrebări, zise aprinzându-și o țigară.

— Da, am trecut printr-o perioadă grea, dar acum lucrurile merg mai bine și, dacă dumneavoastră îmi permiteți, mi-ar plăcea să mă pregătiți.

M-a măsurat cu privirea, cum obișnuia să facă.

Mereu trebuia să confere fiecărui gest ceva dramatic și să te țină ca pe ghimpi, pentru ca la sfârșit să accepte ceea ce i-ai propus, dar făcând să pară că fusese ideea ei.

Era sadică și antipatică, dar era bună, și mult mai mult decât Claire, chiar dacă mă deranja să recunosc.

— Nu știu, Mia, nu am timp pentru moment, am examenele de la sfârșitul cursului și demonstrația de pregătit... E dificil.

Știam că trebuia să mă rog de ea chiar dacă îmi doream din tot sufletul să mă ridic și să ies de-acolo trântind ușa în urma mea.

Aveai dreptate, chiar e o grăsană urâtă...

— Doamnă Sinclair, nu v-aș cere-o dacă n-aș fi absolut sigură că dumneavoastră sunteți singura care mă poate ajuta, i-am spus văzând o sclipire de mulțumire în ochii ei, după ochelari. Am stat în repaus o bună bucată de timp și corpul meu a resimțit acest lucru, dar când eram la Florența am reluat antrenamentul și... profesorul de-acolo crede c-aș avea o șansă.

— Ai avea o șansă? Și cine ți-a spus asta? Unul care pariază pe cai și care predă baletul ca să câștige un ban în plus?

— Se numește Aurel Ionescu și e foarte priceput, i-am răspuns pe un ton dur.

Mary Sinclair își ridică brusc capul.

— Aurel Ionescu? Ai fost la lecție la Aurel?

— Da.

Mă privi uluită.

— Știai că a fost unul dintre cei mai buni balerini din anii 1970? Și c-am fost și într-un turneu împreună? Ar trebui să am niște poze pe-aici pe undeva!

Se ridică și începu să scotocească printre vechi albume și articole tăiate din ziare, până găsi niște poze cu ea și cu maestrul dansând în *Frumoasa din Pădurea Adormită* și la o gală internațională împreună cu Margot Fonteyn.

Erau atât de tineri, de frumoși și de supli încât abia dacă îi recunoșteam, chiar dacă ținuta și mândria din privire rămăseseră absolut intacte. Sfârșitul carierei unui balerin trebuia să fie mereu extrem de dureros. Să știi că aceea era ultima zi în care te machiai ca să intri pe scenă, că acelea erau ultimele flori pe

care le primeai și, odată spectacolul terminat, nu-ți mai rămânea decât să-ți dezlipești pozele de pe oglinda din vestiar, să-ți iei din sertar talismanul, s-o îmbrățișezi pe costumieră pentru ultima oară și să pleci, în timp ce vulturii deja se roteau deasupra ta gata să-ți ia locul.

Sinclair era atât de răpită de acele poze încât nici nu mă mai lua în seamă. Am bănuț că avuseseră o relație. Mi-am dres vocea ca s-o aduc înapoi la realitate și când m-a privit, ochii îi străluceau.

— Îmi puteți recomanda pe altcineva care să-mi dea o mână de ajutor, poate un asistent de-al dumneavoastră...

— Nu! Ce asistent? Te pregătesc eu! Dacă Aurel a zis că poți să reușești, o să reușești!

Am ieșit de acolo împăcată și cu o întâlnire stabilită pentru a doua zi după-amiază.

Nu-mi rămânea decât să mă duc acasă și să încep să învăț în noua mea cameră de om matur, așteptând să găsesc curajul de a merge la școală.

York, cum m-a văzut intrând, a fugit să se ascundă. Am luat o felie de salam din frigider și m-am dus să-l caut ca să-mi cer iertare că-l bătusem. I-am vorbit un sfert de oră cu voce joasă, explicându-i că eram foarte tristă și că nu mă simțeam în apele mele, dar nu s-a uitat la mine nici măcar o dată. Ai fi zis că înțelesese perfect sensul cuvintelor mele și îl răniseră mai mult decât bătaia. Dacă mi le-ar fi spus mama, n-aș fi iertat-o nici pentru tot aurul din lume, darămite pentru o felie de salam!

Am urcat în camera mea simțindu-mă ca un adevărat monstru, sperând că, odată și-odată, avea să mă ierte. Camera mea era grozav de frumoasă și aproape că nici nu mi-o mai aminteam pe cea veche. Era modernă, primitoare și, cu siguranță, mai spațioasă. Era o cameră de adult.

Am deschis computerul vechi ca să-mi verific e-mailurile și să mă uit puțin pe pagina de Facebook a lui Pat, lucru pe care îi promiseseam să nu-l mai fac, dar la care încă nu puteam să renunț. Mai promiseseam alte două e-mailuri de la secretara doamnei Jenkins care conțineau alte documente (sigur de la sadica aia de Meyer) și un mesaj de la Carl.

Mia, de ce nu-mi răspunzi?

Trebuie să vorbesc urgent cu tine și trebuie să discutăm față în față.

Ce mă enervezi! Dă un semn, nu ești singura care are probleme.

C.

Nu-mi plăcea propoziția aia de la final. Bineînțeles că nu eram singura care avea probleme, dar nu mi se părea că-l copleșisem cu problemele mele, ținând cont că e-mailurile de la el erau niște lungi monoloage despre cât de sufocantă devenise viața lui cu Nina. Poate nu înțelesese că nimeni nu l-ar fi condamnat dacă o părăsea. Doar sentimentul lui de vinovăție. Și probabil că și Nina era sătulă de el și se simțea la fel de nesigură în privința despărțirii. La cum vedeam eu lucrurile, alea nu erau probleme adevărate. Dar era doar punctul meu de vedere.

Am intrat pe profilul meu, dar printre puținii mei prieteni nu-l mai vedeam pe Patrick. Am verificat de mai multe ori lista, i-am tastat numele în căsuța de *search*, dar nu mai era. Profilul lui fusese șters, era clar, și numai Nina fusese în stare s-o facă.

— La naiba, Pat! Nu e corect! am înjurat.

Mia... nu-ți mai folosea la nimic, am vorbit de atâtea ori despre asta.

— Ba da, era un fel de a ști că erai acolo, că mai ești pe undeva, și mă simțeam mai bine când citeam mesajele postate de prietenii tăi! O urăsc! O urăsc pe soră-ta! E o ticăloasă insensibilă! am urlat și am izbucnit în hohote de plâns.

Iubito, trebuia să se întâmple odată și-odată. E morbid să fii activ profilul cuiva care nu mai trăiește!

— Vorbește pentru tine! Ce știi tu? Te-ai gândit vreodată că, dacă aș vrea să-ți mai dau *add*, n-ai putea să-mi mai răspunzi? Știu că e prostesc, dar asta e altă dimensiune a morții în secolul XXI!

Mia, dacă despre asta e vorba, nu ți-aș putea răspunde nici dacă mi-ai trimite un mesaj pe telefon sau un e-mail...

— Nu-i aceeași chestie! Era un mod de a-ți păstra vie amintirea, postând gânduri, poze. Ea n-avea dreptul să te șteargă!

Mă emoționează să văd de fiecare dată dovada iubirii tale pentru mine, nu cred c-o mai merit, nu acum când nu mai sunt de niciun folos.

M-am întors spre el, sigură că-l priveam în ochi.

— *Serva me. Servabo te.* Țasta e pactul nostru, să nu uiți niciodată. Tu mi-ai salvat viața și asta ne-a legat pentru totdeauna. Tu o să trăiești prin mine ca să continui să faci ceea știași să faci cel mai bine: să-i ajuți pe cei pe care-i iubeai. Asta e misiunea ta. Și asta fac îngerii, fac mai ușoară viața celor care trec prin momente grele.

Am simțit cum mă trece un fior.

— S-a făcut frig dintr-odată.

M-am uitat la fereastră, dar era închisă.

Mereu te trec fiorii când îți zâmbesc!

— Ah, nu mi-am dat seama niciodată.

Așa cum nu-ți mai dai seama de mirosul de căpșuni, dar apare mereu când mă chemi.

— De ce căpșuni?

Fiindcă adoram căpșunile, atâta tot!

— Iar eu te ador pe tine, dar mâine o să mă duc să vorbesc cu soră-ta.

Ești sigură? Nu crezi că e prea curând?

— Nu, iar tu o să vii cu mine.

Mi-am petrecut întreaga după-amiază învățând. Nu mai eram obișnuită și mi se părea imposibil să memorez tot. Citeam, subliniam, repetam, citeam din nou, dar era o luptă imposibilă. Fusesse mai ușor să recuperez la balet după ce-mi revenisem din comă decât la literatură, istorie, matematică, franceză, chimie și biologie!

Mi-am luat capul în mâini, conștientă că n-aveam să reușesc în vecii vecilor. Aveam nevoie de un miracol, pe lângă toată generozitatea întregii comisii de examen.

Am sunat-o pe bunica.

— În sfârșit, binevoiești să-i dai un telefon bunicii tale, m-ai și uitat?

— Nu, bunico, dar cred că înțelegi că întoarcerea n-a fost prea ușoară.

— Îmi închipui, puîșor, aici parcă a trecut uraganul, toate sunt de aruncat, daune de milioane. Aș pune-o pe maică-ta să le plătească, dacă n-aș ști că n-are nicio para!

— Sper mult că într-o zi o să vă vorbiți iar, pe voi vă iubesc cel mai mult pe lume și sufăr să știu că vă urâți de moarte acum.

— Ce pot să-ți spun, Mia? O să vezi și tu într-o zi cum e, cu copiii tăi. Orice ai face ca să-i scutești de greșeli e aproape totdeauna un eșec!

— Poate pentru că trebuie să-i lăsăm să greșească?

— Dacă îi lași să greșească, te vor urî, fiindcă nu i-ai oprit. Nu există soluții, e o bătălie pierdută!

— Te iubesc, bunico, transmite-le salutări lui Sunil și lui Massimo.

— Te așteptăm cu brațele deschise, puîșor.

Îmi era dor de Florența și de bunica, fusese o perioadă care se încheiase într-un mod prea brusc, dar n-aveam s-o uit toată viața. Petrecerea, după-amiezile în centru cu Sunil, momentele de aperitiv din fiecare seară când ascultam poveștile despre viața bunicii, diminețile leneșe pe verandă, prietenii ei trăsniți, toate amintirile astea îmi erau întipărite în memorie și aș fi revenit la ele în momentele dificile. Mă liniștea gândul de a ști că exista un loc pe lume în care eram iubită și răsfățată ca o prințesă. Mai ales acum când lucrurile începeau să devină înspăimântător de grele.

Când simțeam că-mi exploda capul, mă ridicam și făceam puțină încălzire: *plié, gran plié, rond de jambe, grand battement*, orice numai să fiu activă. Picioarele răspundeau destul de bine, dar eram încă departe de a mă considera în formă și, cu siguranță, Sinclair mi-ar fi repetat-o până mi s-ar fi făcut rău. Îmi alina tristețea numai faptul că era doar o perioadă, apoi deveneam din nou liberă.

Liberă.

Cuvântul ăsta mi s-a strecurat din nou în minte și l-am asociat imediat cu Lia. Frumoasă, sigură pe sine, dar umilă și respectuoasă, o persoană după care îți întorceai capul pe stradă, o persoană care îți inspira siguranță, încredere și echilibru. Îmi doream foarte mult s-o sun, dar aveam emoții. N-aș fi vrut s-o deranjez și probabil că nici nu-și mai aducea aminte de mine.

Un mesaj, trimite-i un mesaj.

I-am scris că ajunseseam acasă, că-mi era dor de Florența și că aveam să mă pregătesc cu Sinclair pentru admitere. N-au trecut nici trei minute că m-a și sunat. M-am simțit stânjenită, dar și incredibil de măgulită.

— Bună, Mia, chiar acum mă gândeam la tine, ce faci?

— Bine, m-am întors acasă, trebuie să studiez pentru examen și pentru admitere, sunt un pic sub presiune în momentul ăsta.

— Îmi închipui, trebuie să fie tare stresant, ești cu adevărat o fată admirabilă.

M-am înroșit. Eu, admirabilă? Dacă ar fi știut ce nebună inconștientă fusesem și că în plus vorbeam și cu spiritele!

— Ești la Paris?

— Da, mă pregătesc pentru un spectacol care debutează săptămâna viitoare, fac un pas în doi destul de complicat, muncim zi și noapte la asta, dar e o armonie frumoasă.

— Lia, voiam să te întreb... cum era la Royal?

— La Royal? Păi... am dat admiterea de două ori, dar nu m-au acceptat, știi că au reguli foarte stricte, iar eu nu mă încadram în ele. N-am aflat niciodată cu adevărat motivul. Am frecventat cursurile lor sezoniere și după aia am început să călătoresc. Cred că dansul se învață trăind, nu stând închis într-o sală nouă ore pe zi, spuse râzând, dar sunt sigură că te vor accepta. Ești cu adevărat talentată și ai acel *je ne sais quoi* pe care sigur o să-l observe.

Lia era, cu siguranță, preferata mea.

— O cunoști pe Mary Sinclair?

— Mmm, am auzit pe cineva vorbind despre ea, dar acum nu-mi aduc aminte cine anume.

— E posibil să fi avut o relație cu maestrul Aurel?

— Ah, sigur! O relație cu năbădăi plină de certuri, despărțiri și împăcări! El, la vremea lui, era un adevărat *tombeur de femmes*! Știi, mi-a fost aproape când m-am îmbolnăvit, îi datorez foarte mult.

— Îmi pare rău, nu știam...

— Nu, nu-ți face griji. Acum sunt bine, serios, atât timp cât țin monstrul sub control nu poate să-mi facă nimic și apoi eu sunt o luptătoare! râse curajoasă.

Iată de unde acel val de durere în străfundul ochilor. Iată de ce simțiserăm acel aer de familiaritate între noi.

— Ai fost vreodată la Paris? mă întrebă.

— Nu, n-am călătorit prea mult.

— Trebuie să vii neapărat, o să te îndrăgostești de el. Tu ești genul de Paris: pasională, puternică și hotărâtă, sunt sigură c-o să ai o carieră minunată.

— Măcar de-ar fi așa... Mi-ar plăcea să dansez ca tine într-o bună zi.

— Trebuie să dansezi cum știi tu, Mia, numai cum știi tu. Fiecare dansează prin trecutul și prin experiențele proprii, de aceea nu poți *învăța* cu adevărat pe cineva să danseze, poți să-l înveți tehnica, dar restul ține de emoțiile persoanei respective. Nu poți să dansezi aceeași parte de două ori în același fel.

Învățam mai multe de la ea în cinci minute de convorbire telefonică decât în luni bune de școală!

— Crezi c-o să fie grea admiterea? Mă îngrozesc numai când mă gândesc!

— Nu mai grea decât o lecție cu maestrul, plus partea pe care o execuți, restul o să-l facă ei. N-ai de ce să-ți faci griji, e de ajuns să fii tu însăși și o să-i dai pe spate!

Convorbirea aia mi-a redat încrederea în mine și buna dispoziție. Lia era singura balerină pe care o cunoșteam care nu se credea mai bună decât ceilalți și care nu încerca să te învețe neapărat ceva. Era directă, înțeleaptă și incredibil de umană și lucrul ăsta o ridica cu un cap deasupra tuturor colegelor sale, mai mult sau mai puțin faimoase.

Am început să lucrez concomitent la două referate, unul despre *Să ucizi o pasăre cântătoare* și altul despre *Împăratul muștelor* fără ca măcar să fi citit cărțile.

Mai târziu, am primit un mesaj de la Betty.

„Nu știu ce i-ai spus tu lui Paul, dar acum pregătește paste carbonara!“

Capitolul 19

Hai, sună!

— Nu pot! mă lamentam.

E doar o sonerie, Mia.

— Nu e orice sonerie, știi foarte bine, e soneria casei tale! am protestat, dând înapoi.

Mai devreme sau mai târziu, tot va trebui s-o faci. Hai, curaj!

— Prefer mai târziu!

Mia...

Am tras aer adânc în piept.

De ce-mi era frică? Că Nina o să mă ia la palme? N-ar fi făcut-o, cel mult mi-ar fi trântit ușa în nas și oricum sosise momentul să ne confruntăm. Așa că am sunat într-un final și am așteptat. Secunde alea mi s-au părut secole.

Mai sună o dată.

Am încercat din nou. Am așteptat acolo, dar nu mi-a deschis nimeni, așa că m-am întors și-am început să cobor scările, dar, când eram pe-a treia treaptă, am auzit ușa deschizându-se.

Nina...

Îmi amintesc c-am rămas înmărmurită când am văzut-o ivindu-se în prag.

Nu mai purta tricourile lui Pat. Începuse să poarte din nou hainele ei simple care îi veneau atât de bine. Privirea mi-a alunecat de jos în sus, lent, ca și cum m-aș fi temut să nu descopăr că durerea o schimbase pentru totdeauna. Avea niște pantaloni bej de în, un tricou roz și un cardigan lung, ale cărui mâneci îi cădeau peste unghiile roase.

Revenise la părul blond-natural și lung până la umeri. Pielea albă, gâtul lung și grațios erau la fel și, când am ajuns s-o privesc în ochi, mi-am dat seama că se făcuse atât de frumoasă încât ți se tăia răsuflarea, dar avea ceva dur în înfățișare: își pierduse toată duioșia. Fața îi era scobită, iar pomeții îi ieșeau în evidență dându-i un aspect dur. Arăta de douăzeci de ani.

Cuvintele mi-au înghețat pe buze.

M-am simțit ca un vânzător ambulant care sună în momentul nepotrivit. Primul instinct a fost acela de a fugi, dar Pat m-a ajutat să-mi găsesc curajul de a o înfrunta.

Adu-ți aminte de ce-ai venit... nu te gânde la nimic, vorbește-i...

— De ce ai făcut-o, Nina? De ce ai distrus orice ne amintea de Patrick? Durerea ta e și durerea mea. Și tu știi că sunt singura care te poate înțelege cu adevărat. Am petrecut luni de nedescris luptându-mă cu dorința de a muri, am dat dracului școala, baletul, viitorul meu, familia mea, pentru că viața fără Patrick nu era viață și în fiecare zi am sperat c-o să dai un semn, un mesaj sau un telefon ca să împărțim povara. Îți amintești? Mereu îmi spuneai: o povară se duce mai ușor dacă o împarți la doi. M-am gândit la tine în fiecare clipă, la prietena mea care suferea de una singură, la cât de vinovată trebuie să mă consideri pentru moartea fratelui tău, la cât de vinovată mă simt în fiecare dimineață când mă trezesc și în fiecare seară când mă duc la culcare. Am avut nevoie disperată de tine, am învățat să te înțeleg și să-ți respect tăcerea. Dar nu rezist fără afecțiunea ta. Nu vreau să te pierd și pe tine după ce l-am pierdut pe el! i-am spus dintr-o suflare cu ochii înlăcrimați. Crede-mă, e prea dureros să stau aici, în picioare în fața ta, cu senzația că tu nici măcar nu-ți amintești cine sunt și c-ai uitat și de prietenia noastră. Îmi lipsești prea mult, Nina, am continuat, trăgându-mi nasul și sperând la o îmbrățișare.

M-a privit îndelung încruntată, în timp ce lumina soarelui îi bătea fix în ochi. Eram pregătită pentru orice, dar, în niciun caz, pentru ce-a urmat.

— Sunt însărcinată, zise și închise ușa.

Ce dracu' a zis soră-mea?

— Stai calm, Pat, stai calm, nu te agita, repetam fără încetare.

„Nu te agita“? Cretina de soră-mea e însărcinată și eu nu trebuie să mă agit? O omor!

— Dar poate nu e adevărat, poate a zis-o doar așa ca să mă provoace, știi doar cum e ea, nu?

Ba nu, nu știu, nu mai știu cine e! Nina, mereu prima din clasă, un model, educată și amabilă, care rămâne însărcinată la șaisprezece ani? Ce dracu' e cu ea?!?

— Pat, te rog, lasă-mă să-l sun pe Carl, el... sigur știe ceva. Carl?

— Da, mă caută de câteva zile și acum știu de ce!

L-am sunat.

— Slavă Domnului, Mia! Dacă eram într-o pușcărie din Bangladesh și mi se permitea să dau un singur telefon, știi că eram deja mort, nu? Unde ești?

— Carl, m-am întors, îmi pare rău că nu te-am sunat mai devreme, tocmai am aflat...

Tăcere.

— Cine ți-a spus?

Dă-mi-l mie, dă-mi-l!

— Taci, Pat, nu poți! i-am șoptit.

— Cine ți-a spus, Mia? Să nu-mi zici că a fost Pat, fiindcă nu-mi arde de glume!

Mai face și pe glumețul. Dumnezeuule, cât aș vrea să-l iau la șuturi!

— Mi-a spus Nina acum zece minute.

— Nina ți-a spus că e însărcinată?

— Da, nu mi-a spus decât cuvintele astea două, puțin cam șocant pentru început...

— Am rămas fără cuvinte...

— Și de când știți?

— De azi-dimineață. Ieri i-am cumpărat un test de sarcină și azi-dimineață am aflat verdictul.

Să mai facă unul! Spune-i să mai facă unul, ba nu, încă zece!

— Ați mai făcut altele?

— Două. Toate pozitive și menstruația ei e precisă ca un ceas.

Ce știe asta despre menstruația soră-mii?

— A fost deja la ginecolog?

— Ne ducem mâine după-amiază.

— Și... ce intenționați să faceți? am întrebat precaută.

— Mi-a spus deja că-l păstrează.

Adolescența noastră, pusă și-așa la grea încercare, se încheia în momentul în care Nina hotărâse să ducă sarcina până la capăt. Acum înțelegeam privirea hotărâtă, adultă și severă: luase decizia și n-avea să mai dea înapoi. În momentul ăla se simțise mamă.

Vestea aia m-a lovit ca un glonț.

Nina avea doar șaisprezece ani și, în vecii vecilor, nu-mi închipuisem pentru ea un viitor de mamă-adolescentă. După moartea lui Patrick, viața ei suferise schimbări dramatice, dar multe dintre alegerile ei, ca, de exemplu, aceea de a nu-și mai continua studiile, puteau fi revizuite. Însă asta ar fi schimbat-o în mod ireversibil.

— Ce pot să fac, Carl?

— Nu mă lăsa singur, Mia, mi-e frică.

După-amiază, n-am reușit să fac mare lucru. Vestea aia mă bulversase complet. La șaisprezece ani nu te poți gândi să faci un copil, abia ai învățat să mergi singură și nu înțelegi o iotă despre lume, natura n-ar trebui să permită așa ceva!

Încercam să mă imaginez cu burta mare, la școală, în timp ce toți plecau în excursii și la petreceri și eu trebuia să mă întorc acasă să alăptez, sau și mai rău, la admiterea de la Royal cu mama așteptându-mă afară cu copilul în brațe care plângea pentru că trebuia să-i schimb scutecul.

Nu, era o nebunie, trebuie să se fi înșelat, iar ginecologul avea să le-o confirme.

Pat nu-mi mai vorbea de ore întregi și n-aveam curajul să-l întreb cum se simțea. Acum, senzația lui de neputință trebuia să fi ajuns la limită.

Mă întrebam de ce Nina mi-o spusese. În fond, aflase în urmă cu câteva ore și putea pur și simplu să-mi trântască ușa în față, fără să-mi dea acea veste. Mă întrebam dacă în cuvintele ei se ascundea un strigăt de ajutor sau o făcuse numai ca să vadă ce efect avea asupra ei pronunțarea acelor cuvinte, pentru a le exorciza. Își dădea seama ce-o aștepta? O făcuse cumva dinadins? Ea, care era persoana cea mai conștiincioasă din lume și care punea două alarme ca să nu uite să-și ia pilula?

Mă jucam cu pixul între un test de matematică și unul de franceză fără să mă pot concentra, îngrijorată pentru lecția cu Mary Sinclair care nu mi-ar fi iertat nici măcar o greșală. Nu puteam să nu mă simt implicată, acum era și problema mea și, poate, într-un fel complicat, asta avea să ne unească.

Cum prevăzusem, Sinclair nu mă menaja cu nimic. Ba din contră, încerca să mă provoace cu fraze de genul: „Înseamnă că Aurel s-a ramolit de tot dacă își închipuie că poți să reușești“. Uitasem de metodele groaznice ale fostelor mele profesoare și, din păcate, nu puteam face nimic până în ziua în care aș fi devenit, ca prin magie, precum Lia, când toți m-ar fi respectat și admirat. Pentru moment, nu puteam decât să rabd în tăcere tiraniile acelei vrăjitoare bătrâne, grase și țâfnoase.

Știam că nu era așa de rău, dar trebuia să mă prefac cât mai frustrată, numai așa s-ar fi simțit plină de generozitate și pregătită să împărtășească cu mine prețioasele ei învățături. Era o adevărată ticăloasă. Mă corecta încontinuu la fiecare pas, împiedicându-mă să termin variațiunea. Îmi pierdeam concentrația și nu reușeam să-mi imaginez tabloul în ansamblu. Trebuia să interpretez o țigancă șireată și senzuală, capabilă să facă pe orice bărbat să-și piardă mințile, dar în felul ăla înaintam cu întreruperi și nu reușeam deloc să-mi intru în rol. Eram sigură c-o făcea numai ca să mă enerveze.

M-am uitat spre fereastră și-am văzut două fețe familiare care îmi zâmbeau. Erau Bryan și Corinne pe care îi cunoscusem la prima lecție acolo, un cuplu încântător de balerini excelenți cu care mă împrietenisem imediat. Bryan gesticula că-și tăia gâtul cu un deget când Sinclair era cu spatele, iar

Corinne se făcea că se spânzură. Nu reușeam să rămân serioasă în ciuda faptului că poantele mă rodeau teribil.

— Nu știu ce-i de răș, situația e disperată. Nici nu știu dacă faci bine să te prezinți la audiere și, oricum, nu în numele meu!

— Dumneavoastră sunteți atât de bună încât o să reușiți acolo unde ceilalți au eșuat! i-am spus cu un zâmbet fals și o voce mieroasă de care nu a părut să-și dea seama.

Când supliciul a luat sfârșit, am alergat afară să-i îmbrățișez.

— Ce mult ne-ai lipsit, Mia! De multe ori, ne-am întrebat ce s-a întâmplat cu tine!

— Ai intrat la Royal?

— Nu, aș vrea eu. Încă trebuie să dau admiterea, ce-o fi o fi!

— Ai slăbit mult, observă Bryan. Ai fost bolnavă?

— Din păcate da, am avut... mononucleoză, am mințit. Așa că...

— Aaaah! Boala sărutului, spuse Bryan dându-mi un ghionț.

— Și voi doi ce mai faceți? Ați devenit un cuplu de nedespărțit! am exclamat ca să schimb subiectul.

— Ta-daaa! exclamă Corinne ridicând inelarul stâng și arătându-mi un inel.

— Logodiți de două luni! zise cu mândrie Bryan. Am cerut-o în timpul pasului în doi din *La fille mal gardée*. De emoție, s-a împiedicat și s-a produs o catastrofă!

— Sinclaire era să explodeze de furie!

— Ce mă bucur să văd măcar un cuplu fericit! am exclamat automat.

— De ce? Tu n-aveai un prieten? mă întrebă Bryan.

— Oh, s-a terminat, nu era nimic important, am răspuns. Eram sigură că aveam să aud una dintre replicile acide ale lui Patrick când se simțea jignit, dar care nu a mai venit.

După duș, m-am întors acasă îngândurată.

Corinne și Bryan erau foarte tineri și se logodiseră. Probabil, s-ar fi căsătorit imediat ce-ar fi devenit majori.

Era ceva ce-mi scăpa numai mie? Acea dorință, dorință pe care nu reușeam s-o înțeleg sub nicio formă, de a se lega pe

vecie ca să-și aparțină unul altuia? Pat era al meu pentru totdeauna și nu exista pe lume un inel care ar fi putut face mai mult de atât, de asta eram absolut sigură.

Carl m-a sunat și m-a rugat să ne vedem după cină. N-am putut să-l refuz, chiar dacă ar fi trebuit să învăț ca o nebună.

Mama era din nou binedispusă și, când am ajuns acasă, am găsit-o în bucătărie cântând și pregătind acei cartofi la cuptor, înveliți în staniol, pe care îi adoram. Nu știu dacă mă surprinsese mai mult s-o văd pe mama gătind sau s-o văd cântând, dar eram atât de fericită că zâmbea încât, pentru o clipă, am uitat de vestea care tocmai căzuse peste mine ca o bombă. Dar fața mea trebuie să fi vorbit de la sine, fiindcă, de cum m-a văzut, m-a întrebat imediat ce se întâmplase.

Am stat pe gânduri dacă să-i spun sau nu, dar oricum, odată și-odată, tot ar fi aflat și trecuserăm prin destule situații împreună ca să putem avea încredere una în cealaltă. M-am asigurat că Pat nu era primprejur și i-am povestit despre conversația mea aproape ireală cu Nina.

La final, mama a înghițit în sec.

— Însărcinată?

S-a așezat, ducându-și mâinile la gură.

— Și... ea... Laetitia... Taică-su... Doamne, cu tot ce s-a întâmplat...

— Eu am vorbit doar cu Carl și, din câte am înțeles, ea vrea să-l păstreze.

— E atât de mică...

— Nu știu, mamă, ar fi trebuit să te uiți azi în ochii ei, e schimbată cu adevărat. Toți ne-am schimbat, am zis pe un ton grav.

— Sigur, doar că..., spuse cu amărăciune. Nu e din cauză că nu v-am explicat cum să evitați anumite lucruri! Cu internetul și tot restul știți mult mai multe lucruri decât știam noi la vârsta voastră! Bunică-ta m-a pus să iau pilula de la paisprezece ani numai ca să nu trebuiască să-mi țină faimosul discurs de la mamă la fiică!

— Tu nu mi-ai ținut niciodată faimosul discurs de la mamă la fiică! i-am spus ca să destind atmosfera.

— Pentru că tu erai absorbită complet de balet și credeam că n-ai nevoie, dar, te rog, spune-mi că știi cum să te protejezi. Altfel, îți cumpăr cartea cu desene cu câini și albine!

— Mamă... ce-ai face dacă aș fi eu însărcinată?

— Jură-mi că nu ești! răspunse amenințătoare.

— Jur, altfel să nu mai pot mânca niciodată cartofii ăștia!

A stins focul, s-a dus să-și ia țigările din geantă și s-a întors pentru a continua discuția.

— Dacă tu ai rămâne însărcinată, Mia, mi-ar părea foarte rău pentru tine, fiindcă te-ai găsi în situația de a fi responsabilă pentru altcineva când încă nu poți să fii responsabilă nici pentru tine. Aș fi îndurerată, pentru că nu te-ai mai putea bucura de lipsa de griji și ai deveni adultă când ești încă un copil. Mi s-ar frânge inima, fiindcă n-ai mai putea nici să dansezi, nici să studiezi, copilul te-ar absorbi complet, răpindu-ți somnul și timpul pentru tine. Ar trebui să înveți o grămadă de lucruri neplăcute, cum ar fi să schimbi scutece, să cureți vome, să te trezești în timpul nopții, să alergi la pediatru la fiecare colică. N-ai mai avea libertatea de dinainte, iar prietenii tăi, după ceva timp, s-ar sătura să te audă vorbind numai despre copil, și asta e numai partea practică. Apoi, va trebui să înveți să alăptezi, să-ți vezi fundul cum se triplează, să te îngrași cu cel puțin zece kile și să suferi de hemoroizi, mie mi s-a întâmplat... Ca să nu mai spun că, după ce o să-ți dai seama că, în inconștiența ta fericită, ai adus pe lume o ființă neajutorată care depinde total de tine și pe care, chiar dacă îți răpește somnul, nu poți să n-o iubești mai mult decât orice pe lume. Iar asta o să te facă să te simți vinovată pentru tot restul zilelor tale de fiecare dată când o s-o lași singură. Acestea fiind spuse, care reprezintă doar o mică, o foarte mică parte a chestiunii, eu te-aș ajuta, supărată, dezamăgită și amărâtă, dar nu te-aș lăsa o clipă singură. Și apoi, într-o bună zi, peste aproximativ cincisprezece ani, te-ai uita înapoi și ți-ai da seama că ai face totul din nou, pentru că un copil e cel mai frumos lucru pe care-l poți face în viață.

I-am zâmbit.

— Mulțumesc, mamă, pentru că ești așa cum ești.

— Uită-te bine la mine, Mia, am vorbit la condițional, nu mă obliga să-ți dizolv pilula în cafeaua cu lapte. Dacă-mi faci o glumă ca asta, te omor! Sunt prea tânără ca să devin bunică!

Mai târziu, Carl a sunat la ușă.

Trecuseră secole de când venise să mă ia de-acasă elegant din cap până-n picioare și cu frizura pieptănată ca vedem împreună spectacolul la Royal Opera House. Acel Carl nu mai exista. În locul său apăruse un băiat obosit, cu barba nerasă de trei zile și cu un herpes enorm pe buza de jos.

A salutat-o pe mama, tutuind-o ca și cum doborâse orice barieră a respectului părintesc, considerându-se un coleg. Am intrat în salon și ea a venit după noi cu un suc de portocale pentru mine și două pahare de vin pentru ei, din același sentiment de egalitate.

Fusesem nevoită să-l exclud pe Pat ca să nu mi-l imaginez mergând în lung și-n lat prin toată încăperea.

— Ce face Nina? a întrebat mama.

Carl a ridicat din umeri.

— Speram să mă întrebi ce fac eu!

— Trăiască galanteria! a exclamat mama.

— Se uită la televizor și nu vorbește.

— Maică-sa știe?

— Nu încă, nu știu cum ar putea să reacționeze.

— Și tu cum te simți? l-am întrebat punându-i o mână pe genunchi.

S-a uitat la mine rătăcit, clătinând din cap în semn de dez-nădejde.

— Sunt disperat, cu adevărat disperat. Nu trebuia să se întâmple asta, tocmai acum...

— Tocmai acum, ce?

— Când mă hotărâsem s-o părăsesc.

Ceva îmi spunea că iar reflectase prea târziu asupra cuvintelor mele.

Așa e viața, o chestiune de sincronizare: mama și tata, eu și Patrick, Nina și Carl, un minut în plus sau un minut în minus

făcuse diferența între iubire și război, viață și moarte, plăcere și catastrofă.

Carl arăta de parcă îi căzuse un pian pe mașina cea nouă.

— Carl, un copil e un lucru minunat, zise mama pe care am fulgerat-o instantaneu cu privirea. OK, poate că nu-ți vei da seama imediat, dar după aia vei vedea că va fi magnific, când va crește și veți fiți apropiați ca vârstă.

— Elena, am optsprezece ani și ultimul meu gând e să mă joc cu un copil în curtea din spatele casei. Aș fi vrut să se întâmple peste cel puțin cincisprezece ani!

Nu existau cuvinte care să-i ridice moralul. Era numai o chestiune de timp: mai devreme sau mai târziu, realitatea aceea avea să se manifeste sub forma unor plânsete și țipete și ar fi fost nevoit s-o accepte.

I-am propus să mergem în camera mea. Prezența mamei mele i-ar fi amintit oricum de responsabilitățile lui iminente și cred că mai avea nevoie de un moment de inconștiență.

A rămas surprins să-mi vadă noua cameră și m-a felicitat pentru alegerea culorilor. Am vorbit despre școală, despre programă și despre referatele pe care trebuia să le predau, i-am povestit despre balet și despre tot ceea ce nu avea de-a face cu nou-născuții. Dar orice ne spuneam, totul se învârtea inevitabil în jurul acelei vești pe care eu însămi reușeam cu greu s-o accept.

— Mia, nu vreau să fiu tată, nu vreau, tocmai acum când voiam să vorbesc cu ea și s-o fac să înțeleagă că relația noastră s-a terminat. Voiam să-mi reiau studiile de la facultate și să fac un master în economie în Statele Unite. La dracu', sunt prins în capcană! zise cu lacrimi în ochi.

L-am îmbrățișat ca pe un frate, și chiar așa era pentru mine. Ce altceva puteam să-i zic decât că avea dreptate? Că alegerea Ninei i-ar fi condiționat viața pentru totdeauna? Și că n-ar mai fi fost liber să plece pentru șase luni sau un an? Și că trebuia să lucreze ca s-o întrețină? Totul era adevărat, dar nu puteam să-i spun. Nu atunci.

— Carl, nu te gândeai acum, ai să vezi c-o să fie minunat, și Nina o să înțeleagă. Poate că ea a vrut un copil, pentru că

a simțit nevoia să umple golul lăsat de Patrick, dar asta nu înseamnă că viața ta s-a terminat aici și că n-o să mai poți pleca niciodată. Ea o să te înțeleagă, e puternică și apoi are o familie lângă ea...

— Ce familie? Laetitia nu mai e întreagă la minte, iar tăică-su a plecat. Singurul lucru pozitiv sunt banii care nu le lipsesc și sper că pot înlocui măcar o parte din iubirea care le lipsește.

— Dar tu ai o familie numeroasă, cu frați și surori, o să-ți dea o mână de ajutor.

— Nu înțelegi, Mia? Nu vreau să-mi dea o mână de ajutor, fiindcă nu e corect să vin eu să le dau viața lor de pensionari peste cap cu un mormoloc pe care nici nu știu să-l țin în brațe! Și pe care nici nu vreau să-l țin în brațe! urlă. Scuză-mă, nu voiam să mă enervez așa și nu sunt supărat pe tine, dar ăsta e adevărul și mă simt teribil de vinovat, fiindcă știu că e înspăimântător să gândesc așa, dar nu pot să mă mint singur. Nu sunt pregătit, Mia, nu acum.

M-am uitat la el serioasă, fără să-l judec.

— Carl, nu te mai recunosc. Îți amintești când erai îndrăgostit de ea? Iar acum că lucrurile sunt dificile, ești primul care dă bir cu fugiții. Înțelegi ce-ți zic? Dacă mama m-a crescut foarte bine de una singură, și Nina poate s-o facă fără tine.

Ideea de a fi exclus brusc nu i s-a mai părut atât de atrăgătoare.

— Da, dar e totuși copilul meu. N-aș vrea să nu mă mai lase să-l văd.

— Asta o să depindă de tine. Nu e corect nici să dispari timp de zece ani și să te întorci când o să te simți pregătit. S-ar putea ca atunci copilul tău să nu te mai accepte.

— Vezi? Oricum o iei, e o problemă fără soluție.

— Nu există o soluție pentru că e un lucru cu care o să vă confrunțați zi de zi și n-ai de unde să știi dacă îți place sau nu, dacă ești sau nu în stare, până nu încerci.

— Cum de ești așa înțeleaptă, Mia?

— Am văzut moartea cu ochii! i-am răspuns ironică.

Carl s-a uitat fix în ochii mei, și-a pus mâinile pe umerii mei și mi-a spus clătinând din cap:

- Am dat greș în ziua în care m-am cuplat cu ea.
 - Ba nu, ai dat greș când ai înțeles că n-o iubești, dar te-ai culcat oricum cu ea, asta a fost necinstit.
 - De ce? Tu crezi că ea mă iubește?
 - Ce știi eu? Odată credeam că e sora mea!
- L-am condus la ușă. Se făcuse noaptea târziu.

Mama se dusesse deja la culcare, iar eu mai aveam de terminat un capitol la istorie și am adormit cu cartea deschisă la Revoluția rusă.

Pat mă aștepta acolo, cu o falcă-n cer și una-n pământ, scoțând fum pe nări, extrem de nerăbdător, și cu fruntea încrețită de nervi.

Toată ziua m-am gândit și nu reușesc să mă împac cu ideea. Cum e posibil să se fi îndobitocit în halul ăsta? N-are decât șaisprezece ani! Ce i-o fi trecând prin cap?

— Pat, așa cum i-am spus lui Carl, am încercat să-i explic precaută, poate că a făcut-o ca să umple golul pe care l-ai lăsat tu.

Minunată imagine în cuvinte, perfectă pentru un film, dar în realitate e cu totul altceva. Avea tot timpul să facă și copii după ce termina facultatea și își găsea un serviciu bun. O să regrete când o să-și dea seama că n-o să mai poată avea viața pe care și-o dorea. Va trebui să fie mamă cu normă întreagă și apoi, într-o bună zi, o să se trezească dezamăgită și frustrată și o să înceapă vreun curs la seral. Vrei să-mi spui de ce?

— Nu știu de ce. Bănuiesc c-a fost premeditat, că ea voia cu adevărat să rămână însărcinată!

Atunci e de-a dreptul cretină! a izbucnit Patrick.

— Poate că ea e fericită așa!

Cum poți să spui așa ceva? Nici măcar nu știe ce înseamnă să fii fericit! Sigur a făcut-o ca să nu se mai gândească la moartea mea și la tot restul. Asta înțeleg, dar de ce n-a plecat în India sau n-a deschis o fundație pentru copiii săraci cu banii mei? Dar să faci un copil cu un alt minor ține de imbecilitate!

— Atunci îmi retrag cuvintele, a fost o greșeală, lucrurile astea se mai întâmplă, nu?

Nu! Îmi vine să-i sparg fața lui Carl! Niciodată n-a fost tipul potrivit pentru ea și știu foarte bine că era îndrăgostit până

peste cap de tine înainte să se cupleze cu soră-mea! Și nu există două persoane mai diferite decât voi!

— Da, dar apoi lucrurile s-au schimbat și s-au îndrăgostit cu adevărat!

Ești prea romantică, Mia. Amintește-ți că un copil rămâne pentru totdeauna și o s-o lege de Carl pentru toată viața! Și după ce le va trece amorezarea!

— De ce crezi că e doar o amorezare? l-am întrebat seriosă.
Fiindcă e prea mică!

— Pat, e de aceeași vârstă cu mine.

Nu e același lucru, răspunse uitându-se în altă parte.

— Înseamnă că tu crezi că și mie ar putea să-mi treacă amorezarea?

M-a privit cu un aer neliniștit și a lăsat capul în jos.

Nu știi, s-ar putea.

— S-ar putea întâmpla orice, Pat, i-am spus luându-i fața în mâini. Uite ce ni s-a întâmplat nouă, care, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, încă ne iubim dincolo de orice logică imaginabilă. Asta nu ți se pare un miracol?

Asta nu trebuia să se întâmple, Mia. Mă întreb ce vor zice ai mei.

— Ai tăi o să zbiere cum fac toți părinții și apoi o să accepte situația, cum fac toți părinții.

Tatei o să-i pice rău de tot, avea planuri mari pentru copiii săi. Și uite acum: unul e mort, iar celălalt e pe cale să devină o mamă-adolescentă.

— Dar dacă, în schimb, am încerca să ne calmăm și s-o înțelegem? i-am spus cu duioșie.

M-a privit încruntat.

— În fond, ar trebui să ne bucurăm pentru cineva care se naște, după ce-am plâns atâta după cineva care a murit.

Da, dar...

— Pat, să ne închipuim că ni s-ar fi întâmplat nouă, că eu aș fi rămas însărcinată și apoi tu ai fi murit. Ce crezi că aș fi făcut?

Ai fi păstrat copilul?

— Bineînțeles! Și fără să stau pe gânduri, n-aș fi regretat nicio clipă, chiar dacă aș fi fost singură împotriva tuturor. Și

apoi, într-o zi, să zicem peste vreo cincisprezece ani, mi-aș fi dat seama că aș fi făcut totul exact la fel, pentru că un copil e cel mai frumos lucru pe care îl poți face în viață.

Capitolul 20

Nu mai aveam niciun motiv să nu mă duc la școală. Chiar dacă acum cursurile aproape că se terminaseră, dacă voiam să am vreo șansă de a trece examenele, trebuia să am măcar bunul-simț de a mă duce la ore.

Întoarcerea la Leicester College a fost apăsătoare. Trecerea aceluia prag după atâta timp îmi dădea cu adevărat senzația că eram un extraterestru, ca și cum lumea ar fi mers înainte, iar eu pierdusem glume, poante, episoade memorabile și toți uitaseră de mine. Nu că înainte aș fi fost o tipă populară, dar de la o complet necunoscută cum eram, în doar câteva luni, devenisem faimoasă pentru că-i spărsesem nasul lui Thomas cu pantofii de balet (pentru că s-a culcat cu Nina și apoi nici nu s-a mai uitat la ea) și pentru că dansasem un solo în *The Winner Takes It All* la serbarea de sfârșit de an.

Cu siguranță, apogeul popularității îl atinsesem fără să știu, ținând cont de ce se întâmplase după incident, dar probabil că nimeni n-ar fi avut chef să schimbe două vorbe cu mine în legătură cu cele întâmplate. Poate, doar dintr-o curiozitate morbidă.

Mi-am legat bicicleta de stâlp și am intrat cu capul plecat pe coridorul principal. Aveam impresia că toți mă priveau dându-și coate și spunându-și: „Hei, ai văzut cine a apărut?”. Mă simțeam dezbrăcată și neajutorată și voiam cu disperare s-o șterg de-acolo. Dar n-aveam de ales: trebuia să strâng din dinți și să merg înainte. Iar Pat era așa de prost dispus încât nu-mi era de niciun ajutor.

M-am dus spre biroul directoarei Jenkins și am ciocănit. M-a primit zâmbitoare în același taier gri cu nasturi încheiați

până la ultimul și m-a îmbrățișat strâns. Era o femeie jovială și optimistă și nu puteam spune că nu făcuse tot ce îi stătea în putere ca să mă ajute.

— Așadar, Mia, ești pregătită să te arunci în groapa cu lei? spuse râzând de gluma ei.

Comparația nu mi s-a părut prea potrivită având în vedere situația, dar am zâmbit oricum.

— Ca să fiu sinceră, nu prea, doamnă Jenkins...

— Doar nu vrei să renunți tocmai acum când ești pe ultima sută de metri, așa-i?

— Nu, dar sunt conștientă de capacitățile mele reduse, din păcate.

— Eh, draga mea, conștientizarea este întotdeauna un important punct de plecare în viață. Încearcă să te descurci cât mai bine la teste și de restul o să ne ocupăm noi. Mereu ai fost o elevă bună și n-aș vrea să fii penalizată.

Am ieșit din biroul ei puțin mai împăcată și m-am dus la baie să-mi trag suflul și să mă spăl pe față.

N-a fost chiar așa rău, nu?

— Nu, dar m-aș fi simțit mai bine dacă binevoiai să apari când te-am chemat...

Nu voiam să te deranjez, dar, mai ales, nu voiam s-o întâlnesc pe soră-mea.

— Nu cred că a venit și apoi nu cred că e prea mare diferență, ea nu te vede.

Da, dar sunt și acum așa de nervos încât prefer să n-o văd.

— Acum vorbești singură? Întrebă o voce din spatele meu.

M-am întors brusc și le-am văzut pe Bibi și Dell, versiunile locale ale clanului Kardashian – cele mai depravate din școală, dar și cele mai bogate și mai odioase, care își puteau permite s-o insulte pe directoare și să scape basma curată. În trecut, ne făcuseră o grămadă de răutăți; de exemplu, ne invitaseră la petrecerea lor fără să ne spună că era cu o tematică și deci noi rămăsesem pe-afară. Dar cel mai aiurea era că se culcaseră cu Thomas și Carl chiar în seara în care el, terorizat de ideea de a se căsători cu Nina, o părăsise.

— Da, mi se întâmplă câteodată, am încercat să mă justific.

Mă îngrozeau, erau în stare să-ți bage capul în closet și să tragă apa, amenințându-te cu moartea dacă spuneai ceva. Și o făcuseră nu doar o dată.

— Dar tu nu ești aia care... ieșea cu gagiul ăla bun, ăla care a murit? mă întrebă Dell, aruncându-i o otheadă complice lui Bibi.

— Da, nu mai țin minte dacă a dat o mașină peste el sau s-a aruncat de la geam, răspunse Bibi.

— Nu, poate își făcea de cap cu una pe plajă și i-a tras un val în larg! râse Dell.

— A murit înecat, am spus înșfăcând-o pe Bibi de geacă și izbind-o de perete, lăsând-o fără suflare. A murit înecat ca să salveze un copil și pe câinele meu. Ești mulțumită, ticăloasă nenorocită? Și dacă te mai aud vreodată pronunțându-i numele cu gura aia de muistă, jur că te las fără dinți!

Am plecat lăsând ușa deschisă, furioasă și cu lacrimi în ochi.

Mia, lasă-le, sunt două ticăloase, știi bine.

— N-au niciun drept, ai înțeles? N-au niciun drept să-ți pronunțe numele! N-am să le-o permit niciodată!

M-am îndreptat spre vestiar, sperând că nu-l dăduseră altcuiva, și mi-am băgat capul în el ca să pot plânge nestingherită. Simțeam cum toți ochii erau ațintiți asupra mea. Sigur credeau că eram o descreierată și sigur așa era, dar prin câte trecusem și prin câte mai treceam, îmi era prea greu ca să înfrunt totul de una singură.

N-ar fi trebuit să mă întorc. Mai bine repetam anul și ajungeam într-o clasă de necunoscuți care nu știau nimic despre mine și Pat.

Am simțit o atingere pe umăr și am tresărit. M-am întors și l-am văzut pe Alex, prietenul lui Carl pe care îl învățasem să danseze pentru spectacol. M-a îmbrățișat strâns, ridicându-mă în aer.

— Te-ai întors! Ce mă bucur să te văd, cât ne-ai lipsit!

Era o minciună, dar m-am prefăcut că-l credeam.

— Te pregătești pentru examen?

— Încerc, chiar dacă sunt tare descurajată.

— Știi că sunt geniu la matematică, îți amintești înțelegerea noastră? Lecții de matematică contra lecții de dans!

— Erai un balerin foarte bun!

— Da, perfect pentru circ! Hai, te conduc în clasă, vreau să mă vadă lumea cu tine!

Cu Alex lângă mine, care avea peste un metru optzeci înălțime, am simțit acea protecție de care aveam nevoie. Era ca și cum ar fi ținut o aripă protectoare pe umărul meu și le-ar fi zis celorlalți: „Aveți grijă cum vă comportați cu ea, pentru că e prietenă cu mine!“.

Am intrat în clasă cu capul în jos, sperând că n-o să mă observe nimeni. Aș fi vrut să fiu invizibilă. Nu voiam să dau explicații. Cine știe ce povești circulaseră despre mine și Patrick în lunile alea? În jurul meu, al Ninei și al lui Carl se formase o aură de ceață, ca și cum am fi fost într-o scenă din *The Untouchables*. Sau mai bine zis *contaminații*, ăia care fuseseră infectați de o durere atât de devastatoare încât ceilalți se temeau să nu fie contaminați la rândul lor.

Trebuia să strâng din dinți, să dau examenul și să plec. În momentul ăla nici măcar nu-mi doream să mă aflu într-un loc mai bun, ci doar să fiu departe și să-mi iau viața de la capăt. Nu mă mai interesa nici baletul. Aș fi împărțit bucuroasă fluturași lângă un coafor atât timp cât mă găseam la o mie de kilometri depărtare. M-aș fi dus la Londra și nimeni n-ar fi știut de noi, de povestea noastră tristă și de cât de greu îmi era să fac față în fiecare zi acelui gol mistuitor.

M-am așezat într-o bancă din spate, le-am zâmbit politicos, la rândul meu, celorlalți și am răspuns vag la întrebările care mi se puneau, în special cu „mai bine, mulțumesc“ sau „istorie, literatură și franceză“.

Doamna Bowen m-a salutat călduros și i-a rugat pe ceilalți să-mi dea notițele lor pe care eu m-am prefăcut că le primesc cu entuziasm. Eram jalnică la luat notițe și era complet inutil să le descifrez pe ale altora, dar niciodată nu avusesem mai multă nevoie de sprijin moral ca atunci. Șalupa mea mergea în derivă și aveam nevoie disperată de un colac de salvare.

Ziua a fost lungă și extenuantă. Încercam să mă abțin din căscat, forțându-mă să rămân concentrată, dar erau atâtea lucruri pe care nu le știam încă, imediat cum reușeam să înțeleg un concept, căscam de alte trei ori.

Doamna Patel și doamna Mills au venit spre mine să mă salute în timp ce mâncam un sandvici singură, lipită de zidul din curte. Erau sincer îngrijorate pentru mine și mi-au spus că erau disponibile pentru meditații. Căldura și afecțiunea cu care m-au întâmpinat mi-au încălzit inima. Poate că nu eram atât de singură cum credeam.

Încearcă să ceri ajutor, Mia, ei nu așteaptă decât să le faci un semn. Toți își respectă durerea și nu vor să fie hăgăcioși. Nu te evită, te protejează.

— N-am privit niciodată lucrurile din perspectiva asta, Pat, i-am răspuns în timp ce scoteam lanțul antifurt de la bicicletă.

Brusc, am avut impresia că realitatea depindea numai de cine o privea. Lucrurile puteau fi percepute în sens contrar în funcție de o interpretare pozitivă sau negativă. Viața mea putea fi absolut mizerabilă, marcată pentru veșnicie de acea nenorocire despre care n-aș fi încetat să vorbesc, sau puteam deveni o persoană puternică și optimistă care să nu se dea bătută în fața niciunei situații și să reușească să aducă mângâiere altora. Poate, dacă m-aș fi deschis un pic și aș fi cerut sprijin, lumea mi l-ar fi dat mai mult decât bucuroasă, iar lucrurile ar fi devenit mai ușor de acceptat.

M-am întors acasă năucită ca după un maraton de *Lost*. Și, după o lecție cu Sinclair și toate temele pe care le aveam de recuperat înainte de examen, aș fi preferat să mă culc și să mă trezesc într-un alt secol.

După-amiază, Carl mi-a zis că așteptau rezultatele finale de la ginecolog, chiar dacă eram sigură că nu mai era nevoie.

L-am sunat pe tata doar ca să mă asigur că nu era închis în vreun turn sau legat de scaun cu scotch la gură.

— Nu te-a pus Elena să mă suni, nu-i așa? m-a întrebat alarmat.

— Nu, tată, sunt independentă deja de câțiva ani.

— Știi, lui Libby nu-i convine că vorbesc cu ea, a încercat el să se justifice.

— Cine știe de ce?!

— Acum e foarte suspicioasă, îmi controlează telefonul și îmi golește buzunarele.

— Bine, dar tu n-ai nimic de ascuns, nu? Sau ai cumva altă familie în Dorset? am încercat să-l ironizez.

— Nu, nu, îmi ajunge asta, nu prea sunt genul care umblă cu stratageme.

— Pot să te întreb ceva?

— Te rog.

— Nu te-ai gândit niciodată să te împaci cu mama?

— Ea te-a pus să mă întreb?

— Nu, am oftat, eu te întreb.

— Nu, nu m-am gândit niciodată, răspunse senin de parcă l-aș fi întrebat dacă voia să-și schimbe mașina.

Am simțit o mică dezamăgire pe care m-am forțat s-o transform într-un sentiment de ușurare. Acel răspuns mă includea, evident, și pe mine și n-am putut să nu mă simt dată la o parte, dar ajunsesem să mă obișnuiesc oarecum cu asta.

— De ce mă întreb? a venit și incredibila lui întrebare.

— Mi se părea că ați ajuns iar la o oarecare apropiere, adică ați ieșit împreună la cină, ai venit la noi acasă... să zicem că se poate înțelege altceva.

— Maică-ta nu mi-a dat niciodată de înțeles așa ceva, și nici nu m-a întrebat deschis, altfel i-aș fi spus fără menajamente.

— Vrei să spui că n-ai observat cum s-a îmbrăcat și că s-a coafat, că restaurantul la care v-ați dus era unul dintre preferatele tale și că a profitat de lipsa lui Libby ca să te invite acasă?

— Păi eu credeam că vrea să-mi vorbească despre tine, ne-am apropiat după ceea ce s-a întâmplat, dar, serios, nu credeam că mai era și altceva, chiar dacă și Libby spune același lucru.

Săraca mama, dintre toate lucrurile cele mai frustrante care i se puteau întâmpla, cred că cel mai groaznic era acela de a nu fi nici măcar băgată în seamă de fostul soț, de parcă ar fi fost o rudă îndepărtată, o mătușă, o colegă. Iar ea își construise o întreagă fantezie în care prima ei iubire se întorcea și rămânea

alături de ea. Într-adevăr, mama avea o imaginație bogată și n-ar fi trebuit să renunțe la cursurile școlii de artă.

Am ajuns la lecția de balet, dar am fost informată că Sinclair nu se simțise bine și se întorsese acasă. Poate că cineva acolo sus mă iubea cu adevărat, pe lângă Pat. Am participat cu mare plăcere la o lecție cu Bryan și Corinne. O lecție normală în care nimeni nu-ți spunea că erai fără speranță, că trebuia să fii reconstruită de la zero și că erai o pierdere de timp.

Mai târziu, am ieșit să mâncăm o înghețată și să ne relaxăm picioarele.

— Voi ce credeți că are Sinclair? a întrebat Bryan.

— O fi făcut vreo indigestie, a răspuns Corinne cufundând lingurița în înghețată.

— Greșesc cumva sau e și mai grasă decât acum trei luni?

— Eu cred că s-a îngrășat cu încă zece kile, mănâncă non-stop, de fiecare dată când intru în biroul ei mestecă mereu ceva!

— Când mă gândesc că mi-a arătat niște poze dintr-un spectacol și era o scobitoare, am spus.

— Așa vi se întâmplă tuturor când terminați cu dansul! a concluzionat Bryan.

— Ba nu e adevărat! E de ajuns s-ai puțină grijă. Oricine s-ar transforma într-o balenă dacă ar mânca fără oprire torturi și prăjituri, l-a corectat Corinne uitându-se cu suspiciune la înghețata sa.

— Când o să aveți 40 de ani, când n-o să mai dansați și o să faceți copii, o să vă umflați ca niște baloane, vă asigur. Asta dacă nu începeți să trăiți precum Gandhi, cu un pumn de orez necondimentat și o lingură de linte pe zi!

— Și voi, bărbații, nu vă îngrășați? am întrebat ofensată.

— Ba da, dar cu mult mai multă demnitate. Și apoi, nouă ne mai rămân mușchii și ținuta, chiar dacă avem burtă, dar vouă, numai grăsimea!

— Știți ce facem? i-am spus uitându-mă la Corinne. Ne dăm întâlnire aici peste 30 de ani și vedem atunci cine e de aruncat și cine nu!

— Batem palma! spuse Corinne. Ba chiar scriem pe șervețelul ăsta de hârtie: „Peste 30 de ani, dacă voi fi ca Mary Sinclaire, mă arunc în mare!“.

— Eu aș renunța la partea cu aruncatul în mare, dacă nu te deranjează. E de ajuns să spunem că nu vom fi ca ea, am precizat.

Încă mai eram foarte sensibilă când ceilalți făceau glume despre sinucideri presupuse.

Brusc, în drum spre casă, am realizat că treizeci de ani nu erau atât de departe. Într-o bună zi, puteai să te trezești cu riduri, cu o grămadă de regrete și cu multă furie în tine ca mama, Betty sau Paul și puteai să te trezești că încerci să-ți redobândești fostul soț sau să recuperezi toate calorile de care te-ai privat ca să rămâi suplă și grațioasă.

Aveam să fac și eu la fel?

Pe moment, nu vedeam nicio cale de ieșire decât să mă pun pe învățat și să mă bazez pe clemența profesorilor, pentru ca apoi să-mi concentrez ultimele eforturi pe admitere și să sper într-un miracol. Nu mă puteam preface că totul era ca înainte, m-aș fi mințit singură. Melancolia conviețuia în mine ca un fidel camarad de călătorie pe care n-aș mai fi putut niciodată să-l las acasă. Uneori, stătea pe scaunul de lângă mine, alteori, în alt vagon, dar oricum mereu în același tren.

M-am îndreptat spre casă și, când am ajuns, m-am tolănit pe canapeaua veche lângă mama, care se uita la televizor. Aveam nevoie de dezmiertări și de tandrețe. Mi-a luat picioarele și le-a sprijinit pe abdomenul ei ca să mi le maseze, cum făcea mereu când mă întorceam de la lecție. Un gest pe care înainte îl consideram unul de rutină și care acum mă mișca până la lacrimi.

Pentru o clipă, mi-am imaginat-o pe mama singură acolo în sufragerie, în zilele imediat de după incident, privind în gol cu o durere ce o înlănțuia cu aceeași violență cu care un leu sfâșie o gazelă, nemaiputând nici să plângă. Mi-am imaginat pentru o clipă că eu am murit, iar ea nu se mai ridica de-acolo, renunțând treptat la viață, consumându-se ca mama lui Patrick,

întrebându-se în fiecare zi de ce murisem, fără să obțină vreodată un răspuns.

Am îmbrățișat-o, dând peste telecomanda care a aterizat pe podea, pentru a nu știu câta oară.

A rămas surprinsă de elanul meu.

— Ce de îmbrățișări, scumpa mea! Nu sunt obișnuită, o să mă ia amețeala!

— Jur că n-o să mai fac niciodată așa o idioțenie, mamă, ți-o jur!

— Știu, pușor, știu.

Dumnezeule, că fericită eram să fiu în viață!

După puțin timp, m-a sunat Carl și tăcerea lui mi-a confirmat bănuiala. Nina era în luna a doua, ecografia era clară, iar el nu reușise să simtă nici iubire, nici duioșie și nici curiozitate pentru „punctulețul ală difuz“, ca să-l citez.

— Sunt un nemernic, Mia, spune-mi-o!

— Carl, nu ești un nemernic, nu te învinovăți. Mama zice mereu că bărbații devin tați atunci când văd copilul pentru prima oară, și câteodată nici după șaisprezece ani, așa că... ai tot timpul! am încercat să-l încurajez.

— Am dus-o cu mașina la cabinet, nu ne-am zis nici măcar un cuvânt, ea a coborât, eu m-am dus să parchez, apoi m-am dus după ea în sala de așteptare. Ea s-a așezat și a început să răsfoiască o revistă, după puțin timp, a chemat-o asistenta și a intrat. Și, după o jumătate de oră, a ieșit cu fișa de consultație, cu niște broșuri despre adopție și câteva poze alb-negru cu uterul ei. Nimic romantic, nicio privire, mâini împletite, suspine sau alte prostii ca-n filme. Ne-am urcat înapoi în mașină, am întrebat-o ce i-a spus doctorul, iar ea mi-a răspuns că nu era problema mea.

— Adică nu vrea să te ocupi de asta?

— Dacă nu vrea, nu sunt obligat, o să se descurce singură.

— Cum? Adică, n-o să izbutească în veci!

— Asta i-am spus și eu, mai ales cu maică-sa în condițiile alea, dar ea a intrat în casă și n-a mai vorbit cu mine. Cred că o să-i spună în seara asta la cină.

— Și tu le-ai spus alor tăi?

— Nu încă, nu-mi vine să cred nici acum. Și apoi... am citit că multe sarcini se termină cu avort spontan înainte de luna a treia, deși la ce noroc am eu... o să iasă gemeni!

— Chiar, ca surorile tale!

— Și ca tatăl tău!

— Carl, sunt sigură că, mai devreme sau mai târziu, lucrurile se vor aranja, chiar dacă acum ți se pare imposibil.

— Mia, viața mea s-a schimbat pentru totdeauna, voi avea o responsabilitate pe care n-am ales s-o am pentru tot restul zilelor mele! În timp ce prietenii mei o să hoinărească îmbătându-se după examene și o să plece în vacanță în Ibiza, eu o să stau acasă cu un nou-născut și cu o fată pe care n-o mai iubesc. Și ce-i mai rău e că o să fiu obligat să-i cer ajutorul măică-mii, ți se pare corect?

Nu mi se părea corect, dar nici nu mi se părea că exista vreo altă soluție.

— De adopție ce-a zis?

— Nici nu se discută. A zis că are niște rude în Londra și apoi mai e depozitul bancar destinat studiilor sale pe care măică-su i l-a deschis când s-a născut.

— Cine știe cum o să reacționeze măică-su? Patrick zice că... M-am oprit.

— Zicea că avea planuri mari pentru ea.

— Chiar așa, cine știe cum a reacționat Patrick?

A zis-o mai mult în glumă, dar îl rodea și curiozitatea.

— A turbat de mânie.

— Serios?

— Ar strânge-o de gât cu mâinile lui!

— Îți bați joc de mine?

— Nu, i-am spus seriosă.

— Eu sunt singurul întreg la minte aici!

Mama m-a chemat la cină.

Abia așteptam să vorbesc cu ea, acum totul devenise mai ușor: încetase să mă mai critice pe față și, dacă nu era de acord cu mine, nu mai stătea bosumflată zile întregi.

— Cum a fost prima zi de școală? m-a întrebat în timp ce îmi puneam mazăre în farfurie.

— N-ai și tu o întrebare de rezervă?

— A fost așa de rău?

— M-am simțit ca o lamelă sub microscop.

— Nu-i lua în seamă, concentrează-te asupra planurilor tale. O să vezi că, dacă îi ignori și ești amabilă și educată cu toată lumea, în curând lucrurile vor reveni la normalitate. Odată, am lipsit de la școală o lună întreagă, după ce mi-am rupt clavicula mergând cu scuterul unei prietene, fiindcă bunică-ta nu voia să-mi cumpere unul. Zicea că nu-l merit. Îmi amintesc că, întorcându-mă în clasă după atâta timp, m-am simțit și mai exclusă ca înainte, spuse turnându-și vin într-un pahar.

— Așa e, nu mai faci parte din nimic, nu te mai invită niciăieri, stau toți în grupulețele lor și numai točilarii sunt dispuși să te primească!

— Eu am frecventat numai școli private de maici și eram numai fete. În pozele de clasă mă puneau mereu pe margini, pentru că în centru stătea grupul celor frumoase și populare care ieșeau cu băieții, organizau petreceri și se închideau în baie să fumeze în timpul pauzei. E inutil să-ți mai spun că eu n-am fost niciodată invitată și că bunică-ta nu m-a iertat niciodată că nu m-am integrat în elita florentină, pătându-i astfel reputația.

— Mamă, eu le-am văzut pe prietenele ei și, sincer, tu arăți mult mai bine!

— Așa o fi, dar pe vremea aia mă simțeam ca o adevărată fraieră! exclamă, clătinându-și capul.

— Mi-am dat seama că bunica e drăguță cu oricine, numai dacă nu ești fata ei. Ea crede că îi controlează pe toți și nu te lasă să respiri nicio clipă.

Mama m-a privit uimită.

— În sfârșit, ți-ai dat seama, zise rezemându-se de scaun. Mi-au trebuit ani buni să te fac să înțelegi că a locui cu ea înseamnă a încheia un pact cu diavolul!

— Acum am înțeles. Are mania controlului și, când decide că tu trebuie să faci un lucru, găsește o cale să te oblige să-l

faci ca să te audă că-i dai dreptate. Și apoi le știe mereu pe toate, parcă ai fi un deținut cu brățară electronică! am spus servindu-mă cu salată de pui.

— Nu se oprește aici. Când își face o părere despre tine, nu și-o mai schimbă în vecii vecilor! E convinsă că eu nu sunt nici acum în stare să-mi fac patul, că nu știu să semnez un cec sau că nu reușesc să-mi găsesc un tip decent!

— Aici are puțin dreptate, am intervenit, luând-o peste picior.

— Ba nu, dacă-l luăm în considerare pe Paul!

— Dar l-ai părăsit!

— Ce-are a face? Aici vorbim de *a găsi* un bărbat, nu de a-l păstra!

— În schimb, pe ai ei îi omoară! am concluzionat înmuind pâinea în sos.

— Săracul tata și săracul Piero, i-a stors de viață! Într-o zi, tata mi-a spus: „Sper să mor eu primul, măcar stau liniștit câțiva ani, că după aia vine și ea și s-a terminat cu pacea și dincolo!“.

— Iar acum e Sunil, am spus în doi peri.

— Sunil? a exclamat cu gura plină.

— O relație care durează de ani buni!

— Glumești, nu-i așa?

— Aș vrea, dar i-am prins în flagrant și, când mă gândesc, mi se face rău!

— Dar... la vârsta lor! Și el continuă să fie servitorul ei!

— Zice că e o chestiune de castă...

— Ce castă? Ea adoră să subjuge bărbații și a găsit soluția perfectă: sub același acoperiș, îl plătește, dar fără obligații. Ba cred că nici nu-i plătește impozitele la stat!

— Mamă, nu fi rea! Când m-am întors în casă să deschid poarta, bunica plângea.

Și-a încrețit buzele pentru o secundă.

— Cred și eu, adora Rosenthalul ăla!

— Eu zic că sub armura aceea dură există și o inimă!

— Nu după ce mi-a făcut, Mia. A reușit să-mi controleze viața de la distanță, manipulându-mi prietenii ca să-mi demonstreze că greșesc! spuse ridicându-se să-și ia țigările.

— Mamă, ai dreptate, n-a fost corect ce-a făcut, dar nu era singura convinsă că greșeai, așa eram și eu, și Betty și, evident, Paul care deja de la spital mirosea ceva.

— Zici?

— Bineînțeles, mi-am dat seama imediat și nu pentru că am dobândit cine știe ce puteri speciale după tot ce mi s-a întâmplat.

Un val de nostalgie i se citea în privire. Și-a aprins o țigară.

— Era tare, Paul.

— Mai e și acum și, chiar dacă apreciez foarte mult eforturile tale culinare, nu există comparație între voi și asta e mai mult decât evident!

— Normal, el e bucătar adevărat!

— Nu e numai bucătar, e și un bărbat sensibil, amabil, afectuos, am continuat cu un surâs viclean. Din partea lui, sigur nu trebuie să te aștepți la surprize neplăcute, e de superîncredere!

— Ce ești, sponsorul lui?

— Țin la el și îmi lipsește. El s-a comportat mai mult ca un tată cu mine decât fostul tău soț!

— Îți aduci aminte când l-ai trimis să vorbească cu profesorii dându-se drept tatăl tău?

— Sărăcuțul! El nu voia, dar a făcut-o pentru mine!

— Și când îl luai în răs pentru că nu înțelegea glumele tale?

— Nici acum nu le înțelege, dacă despre asta e vorba!

— Și apoi nimănui nu purta pică, detesta când mă bosumflam și mă obliga să vorbesc până îmi trecea.

— Și în Ajunul Crăciunului cu Betty? Mai ții minte cât a gătit? Plăcinta pe care o face el e fenomenală!

Gândul la Betty a făcut-o să se crispeze.

— De Betty nici nu vreau să aud.

— De ce? De Paul vrei, și de Betty, nu?

— Pentru că ea mă cunoaște de-o viață și știa de relația mea cu bunică-ta. A fost o lovitură sub centură, o trădare oribilă, zise și puse accentul pe „oribilă“.

— Mamă, eu i-am spus bunicii că voiai să-l recucerești pe tata!

M-a privit încruntată.

— Tu?

— Da, Betty mi s-a destăinuit. Era îngrijorată pentru tine, iar eu, neștiind la cine altcineva să apelez, am vorbit cu ea, de fapt, ca să fiu sinceră, a fost ideea lui Pat...

A tras un fum din țigară.

— Hai, renunță la prietenia noastră, arestează-mă, alungă-mă de-acasă, divorțează de mine! i-am spus întinzându-mi încheieturile mâinilor.

Zâmbi involuntar.

— Țsta e adevărul, îți zic. Bunica a contactat-o pe Betty și ele au urzit planul ăsta idiot ca să nu vă lase să ieșiți împreună, atâta tot. Și gândește-te că s-a urnit o forță demnă de serviciile secrete americane! am continuat, ridicându-mă să strâng masa.

— Chiar nu puteai să înghiți că ne vedeam din nou, nu-i așa?

— Din câte se pare, nimeni nu putea să înghită asta!

— Am făcut-o pe Betty cu ou și cu oțet! spuse grav.

— Îmi imaginez!

— Când îmi pierd capul, nimeni nu mă mai oprește.

— Păi da... și asta îmi imaginez, am răspuns deschizând robinetul.

— Trebuie să mă duc la Betty să-mi cer scuze. Cine știe dacă o să-mi deschidă ușa?

— Și ei i-ai demolat casa?

— Nu, am făcut totul prin telefon!

— Atunci, poate mai ai o șansă.

Râse și își stinse țigara în farfurie.

— Paul ura să te vadă stingând mucerile de țigară în farfurie.

— Așa e... cred că va trebui să mă scuz și față de el.

Capitolul 21

Trebuie să vorbești cu mama mea, Mia. Sunt îngrijorat pentru ea, vreau să văd ce face, îmi zise Patrick în timp ce mă spălam pe dinți.

— Iubitule, nu știu dacă e o idee bună să mă duc acum la ea. N-ai văzut ce ostilă e Nina față de mine? N-aș vrea să înrăutățesc lucrurile.

Chiar crezi că se pot înrăutăți?

— Bine, n-am cum să înrăutățesc situația, am recunoscut. *Atunci, te rog, trecem pe la ea după școală? Am mare nevoie s-o văd!*

A zis-o pe un ton atât de mieros că m-am topit.

— OK, o să mergem la ea.

Pe tot parcursul dimineții am stat ca pe ghimpi din cauza gândului că trebuia să dau piept cu Laetitia. Dacă întâlnirea cu Nina fusese grea, cea cu mama lui Pat era o încercare și mai dureroasă care cerea o mare doză de calmitate și maturitate pe care nu eram sigură c-o aveam.

I-am trimis un mesaj lui Carl ca să-i zic despre intențiile mele și ca să-l întreb la ce oră aveam s-o găesc pe Laetitia singură acasă. Mi-a zis că, de obicei, era acasă între două și patru, înainte să se ducă la parohie sau la grupul de susținere. Dacă mă duceam și n-o găseam, nu cred că m-aș mai fi dus a doua oară.

Ploua și vântul bătea cu putere, dar îi promisesem lui Patrick. S-a repetat scena de data trecută, cu mine pe scări care țineam pumnii strânși să nu-mi deschidă nimeni, udă learcă, dar Laetitia mi-a deschis. Sau, mai bine spus, ce mai rămăsese din ea.

La început am crezut că era bunica Ninei, apoi mi-am dat seama că era ea și mi s-a părut extrem de mărunță și înspăimântător de bătrână. Devenise cocoșată, degetele mâinilor i se deformataseră, avea părul alb și privirea pierdută și strângea un pulover pe după umeri care părea uzat și pe care l-am recunoscut imediat ca fiind al lui Patrick. Nu voiam ca Pat s-o vadă așa. Fusesse o femeie plină de viață, mereu în prima linie, care își adora familia și era un exemplu pentru toată comunitatea.

Sau cel puțin așa crezusem. Cea care se afla acum în fața mea era o femeie măcinată de durerea de-aș fi pierdut fiul, care, probabil, aștepta să-l ajungă din urmă în curând.

Mamă...

— Bună, Laetitia, i-am zis, fără să știu ce să mai spun în continuare.

— Mia? zise ca și cum s-ar fi trezit din amorțeală.

Am încuviințat.

— Mia, repetă cu mâinile împreunate. Doamne, îți mulțumesc, Doamne, îți mulțumesc, în fiecare zi mă rog pentru tine, în fiecare zi. Vino, intră te rog, ești udă toată.

M-a luat de mână și m-a tras înăuntru.

Dar m-am dat înapoi.

Nu voiam să intru în casa aia, acolo îmi petrecusem cea mai mare parte din copilăria mea jucându-mă cu Nina, visând la visitorul nostru, prefăcându-mă că nu mă interesa Pat și intrând în camera lui pe furiș când el nu era acasă. În familia aia îmi dorisem să trăiesc, prin comparație cu familia mea, acolo mă refugiam când mă certam cu mama, Laetitia mă consola când visam urât, aducându-mi un pahar cu lapte, acolo făcusem pactul de sânge cu Nina și în grădina aia plină de trandafiri, din spate, aș fi vrut să mă mărit cu Pat.

Mamă...

— Te rog, Mia, intră, doar un minut.

Mi-am făcut curaj și am intrat.

Înăuntru era un aer închis, asfixiant. În casă era vraiste, praful acoperea mobila și multe ferestre erau închise. Pe șemineu și pe fiecare piesă de mobilier erau icoane cu sfinți și cu Fecioara Maria, dar nicio poză de-a lui Patrick.

— Te rog, ia loc, îți aduc un pahar cu apă.

— Nu, mulțumesc Laetitia, trebuie mă duc la lecția de balet, nu pot să rămân decât puțin.

A părut dezamăgită, dar s-a prefăcut nepăsătoare.

— Ce mai faci, Mia, ți-ai revenit? Știu că n-ai fost deloc bine, îmi zise mângâindu-mă pe față.

— Sunt mai bine, dar mi-e tare greu.

Citeam durerea în albastrul șters al ochilor ei și o recunoșteam, dar nu voiam să mă opresc s-o văd prea mult timp, altfel aș fi căzut iar în capcană. Ca în povestea cu Medusa pe care o citisem la școală. Era ca și cum aș fi înotat cu disperare ca să ajung la suprafață și, când eram pe punctul de a-mi scoate capul afară, apărea o mână care mă ținea de gleznă și mă trăgea înapoi.

Mamă, te rog, nu fi așa, eu sunt tot aici.

Niciuna dintre noi nu zicea nimic.

— Vrei să vii sus o clipă? m-a întrebat.

Nu i-am răspuns, ci doar am urmat-o în tăcere, treaptă cu treaptă, ca o somnambulă.

A deschis ușa, care era închisă cu cheia.

— Nina nu vrea să intru, dar eu am copia de la cheie, îmi zise arătându-mi-o, de parcă era o comoară prețioasă.

A trebuit să mă sprijin de perete ca să nu cad când m-a năpădit vârtoarea amintirilor și parfumul lui Patrick care se resimțea puternic în aer. Totul rămăsese intact așa cum îmi aminteam și, spre deosebire de restul casei, în camera lui era o curățenie lună.

— Știi, Mia, îmi zise apropiindu-se de urechea mea, el e aici înăuntru, vorbesc tot timpul cu el.

M-am tulburat și mai tare.

Mamă, nu e adevărat, nu e adevărat...

— Vorbești... cu el?

— Da, în fiecare zi, vorbim mult, îmi povestește ce face în cer, îmi zice despre prietenii lui, e foarte ocupat acum cu războiul din Irak, el e un înger în misiune de pace, îmi spuse pe un ton solemn.

Mia, spune-i că eu sunt aici cu tine, acum! Spune-i că vreau, ba nu, că-i ordon să-și revină și să nu mai facă pe nebuna! Are

o fată care așteaptă un copil și care are nevoie de ea. Nu poate să se descurajeze așa!

Voiam s-o iau la fugă, îmi era greață și regretam cu fiecare minut care se scurgea că mă dusesem acolo, dar îmi dădeam seama că Pat avea dreptate, iar eu eram singura care putea să transmită ceea ce zicea.

— Laetitia, trebuie să-ți spun ceva.

— Da, știu!

— Știi?

— Da, știu că ai un mesaj pentru mine.

— De unde știi?

— Nu e important, îmi surâse luându-mi mâinile cu o pace profundă pe chip, ca un înger sau ca Fecioara Maria.

M-am simțit învăluită de o senzație de pace și beatitudine, un val de fericire neașteptată pe care n-o mai simțisem nicio dată până atunci.

— Laetitia, Pat e cu mine și îmi vorbește. Îl aud sub forma unor gânduri și el vrea ca tu să te faci bine, vrea ca toți să fiți bine. E într-un loc senin, e fericit, dar, când vede cum a ajuns familia lui, suferă foarte mult. El a vrut să vin azi la tine, voia să te vadă...

Nu părea surprinsă de ceea ce-i ziceam.

— Îl așteptam de mult timp, știi, Mia? M-am rugat până la epuizare să primesc un semn, un răspuns. Pentru că nu putea să dispară așa. Un băiat atât de minunat... de ce trebuia ca Dumnezeu să-l ia la El?

— Nu știi dacă Dumnezeu are vreo legătură, dar cred că într-un anumit fel el e cu adevărat un înger. E alături de mine și mă ajută să merg înainte, dar încearcă să vă ajute și pe voi toți și suferă mult când nu reușește. Nu vrea să te vadă așa tristă și apoi e supărat pe Nina...

— Oh, ai aflat? zise cu un văl de neliniște pe chip.

— Da.

— Și Patrick? S-a înfuriat?

— Da, a zis că avea tot timpul din lume să rămână însărcinată și că mai întâi trebuia să se ocupe de școală. Și apoi nu îl consideră pe Carl băiatul potrivit pentru ea. Zice că tu ar trebui

să-ți reiei viața chiar dacă el nu mai e printre noi. Viața ta, viața noastră nu trebuie să se încheie aici.

— Asta e tipic pentru Patrick...

— Laetitia, te rog, fă-o măcar pentru Nina, ea are nevoie de tine! Pat îți cere asta!

— Chiar îl auzi?

— Da, îl aud tot timpul și îl văd în vis, ne întâlnim într-un loc ciudat, alb, ireal. A început să-mi vorbească când eram în comă și de-atunci nu s-a mai oprit.

— Deci încă mai e aici...

- Spiritul lui, inima lui mare, simțul său al umorului, dorința lui de a rezolva problemele altora, încăpățânarea, generozitatea lui, toate au rămas aici. De multe ori, este dezamăgit că nu ne poate ajuta așa cum o făcea înainte și se simte neputincios, de aceea avem datoria să nu ne dăm bătute și doar așa îl putem face fericit.

— Totul pare atât de real, Mia, spuse în timp ce plângea, iar ochii ei implorau o alinare.

M-a îmbrățișat și am izbucnit în hohote de plâns. Eram în mijlocul camerei lui Pat, care ne învăluia și plângea cu noi.

— Îmi lipsești, fiule.

Știu, mamă, și tu îmi lipsești.

— Viața nu mai are sens fără tine.

Te înșeli, mamă, are, și chiar mai mult decât înainte. Am făcut ceea ce-am crezut de cuviință, ceea ce voi m-ați învățat, și de aceea n-am murit degeaba. M-am sacrificat ca să salvez altă viață, iar acum veghez asupra voastră, dar nu suport să vă văd așa: consumați de tristețe și de amintiri. Nu asta îmi doresc pentru voi și trebuie să înțelegeți, mamă, trebuie să te forțezi să reacționezi, toți trebuie să vă forțați. Dacă mă iubiți cu adevărat, trebuie să trăiți și trebuie să începeți să o faceți începând de astăzi. Nina are nevoie de tine mai mult ca ori-când, e pe cale să aducă pe lume o ființă și nu merită să fie primită așa!

— Tu ești bine? Nu suferi, nu-i așa?

Nu, nu mai sufăr, sunt împăcat.

— Dacă e băiat, o să-l numim Patrick.

la-ți gândul, mamă!

— Ce frig e aici! Trebuie să fie curent pe undeva, mă trec fiorii.

— Nu, îți zâmbește Pat! i-am explicat.

Am coborât, iar Laetitia s-a dus la fereastră și a dat perdelele la o parte.

— Poate e cazul să las să intre puțină lumină, nu crezi?

Am ajuns la lecția de balet cu jumătate de oră întârziere, iar Mary Sinclair a sărit la mine furioasă la culme.

— Crezi că eu n-am nimic altceva de făcut decât să stau după tine? a zăbierat la mine.

— Credeți-mă, s-a întâmplat ceva neprevăzut, știți că eu sunt mereu punctuală!

— Acum am altceva de făcut, întoarce-te mâine sau du-te la lecție cu ceilalți!

Tonul ei m-a înfuriat.

— Nu, *vreau* ca dumneavoastră să faceți lecția cu mine! i-am răspuns dur.

— Poftim, ce-ai zis? m-a întrebat ca și cum n-ar fi auzit bine.

— Am spus că trebuie să mă pregătiți dumneavoastră și încetați odată cu mofturile astea de primadonă!

— Cum vorbești cu mine, fetiço? s-a răstit, apropiindu-se de mine periculos de mult.

— Mult mai bine față de cum îmi vorbești dumneavoastră de când mă cunoașteți! Spuneți că-l respectați pe maestrul Aurel, dar vă asigur că, dacă v-ar vedea cum țineți lecțiile, nici nu v-ar mai saluta! El urăște persoanele ca dumneavoastră, care doar pentru c-au dansat la vreun teatru important din Evul Mediu se poartă de parcă ar fi salvat lumea! i-am urlat totul dintr-o suflare.

Un mic grup se adunase în afara sălii și ne privea prin geam.

— Nu-ți permit să-mi vorbești așa! mi-a poruncit.

— Dacă dumneavoastră nu mă respectați pe mine, luați-vă gândul c-am s-o fac eu! Nu sunteți singura profesoară de balet din lume, chiar dacă vă comportați de parcă ați fi. O să mă

întorc la Claire Gilbert, e foarte stimată de cei de la Royal și mult mai simpatică decât dumneavoastră!

Blufam în mod teatral și speram să cadă în plasă.

Mi-am luat geanta și m-am întors ca să plec, numărând lent în gând.

— Mia...

Am răsuflat ușurată.

— Da, doamnă Sinclair? am răspuns, întorcându-mă un pic prea repede.

— Mia... Întoarce-te aici, îmi zise pe un ton în care se regăseau deopotrivă mărinimia și îndoiala. Am avut o zi grea, am aflat că am diabet și acum trebuie să trec la regim. Fiică-mea mi-a interzis deja să nu mai mănânc dulciuri și sunt un pic nervoasă.

Am zâmbit.

— Atunci, dacă mă ajutați, vă voi ajuta la rândul meu să stați departe de dulciuri, sunteți de acord?

I-am întins mâna ca să încheiem înțelegerea.

— De acord! răspunse strângându-mi-o cu hotărâre, în timp ce restul balerinilor adunați la fereastră aplaudau.

Am dansat bine, cu grație și cu încredere în calitățile mele. Sinclair a recunoscut trucurile învățate de la maestru și, evident, le-a revendicat.

Bryan și Corinne m-au felicitat după lecție: acum că îi spuseseam vreo două lui Mary Sinclair, devenisem idolul lor. Îmi arătam adevăratul caracter. De altfel, dacă nu mă apăram singură, n-ar fi făcut-o nimeni în locul meu și lecția aia îmi era clară de mult timp.

În drum spre casă, am trecut pe la restaurantul indian să iau ceva pentru cină ca să-i fac o surpriză mamei care decongelase semipreparate două zile la rând.

Știam că avea să discute cu Betty și că aveau să se împace, dar, orgolioase cum erau, ar fi avut nevoie de ceva timp.

Când am intrat în casă, ea n-ajunsese încă și am profitat de ocazie ca să pun masa și să încerc încă o dată să mă împac cu York. De data asta, am încercat cu mâncare pentru câini pe care-o cumpărasem special. L-am căutat în debara, în care se ascunsese sub un raft și m-am așezat lângă el pe jos.

— Știi, York, noi, oamenii, avem o mare problemă numită creier. Ne credem stăpânii lumii, manipulăm natura, vă torturăm, ne doare-n cot de natură și suntem convinși c-am inventat tot. Ne trăim viața gândindu-ne mereu la viitor, spunându-ne tot timpul că vom face, vom fi, vom deveni ceva anume. Ne prefacem că suntem nemuritori, iar apoi, într-o bună zi, ne întâlnim cu moartea și înnebunim, iar în restul zilelor noastre încercăm să găsim o explicație care nu există. Închipuie-ți că sunt persoane care de meserie se gândesc la „de ce-urile“ vieții, se numesc filosofi! În schimb, voi vă trăiți viața acum, iubiți sincer fără scopuri ascunse, fără să vă așteptați nici măcar să vi se răspundă la fel, n-aveți nevoie să deveniți cineva, nu sunteți obsedați de succes, vă ajunge o mângâiere, un culcuș, un pic de mâncare și de companie și apoi, când simțiți că vi se apropie ceasul, vă duceți să muriți cu demnitate singuri, departe de priviri indiscrete. Iar noi vă numim animale! Știu că n-am nicio scuză pentru ce ți-am făcut și n-o să mă pot scuza niciodată îndeajuns, dar încearcă să înțelegi că suntem foarte vulnerabili și confuzi și că avem o grămadă de învățat de la cei ca tine.

York nu se clinti de-acolo și se limită să pufăie. I-am lăsat puțină mâncare în fața raftului și am urcat în cameră să învăț.

Apoi, Carl m-a sunat să-mi spună că Laetitia părea altfel, iar eu m-am prefăcut că nu știam nimic despre asta.

— M-am dus la Nina și toate ferestrele erau deschise. E incredibil, Laetitia nu le deschisese de luni bune, iar ea avea un aer liniștit, zâmbea cu jumătate de gură. N-aș ști să-ți explic, și Nina a observat.

— Poate se bucură pentru copil.

— Da, a zis că e un dar de la Domnul și că o ființă care se naște trebuie primită cu toate onorurile.

Am zâmbit.

— A mai zis și că Patrick ar fi fost de aceeași părere.

— Da, e adevărat, așa ar fi spus și el.

Dar, ca de fiecare dată în viața mea, când un lucru se aranja, un altul trebuia să se destrame și mi-am dat seama de asta după felul în care mama a trântit ușa, de s-a zguduit toată casa.

Am ieșit în capul scărilor sperând să fi fost o rafală de vânt, dar expresia de pe fața ei mi-a confirmat toate bănuielile. Aparent, vizita ei la Betty nu se desfășurase conform planului.

— Ia ghici cine stă cu Betty și mi-a deschis ușa în maiou și chiloți?

Oh, Doamne, normal că știam. Am dat din cap energic în semn că nu știam, cu o expresie de nerăbdare.

— Bărbatul generos și de superîncredere, atât de „de încredere” încât acum se culcă tocmai cu ea!

— Mamă, dar de unde știi? Nu trage concluzii pripite!

— După tine, ce înseamnă când un bărbat care deschide ușa îmbrăcat așa la șapte seara, cu Betty care vine în urma lui în halat? zbieră deschizându-și larg brațele în semn de exasperare.

— Un milion de lucruri; de exemplu, că el acum stă la ea și cum îi e mereu cald, mai ales când gătește, umblă prin casă în chiloți, iar ea pur și simplu s-a întors acasă de la serviciu și și-a făcut un duș... De exemplu!

— Te ador pentru că ești naivă și încă mai ai încredere în oameni și, mai ales, în bărbați, dar îți amintesc că ultima oară când l-am văzut era într-un restaurant cu o blondă formidabilă cu niște picioare lungi până aici! zise nervoasă, ducându-și mâinile până la piept.

— Mamă, blonda formidabilă era fiica unei prietene de-a bunicii, angajată special pentru ocazia aia, o cheamă Nicole.

Mama a părut într-adevăr surprinsă.

— Și nătăflețul ăla n-a fost în stare să-și ducă rolul la capăt, în ciuda faptului că bunica îl dirija prin telefon spunându-i să te ignore, în timp ce el îți păta fusta încercând să-ți toarne vin în pahar. Îți amintești sau erai prea absorbită de tata?

— Bineînțeles că-mi amintesc. Fusta mea preferată e de aruncat, dar i-am văzut ținându-se de mână, iar ea l-a mângâiat pe obraz. Și nu doar o dată!

— Ordinele bunicii.

— Ah! Îmi vine să-i scot ochii! Și mai zicea că îmi e prietenă! L-a invitat să stea cu ea, deși știa bine prin ce treceam, după ce m-a trădat!

— Poate a făcut asta tocmai pentru că nu te-a trădat și nu se simte vinovată, și apoi îți amintesc că tu l-ai părăsit pe Paul!

— Foștii iubiți ai prietenelor sunt sacri, o să înveți și tu asta într-o zi! tună aprinzându-și o țigară.

— Mamă, nu mai fuma! am implorat-o.

— Dacă nu fumez, mănânc și, dacă nu mănânc, beau. Aleg răul mai mic! Și nu începe și tu acum!

Am mâncat în tăcere, în timp ce mama muta lucrurile de colo-colo cu zgomot ca să-și sublinieze iritarea. Începeam să mă îndoiesc. Poate că Paul și Betty, găsimdu-se sub același acoperiș, ca să-și alunge singurătatea și poate după un pahar de vin în plus, sfârșiseră cu adevărat împreună în pat. Oare chiar eram așa de naivă după cum spunea mama și relațiile între adulți se reduceau toate numai la asta? La a face sex și a regreta după?

Am hotărât să nu mă mai gândesc la asta și m-am întors în camera mea să vorbesc cu Patrick, dar n-am rezistat tentației de a o suna pe bunica.

— Mama e geloasă pe Betty și crede că are o relație cu Paul!

— Și e adevărat?

— Nu știu.

— Ca să fiu sinceră, nu prea îmi vine să cred că mămăligă ăla e în stare să facă ceva cu Betty, dar ceea ce contează mai mult decât orice e ca maică-ta să creadă asta și să-și închipuie că toate femeile îi cad la picioare imediat cum el pocnește din degete.

Am izbucnit în râs.

— Bunico, m-am dus zilele astea să-l văd și era una cu canapeaua, disperat că nu poate să trăiască fără mama!

— Ține minte că victimele nu plac nimănui și o să fie mult mai respectat în versiunea de Don Juan. Cel puțin, la bărbați mereu a funcționat așa, cu excepția lui Woody Allen!

— Atunci ce ne sfătuiești?

— El trebuie să-i demonstreze că poate să trăiască bine-mersi și fără ea. E o tehnică infailibilă!

— Sunt din ce în ce mai derutată, parcă sunt tactici de război, nu știu cum reușiți să trăiți în felul ăsta voi, oamenii mari. N-ar fi mai bine, ce știu eu, să spună adevărul?

— O să înveți și tu strategiile asta când va veni momentul.

Speram mult să nu învăț asta, speram să nu fiu obligată nici-odată să mă prefac că ignor pe cineva când simțeam exact contrariul și să spun „nu“, când, de fapt, voiam să spun „da“. Era ceva complet greșit în relațiile dintre oameni și, în special, în relațiile celor din familia mea.

Trebuia să existe un mod mai calm și mai direct de a te confrunta cu ceilalți: dacă Patrick s-ar fi făcut că mă ignoră ieșind cu alta ca să-mi dea de înțeles că mă iubea, nu numai că nu m-aș fi simțit mai atrasă de el, ci, din contră, aș fi fost mai supărată și mai dezamăgită și aș fi înțeles un singur lucru cu absolută certitudine: că nu era persoana cu care aș fi vrut să-mi petrec tot restul vieții.

Dar întreaga realitate care mă înconjura îmi demonstra contrariul. Poate că fusesem cea mai norocoasă dintre toți: eu cunoscusem iubirea adevărată încă din prima clipă în curtea școlii, în vreme ce ei se prefăcuseră că o găsiseră și se convinseseră singuri că puteau să îndure orice umilință, împingând tot mai departe limitele lor de toleranță, până ajungeau să ierte lucruri pe care odată nici măcar nu-și imaginaseră că aveau să le accepte: trădarea, indiferența, umilința. Că iubirea nu era reciprocă.

Oare și eu aveam să devin așa într-o zi?

Cinică și decepționată ca ei?

Nu atât timp cât o să fiu eu aici, Mia. Și chiar dacă într-o zi n-o să mai fiu, te voi lăsa pe mâinile cuiva care să sărute pământul pe care pășești.

Capitolul 22

— Vrei, te rog, să-i spui maică-tii că eu n-am făcut decât să-i dau voie lui Paul să doarmă în sufragerie? a început să tu-ruie Betty când am sunat-o.

— Nu mai vreau să fiu amestecată în povestea asta! i-am răspuns punându-mi cana cu lapte în cuptorul cu microunde.

— Ca, de obicei, nu-mi răspunde la telefoane, zici că e o fetiță de școală generală! Ce mă enervează!

— Ascultă, am vorbit din nou cu bunica.

— Și tu erai aia care nu mai voia să se amestece?

— Vreau doar să stau liniștită, am o grămadă de teme pentru școală și trebuie să mă pregătesc pentru admitere. Am nevoie de liniște, voie bună și pace.

— Dă-i drumul, spune!

— După ea, e mai bine așa. Zice că, dacă mama crede că voi doi aveți o relație, o să-l respecte mai mult. Nu mă întreba de ce, fiindcă sunt prea mică să înțeleg, dar ea zice că e o tehnică infailibilă!

— O cunosc, dar nu merge aproape niciodată! Prefer cer-turile demente care se sfârșesc în pat, dar și pentru asta ești prea mică!

— Da, exact, scutește-mă de amănunte, mulțumesc! i-am răspuns luând cerealele din dulap.

— Deci, să n-o mai sun?

— Nu. O să pară că te simți vinovată. Știe că vrei să vorbești cu ea. Când o să creadă că te-a pedepsit destul, o să te caute ea.

— Și Paul? Ce mă fac cu el? Iar s-a închis în sufragerie și plânge pe canapea!

— Păstrează-l mai bine tu, Betty, aici nu mai avem camere libere!

Cel puțin, mama și Betty, după ce se certaseră de moarte, își vorbiseră din nou, în timp ce Nina, după cuvintele alea două care nu mă mai lăsau să dorm, nu mă mai căutase deloc.

Îmi aruncase în față povara aia și acum eu trebuia să hotărâsc dacă voiam s-o împart cu ea sau nu. Asta dacă voia s-o împartă cu mine și nu să mă pedepsească în vreun fel. Imaginea cu ea împingând un cărucior continua să mi se pară ireală. Și eram sigură că, oricât ar fi vrut ea să se prefacă că putea face totul de una singură, în sinea ei murea de frică și ar fi vrut să aibă o prietenă alături.

I-am trimis un mesaj:

Eu sunt alături de tine. Mia.

După încă o zi extenuantă de școală și lecții de balet, l-am găsit pe Carl proptit în fața casei mele cu trei cutii de pizza în brațe.

— Nu pot să stau singur și n-am chef să mă duc la Nina, care nu mă bagă în seama și toată noaptea stă pe net. Am luat pizza pentru noi și maică-ta și un DVD.

— Perfect, la ce ne uităm?

— *Juno!* zise cu o sprânceană ridicată.

Ne-am petrecut seara toți trei mâncând popcorn pe canapea, în empatie totală cu eroina de cincisprezece ani care rămâne însărcinată, dar care primește afecțiunea și protecția unor părinți minunați și a unei prietene excepționale chiar dacă, la sfârșit, hotărăște să dea copilul spre adopție.

— Carl, hai să recunoaștem adevărul, am spus în timpul genericului de final, n-avem nici măcar un punct în comun cu povestea asta, în afară de prietena minunată care aș fi eu!

— Și băiatul drăgălaș și neîndemânatic care adoră dropsurile Tic Tac? Nu sunt eu?

— Tu nu ești drăgălaș și neîndemânatic, Carl!

— În schimb, actrița care interpretează rolul mamei e perfectă. Și eu aș reacționa la fel! zise mama ridicându-se și strângând pătura cu care ne înveliserăm.

— Aia era mama vitregă, și n-o face prea mult pe „mama ideală“, fiindcă nu ești credibilă!

— Tatăl Ninei sigur nu o s-o ducă la spital când o s-o apuce durerile nașterii! concluzionează Carl.

— I-a spus? I-am întrebat căscându-mi ochii.

— Nu încă, e în Mexic și se întoarce la sfârșitul săptămânii. Cred c-o să fie alt moment greu pentru Nina.

— Dar tu o să-i fii alături, adevărat? I-am întrebat pe un ton amenințător.

— Normal, unde crezi c-o să fiu? răspunse resemnat.

— Cât entuziasm, Carl!

— Aș vrea să te văd pe tine! Te-ai gândit vreodată? Vrei să te duci la Royal, totul e hotărât, când – ups! Dintr-odată, nu mai poți, pentru că îți vine pe lume un copil și, fie că-ți place sau nu, trebuie să stai cu el!

Nu gândisem niciodată în termenii ăștia și într-adevăr, din perspectiva opusă, nu trebuia să fie prea plăcut ca regina tuturor responsabilităților să te oblighe să renunți la toate visurile tale atât de tânăr, fără să ți-o fi dorit încă. Dar continuam să mă întreb: unde avea să fie el cât timp Nina era însărcinată?

— Carl, nu poți să te deprimi așa în continuare, interveni mama, trebuie să începi să vezi toată situația în termeni pozitivi, altfel o să înnebunești. Sunt sigură că maică-ta o să te ajute, spuse pe un ton optimist.

Apoi, văzându-l că se face din ce în ce mai mic, a continuat:

— Le-ai spus alor tăi, nu-i așa?

— Nu, o să le spun mâine-seară și aș vrea ca tu, Mia, să vii cu mine. Am nevoie de sprijin.

— Carl, dar n-ai și tu niște prieteni băieți? Nu crezi c-am făcut destule pentru tine? am început să mă plâng.

— Dacă vii cu mine, îți fac referatele pentru examen, a încercat să mă ademenească.

— Țsta e șantaj.

— Primești sau refuzi, nu sunt în poziția de a negocia!

— Normal că primesc, n-am de ales..., am concluzionat bosumflată.

Apoi am auzit soneria de la intrare.

Ne-am uitat unul la altul confuzi: oricine suna la ora aia ne-aducea necazuri. Mama s-a dus să deschidă și, într-adevăr, se trezi cu Betty în fața ei.

— Acum noi două o să avem o mică discuție! zise Betty înșfăcând-o de-un braț și dând buzna în casă.

— Dar..., îngăimă mama văzând-o trecându-i prin față ca o vijelie.

— Crezi cu adevărat toate lucrurile pe care mi le-ai spus? o întrebă ferm, cu degetul arătător pe care i-l pusese acuzator sub nas.

— La ce te referi? răspunse ea cu prudență.

— La cele două dăți când m-ai făcut cu ou și cu oțet! Prima oară pentru povestea cu maică-ta, când mi-ai zis că sunt o ticăloasă, o lașă, o prefăcută și că m-am jucat cu sentimentele tale ca să râd de tine pe la spate. Și astea sunt lucrurile cele mai delicate pe care mi le-ai zis. Iar a doua oară legat de treaba cu Paul, când ai fost mai succintă și mi-ai zis „târfă meschină și invidioasă“!

— Sunt sigură că nu te-am făcut niciodată „târfă“!

— Așa e, ai zis „curvă“! tună în culmea furiei.

Eu și Carl ne uitam la ele îngroziți, rezemați de perete, cu brațele încrucișate de parcă am fi asistat la o finală de tenis. Mama se înroșise de furie, dar orgoliul o împiedica să-și ceară scuze, așa că își păstra în continuare atitudinea încrezută.

— Dacă am spus așa, trebuie să fi avut vreun motiv.

— Care? În afară de faptul că ești cea mai infantilă și mai nesigură femeie pe care o cunosc? Știi de cât timp ne cunoaștem? De când Mia avea patru ani, imediat după ce-ai ajuns aici în Leicester și erai singură și fără un ban, cu fantasticul tău soț Giles care abia aștepta să se ducă la Londra și să vă lase aici. Ți mai aduci aminte pe ce canapea ai dormit trei luni când el a plecat și n-aveați o casă în care să locuiți? Nu-ți amintești? Și totuși ar trebui să știi, fiindcă e aceeași pe care doarme acum bietul Paul. Și-ți amintești la cine ai venit să plângi când te-ai despărțit de... cum îl chema? Anthony? Și celălalt, stai așa... moșul ăla... William, și câte nopți am rămas trează ca să-ți dau în cărți și să-ți spun tot ce aveai nevoie

să auzi, pentru că erai atât de amărâtă și de dezamăgită încât nu voiam să-ți alimentez suferința?

Mama nu răspundea și se uita în altă parte.

— Ai terminat?

— Abia am început! Și-ți aduci aminte de câte ori îmi spuneai că maică-ta e o ticăloasă, iar eu îți răspundeam că ești norocoasă, fiindcă măcar ai o mamă? Dar nu, tu suferai cel mai mult, iar eu ți-am făcut mereu pe plac, așteptând ca, într-o zi, să te maturizezi și să încetezi să te mai plângi din nimicuri!

— Scuză-mă dacă te-am făcut să pierzi atâta timp, comentă sarcastică. Credeam că eram prietene!

— Noțiunea ta de prietenie e să-i tratezi pe ceilalți ca pe niște saci de box în care să-ți descarci toate problemele, dar când suferă ceilalți, tu nici măcar nu-ți dai seama!

— Nu e adevărat, mereu te-am ascultat!

— Ah, da? Și când, ia spune-mi? Știi c-am avut o grămadă de probleme la serviciu? Că au început să concedieze din personal și poate următoarea sunt eu? Știi că fiu-meu a fost implicat într-o încăierare la Berlin și că era să-și piardă un ochi? Știi c-am renunțat la concediu ca să stau lângă tine tot timpul cât Mia a fost în spital? Vrei să continui? Am o listă întreagă de lucruri pe care le-am făcut pentru tine!

— Dacă ai venit aici să mă umilești de față cu fiică-mea, ai reușit perfect!

— Vezi cât ești de imatură, Elena? Crezi că aș putea veni aici că să te umilesc în fața Miei? Chiar crezi că sunt atât de proastă? Sau măcar pe undeva, în sinea ta, îți dai seama cât de mult reușești să te faci ridicolă de una singură? Chiar crezi că eu îmi petrec viața ca să urzesc împotriva ta, să-ți suflu iubitul de sub nas și să încerc să-ți fac rău doar pentru că n-am altceva de făcut? Elena, tu ești o fetiță răsfățată și egoistă și problemele tale sunt total imaginare! Ai 44 de ani și încă te plângi de copilăria pe care ți-a oferit-o maică-ta, pe care, ca să-ți spun drept, eu aș fi primit-o bucuroasă. Ai divorțat de Giles fără complicații și ai avut posibilitatea să-ți refaci viața cu cine doreai tu, dar îți era mai ușor să joci rolul de sedusă și abandonată și ai continuat să suspini de parcă l-ai fi pierdut pe George

Clooney! Și când, în sfârșit, găsești un tip de treabă care te iubește și te tratează ca o regină, faci tot ce-ți stă în putință ca s-o dai în bară și după aia dai vina pe mine! Acum că, Slavă Cerului, Mia s-a făcut bine, în loc s-o protejezi și să-i fii alături, începi să faci nazuri, pentru că maică-ta e rea și nimeni nu te iubește? Trezește-te, Elena, trezește-te și maturizează-te! Prietenia e ceva reciproc, și nu o vacă de muls pentru nimic în schimb! Și să-ți spun adevărul, dacă aș fi găsit eu unul ca Paul, mi l-aș fi ținut strâns aproape, pentru că aia e marfă rară, draga mea, și am învățat atât de bine s-o prețuiesc încât sper să-i treacă mai repede obsesia asta pentru tine și să găsească pe cineva care să-l piseze mai puțin la cap!

Toți am rămas cu gurile căscate.

N-o mai văzusem niciodată pe Betty așa furioasă, își arăta-se mânia pe care o ținea în ea de ani buni, și-o pusese pe mama la punct așa cum nu mai îndrăznise de mult timp s-o facă.

De îndată ce și-a revenit din șoc, mama a încercat să riposteze.

— Tu mereu ai fost geloasă pe mine și ai făcut tot ce-ai putut ca să mă descurajezi să-mi îndeplinesc visurile!

— Visurile tale? Să te împaci cu Giles era un vis? Era un coșmar! Iar eu o să te descurajez cât timp voi trăi, chiar și dacă va trebui să închiriez un avion pe care să scrie „Mai gândește-te, cretino!“.

— Te-ai înhăitit cu maică-mea când știai bine ce fel de relație am cu ea!

— M-aș fi aliat și cu un huligan dacă de asta era nevoie ca să te fac să te răzgândești și încetează s-o mai pomenești atâta pe maică-ta! Ea s-a bucurat de viață până la ultima picătură în timp ce tu continui să te smiorcăi acolo că nu ți-a cumpărat rulota lui Barbie!

Mama s-a abținut să nu izbucnească în râs.

— De unde știi că nu mi-a cumpărat rulota lui Barbie? a întrebat-o străduindu-se să rămână serioasă.

— A avut-o cineva vreodată? i-a răspuns Betty uitându-se în pământ ca să nu râdă.

— Dar am avut calul...

— Știam eu că erai o snoabă de rahat!

S-au privit pentru o clipă mai îndelungată, apoi Betty s-a dus spre ea s-o îmbrățișeze.

Eu și Carl am început să aplaudăm frenetic, strigându-le:

— Bravo!

— Iartă-mă, Betty, iartă-mă, sunt o adevărată nemernică, murmură mama crezând că n-o auzea nimeni.

— Așa e, dar țin prea mult la tine, răspunse Betty emoționată.

Cât aș fi vrut să se încheie așa tot conflictul dintre mine și Nina, cu o mare îmbrățișare prin care aplanam orice neînțelegeri prostească am fi avut.

— Vrei să facem o pasiență, El? întrebă Betty.

— Nu, Bet, mai bine nu!

A doua zi la școală, am zărit-o pe Nina intrând în biroul doamnei Jenkins. Știam că se dusesese să-i spună ce se întâmplase și mai știam și că n-avea să-i fie deloc ușor. Mi-am spus că, după anul ăla de emoții, directoarea avea să iasă anticipat la pensie.

Am așteptat-o lângă ușă amintindu-mi de scena dintre mama și Betty îmbrățișându-se și aplanând toate neînțelegerile dintre ele. Aveam să-i ofer sprijinul meu necondiționat și nu putea să mă refuze. Desigur, nu mă așteptam la un entuziasm exagerat, dar era important să știe că se putea baza pe mine și că i-aș fi fost mereu alături, așa cum promisesem prin pactul nostru de sânge.

Am așteptat afară toată recreația, apoi s-a auzit soneria care ne anunța să intrăm în clasă. Când m-am decis să mă duc spre sala de curs, am auzit ușa deschizându-se, în cele din urmă, și pe Nina salutând-o pe directoare.

— Nina, e totul în regulă? am întrebat-o alergând după ea. Nu mi-a răspuns.

— Te rog, vorbește-mi, nu mă ignora, eu sunt aici dacă ai nevoie, sunt sută la sută alături de tine și vreau să te ajut. Doar vorbește cu mine.

S-a oprit brusc. Și-a încruntat fruntea și m-a străpuns cu privirea.

— Stai departe de maică-mea și nu-i băga idei idioate în cap! m-a avertizat neînduplecată.

Și a ieșit din școală lăsându-mă singură în hol.

Mă simțeam exact ca Betty și am hotărât că trebuia să rezist la fel ca ea până Nina își venea în fire. Nu trebuia să uit niciodată cât de gravă fusese pentru ea trauma morții lui Patrick. El era totul pentru ea, idolul, eroul, prietenul ei, și pierduse totul dintr-o lovitură. Și nici măcar nu avea privilegiul de a-l auzi așa cum mi se întâmpla mie.

Țineam atât de mult la ea încât m-aș fi sacrificat și i l-aș fi *înapoiat* pe Pat chiar și cu prețul de a nu-l mai auzi niciodată. Sau, cel puțin, aș fi fost dispusă să i-l împrumut.

M-am întors acasă și, în timp ce descuiam ușa, doamna Fancher a venit la mine să-mi spună că cineva ne trimisese flori. Apoi, mi-a dat buchetul și bilețelul.

— E din partea lui Paul, a declarat cu maximă naturalețe, e un băiat de treabă, sper că el și cu mama ta se vor împăca.

Am închis ușa în urma ei și am pus florile pe masă. York a alergat spre mine, dar de îndată ce m-a recunoscut s-a întors în debara. Aveam să mai încerc cu un hamburger.

Pe bilețel scria: „Pentru femeile vieții mele. Îmi lipsiți mult. Paul“. Am zâmbit mulțumită. Faptul că fusesem inclusă și eu în gest însemna că Paul ținea la noi ca la o familie. Speram că mamei nu-i trebuiau ani buni ca să înțeleagă asta. Timpul zboară și nu poți să-l pierzi cu fleacuri. Era o maximă simplă, dar care exprima concret conceptul de viață.

M-am pus pe învățat și, mai târziu, m-am dus la lecția de balet. Zilele alea mă omorau: n-aveam timp să mă gândesc la nimic altceva în afară de examene, referate și balet. N-aveam prieteni cu care să ies și singurele distracții erau certurile în care eram implicată.

În acea după-amiază, Sinclair a hotărât să facem o simulare a admiterii. I-a chemat pe cei doi asistenți ai săi și ne-am dus într-o încăpere în care m-a supus la o lecție extenuantă. Mi-a cerut să execut exercițiile la bară în mod meticulos și variațiunea la centru așa cum aș fi făcut-o în fața comisiei.

Brusc, m-a cuprins o panică totală. Încă nu vizualizasem scena admiterii care urma să aibă loc peste doar câteva săptămâni, întotdeauna îmi imaginasem că aş fi făcut o lecție normală în care îmi era evaluat nivelul. Dar acum îmi dădeam seama că, dacă aş fi neglijat ceva în ziua aceea sau în cazul în care comisia ar fi fost deosebit de severă, n-aş mai fi avut altă şansă. Inima îmi bătea cu putere, chiar dacă ştiam că era vorba doar despre o simulare.

Sinclair a mormăit ceva cu voce joasă spre ceilalți doi, mi-a cerut să le arăt o secvență clasică de *plié*, *grand plié*, *rond de jambe*, *soutenu*, *relevé*, *grand jeté* și *grand battement* fără să zică nimic, ci doar luând notițe pe o foaie. Privirile lor nu transmiteau nimic, erau ca niște jucători de poker.

Apoi m-au invitat să merg spre centru și m-au întrebat ce variațiune aveam să execut.

— Suita din *Esmeralda*, le-am răspuns, și mi-au cerut CD-ul.

Evident că nu-l aveam, ştiam că-l aveau ei și Sinclair n-a pierdut ocazia să-mi atragă atenția că a uitat CD-ul acasă în ziua celei mai importante admiteri din viața mea era cu adevărat un semn rău.

M-am scuzat și am încercat să mă justific, dar ea mi-a sugerat să evit explicațiile și să-mi asum, în schimb, responsabilitatea. Uram să fiu tratată astfel, dar în privirea ei nu mai era obișnuita dorință de a mă păcăli și de a mă lua peste picior, ci doar un sfat imparțial de care trebuia să țin cont în viitor.

Au pornit casetofonul și m-au urmărit evoluând fără nici cea mai mică expresie pe chip, după care mi-au mulțumit și m-au invitat să ies din sală.

Am așteptat un sfert de oră afară, apoi m-au chemat înăuntru. Toată discreția aia îmi provoca o anxietate de nedescris, începeam serios să mă tem de momentul admiterii.

— Te rog, vino în față, m-a îndemnat Sinclair.

M-am apropiat timid.

Și-a pus ochelarii și a aruncat o privire pe foaia din fața sa.

— Din ce-ai scris aici, n-ai frecventat școli prea importante, cine e Claire Gilbert asta? spuse bucurându-se de rolul său ca să mă umilească un pic.

— Este prima mea profesoară de balet, am lucrat cu ea ani buni, a dansat cu American Ballet Theatre și multe alte companii newyorkeze înainte să începă să predea baletul aici în Leicester. Apoi am studiat cu... Mary Sinclair...

Și aici m-am oprit întrebându-mă dacă ar fi trebuit să-i laud ostentativ calitățile de profesoară, dar, din fericire, m-a îndemnat cu un gest să merg mai departe.

— Și cu maestrul Aurel Ionescu.

— Înțeleg. Așadar..., Mia, continuă dându-și jos ochelarii, tehnica ta e bună, nu excepțională, dar bună, iar interpretarea e foarte intensă. Desigur, e nevoie de multă, foarte multă muncă, dar îmi dau seama că există o personalitate puternică și o pregătire bună.

Am zâmbit surprinsă.

— Încă nu ești pregătită, dar să zicem că există speranțe. De restul o să se ocupe norocul, horoscopul comisiei de examen și cine știe câte alte circumstanțe, dar tu trebuie cu adevărat să-ți dai toată silința, mi-a spus cu un surâs discret.

— Mulțumesc, doamnă Sinclair! i-am răspuns făcând o reverență. Înseamnă foarte mult pentru mine ceea ce mi-ai spus, vă jur că o să lucrez și mai mult, și o să reușesc!

Am făcut o plecăciune și în fața asistenților și am alergat afară, bucuroasă că se terminase, dar, cum am ajuns la ușă, am auzit-o urlând după mine.

— Mia!

— Da? am răspuns întorcându-mă brusc.

— CD-ul!

Mai târziu m-a sunat Carl.

— Ești gata? Vin să te iau, le-am spus deja alor mei că trebuie să vorbesc cu ei!

— Nu, Carl, am de învățat!

— Mia, n-ai voie să te răzgândești, ai promis, și dacă vrei referatele alea...

— Carl, am avut deja o întâlnire de genul ăsta cu maică-ta în seara în care tu și Thomas erați cu Bibi și Dell. Ca s-o fac să-mi spună unde erai, i-am zis că te căutam, fiindcă ai lăsat-o

însărcinată pe Nina. Atunci mi s-a părut amuzant, dar acum nu mai e deloc!

— Atunci când tata m-a luat la palme încă dinainte să-mi spună de ce? Nu știam că din cauza ta!

— A fost o profeție, am comentat cu amărăciune, constatănd câte dintre profețiile mele se adevăraseră.

— Eh, oricum de unul singur nu mă simt în stare, tata e o brută, iar mama nu deschide gura dacă nu-i spune el, așa că te rog să mă susții.

Măcar nu mai eram eu protagonista unei încurcături fără rezolvare, așa că am acceptat să merg cu el.

A parcat în fața casei lui. Tensiunea se simțea deja în aer, așa că m-am gândit că, poate, jocul de rol al lui Sinclair putea să-i fie de ajutor.

Cel puțin, nu s-ar fi distrat numai ea.

— Hai, prefă-te că eu sunt taică-tu, l-am îndemnat.

— Mia, e imposibil!

— Încearcă, nu poți să te duci acolo și să improvizezi!

— Dar mă rușinez, a început să se plângă.

— Carl... dă-i drumul! l-am obligat.

A pufnit. Apoi s-a întors spre mine și a izbucnit în râs.

— Carl! Fii serios!

— OK, OK, nu te enerva!

Și-a dres glasul și a zis.

— Ascultă, tată..., a început el, uitându-se la scaun.

— Uită-te la mine.

— Nu pot!

— Străduiește-te!

A încercat încă o dată:

— Ascultă, tată... trebuie să-ți spun ceva foarte important...

Câteva minute mai târziu, discursul avea loc în fața unui irlandez uriaș cu mâini gigantice, care nu aprecia deloc ironia.

— Știi că ies cu Nina Dewayne de ceva vreme, și... , a zis Carl, lăsându-și iar privirea în jos, dar eu i-am dat un picior pe sub masă. Noi...

— Vreți să vă căsătoriți? a întrebat brusc taică-su.

— Nu, nu pentru moment cel puțin, dar...

— Să nu-mi spui că ai căzut în plasă! a exclamat.

Era cel mai rău mod de a vorbi despre o sarcină!

Cine mai folosea expresiile alea în secolul XXI?

Dar, cu siguranță, nu puteam să nu recunosc că bătrânul O'Malley nu fusese perspicace. Maică-sa și-a acoperit ochii cu palmele. Carl a încuviințat. Taică-su i-a aruncat o privire glacială și sunt convinsă că, dacă nu eram eu acolo, l-ar fi înșfăcat de gât și l-ar fi aruncat pe fereastră.

— Și acum ce intenționezi să faci?

— Nimic, tată, o să vedem...

— O să vedeți în ce sens? Cine o să se ocupe de el și cu ce bani? tună precum căpcăunul din *Tom Degețel*.

— O să se ocupe Nina, dar, evident, și eu am partea mea de responsabilitate. Speram ca măcar la început să puteți să-mi dați și voi o mână de ajutor...

— Da, numai la început..., am intervenit eu doar ca să-mi justific prezența.

— Și tu, mă rog, cine ești? Fosta iubită, propteaua, avocatul, contabilul? Nu, te rog, explică-mi!

M-a privit și pe mine cu dispreț și am bătut în retragere ca să nu mă înșface.

— Credeam că știi cum funcționează anumite lucruri! Și mai ales, credeam că știi ce părere am în privința asta! Fără copii în afara căsătoriei și dă-mi voie să-ți spun că trebuie să fii complet idiot să-i faci la optsprezece ani! i-a zis plin de mânie.

— Da, tată, a răspuns Carl dezolat, știu bine, în fiecare zi mi-o repet. Dar a fost un incident, aveam cu totul alte planuri înainte de a-mi întemeia o familie.

— Un *incident* care vorbește, merge, mănâncă și se pișă, dragul meu Carl, și mai ales costă, iar eu cu pensia mea, îmi pare rău, dar chiar nu pot să fac nimic pentru tine!

— Ah, înțeleg! a răspuns Carl prefăcându-se liniștit. Oricum... o să muncesc mult și n-o să fiu o povară pentru voi, vă jur, zise sperând măcar la o bătaie pe umăr.

— De asta nu mă îndoiesc, acum ai intrat în lumea adulților, distracția s-a terminat!

Maică-sa a rămas cu mâna la gură, înfocată în capotul ei, neîngrijită și extenuată. Nu erau o familie înstărită, dar totuși aveau patru fii și mă așteptam la mai multă căldură, măcar din partea mamei.

Carl, jenat și rușinat, a surâs cu ochii umezi sperând la o mică încurajare din partea părinților săi, dar taică-su, profund mâhnit, fixa un colț al feței de masă din plastic, iar maică-sa clătina din cap strângându-și buzele.

— Atunci noi am plecat, tată, zise Carl punându-i o mână pe umăr.

Taică-su nu s-a clintit și nici nu s-a uitat la el.

Ne-am urcat în mașină fără să ne adresăm vreun cuvânt.

— N-a fost chiar așa rău, nu? zise el, râzând nervos.

Nu i-am răspuns. Doar l-am mângâiat pe braț.

— Carl, o să găsim o soluție, mai devreme sau mai târziu, totul o să se aranjeze. Sunt sigură! Și toți o să iubim copilul ăsta mai mult ca niciodată!

— Sigur, Mia, o să fie totul bine, spuse înainte să izbucnească în hohote de plâns pe picioarele mele.

— Nu, Carl... te rog..., am încercat să-l încurajez, fără să știu ce să fac mai departe.

L-am chemat în șoaptă pe Pat ca să-i cer ajutorul, dar el nu s-a zgârcit la reproșuri:

Ce se aștepta să primească imbecilul ăsta, aplauze la scenă deschisă?!? Și să zică mersi că taică-su nu l-a luat la palme, eu aș fi făcut-o, jur că aș fi făcut-o!

— Te rog..., am zis amândurora.

Spune-i că noi suntem alături de el, că n-o să-l lăsăm singur, că nu e nici primul și nici ultimul care are un copil la optsprezece ani și că n-o să fie așa de rău.

— Carl... hai... Nu e atât de groaznic, chiar dacă acum așa pare. Taică-tu e în șoc, dar măcar nu te-a bătut ca data trecută.

— Ba aș fi preferat s-o facă!

Și eu, nici nu știi cât de mult...

— Acum du-te la culcare și vorbim când o să te liniștești, și apoi gândește-te... O să puteți oricând să participați la *Sixteen and pregnant!*

Mi-a aruncat o privire încruntată și m-a condus acasă.

Înainte să cobor, mi-a strâns mâna cu putere, zicându-mi:

— Mulțumesc, Mia, tu ești îngerul meu.

Am zâmbit, pregătită să îndur furia lui Patrick care nu era cu nimic mai prejos decât cea a giganticului O'Malley.

Capitolul 23

Trecură câteva săptămâni, toate la fel. Mă trezeam, mă duceam la școală, iar restul timpului mi-l petreceam la lecțiile de balet, pentru ca apoi să mă întorc acasă și să mă apuc iar de învățat. Când spuseseam că trecusem prin iad, încă nu știam ce însemna să dai un examen de nivel intermediar.

Paul începuse să ne facă mici surprize, având-o complice pe doamna Fancher. O dată, ne-a trimis bilete pentru *Visul unei nopți de vară* la De Monfort Hall, altă dată invitații la o degustare de ciocolată pentru două persoane, și apoi bilete la Melton pentru o excursie de unde ne-am întors cu provizii de brânză Stilton.

El nu venea niciodată cu noi și nici nu ne suna, se limita doar să ne organizeze fiecare itinerariu și să ni-l expedieze acasă, direct la ușă sau în cutia poștală. Nouă nu ne rămânea decât să descoperim noua surpriză și eram entuziasmate de fiecare dată.

Mama se făcea că nu era interesată în mod deosebit, dar, de fapt, aștepta ziua în care trebuia să sosească plicul de la Paul ca pe prima zi de Crăciun.

Paul demonstra că era un bărbat capabil să uimească, că nu-i plăcea să fie dirijat și că, doar atunci când era pus sub presiune de ceilalți, devenea nesigur și neliniștit. Dar, când avea planuri serioase cu noi, demonstra că era un tip cu idei clare și principii ferme. Evident, nu mai lânzezea pe canapeaua lui Betty și își închiriasse o garsonieră în care, pentru prima oară în viața sa, experimenta viața de burlac, iar asta îl făcea să aibă mai multă încredere în el.

Mama se împăcase cu Betty și parcă erau două adolescente. Își dăduse seama că nu fusese o prietenă prea bună și se străduia să recupereze timpul pierdut, întâlnindu-se des cu ea și discutând ore întregi la telefon. Ceea ce mă făcea să resimt din ce în ce mai mult lipsa Ninei, care nu mă căutase absolut deloc.

Lucrurile se complicaseră și mai mult, iar Carl începea să dea semne evidente de instabilitate.

Tatăl Ninei se întorsese acasă o săptămână ca să discute cu Laetitia și să definească *legal* perioada de pauză, dar, la primirea veștii, reacția lui n-a fost prea diferită de cea a tatălui lui Carl. Dezamăgirea i se citea pe față, de parcă și ultimul bastion de certitudine pe care mai conta se prăbușise: nu numai că fiul lui decedase, dar fetița lui, lumina ochilor săi, strălucitul avocat pentru drepturile omului, ambasadoarea îndârjită a Națiunilor Unite, purtătorul de cuvânt al prim-ministrului, avea să-și împartă restul adolescenței între scutece și cursuri la seral. Și indignarea pe care i-a stârnit-o acea imagine a fost atât de puternică încât i-a spus să plece pur și simplu din casă cât mai repede și să nu mai pună piciorul vreodată pe-acolo.

Nina, care era orgolioasă și încăpățânată exact ca taică-su, i-a răspuns că abia aștepta să părăsească mausoleul ăla și, ca să răsucescă și mai mult cuțitul în rană, i-a spus că el îl omorâse pe Patrick prin faptul că-l încurajase încontinuu să fie cel mai bun dintre toți ca să nu-l dezamăgească. Înainte să iasă pe ușă, i-a trântit în față propriul slogan: „Un Dewayne nu dă niciodată greș!“.

Din fericire, banii erau ultima problemă a acelei familii. Cu tot ce dețineau, viitorul copilului avea să fie asigurat până la pensia propriilor lui copii, dar durerea pe care i-o provocase taică-su fusese atât de mare încât a fost complet năucită vreo două zile, pentru ca după aia să uite complet de el, exact așa cum făcuse și în cazul fratelui ei.

Relația dintre Nina și Carl, în afara școlii, se redusese la câteva telefoane și întâlniri ocazionale. El se întreba (sau mai bine zis *mă* întreba) ce sens avea să continue relația, dar taică-su, ca un bun catolic ce era, insista pentru căsătorie. De când ea

fusese alungată de-acasă, Carl se simțea și mai vinovat, incapabil s-o părăsească. Ajunse să-mi spună că ar fi fost mai bine dacă se despărțea de ea înainte să-i dea vestea tatălui său.

Mă frământam teribil din cauza gândului că nu puteam să-i fiu alături. Și nici cu Pat nu puteam vorbi, pentru s-ar fi enervat din nou degeaba.

Uram faptul că eram înconjurată de indiferență tocmai din partea celor care se lăudau a fi exemplul unității, solidarității și iubirii necondiționate. Acum îi vedeam așa cum erau, doar niște impostori, și știam că Nina avea nevoie de prietenia noastră mai mult ca oricând. De îndată ce avea să înțeleagă asta, peste o zi sau peste 60 de ani, eu eram gata să alerg la ea.

Cât despre Carl, nu-i găseam scuze, dar îl înțelegeam: dacă nu mai iubești pe cineva, ți-e greu să-i rămâi alături. Cu mine însă fusese un bun prieten și mă ajutase să predau toate referatele și temele necesare pentru ca profesorii să mă lase să dau examenul pe care urma să-l susțin a doua zi.

Mama nu mai gătea altceva decât pește, spunând că-mi întărea memorie, dar casa putea tot timpul ca o pescărie și oricine intra își acoperea nasul și se repezea spre geam să-l deschidă. Ea era mult mai îngrijorată decât mine și nu pierdea nicio ocazie să mă asculte prin surprindere, iar Patrick mă întreba în timpul nopții date, noțiuni, formule.

Eram ținută în șah ca un pușcăriaș și începeam să urăsc școala din adâncul sufletului. Prin câte trecusem, învățasem deja că existau lucruri pentru care chiar nu merita să te îngrijezi. De aceea, trăiam așteptarea aia cu destulă seninătate, sperând că testele n-aveau să fie prea grele și încrezându-mă în indulgența comisiei.

Însă ceea ce continua să mă țină trează noaptea era admiterea la Royal. Într-o oră și jumătate, îmi puneam la bătaie toți anii de pregătire constantă și obsesivă, interminabilele ore sacrificate la bară, repetarea pașilor, tortura picioarelor puse sub calorifer ca să se arcuiască mai mult, cărțile de telefon peste genunchi pentru deschiderea șoldurilor, *port de bras*-urile repetate în oglindă până erau perfecte, zecile de perechi de pantofi de balet uzate, toate dățile în care acceptasem să fiu umilită,

certată, corectată încontinuu, pentru ca a doua zi să iau totul de la capăt.

Era masochism pur, acum eram sigură de asta.

În seara de dinaintea examenului, în timp ce recapitulam cu Pat care mă trata ca pe un subaltern ce trebuia să parcurgă un traseu de război, Carl a trecut pe la mine. Era extrem de agitat.

— S-a întâmplat ceva cu Nina? l-am întrebat fără să mă gândesc, văzându-l în prag alb ca o stafie.

— Nu, mie mi s-a întâmplat ceva! M-a părăsit! zise încă nevenindu-i să creadă.

— În ziua de dinaintea examenului?

A încuviințat din cap.

Pat a început să aplaude, dar l-am ignorat.

Ne-am îndreptat spre bucătărie, în timp ce el își trecea mâinile prin păr și îmi repeta că nu înțelegea ce se întâmplase.

— Carl, tu voiai s-o părăsești, ai uitat?

— Da, dar așa e altceva, așa nu înțeleg.

— Ce anume nu înțelegi? Crezi că ea n-a *simțit* că n-o mai iubeai? Nu subestima sensibilitatea femeilor și nici inteligența noastră, i-am spus încruntată.

— Dar nu înțeleg, eu nu i-am spus niciodată nimic despre îndoielile mele în privința relației noastre, i-am fost mereu alături, nu știu ce-a apucat-o! a strigat la mine de parcă eu eram oracolul.

— Chiar nu înțelegi? Chiar crezi că ea nu și-a dat seama că erai ca un animal în cușcă? Nina trece prin cea mai grea încercare din viața ei de una singură și crezi că mai poate să se preocupe și de îndoielile tale? Ți-a făcut o favoare, te-a lăsat liber, ar trebui să te bucuri. Chiar, de ce nu te duci să hoinărești cu prietenii tăi? Nu asta îți dorcai?

— Acum nu mai sunt așa sigur...

— Carl, o dată ai părăsit-o tu pentru că ai început s-ai brusc îndoieli, apoi te-ai răzgândit, spunând că nu puteai să trăiești fără ea, iar acum faci exact același lucru! De ce nu încerci să fii împăcat cu tine însuși? Chiar ești imatur. Trebuie să mă întorc la învățat! i-am tăiat-o extrem de supărată.

— Mia, Nina are nevoie de mine chiar dacă n-o spune.

— Eu zic că-i ajunge un copil!

Bravo, scumpa mea!

Am zâmbit mulțumită.

— Dar copilul ăla e și al meu! a început să se lamenteze.

— Stop! L-ai considerat un mormoloc pe care nici nu vrei să-l ții în brațe, și apoi aș vrea să-ți amintesc c-ai adăugat și că multe sarcini nu depășesc trei luni. Ceva îmi spune că Nina a sesizat... „entuziasmul“ tău!

— Mia, sunt atât de derutat încât spun prostii fără să-mi dau seama și după un minut regret. Tata continuă să mă întrebe ce intenții am, Nina mă părăsește, iar eu mă simt ca un prost orice-aș face!

— Ce-ai zice dacă încerci să nu te mai răzgândești? Ar fi ceva nou pentru tine.

— Maică-ta nu-i acasă? Aș vrea să vorbesc cu ea.

— Care-i problema, nu-ți plac sfaturile mele?

— Nu despre asta e vorba, doar că am nevoie să vorbesc cu o mamă.

L-am lăsat în bucătărie să-și stoarcă creierul împreună cu York, pe care încercasem să-l înduplec cu pui, chiftele și cârnați, dar degeaba. Era echivalentul canin al Ninei, sau reîn-carnarea cuiva extrem de supărăcios.

Mai târziu, mama și Betty au ajuns acasă mama cu cina. Le auzisem râzând și glumind din stradă. Mă bucuram să le văd din nou fericite și veselie lor era molipsitoare. L-au invitat pe Carl să rămână la cină și n-a fost nevoie să-i spună de două ori.

Apoi, Betty și mama au discutat cu el până noaptea târziu, fumând, bând vin și cafea, ca și cum Carl ar fi intrat oficial în clubul exclusivist al părinților și trebuia să fie pus la curent cu miile de situații imposibile cu care avea să dea piept pentru tot restul vieții. Betty i-a făcut o ceremonie de investire în rolul de părinte, punându-l să îngenuncheze, atingându-i umerii cu un polonic de parcă ar fi fost un cavaler al Mesei Rotunde, iar mama i-a pus pe cap o coroană din staniol. La sfârșitul serii, era mai liniștit și își găsisse două prietene pe care putea să se bazeze oricând.

În schimb, eu n-am închis un ochi. Avusesem o criză de panică, dar cu efect întârziat.

A doua zi, am ajuns la școală somnoroasă și prost dispusă, sigură că la testul de literatură aveau să-mi pice fix subiectele pe care nu le învățasem.

Toți colegii mei schimbau informații între ei ca să-și strecoare rezolvările și își ascunseseră copiuțe peste tot, în pantofoi, în baie, până și în chiloți, fără să se gândească la faptul că doamna Jenkins ar fi percheziționat fiecare telefon, ghiozdan și dicționar. Niciodată nu fusesem în stare să copiez așa că tot ce puteam să fac era să sper s-am noroc și să primesc ajutorul lui Pat. Băncile erau înspăimântător de distanțate unele de altele și asta m-a făcut să mă resemnez și mai mult.

Am văzut-o intrând pe Nina cu acel aer trist și sever care începuse s-o urmărească întocmai ca o umbră. Părea o studentă la universitate, o adultă, nu mai rămăsese nimic din fetița veselă și fără griji pe care o cunoșteam.

Nici eu nu mai aveam acea nepăsare de pe vremuri și mă întrebam dacă ceilalți sesizau în mine acea melancolie a unui animal închis într-o Grădină Zoologică, acea resemnare instinctivă că n-o să mai ieși niciodată de-acolo.

Nina n-a salutat pe nimeni și s-a așezat într-una dintre primele bănci. Eu, în schimb, m-am dus în spate și am așteptat să primesc testul la literatură.

Presimțirile mele se adeveriseră: știam să răspund la zece cerințe din 30 și nici Patrick nu-și mai aducea aminte nimic. M-am străduit din răputeri să rezolv cât mai multe cerințe, dar eram năpădită de îndoieli și era imposibil să copiezi sau măcar să ceri o sugestie. Pixurile celorlalți zbârnâiau pe foi, în timp ce eu eram aparent singura care nu mai avea nimic de scris. Profa se plimba în sus și-n jos ca o santinelă, minutele treceau, iar primii tocilari începeau să predea foile și să iasă.

Îmi pare rău, Mia, dar nu-mi mai amintesc nimic, a trecut o groază de timp și, în plus, eram mult mai bun la materiile reale. Nu puteai să dai examen la matematică sau la chimie?

— Ți se pare că e momentul să discutăm? Nu poți să te străduiești măcar un pic? i-am șoptit.

Profa s-a întors în direcția vocii mele.

Mi-am lăsat privirea în foaie.

Scrisesem tot ce știam despre *Șoareci și oameni*, încercând să dezvolt cât mai mult fiecare concept ca să fac un eseu cât mai lung și să dau impresia c-am avut multe de spus. Nina s-a ridicat și a predat foaia de examen, dar înainte să iasă mi-a aruncat o privire care mi s-a părut c-a durat o veșnicie. Sau poate a fost doar impresia mea.

Am plecat ultima din clasă. Când am ieșit, ceilalți mai erau pe coridor, confruntând rezolvările la cerințe și glumind între ei vizibil ușurați.

Doamna Jenkins m-a văzut că eram pe gânduri și m-a întrebat ce făcusem la test.

Am ridicat din umeri și i-am zâmbit.

— Am scris cât am știut, i-am răspuns cu sinceritate.

— Sunt sigură, Mia, mi-a zâmbit la rândul ei, punându-mi o mână pe umăr.

Apoi s-a îndreptat spre grupul de elevi care au început s-o bombardeze cu întrebări.

Nu mă puteam simți mai exclusă de-atât.

M-am dus spre vestiar și, când l-am deschis, am găsit un bilețel îndesat printr-o crăpătură:

Pentru testul la istorie învață bine cel de-al Doilea Război Mondial și Războiul Rece, o să pice sigur.

Cât pe ce s-am un șoc.

Era scrisul Ninei, l-aș fi recunoscut dintr-o mie.

Am pus bilețelul în buzunar și am pedalat în viteză până acasă, într-un suflet. Simțeam că mă sufocam. De parcă aș fi găsit inelul lui Gollum. Eram în al nouălea cer. Nu însemna prea multe, dar era deja ceva, un mic semn de atenție de la care am fi putut să o luăm de la capăt.

Pat și-a cerut scuze în toate modurile cu putință, dar eram prea supărată pe el ca să-i vorbesc.

— Îți dai seama că m-ai ținut trează toate nopțile astea și apoi n-ai mai știut nimic? N-ai acces la vreo carte magică? Sau, ce știu eu, nu puteai să-l întrebi direct pe Shakespeare? A fost oribil și asta era cea mai importantă testare dintre toate.

Doamna Meyer o să danseze pe mormântul meu... Adică... scuze!

Mă pricep mai mult la „adevărat sau fals“, iubito!

— Și acum îmi spui?

Mama stătea în pragul camerei de vreo cinci minute când s-a hotărât să tușească pentru a-și anunța prezența.

— E totul în regulă între voi? m-a întrebat încurcată.

— Nu, mamă, nu mi-a suflat nimic! El, primul din clasă, n-a fost în stare să-mi dea o singură sugestie!

— Vai, scumpo, nici eu n-aș mai fi în stare să dau examenul pentru permisul de șofer acum.

— Mamă, aici vorbim de examenul intermediar. Dacă nu-l iau, o să fie un dezastru! Tu, în cel mai rău caz, poți să iei un taxi, dar eu ce mă fac? Repet anul? Nu, prefer să mor... în sens metaforic, evident.

Toată noaptea am stat cu ochii în cărți, bând litri de cafea și de Redbull, iar dimineața eram mai distrusă decât atunci când ieșisem din spital.

Reciteam întruna bilețelul de la Nina, fiindcă mi se părea cel mai prețios lucru pe care-l aveam, pe lângă brățara și telefonul lui Pat.

Sunt atât de fericit c-a făcut un efort. Știi că te adoră cât te ador eu, dar e o perioadă teribil de grea pentru ea. Nu aștept altceva decât să vă văd cum vă împăcați, cum vă îmbrățișați, fiindcă știu că aveți nevoie disperată una de alta.

— Sper mult și eu, Pat. Toate tentativele mele de până acum de-a ne împăca au fost inutile, dar n-o să încetez niciodată să sper.

Să nu încetezi niciodată, te rog. Să nu încetezi.

A doua zi, pronosticul Ninei se dovedi a fi corect. Nu știu dacă ghicise sau aflase de la cineva, dar așa am reușit să predau o lucrare de departe mai bună decât prima.

Am ieșit din clasă după ea și am văzut-o îndepărtându-se cu cărțile în mână și cu părul în vânt, traversând mulțimea din hol. Nina, prietena mea, unică, extraordinară, tare ca o stâncă. I-am șoptit numele încetișor. Ea s-a întors ca și cum ar fi fost

strigată de vânt. I-am zâmbit și i-am făcut cu mâna. Ea s-a limitat să facă un semn din cap.

Pentru mine, a fost ca și cum mă născusem a doua oară.

Au fost cele mai extenuante zile din viața mea. Mi-a fost imposibil să învăț tot și probele orale lăsaseră, de asemenea, de dorit.

În drum spre biroul directoarei ca să aflu rezultatele, mă simțeam de parcă eram pe trambulina de pe corabia piraților și Căpitanul Hook mă împungea cu spada ca să mă arunc. Dar când am deschis plicul și am văzut că trecusem, chiar și cu nota minimă, am alergat la mașină să-i îmbrățișez pe Paul și pe mama și am izbucnit în plâns.

— Bravo, Mia, ești idolul meu, zise Paul scoțând din portbagaj un buchet de flori enorm ascuns acolo.

— Și dacă nu treceam?

— Ți le-aș fi dat oricum, fiindcă le-ai fi meritat! zise îmbrățișându-mă strâns.

Și doamna Jenkins a venit să mă felicite.

— N-a fost deloc ușor s-o conving pe doamna Meyer, voia să te pice cu orice preț, dar m-am impus cum aș fi făcut-o numai pentru fiica mea!

— N-o să vă pot mulțumi niciodată îndeajuns, doamnă Jenkins.

— Vezi să intri la Royal atunci! Altfel cine se mai înțelege cu pisăloaga aia! zâmbi făcându-mi cu ochiul.

Paul ne-a dus în Abbey Park pentru un picnic.

Era o zi splendidă, de vară, parcul era plin de copaci și flori înmiresmate și colorate. Ne-am așezat pe marginea lacului cu lebede și Paul a scos dintr-un coș o față de masă cu pătrățele și o grămadă de caserole pline cu mâncare.

Nu mai lipsea nimic decât Patrick. M-am întristat puțin. El și cu Paul s-ar fi înțeles de minune. Mi-i imaginam în timp ce ne pregăteau sandviciurile, hotărând să se ducă împreună la pescuit și la meci.

— Te simți bine, puișor? m-a întrebat mama ghicindu-mi gândurile și mângâindu-mă pe cap, în timp ce stăteam sprijinită pe pieptul ei.

— Câteodată, am impresia că totul e ca înainte, tu, noi, viața noastră, apoi îmi aduc aminte că n-am să mai fiu nicio-dată aceeași și mă silesc să merg înainte.

— Știi, Mia, ai o forță care mă intimidează.

— Am moștenit-o de la tine, mamă.

— Nu, scumpo, de la bunica.

— Zâmbiți! zise Paul cu aparatul de fotografiat pregătit.

— Zâmbește, Pat, am șoptit.

Și am simțit un fior.

Capitolul 24

Încheiasem un capitol din viața mea, iar acum trebuia să închei un altul, mult mai important și mai dureros. Vorbisem toată noaptea cu Pat despre asta și era de acord cu mine.

Eram pregătiți. Eram pregătită.

Am tras pe mine geaca lui Patrick și am luat autobuzul spre Skegness. Însă de data asta mă simțeam liniștită și împăcată, ca atunci când știi că faci exact ce trebuie.

M-am așezat pe același scaun ca data trecută și m-am revăzut înfodolită în aceeași geacă, cu capul rezemat de fereastră, nerăbdătoare să ajung acolo ca să pun capăt acelei suferințe.

Cum putusem să fac așa ceva? Cum putusem să mă gândesc să dau cu piciorul vieții și să-i părăsesc pe toți, pe mama, bunica, Paul, Carl, Betty și Nina? Acum nu mai puteam să-mi amintesc de ce. Tot ce simțeam era acea suferința monstruoasă care mă împiedica să respir, să gândesc lucid și să trăiesc, ca un virus care îmi infectase corpul și mă omora lent.

Acum știam că, dacă m-aș fi lăsat pradă morții, ar fi fost cea mai mare prostie pe care aș fi putut s-o fac. Aveam datoria să cinstesc memoria lui Patrick și să-i păstrez vie amintirea, pentru ca sacrificiul lui să nu fi fost în zadar. Știam că Pat murise, știam că, odată și-odată, și vocea lui avea să dispară, dar măcar avusesem șansa să-l cunosc mai bine și să-l iubesc și mai mult. Pat îmi salvase viața și nimeni nu știa cum, dar lui îi datoram totul și aș fi făcut tot ce-mi stătea în putință ca să-mi construiesc un viitor strălucit, așa cum trebuia să fie.

Am coborât în stația de autobuz și am mers pe jos până la spital. Mă întorceam învingătoare, renăscusem și mi se părea

cinstit din partea mea să mă duc să le mulțumesc celor care avuseseră grijă de mine cu atâta devotament.

Dar revederea spitalului și mirosul din aer m-au readus în zilele acelea teribile și a trebuit să fac un efort ca să nu mă întorc din drum.

Am întrebat la intrare de doctorița Rosie Anne Flynn și cineva s-a dus s-o cheme. Am recunoscut-o imediat de la depărtare, cu părul de un roșu aprins care contrasta cu halatul alb și cu acel mediu impersonal și neprimitor din spital.

Mi-a surâs și m-a întrebat cum putea să mă ajute.

— Sunt Mia, nu mă recunoașteți? Mia Foster Bonelli... salvată de la înec! i-am zâmbit.

— Mia? zise uluită. Nu-mi vine să cred, ești chiar tu?

— În carne și oase!

— Lasă-mă să te îmbrățișez, nu e posibil! exclamă și mă strânse cu putere.

Mirosul cu care era impregnat halatul ei mi-a trezit multe amintiri, îndepărtate, dureroase, dar și pline de duioșie.

Toți se străduiseră să mă ajute să-mi revin, să-mi fie aproape, și mă simțeam datoră față de ei.

— Țsta e un miracol! Ce-ai făcut? Ești ca o floare, ești splendidă, bronzată, ai prins culoare în obraji și ai luat în greutate, îmi vine să plâng!

— Nu, vă rog, am venit doar ca să vă salut, nu vreau să vă fac să plângeți!

— E o victorie pentru toți să te vedem așa. Vino, vreau să fac turul de onoare cu tine!

M-a luat de mână și m-a plimbat prin toate secțiile și, de fiecare dată când intram într-o sală, repeta doar asta:

— Ea este Mia, o fostă pacientă de-a noastră, miracolul nostru, aplaudați-o, vă rog!

Și toți aplaudau de parcă făcusem ceva extraordinar, și nu doar să supraviețuiesc.

Adevăratul succes era în întregime al lor, le-o datoram lor, celor care mă obligaseră să reacționez prin orice mijloc, chinându-mă cu toate controalele lor. Toți contribuiseră la renașterea mea – Ellie, Nancy și Janine cu telenovelele lor,

Radcliff care mă spiona și Robert care se credea Făt-Frumosul secției.

Radcliff a apărut de îndată ce mi-am amintit de ea. Aceeași față de Elton John, dar mai slabă cu cel puțin douăzeci de kilograme.

— Ce bine arătați, doamnă doctor! am exclamat entuziasă.

— Cred și eu, am făcut un bypass gastric! a răspuns cu obișnuita ei grație. Mai bine spune-mi despre tine, mai auzi vocile alea?

— Voci? Ce voci?

Mi-a adresat o privire suspicioasă și apoi a izbucnit în hohote de râs.

Poate că, până la urmă, nu era așa rea.

Odată turul terminat, Rosie Anne m-a condus înapoi la recepție.

— Te rog, mai vino să ne vizitezi, mi-a părut atât de bine să te văd! Știi, pe la noi, oamenii vin și pleacă și cine se face bine rareori se întoarce în vizită. E ca și cum noi ne-am făcut datoria și gata, dar, crede-mă, ni se umple inima de bucurie să știm că ne-am făcut bine munca!

Ne-am îmbrățișat din nou și apoi s-a întors la pacienții săi.

Înainte să plec, am întrebat la recepție despre fata pe care o întâlnisem în ziua aceea pe bancă.

— Nu-ți amintești numele de familie?

— Nu, țin minte doar că o chema Veronika, cred că era anorexică, avea părul lung, brunet...

— Ah, da, desigur, a răspuns recepționista, ne-a părăsit în cele din urmă...

— Ah, mai bine atunci, am spus zâmbind.

— Nu, vreau să spun că a murit luna trecută.

Am simțit un junghi în piept.

Biata Veronika, până la urmă reușise să se înfometeze până la moarte. Cine știe dacă aș fi putut s-o ajut...

Nu, Mia, n-ai fi putut face nimic pentru ea, luase deja hotărârea...

Am plecat, încercând să mă conving că poate nici ea n-ar fi vrut să moară cu adevărat, ci doar amenința s-o facă în

speranța că avea să primească o dovadă de iubire, dar apoi jocul îi scăpase de sub control.

La ieșire m-am întâlnit cu Robert care nu m-a recunoscut și m-a întrebat imediat dacă mă putea ajuta cu ceva.

— Da, i-am răspuns, caut un infirmier căruia să-i trântesc un dosar în față.

Atunci m-a recunoscut și-a început să râdă acoperindu-și nasul.

— Ai venit să mă caftești din nou?

— Nu, nu sunt înarmată, i-am răspuns arătându-i mâinile.

— Pot să-ți ofer o cafea?

— Nu, mulțumesc, prietenul meu imaginar nu-mi dă voie!
Am zâmbit.

Și am ieșit pentru totdeauna din viețile lor.

Am urcat într-un taxi ca să mă duc la plajă.

Era soare, cald și câteva persoane făceau deja baie. M-am dus la taverna cu *fish and chips* și am comandat o porție, îndreptându-mă apoi exact spre locul în care ne așezaserăm în ziua aceea de februarie. Barca după care ne adăpostiserăm de vânt nu mai era, poate că ieșise pe mare.

Am întins geaca pe nisip și m-am așezat pe ea ca să observ valurile, pescărușii care parcă rânjeau, copiii care făceau castele de nisip, câinii care alergau. Și acea mare inofensivă care acum ne zâmbea inconștientă de crima sa. Viața își continuase cursul și fără Pat, și așa s-ar fi întâmplat și fără mine.

— Sunt într-adevăr cei mai buni *fish and chips* din lume, Pat.
Merita să mori pentru ei, nu-i așa?

— Începi să devii cinic!

Încep să mă adaptez!

— Pat, mi-e dor de tine.

Și mie de tine, Mia.

— Ești pregătit?

Da.

M-am ridicat, am luat geaca de pe jos și m-am îndreptat spre țărm. Locul în care se aruncase Pat era neobișnuit de calm; era doar un val prelung și liniștit.

Mi-am scos brățara de pe încheietură și mi-am dus-o la buze.

— *Serva me. Servabo te, Pat.*

Serva me. Servabo te, Mia.

— Pentru totdeauna.

Pentru totdeauna, iubita mea. Te voi iubi pentru totdeauna.

Am tras adânc aer în piept, am strâns brățara în pumnul drept și am aruncat-o cu toată puterea spre acel punct. Brățara a descris un arc de cerc amplu și a căzut exact acolo, ca și cum ar fi știut singură unde să se ducă. A aterizat cu un pleoscăit ușor și s-a scufundat aproape instantaneu de parcă ar fi fost trasă spre fund.

M-am întors cu spatele la mare, înaintând cu lacrimi alunecându-mi pe obraji, fără să mă uit înapoi nici măcar o singură dată.

Am sunat la ușa Ninei, sigură că ea nu era acasă.

Mi-a deschis Laetitia. Și acum mai arăta tot fragilă, dar încercase să păcălească tristețea cu un strop de ruj pe buze.

— Bună, Mia! Îmi zise cu entuziasm, ca o fetiță care abia așteaptă să se ducă la joacă. Vino, intră, îți pregătesc ceva.

— Nu, Laetitia, îți mulțumesc, e deja târziu și mama mă așteaptă acasă. Am venit doar ca să-ți dau asta, sunt sigură că o să apreciezi, i-am spus întinzându-i geaca lui Pat.

A luat-o în mâini ca pe un nou-născut.

— E geaca lui Patrick, a șoptit.

— Da, vreau să o ai tu acum, e ceea ce vrea el.

— Vorbești serios? Dacă o vede Nina, o face ferfeniță!

— N-o s-o facă și, în plus, este un cadou pentru tine de la mine. Cadourile altora nu se distrug! i-am spus surâzând.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc, nu știu ce pot face pentru tine.

— Ai făcut deja destul, Laetitia, l-ai adus pe Patrick pe lume, era cel mai frumos cadou pe care puteai să mi-l faci mie și lumii întregi.

M-a privit plină de recunoștință și duiosie.

— Ce ciudat, zise deodată, parcă miroase a căpșuni.

În noaptea aia, Patrick a alergat să mă întâmpine și m-a strâns în brațe.

— Mulțumesc, mulțumesc pentru ceea ce ești și pentru tot ce-ai făcut, dar... asta... nu trebuia, zise arătându-mi încheietura mâinii.

— Era drept să fie la tine, iubitele.

Mi-a luat fața în mâini și m-a sărutat cu pasiune pe buze, pe gât, pe frunte. Părul lui blond mirosea și acum a sare, iar pielea îi era caldă și parfumată.

În jurul nostru nu mai era albul acela orbitor, ci eram înconjurați de iarbă, pajiști și coline, flori, cer, cascade și vânt. Eram pe vârful unui munte, pe marginea unui lac, în deșert, pe un ghețar, pe mare, pe o altă planetă, oriunde ne purtau dragostea și fantezia noastră.

Ne-am întins pe un pat mare și alb din lemn, în mijlocul unei insule pustii, unde, la apus, soarele colora cerul în violet și portocaliu. Ne-am dezbrăcat lent și am rămas goi și îmbrățișați, spunându-ne cuvinte pe care nu ni le mai spuseseșăm niciodată, mărturisindu-ne toată dragostea, dorința, tristețea, chinul, durerea, dorul – toate sentimentele pe care le simțeam unul pentru celălalt. Așteptam de prea mult timp momentul acela, iar acum aveam tot timpul din lume.

Pat îmi mângâia fața privindu-mă în ochi cu o intensitate care-mi dădea fiori.

— Te ador, iubito. Te voi adora mereu, îmi șoptea în timp ce mâinile îmi alunecau de-a lungul umerilor și spatelui său, memorând fiecare centimetru din corpul lui ca să mi-l fixez în minte pentru totdeauna.

Am închis ochii și m-am lăsat purtată de dorință, fericită cum nu mai fusesem niciodată, liberă, îndrăgostită și mai pregătită ca oricând să-l primesc cu totul.

Mi-a sărutat și mi-a mângâiat fiecare punct al corpului ca și cum ar fi fost ceva sacru – gura, sânii, pieptul – și, de fiecare dată când buzele lui îmi atingeau pielea, simțeam că înebuneam de dorință. Trăiam senzații atât de puternice încât credeam că inima avea să mi se oprească.

Eram uniți într-un dans lent și sfâșietor al cărui ritm era măsurat de bătăile inimilor noastre. Buze peste buze, ochi în ochi, unghiile pe piele, inimă peste inimă, mâini împreunate, unul și același, o singură ființă.

Și toată plăcerea din lume care ne umplea sufletul, simțindu-ne ca în paradis.

Capitolul 25

— Mia, ai luat tot? Colanții, pantofii de dans, tamburina?

— Da, mamă, m-ai întrebat deja de trei ori, am luat tot! i-am răspuns coborând scările în grabă.

— Paul te așteaptă afară în mașină! Ai mâncat ceva la micul dejun?

— Nu, mamă, o să mănânc ceva pe drum. Poate nu știi, dar și la Londra se mănâncă!

— Atunci ia-ți măcar o banană și un suc de fructe cu tine, îmi zise alergând în urma mea de parcă mă duceam la grădiniță.

— Mamă, i-am spus zâmbind și luându-i mâinile, respiră, OK? E doar o admitere... este în joc toată viața mea, dar tot o admitere rămâne! i-am zis încercând să mai destind atmosfera.

— Cum reușești să fii așa de calmă, îmi explici și mie? Eu sunt flească de transpirație și am palpitații, uite! îmi spuse agitându-și brațele.

— Pentru că ești mama mea și te ador, i-am explicat îmbrățișând-o strâns.

Am ieșit din casă și am salutat-o pe doamna Fancher, care dea la o parte perdeaua de la fereastră ca să-mi facă cu mâna.

Am deschis portiera și m-am așezat lângă Paul toată numai un zâmbet.

— Stai! Stai! Stai! țipă mama venind în goană și ciocănind în geam. Ieri a venit asta pentru tine, am uitat să ți-l dau! zise dându-mi un plic alb cu numele meu.

În acel moment, un ghemotoc blănos, negru și cam urât mirositor și-a băgat botul pe geam dându-mi o limbă solemnă pe obraz și un lătrat ca să-mi ureze succes.

În sfârșit, York mă iertase sau poate toată mâncarea aia fusese, până la urmă, de ajutor.

— Ești sigură că nu vrei să te însoțim până la Londra? m-a întrebat Paul.

— Foarte sigură, mă descurc singură!

Așa că Paul m-a condus doar până la gară. Mergea alături de mine în tăcere, cu mâinile în buzunar, căutând să-și ascundă neliniștea, vorbind despre întârzierile trenurilor și de prețul biletelor.

Am ajuns la trenul meu. Ne-am privit.

Eram un cuplu cu adevărat caraghios și nu semănam deloc, dar oricine ne privea nu s-ar fi îndoit nicio clipă că eram tată și fiică.

— Ce se zice în cazurile astea? m-a întrebat.

— Se zice „noroc“! i-am răspuns dându-i un pumn ușor peste umăr.

— Atunci mult noroc, bine, mititico?

Ne-am îmbrățișat în timp ce șeful de tren fluiera dând semnalul de plecare.

— Mulțumesc, Paul! i-am șoptit.

— Pentru ce? Vezi să-i dai pe spate cum știi tu să faci, bine? îmi zise, încercând să-și ascundă emoția.

Am urcat în tren și m-am așezat lângă fereastră. Trenul se îndepărtă lent în timp ce Paul își ținea mâna pe geam lipită de a mea.

— Te iubesc, Mia, îmi zise mimând cu buzele.

— Și eu, Paul, i-am răspuns.

Se întâmpla cu adevărat.

Visul vieții mele era pe cale să se realizeze: urma să susțin admiterea ca să intru la Royal Ballet. Și nu reușeam să mă conving că totul era real. Toate nopțile în care îmi imaginasem ziua aceea, în care mă vedeam intrând în sală, zâmbind comisiei, poziționându-mă la centru și demonstrându-le că *trebuie* să mă accepte.

O să dansez extraordinar, o să-i las cu gurile căscate, o să-i fac să se ridice în picioare, aplaudându-mă și strigând:

„Bravo!“. Era o fantezie pe care doream de atât de mult timp s-o transform în realitate încât aveam senzația că jucam într-un film pe care îl văzusem deja.

Dar cu cât trenul se apropia mai mult de Londra, cu atât deveneam mai agitată și simțeam tot mai multe junghiuri dure-roase în stomac.

Ești agitată?

— Nu prea. Dacă mă susții tu, atunci nu, am mințit.

Știi coregrafia pe de rost, Sinclair te-a făcut s-o repeși până ți-a venit rău! Ai putea să dansezi legată la ochi!

Era adevărat. În ultimele săptămâni, nu făcusem decât să repet ca o nebună variațiunea și n-aș fi putut avea nicio îndoială în privința asta. Dar îmi era frică să nu fiu îndeajuns de bună, fiindcă întotdeauna e ceva de îmbunătățit, și dacă natura nu te înzestrase cu anumite calități, degeaba încercai. Asta era legea dură a baletului clasic: ori ești perfectă, ori rămâi pe dinafară și nu poți face altceva decât să te resemnezi.

Iar teama care începea să-mi invadeze mintea și să-mi submineze încrederea era tocmai aceea: că nu m-ar fi acceptat, pentru că nu corespundeam normelor lor.

Auzisem de fete foarte bune care fuseseră respinse pentru cele mai variate motive după numai o privire și detestam ideea că puteam fi victima unei nopți albe a unui examinator.

N-o să se întâmple! Ești splendidă și ai un talent incredibil, nu așteaptă pe nimeni altcineva.

Am zâmbit.

— Optimist ca întotdeauna.

La asta sunt cel mai bun.

Am coborât la Charing Cross și am luat metroul până la Covent Garden. Durerea de stomac nu dădea semne să se atenueze, cu toate că încercam să respir încet. Ca lucrurile să se înrăutățească, am mai prins și o ploaie deasă și supărătoare.

Era încă foarte devreme, fiindcă mama insistase să ajung cu două ore înainte și Paul o luase peste picior zicând că sala de examinare nu era un aeroport.

În casă, domnea din nou armonia, cel puțin pentru moment. Speram că avea să dureze cât mai mult posibil. Dar experiența

mă învățase că era important să apreciezi ceea ce îți oferea viața fără să ceri nimic mai mult, altfel riscai să fii pedepsit.

Am intrat într-un Starbucks și mi-am luat un ceai sperând că avea să-mi aline durerea care devenise din ce în ce mai sâcâitoare. M-am așezat într-un fotoliu vechi de piele și am contemplat de la geam ploaia, urmărind trecătorii grăbiți, gândindu-mă că mi-ar fi plăcut să locuiesc acolo. Un oraș mare în care era loc pentru toată lumea și unde nimeni nu știa că ți-a murit iubitul și că tu ai încercat să te sinucizi.

Mi-am scos telefonul din geantă și mi-am dat seama că promisem o grămadă de mesaje cu urări.

Prima dintre toți, bunica:

„Nepoțico, dă-ți toată silința și nu mă dezamăgi, altfel va trebui să-mi dai socoteală. Multă baftă. Bunica și Sunil. P.S. Te salută Massimo.“

Maestrul Aurel:

„Așchiuță, adu-ți aminte de brațe când te învârți! Noroc, noroc, noroc!!!“

Claire:

„Mia, tehnica se învață, dar interpretarea e totul! Noroc, micuța mea!“

Și, în sfârșit, Mary Sinclair:

„Ai grijă la tehnică! Pentru interpretare ai timp!“

Am oftat descurajată.

Dacă înainte eram un pic agitată, acum aveam toate motivele să fac o criză de panică.

Am sunat-o pe Lia, poate singura care m-ar fi înțeles.

— Bună, frumoaso, cum te simți?

— Ca naiba, mă doare stomacul și toți îmi dau sfaturi contradictorii și nu știu pe cine s-ascult! am început să mă văicăresc.

— Vrei un sfat adevărat, Mia? Urmează-ți instinctul și n-o să greșești, cel puțin în meseria asta funcționează. Despre

restul o să vorbim când o să fii mai mare, dar ține minte asta: când dansezi, trebuie să te simți liberă ca vântul!

Liberă. Trebuia să mă simt liberă.

Am ieșit din Starbucks și m-am amestecat prin mulțime, alături de zeci de persoane, mai mult sau mai puțin grăbite – turiști, funcționari, artiști, tineri și bătrâni. Șuvoiul ăla de oameni mă umplea de energie. Mă simțeam în centrul lumii și pe tărâmul celor mai variate oportunități.

Puteam să decid să devin orice, iar în orașul acela mare și primitiv aș fi obținut ce voiam. Da, putea fi o ocazie bună de a lua totul de la capăt. Am închis ochii și mi-am pus dorința în gând.

Am intrat pe Floral Street, trecând pe sub faimosul pod, plasat la etajul al patrulea între cele două clădiri – *Podul aspirațiilor* –, care lega teatrul de școală pentru a le permite balerinilor să treacă dintr-o parte într-alta fără să mai coboare. L-aș fi traversat în fiecare zi în următorii ani, până deveneam prim-balerină.

Inima mi s-a umplut de emoție și nerăbdare închipuindu-mă în uniforma albastră și cu părul strâns într-un coc în timp ce mă duceam să particip la lecțiile ținute de cei mai buni balerini din lume.

Junghiurile din stomac nu dădeau semne să-mi treacă, ba din contră, la vederea teatrului impresionant, care apărui în fața mea, se accentuau. Mi s-a tăiat suflarea: îmi aminteam fiecare clipă din seara în care venisem aici cu Carl să văd spectacolul. Am rămas fermecată la fel ca Cenușăreasa în fața unei asemenea minunății, cu gura căscată în gerul înțepător, vrăjită în fața acelei structuri incredibile și gigantice în formă de volieră, având coloanele de un alb imaculat, până ce Carl a fost nevoit să mă ia pe sus ca să intrăm în cele din urmă.

Dar atunci eram doar o spectatoare printre atâtea altele, pe când de data asta eu eram protagonista și aveam să fiu judecată fără apel. Imensa volieră albă era pregătită să primească o nouă pasăre.

Am intrat pe ușa laterală, unde o doamnă extrem de amabilă mi-a dat un formular pe care a trebuit să-l completez. Înăuntru

era un du-te-vino incredibil de fete surescitate, multe însoțite de mamele lor care le ajutau să se îmbrace și să se pieptene.

De ce n-ai vrut să vină cu tine Elena și Paul?

— Pentru că nu mai e nevoie, trebuie să învăț să mă descurc singură. Și, în plus, ești tu cu mine și asta mi-e de-ajuns.

Am intrat în vestiar și m-am așezat într-un colț ca să mă schimb. Fetele care frecventaseră deja cursurile de vară de la Royal cunoșteau profesorii și făceau prognoze asupra comisiei. M-am izbit de obișnuita senzație de excludere.

Scumpa mea, concentrează-te și nu te lăsa descurajată, tu ești tu, iar ele sunt ele. Când o să faci și tu aici câteva lecții, o să vezi că știi tot atâtea sau poate chiar mai multe decât ele! Ascultă ce-ți spune un marinar bătrân!

Am zâmbit.

Fetele probabil crezură că le ascultam și tăcură suspicioase. Atmosfera era tensionată: acel calm nefiresc care precede furtuna.

Dincolo de zâmbetele forțate ale candidatelor și ale mamele lor, se ascundea determinarea absolută de a fi admise cu orice preț și prin orice mijloc.

Asta vrei cu adevărat?

— Da, dintotdeauna, am spus printre dinți.

Am început să mă îmbrac, cu fața spre perete, ca să nu fiu distrasă de conversațiile lor.

Toate păreau superinformate despre cine și unde avea să danseze și erau la curent cu ultimele bârfe despre balerinii companiei – cine era homosexual sau bănuțat a fi, cine se culcase cu cine, cine era varză, cine se îngrășase, cine avea să fie înlocuit – și, de fiecare dată când intra cineva, era măsurat pe furiș din cap până-n picioare.

Brusc, toată încrederea pe care o aveam în mine începea să fie înlocuită de o senzație neplăcută de disconfort.

Mi-am pus ciorapii roz, body-ul negru, pantofii de dans și m-am dus la oglindă ca să încerc să-mi aranjez cârlionții rebeli pe care nu reușeam sub nicio formă să-i fac să-mi stea după ureche.

— Vrei o agrafă? mă întrebă o fată blondă și zâmbitoare.

— Da, mulțumesc, nu știu ce să mă mai fac! Zici că sunt spaghete! am râs ca să mai reduc tensiunea.

— E prima oară când dai admiterea?

— Da, i-am răspuns, nehotărâtă dacă să dau frâu liber câtorva destăinuiri.

— Eu am încercat și anul trecut, dar nu m-au luat. Era cât pe ce, dar domnul Davies m-a respins. A spus că, din cauza brațelor, ți se scad și cincizeci de puncte dacă nu le ții cum trebuie.

— Și e prezent și astăzi Davies ăsta?

— Din păcate, da, să sperăm că nu-și mai amintește de mine, e îngrozitor.

Cineva ne-a strigat și ne-a invitat să intrăm într-o sală mare – avea parchetul uzat de interminabilele ore de repetiții, tavanul înalt și ferestre imense și luminoase. În centru, au fost plasate mai multe bare pentru a permite comisiei, care se afla la o masă lungă în fața noastră, să ne examineze mai bine.

Fiecare și-a ales locul care-i expunea cel mai bine personalitatea: cele mai curajoase și mai îndrăznețe, în față, cele mai precaute și mai fricoase, în spate.

Eu am optat pentru o poziție solitară și centrală.

Profesoara ne-a dat unele indicații, apoi pianistul a început să cânte o melodie care să ne acompanieze pe timpul încălzirii. L-am recunoscut imediat pe cel care trebuia să fie temutul domn Davies: un tip cu ochelari cu rame negre, cu un aer autoritar și intimidant care nu zâmbea niciodată și căruia, pe rând, colegii săi vecini îi șopteau la ureche comentarii despre noi.

Am încercat să mă concentrez, gândindu-mă numai la muzică, dar ideea că îmi era judecată fiecare mișcare în parte nu-mi ușura situația.

Continuam să mă întreb dacă labele picioarelor erau destul de deschise, dacă era corectă curbura spatelui, dacă brațele erau armonioase. Dar văzând că toți cei din comisie erau atât de severi și riguroși luând notițe și evaluând candidatele deveneam din ce în mai panicată.

Mă simțeam ca la o expoziție de câini.

Celelalte fete păreau mult mai în largul lor, dar speram ca asta să fie doar impresia mea și că în sinea lor erau speriate de moarte exact ca mine. Nu mă puteam abține să nu le privesc pe colegele mele cu coada ochiului și să mă întreb ce altceva mai știau și ce trebuia să știu și eu.

Când încălzirea a luat sfârșit, ne-au invitat să ieșim din sală pentru ca apoi să ne cheme în ordine alfabetică pentru numărul solo. Toate mamele s-a ridicat simultan venind în întâmpinarea fiicelor lor ca să le întrebe cum a fost, punându-le o mie de întrebări și sunându-și soții.

Mama habar n-avea ce era ăla un *rond de jambe* și îi eram recunoscătoare pentru asta.

Fetele erau cât se putea de emoționate și nu tăceau o clipă, tensiunea se mai domolise și o ușoară isterie colectivă palpita printre noi. Cele din grupul de bârfitoare înconjurate de mamele lor erau extrem de sigure pe ele.

Eu, în schimb, am preferat să rămân într-un colț și să observ tot ceea ce se petrecea.

Ai fost minunată!

— Nu-i adevărat, mereu zici așa.

Crede-mă, sunt un cunoscător!

Am râs și două fete s-au întors spre mine crezând că probabil râdeam de ele.

M-am dus înapoi în vestiar, m-am schimbat în niște pantaloni vechi, mi-am pus niște jambiere și un tricou în jurul gâtului ca să nu răcesc și am început să caut CD-ul, dar nu reușeam să-l găsesc.

Mi-am răsturnat tot ce-aveam în geantă ca să-l caut mai bine, împrăștiindu-mi lucrurile pe podea: prosoape, apă, pantofii de dans, colanți, tricouri de schimb, șervețele, mere, caiete cu notițe, foi de hârtie, iPod-ul, dar nici urmă de CD. O și auzeam pe Sinclair urlându-mi în cap: „Mia, CD-ul!!“ și brusc mi-am amintit de CD-ul care se afla în casetofonul din camera mea.

Perfect, mai rău de-atât nu se putea.

Acum crampele deveniseră insuportabile. Pe o scară de la unu la zece, aș fi zis optzeci și tot simțul meu al ironiei se dusesse pe apa sâmbetei: eram efectiv încremenită de frică.

— La dracu', Patrick, sunt terminată, terminată, terminată! murmuram printre dinți, aruncându-mi toate lucrurile pentru a șaptea oară.

Ba nu ești, sigur au piesa aia! Suntem la Royal Ballet și, dacă nici ei nu o au, atunci pot să se și închidă! Știi ce faci? Intri zâmbind cu făcuca aia adorabilă cu pistruii și îl rogi frumos pe pianist să-ți cante melodia și nu cumva să povestești prostii de genul că ți l-au furat din geantă!

M-am așezat resemnată pe jos și am aruncat totul alandala înapoi în geantă, neagră de supărare.

Dar problemele mele erau abia la început: mi-am dat seama că din cauza anxietății nu-mi mai aminteam nici măcar un pas.

Am încercat să-mi recapitulez în minte variațiunea, dar aveam asemenea goluri de memorie încât cei din comisie ar fi avut timp să se ridice și să iasă la o cafea, și eu tot nu mi-aș fi amintit secvența.

Respiră, Mia, respiră. Frica îți zăpăcește mintea, dar corpul tău știe tot de la început până la sfârșit. O să vezi că, atunci când o să fii acolo pe scenă, o să-ți amintești tot.

— Asta e o legendă urbană pusă în circulație de cineva care își amintea tot foarte bine și înainte, dar voia să-și dea aere! Dacă acum nu-mi amintesc nimic, după aia o să fie și mai rău, am spus pe un ton cam ridicat.

O fată s-a întors spre mine.

— Recapitulam pașii cu voce tare, m-am justificat.

Mi-a zâmbit și și-a văzut mai departe de încălzire.

Mia, și mie mi se părea că nu mai îmi aduceam aminte nimic înainte de instrucțiunile pe mare, dar apoi când eram acolo știam tot ce trebuia să verific – noduri, vântul, poziția...

— Cum să nu? Exact ca la examenul meu, nu-i așa?

Mia, ți-am mai zis, a trecut prea mult timp... am ruginit.

— Sigur, din cauza apei. Oh, Doamne, scuze...

Nu știam dacă să izbucnesc în râs, în plâns sau să-mi iau tâlpășița.

Dacă te miști, jur că te fac cu ou și cu oțet.

— Asta e, Pat. Sunt aici. Ce-o fi o fi.

A trecut o oră bună până mi-am auzit numele strigat.

Am simțit cum stomacul mi s-a urcat în gât, zbătându-se de durere în timp ce mă ridicam, mă dezbrăcam de pantaloni și luam tamburina.

Am zâmbit politicos și am intrat în sală încercând să surprind o față înțelegătoare, dar privirea severă a domnului Davies mi-a dat fiori. Și cu tamburina care mi se legăna în mână mă simțeam și mai ridicolă.

— Ce piesă veți executa, domnișoară Foster Bonelli? mă întrebă o doamnă brunetă cu ochelari.

— Am ales un solo din *Esmeralda*, dar...

M-au privit inexpresivi.

— Dar... n-am CD-ul cu mine. Îmi pare rău, dacă pianistul ar fi atât de amabil încât să mă acompanieze, i-aș fi cu adevărat recunoscătoare.

Vecinul domnului Davies i-a murmurat ceva la ureche, iar el a încuviințat. OK, eram oficial terminată, puteam foarte bine s-o fac numai pentru divertisment.

Pianistul a cântat primele note ca să aud tonalitatea. Eu aș fi fost mulțumită și dacă se apuca să cânte „Mulți ani trăiască!”.

M-am dus în centrul sălii și mi-am luat poziția imaginându-mă într-un corset negru brodat cu perle, o fustă din tul negru și portocaliu lungă până deasupra genunchiului, părul împletit perfect cu o mică floare prinsă cu o agrafă, machiaj de scenă și un puhoi de persoane în sală care așteptau să mă vadă dansând. Am zâmbit, am tras adânc aer în piept și am schițat un semn imperceptibil cu capul spre pianist care a început imediat să cânte.

Notele mi-au năpădit brusc sufletul cu o forță incontrolabilă care s-a transformat într-un torent de emoții. Îmi simțeam corpul, mintea, inima, toate descătușate și, în timp ce pereții sălii se prăbușeau în jurul meu, eu zburam purtată de vânt și de pasiune, ca atunci când făcusem dragoste cu Patrick.

Liberă, eram liberă, cuprinsă de-o bucurie nemărginită, transmițând bună dispoziție și veselie în jurul meu. Dansul era forma de celebrare a vieții și a iubirii și acum eram mai sigură ca niciodată că era viața mea.

Simțeam că interpretam melodia cu o pasiune nouă, pe care n-o mai încercasem niciodată până atunci, era pasiunea unei tinere femei care ieșea în lume, o tânără femeie care cunoscuse moartea, dar care alesese viața și n-ar mai fi încetat niciodată s-o facă. O fericire interioară îmi exploda în piept și fiecare pas pe care-l făceam avea o energie specială. Nu-mi mai făceam griji pentru brațe sau pentru deschiderea șoldurilor sau a picioarelor, fiindcă acum dansa iubirea din mine, iar iubirea nu cunoștea limite sau reguli. Iubirea era perfectă, de neoprit și molipsitoare.

„Ai grijă, fă doar două piruete dacă nu ești sigură. Tehnica trebuie să fie curată. Comisia se uită foarte mult la tehnică“, îmi repetase la infinit Sinclair, dar eu n-o mai ascultam, nu-mi mai era frică și nu voiam să impresionez pe nimeni. Voiam doar să dansez, să dansez pentru mine.

M-am pregătit pentru poziția a patra și, fără nici măcar să mă gândesc, m-am rotit o dată, de două, de trei, de patru ori *en dehors*. Un murmur de aprobare a traversat rapid masa de la un capăt la celălalt, dar eu nu l-am luat în seamă, eram în elementul meu, zburam.

Pianistul îmi accentua fiecare pas încetinind sau accelerând tempoul ca să-mi acompanieze și mai mult mișcările pe care le interpretam ca și cum aș fi fost, într-adevăr, o țigancă rebelă, pasională și seducătoare. Loveam tamburina cu palma și cotul, alternativ, ridicându-mi piciorul până aproape de ureche, în echilibru perfect, cu grație și cu fermitate, în timp ce notele mă urmăreau îndreptându-se spre final. Am inspirat adânc și am sărit într-un *grand jeté* în diagonală, având senzația că planam deasupra lor, care mă priveau neîncrezători cu nasurile în sus.

Mi-am terminat soloul în genunchi cu o mână întinsă spre comisia care mă privea entuziasmată, încercând să nu arăt prea multă satisfacție.

Domnul Davies și-a dat jos ochelarii ca să mă vadă mai bine.

— Bun, mulțumim domnișoară Foster, îmi zise, luați loc afară.

Am ieșit cu senzația că pășeam la un metru deasupra pământului.

Cu capul sus, transpirată, cu adrenalina la maximum și gata să cuceresc lumea. Câștigasem, supraviețuisem și nimic nu mă mai putea opri.

Iubita mea, dacă aș fi viu, te-aș cere în căsătorie! Ai fost spectaculoasă!

Mi-am seama că Royal nu mă mai intimidă. Desigur, era frumoasă, cea mai frumoasă, în sensul absolut, și cu siguranță cea mai bună din lume, dar tot o școală rămânea, construită și condusă de persoane, dar nimeni n-ar fi putut să mă învețe dragostea pentru viață.

M-am dus în vestiar să mă schimb și să mă odihnesc câteva clipe. M-am gândit la toate lunile acelea îngrozitoare în spital, la toată perioada în care refuzasem să dansez, la bunica mea care mă obligase să reacționez, la maestrul Aurel care îmi redase încrederea în mine, la Sinclair care mă ținuse din scurt, la profesorii care mă ajutaseră, la mama și la Paul care mă iubeau atât de mult, la Patrick care mă încuraja în fiecare clipă din viața mea și m-a încercat un sentiment de recunoștință atât de puternic încât mi-au dat lacrimile.

Am căutat în geantă un șervețel și am dat peste plicul pe care mi-l dăduse mama înainte de plecare.

L-am deschis.

Dragă Mia,

Știu că o să fii uimită, și eu sunt.

Am început scrisoarea asta de cel puțin zece ori. Nu mă mai pricep așa de bine să-mi deschid inima, dar o să încerc.

Te-am urât pe cât de mult ar putea să urască un om. Când a murit Patrick, iar tu și câinele tău erafi încă în viață, îți jur că, dacă aș fi putut să-l readuc la viață în schimbul morții tale, aș fi acceptat.

Știu că spun lucruri oribile, dar așa m-am simțit tot timpul ăsta. Măcinată de ură și considerându-te tot timpul o mincinoasă care a profitat de prietenia și buna mea credință ca să se cupleze cu frate-meu.

Îl iubeam mai presus decât orice și viața mea s-a oprit în clipa în care el a murit. Pat era totul pentru mine – prietenul meu cel mai bun, iubitul meu, exemplul meu în viață.

Ajungeam să le urăsc și pe prietenele lui, fiindcă nu erau niciodată destul de bune pentru el și apoi erai tu, prietena mea cea mai bună, sora mea.

Pentru mine erai persoanele cele mai importante din lume și aș fi făcut orice pentru voi, dar voi mi-ați trădat încrederea ascunzându-mi că erai împreună din nu știu ce motiv, când eu ți-am povestit întotdeauna orice detaliu din viața mea.

A fost o lovitură sub centură pe care n-am reușit s-o accept și, în timp ce căutam să înțeleg cu ce greșisem ca să merit șiretlicurile și minciunile voastre, incidentul mi l-a luat pentru totdeauna de lângă mine înainte să putem discuta, înainte să-mi pot cere iertare că mă simțisem ofensată și că nu mai vorbisem cu el.

N-a fost zi în care să nu mă trezesc fără să mă simt sufocată de furie și de sentimentul de vinovăție, ca să înfrunt o nouă zi interminabilă. Luptându-mă cu absența lui în casa aia care încă mai respira prezența lui, cu țipetele înfiorătoare ale mamei care nu se mai oprea din plâns și din a-i striga numele închisă în camera lui, și tata care nu putea nici să mai vorbească și se baricada în biroul lui ca să bea. În timp ce eu, singură, bulversată și disperată, încercând să dau un sens acelei tragedii, vedeam cum familia mea se năruia, cum visurile și cheful nostru de viață dispăreau.

Totul s-a terminat brusc, de pe o zi pe alta. A explodat ca un balon de săpun.

Carl, săracul, stătea cu mine, fiindcă nu îndrăznea să mă lase singură, dar nu știa ce să-mi spună, pentru că nu era nimic de spus. Așa că ne petreceam serile în camera mea, eu pe pat, el așezat pe un scaun, fără să ne spunem nimic, doar așteptând.

Mama continua să dispere și să se înconjoare cu lucrurile lui Patrick, vorbind cu pozele, cu tricourile, cu tot ce se afla în camera lui și, de aceea, într-o seară, n-am putut să mă mai stăpânesc și m-am dus în grădină ca să dau foc la tot.

Pot să te asigur că, dacă aș fi fost arsă de vie, aș fi suferit mai puțin. Dar, dacă n-o făceam, n-am mai fi depășit niciodată situația.

Am respirat mirosul morții zi și noapte ca și cum inima, ochii, creierul și plămânii mi se umpleau de funingine. Apoi tu ai luat hotărârea să te lași pradă morții și, în momentul ăla, am zis destul, destul cu moartea, aveam nevoie de viață, pentru că singură n-aș fi reușit.

Am aruncat pilulele și am rămas însărcinată cu Carl.

O să spui că sunt o proastă, o cretină inconștientă, că sunt prea tânără și, cu siguranță, e adevărat, dar, de când aștept copilul ăsta, Mia, sunt plină de iubire, iubesc necondiționat și vreau să trăiesc.

Vreau să trăiesc pentru el, pentru mine, departe de toată durerea asta.

Știi că Pat așa ar fi vrut.

Probabil, te întrebi dacă sunt îndrăgostită de Carl. Nu, nu mai sunt de mult timp, dar nu e important, e un băiat de treabă. Nu-i cer nimic, n-am nevoie de nimic și n-am nevoie de el, acum sunt completă.

Aproape.

Fiindcă îmi lipsește singura persoană cu care împărțeam totul, care a știut să riposteze în fața durerii și care încă vrea să meargă înainte, cea care mi-a fost alături în ciuda tuturor răutăților pe care i le-am dorit.

În fond, nu aveai cuni să nu-l iubești pe Patrick, era cel mai bun din lume.

Nu vreau ca propriul meu copil să se nască în casa asta cu stafii, iar tata nu mai vrea să stau cu ei, de aceea plec la Londra. Mama are o casă mai veche în Brixton, lângă cea a mătușilor mele, și așa vrea ca tu să vii cu mine. Noi două putem s-o scoatem la capăt, suntem puternice și n-avem nevoie de nimeni.

În ciuda a tot ce s-a întâmplat, încă ești sora mea.

Nina

P.S. Am păstrat toate scrisorile de la tine, bunică-ta e mortală!

P.P.S. Mulțumesc pentru geaca pe care i-ai dat-o mamei.

Mi-am șters lacrimile și mi-am suflat nasul.

— Iubitule, ai văzut?

Am văzut... n-aș putea fi mai fericit.

— E cea mai fericită zi din a doua mea viață.

M-am ridicat, mi-am luat geanta și am traversat încăperea. Toate fetele stăteau de vorbă așezate pe jos sau pe canapele, așteptând să afle ceva.

M-am dus spre sala în care se reunise comisia, am ciocănit și am intrat fără să aștept să mi se dea permisiunea.

Toți m-au privit surprinși și întrebători, săvârșisem o încălcare gravă a protocolului.

Înainte să mi se adreseze orice cuvânt, le-am oferit tuturor – și mai ales severului domn Davies – unul dintre cele mai radi-oase și mai senine zâmbete ale mele.

— Domnilor, nu știu cum să vă mulțumesc pentru extraordinara oportunitate pe care mi-ați dat-o astăzi. Primul și singurul vis pe care l-am avut în viață a fost să intru la Royal Ballet School. Să studiez aici, în acest loc magic și extraordinar, unde se respiră dans și se trăiește pentru dans, e cel mai frumos lucru care există pentru o balerină. Dar acesta era singurul vis din *prima* mea viață, cea în care nu știam ce se află dincolo de ceea ce vedem, în care nu cunoșteam puterea infinită a dragostei. Acum știu că nu mai e locul potrivit pentru mine și că viața mea este acolo afară, pe undeva, unde voi fi liberă să zbor și să încep să trăiesc din nou. Nu știu dacă intenționați să mă alegeți, dar nu vreau să aștept rezultatele. Prefer să cedez locul meu cuiva care și-l dorește cu adevărat, din toată inima, pentru că așa e drept!

Am făcut o plecăciune solemnă, conștientă că n-aș mai fi avut niciodată posibilitatea să intru la acea școală, dar extrem de ușurată și de fericită.

Știam că făcusem alegerea corectă, viitorul meu abia începea.

Am ieșit fără să mă mai uit înapoi, zâmbind de bucurie și începând să alerg prin ploaie fără vreo destinație în minte, departe de amintirile urâte, de durere, de lacrimi și de regrete.

Infernul se terminase.

Și purgatoriul la fel.

Toți meritam un pic de paradis.

Am continuat să alerg până mi-am simțit plămânii explodând și m-am oprit fără suflare rezemându-mă de zid, râzând, în timp ce ploaia îmi uda fața și părul.

M-am uitat în jurul meu, la clădiri, la autobuzele roșii, la Tamisa, la taxiuri.

Acum eram sigură. Acolo aveam să o iau de la capăt.

— Ești pregătit să fii unchi?

Mor de nerăbdare!

— Patrick...

Scuze...

Mulțumiri

Doresc să le mulțumesc tuturor persoanelor din viața mea, care-mi fac viața mai frumoasă prin afecțiunea, veselia și optimismul lor.

Le mulțumesc celor din familia mea, lui Attilio, Mariapaola și celor care mă inspiră și mă motivează în fiecare zi să merg înainte.

Îi sunt recunoscătoare doctorului Fabrizio La Mura pentru informațiile tehnice cu privire la comă.

De asemenea, editorului meu și întregului birou de presă pentru toată munca depusă.

Și un „mulțumesc“ deosebit maestrului Radu Ciucă pentru extraordinara și rara sensibilitate.

Această carte e dedicată tuturor fanilor care mi-au scris sute de e-mailuri spunându-mi că „Mia și Patrick nu puteau să moară așa“.

Sper că le-am făcut dreptate.

Cu afecțiune.

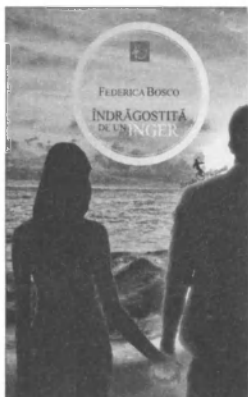
Cuprins

Capitolul 1.....	7
Capitolul 2.....	28
Capitolul 3.....	44
Capitolul 4.....	64
Capitolul 5.....	81
Capitolul 6.....	100
Capitolul 7.....	112
Capitolul 8.....	132
Capitolul 9.....	152
Capitolul 10.....	164
Capitolul 11.....	182
Capitolul 12.....	201
Capitolul 13.....	216
Capitolul 14.....	241
Capitolul 15.....	255
Capitolul 16.....	271
Capitolul 17.....	289
Capitolul 18.....	304

Capitolul 19.....	316
Capitolul 20.....	330
Capitolul 21.....	344
Capitolul 22.....	355
Capitolul 23.....	369
Capitolul 24.....	379
Capitolul 25.....	386
Mulțumiri	403

Federica Bosco

ÎNDRĂGOSTITĂ DE UN ÎNGER

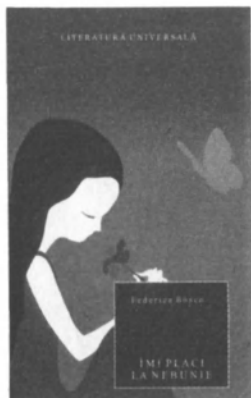

Mia are șaisprezece ani, este rebelă, ironică, hotărâtă, pregătită să înfrunte toate provocările vârstei: școala, colegii, examenele, divorțul părinților. Visul ei este să intre la Royal Ballet School din Londra, cea mai prestigioasă școală de balet din lume, unde selecțiile sunt extrem de severe, iar taxa de școlarizare mult prea mare pentru mama ei, care o crește singură.

Viața îi este dată peste cap și de faptul că-l iubește pe Patrick, fratele mai mare al celei mai bune prietene, Nina. Un băiat atât de fermecător, încât pare un înger, dar care o tratează ca pe o soră mai mică. Pasiunea pentru dans și cea pentru Patrick sunt atât de puternice și strâns legate, încât Mia nu poate să renunțe la vreuna dintre ele. Până când destinul, imprevizibil și impertinent, o va pune în fața unei alegeri dureroase și dificile.

Federica Bosco

ÎMI PLACI LA NEBUNIE

Monica are 31 de ani, trăiește la New York și este o singuratică incurabilă. Lucrează pentru două fete bătrâne, într-un magazin pretențios de textile, dar visul ei este să devină scriitoare, ca Salinger, un autor pentru care a făcut o adevărată obsesie.

Locuiește în același apartament cu o cântăreață de culoare, pasionată de astrologie, și cu tip gay care ar vrea să adopte un copil, iar toate întâlnirile pe care prietenii i le organizează Monicăi se transformă, în final, în adevărate dezastre sentimentale. Asta până într-o zi.

Un roman al zilelor noastre, plin de ironie și de dinamism, cu o doză potrivită de delicatețe feminină.

Federica Bosco

DRAGOSTEA NU-I DE MINE

Monica, protagonista romanului *Îmi placi la nebunie*, este cea mai fericită femeie din lume: marea dragoste și toate celelalte visuri au devenit brusc realitate. În Scoția, o așteaptă logodnicul îndrăgostit până peste cap, cartea îi va fi lansată cu surle și trâmbițe, iar o carieră promițătoare de scriitoare i se așterne în față. Doar o călătorie cu avionul, și a și ajuns la logodnicul ei, Edgar.

Însă, odată ajunsă acolo, nimic din scenariul ei perfect nu mai corespunde cu realitatea. Evenimentele iau o turnură neașteptată, în peisaj apare un fost iubit problematic, iar Monica nu reușește să mai ajungă la acel echilibru interior. Când lumea ei de basm este pe punctul de a se destrăma, Monica trebuie să ia o hotărâre care va schimba totul.

Federica Bosco

DRAGOSTEA NU-MI DĂ PACE

Eroina romanelor *Îmi placi la nebunie* și *Dragostea nu-i de mine* ajunge din nou în impas și nu-i rămâne altă soluție decât s-o ia de la zero din nou, tratând totul cu cât mai multă nonșalanță. Monica este o italiancă de 32 de ani cu două mari dezamăgiri amoroase la activ. După relația tragicomică cu Edgar, cel pe care îl credea iubirea vieții ei, și după ce seducătorul David i-a frânt inima, se hotărăște să se concentreze asupra carierei și acceptă un job la celebra revistă *Vanity Fair*. Următorul pas: pleacă din Scoția, se întoarce la New York în garsoniera închiriată de la Peter Bonelli, un vegetarian puțin ciudat.

Dar jobul visurilor se transformă într-un coșmar. Trecutul o urmărește pe Monica și îi bate la ușă, ajungând din nou în alte situații catastrofale. Și, ca și cum toate acestea nu ar fi suficiente, primește vestea care îi va schimba viața pentru totdeauna. Plin de ironie, cu un stil detașat, romanul înfățișează viața unei femei moderne care încearcă să-și găsească sufletul-pereche, dar care vrea să-și construiască și o carieră de vis, iar îmbinarea celor două o aruncă, de fiecare dată, în situații neprevăzute.

La Grupul Editorial ALL au mai apărut:

CECELIA AHERN	<i>Anul în care te-am întâlnit</i> <i>Cartea viitorului</i> <i>Cum să te îndrăgostești</i> <i>Întâlnire cu Viața</i> <i>Mulțumesc pentru amintiri</i> <i>O sută de nume</i> <i>P.S. Te iubesc</i> <i>Suflete pereche</i>
NICOLAS BARREAU	<i>Ingredientele iubirii</i>
BEN BENNETT	<i>Cină în Paradis</i>
FEDERICA BOSCO	<i>Dragostea nu-mi dă pace</i> <i>Îndrăgostită de un inger</i> <i>Îngerul meu secret</i>
RENATA CARAGEANI	<i>Micul Chagall</i>
MARCUS CLARKE	<i>Pentru toată viața</i>
DARIA DONȚOVA	<i>Dragul meu ticălos</i> <i>Poker cu rechinul</i>
TOM EGELAND	<i>Capătul cercului</i> <i>Evangelhia după Lucifer</i> <i>Paznicii Legământului</i>
CARYL FÉREY	<i>Zulu</i>
KERSTIN GIER	<i>Ce să fac cu moștenirea?</i> <i>Mă sinucid altă dată</i>
RICHARD GREAVES	<i>Milioanele lui Brewster</i>
MAREK HALTER	<i>Cabalistul din Praga</i>
ROBERT HARRIS	<i>Factorul groazei</i>
CHARLIE HUSTON	<i>Insomnia</i>
CHRISTIAN JACQ	<i>Crima mumiei</i>
FLORIAN LAFANI și	<i>Poker în infern</i>
GAUTIER RENAULT	
M.D. LUKAS	<i>Oracolul din Stambul</i>
VALERIO MASSIMO MANFREDI	<i>Numele meu este Nimeni (2 vol.)</i>
CAROLE MATTHEWS	<i>Clubul iubitoarelor de ciocolată</i> <i>Dieta iubitoarelor de ciocolată</i>
ABBY McDONALD	<i>Jane Austen merge la Hollywood</i>
NICK McDONELL	<i>Doisprezece</i> <i>O educație costisitoare</i>
A.D. MILLER	<i>Dezgheșul</i>

WALTER MOSLEY	<i>Diavolul în rochie albastră</i>
GUILLAUME MUSSO	<i>Ce-aș fi eu fără tine?</i> <i>Central Park</i> <i>Chemarea îngerului</i> <i>După șapte ani</i> <i>Fata de hârtie</i> <i>Mâine</i> <i>Vei fi acolo?</i>
TIAGO REBELO	<i>Timpul iubirilor perfecte</i>
GREGORY DAVID ROBERTS	<i>Shantaram</i> <i>Umbra muntelui</i>
JULIÁN SÁNCHEZ	<i>Anticarul</i> <i>Glasul morților</i>
LISA SCOTTOLINE	<i>Joc dublu</i>
LISA SEE	<i>Fetele din Shanghai</i> <i>Visul lui Joy</i>
JAN-PHILIPP SENDKER	<i>Șoapta inimii</i>
PHILIP SINGTON	<i>Domnișoara Einstein</i>
MAJ SJÖWALL și PER WAHLÖÖ	<i>Dispărut fără urmă</i> <i>Omul de la balcon</i> <i>Roseanna</i> <i>Lovebook</i> <i>Cheia</i> <i>Sanctus</i> <i>Turnul</i>
SIMONA SPARACO	<i>Moștenirea</i>
SIMON TOYNE	<i>Nevăzuții</i>
KATHERINE WEBB	